

Ellen G. White Estate

VEILEDNING FOR MENIGHETEN VOL.3

ELLEN G. WHITE

Veiledning For Menigheten Vol.3

Ellen G. White

1960

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Innhold

Information about this Book	i
FORORD	x
Kapittel 1—Forberedelse for den siste krisen	11
Kapittel 2—Hold sabbaten hellig	16
<i>Reform i sabbatshelligholdelse</i>	18
<i>Forberedelse til sabbaten</i>	19
<i>Sabbaten i hjemmet</i>	22
<i>Reiser på sabbaten</i>	24
<i>Sabbatsmøter</i>	25
<i>Fortell om Guds ledelse</i>	28
<i>Forenet med menigheten i himmelen</i>	29
Kapittel 3—Gi Gud det som Guds er	32
<i>Førstefrukten</i>	32
<i>Tenk på de fattige</i>	33
<i>Alt hører Gud til</i>	33
<i>Uten unnskyldning</i>	34
<i>En ny anledning</i>	35
<i>Velsignelsen</i>	35
<i>De klagende</i>	36
« <i>De som frykter Herren</i> »	37
Kapittel 4—Kristus i hele Bibelen	39
Kapittel 5—Vår innstilling overfor de sivile myndigheter	40
<i>Med hellig nidkjærhet</i>	42
Kapittel 6—Menigheten og predikeembetet	44
<i>Sjelevinning levendegjort</i>	44
<i>Slik det kunne ha vært</i>	46
Kapittel 7—Hjemmemisjonsarbeidet	49
<i>Lærdommer fra efesermenigheten</i>	50
<i>Følgen av uvirksomhet</i>	51
<i>Sjelevinning det høyeste mål</i>	54
<i>Begynn med de nærmeste</i>	54
<i>Eksempelet med Filip og Natanael</i>	55
<i>Familien som en misjonsmark</i>	55
<i>Lær menigheten opp til misjonsarbeid</i>	57

<i>Sett menighetens medlemmer i arbeid</i>	58
<i>De ulærde skal være arbeidere</i>	59
<i>Vekk opp de ledige</i>	59
<i>De unge som misjonsarbeidere</i>	60
<i>Menighetene må våkne opp</i>	61
Kapittel 8—Hjelp til misjonsmarkene	64
<i>Sparsommelighet hjemme</i>	65
<i>Riktig bruk av tid, krefter og penger</i>	66
Kapittel 9—Gjennløsningens krav	68
<i>Sett pris på Guds kjærlighet</i>	68
<i>Tiden svinner hastig</i>	69
Kapittel 10—Arbeid for menighetsmedlemmer	72
<i>Organisert til tjeneste</i>	73
<i>Jordens øde steder</i>	75
<i>Selvunderholdende misjonærer</i>	75
Kapittel 11—Virksomheten i byene	78
<i>Oakland, California 1. april 1874</i>	78
<i>Mer vidtrekkende planer nødvendig</i>	79
Kapittel 12—Familieandakt	81
<i>Gjør andakten interessant</i>	82
Kapittel 13—Ansvar i det ekteskapelige liv	84
<i>Hemmeligheten ved lykke</i>	85
<i>Barneoppdragelse</i>	86
<i>U selviskhet</i>	86
<i>Lys opp veien for andre</i>	88
Kapittel 14—Kunnskap om helseprinsipper	90
<i>Hjemmestudium og tjeneste</i>	91
<i>Undervis barna</i>	92
Kapittel 15—Våre sanatoriearbeideres høye kall	95
<i>Led menneskenes tanker til Kristus</i>	96
Kapittel 16—Vekk fra byene	99
Kapittel 17—Overveielser ved byggeforetak	103
<i>Kristelig enkelhet i byggeplaner</i>	104
Kapittel 18—Sentralisering	107
<i>St. Helena, California, 4. september 1902. Til lederne for</i> <i>vår helsevirksomhet</i>	107
<i>Mange sanatorier</i>	107
<i>Kilden til vår styrke</i>	108

<i>Kjøp av eiendommer til institusjoner</i>	109
<i>Ingen kjempemessige institusjoner</i>	110
Kapittel 19—Vårt ordenstegn	112
<i>Faren ved verdslige råd</i>	113
Kapittel 20—Sabbaten og våre restauranter	115
Kapittel 21—Sunne fødevarer	118
<i>Cooranbong, N.S. W. (Australia), 10. mars 1900.</i>	118
<i>Fremstilling av helsefødevarer</i>	120
Kapittel 22—Undervis folket	121
<i>En fremadskridende kostreform</i>	122
Kapittel 23—Guds hensikt med våre forlag	125
<i>Høytidelig ansvar på våre forlag</i>	126
<i>En åpenbaring av kristelige prinsipper</i>	128
<i>Redskaper i misjonens tjeneste</i>	130
<i>Skoler for arbeidere</i>	131
<i>Guds hensikt oppfylt</i>	133
Kapittel 24—Vårt samfunns litteratur	135
<i>Hensikten med våre skrifter</i>	135
<i>Personlig erfaring nødvendig for arbeiderne</i>	136
<i>Stoff til utgivelse</i>	138
<i>Enighet</i>	140
<i>Nyheter om erfaringer</i>	140
<i>Budskapet for denne tid</i>	141
<i>Utgivelse av bøker</i>	141
<i>Priser</i>	142
<i>Oversettelser</i>	142
Kapittel 25—Kommersielt arbeid	144
<i>Anledninger til kommersielt arbeid</i>	144
<i>Ikke i første rekke</i>	145
<i>Priser</i>	146
<i>Demoraliserende litteratur</i>	146
Kapittel 26—Trykkerier på misjonsfeltene	151
Kapittel 27—Menigheten og forlaget	152
<i>Samarbeid med Gud</i>	154
<i>Forlagets plikt overfor menigheten</i>	156
<i>Til brødre pålagt ansvar ved våre forlag</i>	157
Kapittel 28—Guds redskapers hellighet	159
Kapittel 29—Samarbeid	161

Kapittel 30—Selvbeherskelse og troskap	163
<i>Nødvendigheten av å bære frukt</i>	164
Kapittel 31—Faren ved upassende lesning	167
<i>Lesning og kristelig erfaring</i>	168
Kapittel 32—Tro og frimodighet	170
<i>Vårt største behov</i>	171
<i>Han vil gi oss det nødvendige</i>	172
Kapittel 33—Styremøter	175
<i>Forholdet mellom mat og styremøter</i>	175
<i>Omhyggelig overveielse under bønn</i>	177
Kapittel 34—Menighetsdisiplin	179
<i>Himmelen er interessert</i>	180
<i>Opptre i Kristi sted</i>	181
Kapittel 35—Misjonsbefalingen	184
<i>Løfte om kraft</i>	185
<i>Et uforanderlig løfte</i>	186
Kapittel 36—Løftet om Ånden	188
<i>Først og fremst fullkommen enighet</i>	189
<i>Inntil enden</i>	190
Kapittel 37—Virksomheten hjemme og ute	194
<i>De store byer</i>	195
<i>Tiden er kommet til å arbeide</i>	196
Kapittel 38—Virksomheten i Europa	199
<i>Til mine brødre i Europa</i>	199
Kapittel 39—Et syn om striden	202
Kapittel 40—En forsømt advarsel	204
<i>Gå ut på høstmarken</i>	205
<i>Døm ikke</i>	206
Kapittel 41—Han bærer våre byrder	209
Kapittel 42—Studer Guds Ord	211
<i>Hvordan man skal forstå Bibelen</i>	211
Kapittel 43—Verdien av Guds Ord	213
<i>Lønn for trofast studium</i>	213
Kapittel 44—Ledelse	215
<i>St. Helena, California, 17. nov. 1903</i>	215
<i>Tidligere erfaringer</i>	216
<i>Gud er vår leder</i>	216
Kapittel 45—Ett med Kristus i Gud	218

<i>Vår eneste trygghet</i>	219
<i>Enighet er vårt sterkeste vitnesbyrd</i>	220
Kapittel 46—Legmedlemmer ut i arbeidet	223
<i>Arbeid på spredte steder</i>	223
<i>Enhver sin gjerning</i>	224
Kapittel 47—Skal vi bli funnet for lette?	226
<i>Guds hensikt med sitt folk</i>	226
<i>«Omvend deg og gjør de første gjerninger»</i>	227
<i>De ærer ikke Gud</i>	228
<i>Krav om en reformasjon</i>	229
Kapittel 48—På veien hjem	230
Kapittel 49—Naturens lover	232
<i>Guddomskraftens hemmeligheter</i>	233
Kapittel 50—En personlig Gud	235
<i>Naturen er ikke Gud</i>	235
<i>En personlig Gud skapte mennesket</i>	235
<i>Gud åpenbart i Kristus</i>	236
<i>Kristus åpenbarte Gud for disiplene</i>	237
<i>Skriftens vitnesbyrd</i>	238
<i>Hans kjærlige omsorg</i>	239
Kapittel 51—Faren ved spekulativ kunnskap	240
<i>Forførelser i de siste dager</i>	240
<i>Panteistiske teorier</i>	241
<i>Svermeri etter 1844</i>	242
<i>Tidligere erfaringer vil gjenta seg</i>	243
<i>Vær på vakt overfor en svermerisk religion</i>	244
<i>En advarsel mot falsk lære</i>	244
<i>Tankene blir ledet bort fra den nærliggende plikt</i>	245
<i>En fornyelse av det tydelige vitnesbyrd</i>	246
<i>Søk den første kjærlighet</i>	247
<i>Guds Ord vårt vern</i>	247
<i>Studer Åpenbaringens bok</i>	249
Kapittel 52—Den siste krisen	251
<i>En ødeleggelses scene</i>	252
<i>De sanne årsaker blir ikke forstått</i>	253
<i>Herrens dag er nær</i>	253
<i>Noen få trofaste</i>	254
Kapittel 53—Kalt til å være vitner	258

<i>Enhver er en vekter</i>	258
<i>Et hellig liv</i>	259
<i>Kristi representanter</i>	261
<i>En stadig troskap mot sannheten</i>	261
<i>Et verdensospennende budskap</i>	262
<i>Den rette slags arbeidere</i>	263
<i>En inntrytysfull scene</i>	264
Kapittel 54—Hjemmemisjonsarbeid	266
<i>Vårt eksempel</i>	266
<i>Følgen av helhjertet bestrebelse</i>	267
<i>Forskjellig slags tjeneste</i>	268
<i>Bring våre skrifter ut</i>	268
<i>Arbeid i hjemmene</i>	269
<i>Arbeid for kvinner</i>	270
<i>Hjemmet en misjonsmark</i>	270
<i>Følgen av å svikte oppgaven</i>	271
<i>Et opprop om utrettelig virksomhet</i>	271
Kapittel 55—Nødvendigheten av alvorlig anstrengelse	273
<i>Mangel på sympati</i>	274
Kapittel 56—Våre skrifter	277
<i>Skal utbres overalt</i>	277
<i>Den store misjonsbefalingen må fullbyrdes</i>	279
Kapittel 57—Utbre litteraturen	280
<i>En oppmuntrende erfaring</i>	280
Kapittel 58—Et videre syn	283
<i>Kolportasje en verdifull undervisning</i>	283
<i>Menighetens embetsmenn har ansvar</i>	284
<i>Utdannelse ved egen hjelp</i>	285
Kapittel 59—Forholdene i byene	286
<i>Lidenskapelige lyster</i>	286
<i>Vi nærmer oss krisen</i>	288
<i>Guds straffedommer over våre byer</i>	288
<i>Gud er situasjonens herre</i>	291
Kapittel 60—Et arbeid for vår tid	292
<i>Byene i øststatene</i>	292
<i>Rundhåndethet i misjonsarbeidet</i>	294
<i>En drivkraft til tjeneste</i>	295
<i>Gjør deg rede</i>	296

<i>Vårt liv et vitnesbyrd</i>	298
<i>Løft banneret høyt</i>	299
Kapittel 61—En appell til legmenn	301
<i>En reformatorisk bevegelse</i>	301
<i>Betydningen av personlig arbeid</i>	302
<i>Gi akt på forsynets åpne dører</i>	304
<i>Oppelsk selvfornektelsens ånd</i>	305
<i>Betingelser for tilfredsstillende tjeneste</i>	307
Kapittel 62—Troskap i helsereformen	309
<i>Personlig ansvar</i>	309
<i>Styrke ved lydighet</i>	310
<i>Kjøttretter</i>	311
<i>«Til Guds ære»</i>	313
<i>Undervisning om helseprinsipper</i>	315
<i>Ytterligheter i kostspørsmålet</i>	315
<i>Kosten i forskjellige land</i>	316
<i>Et ord til de vaklende</i>	317
<i>Betingelser for å bli bønnhørt</i>	317
<i>Selvovergivelse og hvile</i>	318
Kapittel 63—Et opprop om evangelister i helsemisjonen	320
<i>Sanatorier i misjonens tjeneste</i>	320
<i>Opplæring av arbeidere</i>	322
<i>Sykepleiere som evangelister</i>	323
Kapittel 64—The College of Medical Evangelists	325
<i>Hva slags utdannelse?</i>	326
<i>Utdannelse av misjonærer</i>	328
<i>Misjonsskoler og sanatorier</i>	329
Kapittel 65—Enighet mellom forskjellige nasjonaliteter	330
<i>Ett mønster — Kristus Jesus</i>	331
Kapittel 66—Enhet i Kristus Jesus	334
<i>Et liv i nåde og fred</i>	335
Kapittel 67—Kristi forhold til nasjonalitet	338
<i>En praktisk illustrasjon</i>	338
<i>Ha Kristi kjærlighet i hjertet</i>	340
Kapittel 68—En prøvetid ligger foran oss	342
<i>Den uskyldig lidende</i>	343
<i>Sabbatsspørsmålet</i>	344
Kapittel 69—Søndagsarbeid	346

<i>Sanitarium, California, den 17. august 1902 Kjære bror!</i> . . .	346
<i>Herrens prøve</i>	348
<i>Forfølgelse i vente</i>	348
<i>En erfaring i Avondale</i>	349
Kapittel 70—Godgjørenhet	352
<i>Evangeliets herlighet</i>	352
<i>Velsignelsene ved å være husholder</i>	353
<i>Møtes omkring korset</i>	354
Kapittel 71—Selvstendighetens ånd	356
<i>Enhet i mangfoldigheten</i>	357
<i>Generalkonferensen</i>	358
Kapittel 72—En fordeling av ansvar	360
<i>Forsiktighet ved valg av ledere</i>	361
<i>En advarsel</i>	362
Kapittel 73—I ydmykhet og tro	366
<i>Kloke rådgivere</i>	366
<i>Gå fremad</i>	367
<i>Kristi eksempel</i>	368
Kapittel 74—En velbalansert ledelse	371
<i>Stol på Gud</i>	372
Kapittel 75—«Jeg er bare et lite barn»	374
<i>«Guds etterfølgere som elskede barn»</i>	375
Kapittel 76—Lønnen for alvorlig bestrebelse	377
Kapittel 77—Frimodighet i Herren	380
<i>Et personlig budskap</i>	381
<i>Innflytelsen av eldre arbeidere</i>	383
<i>Inntil verdens ende</i>	383
<i>Fremad til større dyktighet</i>	384
<i>Løftet om endelig seier</i>	384
Kapittel 78—Et tillitsfullt avskjedsord	386
<i>[Av Ellen G. Whites siste direkte budskap til menigheten.]</i>	386

FORORD

Tredje bind av «Veiledning for menigheten» danner avslutningen på trebinds-serien som skal bringe denne dyrebare undervisningen i Vitnesbyrdene ut til syvendedags adventistene i hele verden. Artiklene som denne boken inneholder, ble skrevet i den tiårs-perioden som begynte i året 1900 — en periode med allsidig og solid utvikling i samfunnets virksomhet, som da hadde nådd fram til et verdensomspennende omfang.

Denne boken blir avsluttet med de siste regulære budskaper som Ellen G. White skrev. Skjønt disse budskaper ble gitt noen år etter at det niende bind av Vitnesbyrdene kom ut, er det likevel på sin plass at de kommer med her.

I oppsettingen av dette bind har man i likhet med de to foregående holdt seg til den kronologiske rekkefølge. Som hjelp for leseren er det ved begynnelsen av hvert kapitel gitt årstall da artikkelen først ble offentliggjort, og dessuten henvisning til kilden.

De budskaper som er fremholdt i denne boken, er av stor betydning for den siste menighet. At de råd og den veiledning for menigheten som disse tre bind inneholder, må bli et middel til å lede syvendedags adventister over hele verden til en rikere erfaring i nåden, en dypere gudhengivenhet og en mer alvorlig bestrebelse for å bringe adventbudskapet ut til alle folkeslag, er det oppriktige ønske hos utgiverne og

The Trustees of the Ellen G. White's Publications.

[10]

[11]

Kapittel 1—Forberedelse for den siste krisen

Den store krisen er like foran oss. Å møte dens prøvelser og fristelser og å utføre dens plikter vil kreve en urokkelig tro. Men vi kan vinne en herlig seier. Ikke en eneste årvåken, bedende, troende sjel behøver å bli fanget av fienden.

I den prøvetid som ligger foran oss, vil Guds tegn på sikkerhet bli satt på dem som har bevart hans ord om utholdenhet. Kristus vil si til sine trofaste barn: «Gå, mitt folk, gå inn i dine kammer og lukk dørene etter deg! Skjul deg et lite øyeblikk, inntil vreden går over!» Es. 26, 20. Løven av Juda, som er så fryktelig for dem som forkaster hans nåde, vil være Guds Lam for de lydige og trofaste. Den skystøtten som taler vrede og skrekk for dem som overtrer Guds lov, er lys og nåde og forløsning for dem som har holdt hans bud. Den arm som skal slå de opprørske menneskene, vil være sterk til å frigjøre dem som er lydige. Enhver som er trofast, vil ganske sikkert bli samlet inn. «Og han skal sende ut sine engler med basunens veldige røst, og de skal samle hans utvalgte fra de fire verdenshjørner, fra himmelbryn til himmelbryn.» Matt. 24, 31.

Brødre, dere som Guds Ords sannheter er blitt åpnet for, hvilken rolle vil dere spille i de avsluttende scener av denne verdens historie? Er dere oppmerksomme på disse alvorlige sannheter? Forstår dere det opphøyede beredelsesverk som foregår i himmelen og på jorden? Måtte alle som har tatt imot lyset og som har hatt anledning til å lese og høre profetien, gi akt på det som er skrevet der, «for tiden er nær». Ingen må ha noe å gjøre med synden, som er kilden til all elendighet i vår verden. Fortsett ikke lenger i døsighet og sløv likegyldighet. La ikke deres sjels skjebne henge i en uvisshet. Vær forsikret om at dere er helt på Herrens side. La dette spørsmålet stige opp fra oppriktige hjerter og skjelvende leper: «Hvem skal kunne bestå?» Har dere i disse siste dyrebare prøvens timer gjort bruk av det aller beste materiale i

1900 — «*Testimonies*», VI, side 404—408. deres karakterbygging? Har dere rensset deres sjeler fra enhver urenheter? Har dere fulgt

[12]

lyset? Er deres handlinger i overensstemmelse med deres bekjennelse?

Har den mildnende, betvingende innflytelse av Guds nåde en god virkning på dere? Har dere hjerter som kan føle, øyne som kan se, ører som kan høre? Har forkynnelsen av en evig sannhet om jordens nasjoner vært forgjeves? De er under dom og bereder seg for straffedommene fra Gud, og det folk som er utvalgt til å oppbevare viktige sannheter, burde i vår betydningsfulle tid bli i Kristus. Lar dere lyset skinne så det kan opplyse folkeslagene som holder på å omkomme i sine synder? Innser dere at dere er satt til å forsvare Guds bud overfor dem som trer dem under føtter?

Det er mulig å være en formell og delvis troende og likevel bli funnet for lett og gå glipp av det evige liv. Det er mulig å praktisere noen av Bibelens påbud og bli betraktet som en kristen og likevel gå fortapt fordi dere mangler de egenskaper som er avgjørende for en kristens karakter. Hvis dere forsømmer de advarsler Gud har gitt, eller dere behandler dem med likegyldighet, og dersom dere nærer en synd eller unnskylder den, er dere med på å besegle deres egen sjels skjebne. Dere vil bli veiet på vekten og funnet for lette. Nåde, fred og tilgivelse vil for alltid bli trukket tilbake. Jesus har da gått forbi for aldri mer å komme innenfor rekkevidden av deres bønner og påkallelser. Mens nåden ennå varer og Frelseren går i forbønn for oss, må vi gjøre et inngripende arbeid med evigheten for øye.

Kristi gjenkomst til vår jord vil ikke bli utsatt så lenge. Dette må være grunntonen i ethvert budskap.

Det salige håp om Kristi annet komme med dets høytidelige virkeligheter må ofte bli fremstilt for folket. Forventningen om vår Herres åpenbaring som snart skal finne sted, vil få oss til å betrakte jordiske ting som tomme og verdiløse.

* * * * *

Slaget ved Harmageddon kommer snart til å bli utkjempet. Han som har dette navn skrevet på sin kappe: Kongenes Konge og herrenes Herre, vil snart føre himmelens hærer fram.

* * * * *

Herrens tjenere kan ikke si i dag, slik som profeten Daniel sa: «Den fastsatte tid var lang.» (Dan. 10, 1, eng. overs.) Det er nå bare en kort tid til Guds vitner har fullført sin oppgave med å berede Herrens vei. Vi må legge til side våre trange, egoistiske planer og huske på at vi har et arbeid av størst mulig betydning og omfang. Når vi utfører dette arbeid, lar vi det første, det annet og det tredje englebudskap lyde og blir på den måten beredt for den annen engel som kommer fra himmelen for å opplyse jorden med sin herlighet. [13]

* * * * *

Herrens dag nærmer seg med listende trinn. Men de menn som mener seg å være store og vise, kjenner ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende. Lovløsheten tar overhånd, og kjærligheten er blitt kald hos mange.

Det er tusener på tusener, og millioner på millioner som nå treffer sin avgjørelse for evig liv eller evig død. Den mannen som nå er fullt og helt opptatt på sitt kontor, den som finner fornøyelse ved spillebordet, den som med velbehag gir etter for en fordervet appetitt, den forlystelsessyke, den som går i teater og i ballsalen, bekymrer seg ikke for evigheten. Alt de tenker på, er dette: Hva skal vi spise? Hva skal vi drikke? Og hva skal vi kle oss med? De er ikke med i prosesjonen som beveger seg oppad mot himmelen. De blir ledet av den store opprører, og sammen med ham vil de bli utslettet.

* * * * *

Dersom vi ikke forstår betydningen av de øyeblikk som hurtig renner ut i evigheten og gjør oss beredt til å bestå på Guds store dag, er vi utro husholdere. Vekteren må vite hvor langt på natt vi er kommet. Alt omkring oss er nå preget av et alvor som alle som tror sannheten for denne tid, bør innse. De bør innrette seg med Guds dag for øye. Guds straffedommer holder alt nå på å komme over verden, og vi trenger til å berede oss for denne store dag.

Vår tid er kostbar. Vi har bare noen få, meget få prøvedager som er gitt oss til å berede oss for det kommende, det evige liv. Vi har ingen tid å bruke på intetsigende oppgaver. Vi bør være redde for å skumme Guds Ord på overflaten.

* * * * *

[14] Det er like sant nå som da Kristus var på jorden, at ethvert inn-
 grep evangeliet gjør i fiendens herredømme, blir møtt med kraftig
 motstand fra hans store hærmasser. Den kampen vi står overfor,
 kommer til å bli den frykteligste man noen gang har vært vitne til.
 Men selv om Satan blir fremstilt som en sterk mann i sin fulle rust-
 ning, kommer hans fall likevel til å bli fullstendig, og alle som slutter
 seg til ham og velger opprør i stedet for lovlydighet, kommer til å
 bli utslettet sammen med ham.

Guds tilbakeholdende Ånd holder alt nå på å bli trukket vekk fra
 denne verden. Orkaner, uvær, stormer, ildebrann og flom, ulykker på
 hav og på land forekommer i hurtig rekkefølge. Vitenskapen søker å
 forklare alt dette. Tegnene som stadig blir flere rundt omkring oss og
 vitner om Guds Sønns nær forestående åpenbarelse, blir tilskrevet
 alle andre årsaker enn den sanne. Menneskene kan ikke se de englene
 som holder vakt og holder de fire vinder tilbake forat disse ikke skal
 blåse før Guds tjenerer er blitt beseglet. Men når Gud engang byr
 sine engler å løse vindene, vil det bli en kamp som ingen penn kan
 skildre.

* * * * *

Kristi advarsel lyder til dem som er likegyldige i denne tid:
 «Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy
 deg av min munn.» Åp. 3, 16. Bildet som er brukt om å bli spydd
 ut av hans munn, betyr at han ikke kan sende deres bønner eller
 deres uttrykk for kjærlighet opp til Gud. Han kan ikke på noen måte
 godkjenne deres undervisning i hans ord eller deres åndelige arbeid.
 Han kan ikke legge fram deres religiøse øvelser med bønn om at
 nåden må bli gitt dere.

* * * * *

Dersom sløret kunne bli trukket til side, dersom dere kunne se
 Guds forsett og de straffedommer som holder på å falle over en
 fortapt verden, og dersom dere kunne se deres egen stilling, ville
 dere frykte og beve for deres egen og deres medmenneskers sjeler.
 Alvorlige bønner og hjerteskjærende angstrop ville da stige opp til

himmelen. Dere ville gråte mellom forhallen og alteret og bekjenne deres åndelige blindhet og frafall.

[15]

Kapittel 2—Hold sabbaten hellig

Store velsignelser følger med å holde sabbaten hellig, og Gud ønsker at sabbatsdagen skal være en gledesdag for oss. Det var glede da sabbaten ble innstiftet. Gud betraktet med tilfredshet sine henders gjerning. Alt det han hadde gjort, erklærte han for å være «såre godt». 1 Mos. 1, 31. Himmel og jord var fylt med glede. «Alle morgenstjerner jublet, og alle Guds sønner ropte av fryd.» Job 38, 7. Om enn synden er kommet inn i verden og har tilsmusset Guds fullkomne gjerning, gir han oss fremdeles sabbaten som et vitnesbyrd om at en som er allmektig, uendelig i godhet og barmhjertighet, skapte alle ting. Det er vår himmelske Faders ønske at menneskene ved å holde sabbaten skal bevare kunnskapen om ham. Han ønsker at sabbaten skal lede våre tanker til ham som den sanne og levende Gud, og at vi ved å kjenne ham kan ha liv og fred.

Da Herren fridde sitt folk Israel ut fra Egypt og ga dem sin lov, lærte han dem at de nettopp ved å holde sabbaten hellig skulle kunne skille seg ut fra avgudsdyrkere. Det var dette som dannet forskjellen mellom dem som anerkjente Guds overhøyhet, og dem som nektet å anerkjenne ham som deres skaper og konge. «Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn,» sa Herren. «Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt etter slekt, en evig pakt.» 2 Mos. 31, 17. 16.

På samme måten som sabbaten var det tegn som særpreget Israel da de kom ut fra Egypt for å dra inn i det jordiske Kanaan, slik er den også det tegn som nå kjennetegner Guds folk når det kommer ut fra verden for å dra inn til den himmelske hvilen. Sabbaten er et tegn på

[16] 1900 — «*Testimonies*», VI, side 349—368. det forhold som eksisterer mellom Gud og hans folk, et tegn på at det ærer hans lov. Den drar en skillelinje mellom hans lydige undersåtter og overtredene.

Fra skystøtten erklærte Kristus angående sabbaten: «Mine sabbater skal I holde; for det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til

slekt, forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.» 2 Mos. 31, 13.

Sabbaten, som ble gitt verden som et tegn på at Gud er Skaperen, er også tegnet på at han er den som helliggjør. Den kraft som skapte alle ting, er også den kraft som gjenskaper sjelen i hans egen lignelse. For dem som holder sabbatsdagen hellig, er den et tegn på helliggjørelse. Sann helliggjørelse er overensstemmelse med Gud, likhet med ham i karakter. Man får den når man er lydige mot de prinsipper som er et uttrykk for hans karakter. Og sabbaten er et tegn på lydighet. Den som helhjertet lyder det fjerde bud, vil lyde hele loven. Han blir helliget ved lydighet.

For oss som for Israel er sabbaten gitt «som en evig gyldig pakt». For dem som har ærefrykt for hans hellige dag, er sabbaten et tegn på at Gud anerkjenner dem som sitt utvalgte folk. Den er et pant på at han vil oppfylle sin pakt på dem. Hver sjel som tar imot tegnet på Guds herredømme, stiller seg under den guddommelige, evige pakt. Han fester seg til lydighetens gyldne kjede, der hvert ledd er et løfte.

Det fjerde budet er det eneste av alle ti som inneholder seglet til den store Lovgiver, ham som er skaper av himmel og jord. De som lyder dette bud, tar hans navn på seg, og de får del i alle de velsignelser dette innbefatter. «Herren talte til Moses og sa: Tal til Aron og hans sønner og si: Således skal I si når I velsigner Israels barn:

Herren velsigne deg og bevare deg!

Herren la sitt åsyn lyse over deg og være deg nådig!

Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!

Således skal de legge mitt navn på Israels barn,
og jeg vil velsigne dem.»

4 Mos. 6, 22—27.

Gjennom Moses ble også dette løftet gitt: «Herren skal gjøre deg til et hellig folk for seg, som han har tilsvoret deg, såfremt du tar vare på Herrens, din Guds bud og vandrer på hans veier. Og alle folkene på jorden skal se at du er kalt med Herrens navn. . . . Herren skal gjøre deg til hode og ikke til hale; og du skal alltid være ovenpå og aldri være under, såfremt du hører på Herrens, din Guds bud, som jeg i dag byder deg å ta vare på og holde.» 5 Mos. 28, 9—13.

Drevet av den Hellige Ånd taler Salmisten og sier:

«Kom, la oss juble for Herren,
la oss rope med fryd for vår frelses klippe! . . .

For Herren er en stor Gud
og en stor konge over alle guder,
han som har jordens dyp i sin hånd
og fjellenes høyder i eie,
han som eier havet, for han har skapt det,
og hans hender har gjort det tørre land.

Kom, la oss kaste oss ned og bøye kne,
la oss knele for Herrens, vår skapers åsyn!

For han er vår Gud.»

«Han har skapt oss, og ikke vi selv,
til sitt folk og til den hjord han før.»

Sal. 95, 1—7; 100, 3.

Disse løfter som ble gitt til Israel, gjelder også Guds folk i dag.
Det er disse budskaper sabbaten bringer oss.

Reform i sabbatshelligholdelse

Sabbaten er den gylne spennen som forener Gud og hans folk. Men sabbatsbudet er blitt brutt. Guds hellige dag er blitt vanhelliget. Det «syndens menneske» har revet sabbaten ut av dens plass og opphøyet en alminnelig arbeidsdag i dens sted. Det er blitt et brudd i loven, og dette brudd skal gjenreises. Den sanne sabbat skal bli opphøyet til sin rett-messige stilling som Guds hviledag. I det 58. kapitel hos Esaias finner vi et omriss av det arbeid som Guds folk skal utføre. De skal gjøre loven stor og herlig, bygge opp igjen de gamle, ødelagte steder og gjenreise de grunnvoller som har ligget øde fra slekt til slekt. Til dem som utfører dette arbeid, sier Gud: «De skal kalle deg murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet. Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller Herrens hellige dag ærverdig, og du ærer den, så du ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk — da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare fram over

landets høyder, og la deg nyte Jakobs, din fars arv. For Herrens munn har talt. » Es. 48, 12—14.

Sabbatsspørsmålet blir brennpunktet i den store avsluttende strid hvor hele verden kommer til å ta del. Mennesker har æret Satans prinsipper fremfor de prinsipper som hersker i himlene. De har tatt imot den falske sabbat som Satan har opphøyet som tegn på sin myndighet. Men Gud har satt sitt segl på sitt kongelige krav. Hver av disse sabbatsinstitusjoner bærer navn etter sitt opphav, et uutslettelig merke som viser hvilken autoritet hver av dem har. Vår oppgave er å lede menneskene til å innse dette. Vi skal vise dem at det har livsviktige følger om de bærer tegnet på Guds rike eller tegnet på det opprørske riket. For de gir til kjenne at de er undersåtter i det rike hvis merke de bærer. Gud har kalt oss til å løfte opp hans nedtrådte sabbats banner. Hvor viktig er det derfor ikke at vårt eksempel på sabbatshelligholdelse er riktig!

[18]

Når nye menigheter blir opprettet, bør predikantene gi grundig undervisning angående riktig sabbatshelligholdelse. Vi må passe på at de slappe vaner som råder blant dem som holder søndagen, ikke blir fulgt av dem som bekjenner seg til å holde Guds hellige hviledag. Det må være en klar og tydelig skillelinje mellom dem som bærer merket på Guds rike, og dem som bærer tegnet på det opprørske riket.

Det knytter seg en langt større hellighet til sabbaten enn mange som bekjenner seg til å holde den dagen, gir den. Herren er i høy grad blitt vanæret av slike som ikke har holdt sabbaten i overensstemmelse med budet, enten det gjelder bokstaven eller ånden. Han krever en reform i helligholdelsen av sabbaten.

Forberedelse til sabbaten

Ved selve begynnelsen av det fjerde bud sa Herren: «Kom i hu.» Han visste at menneskene under de mange bekymringer og forviklinger ville bli fristet til å forsømme å etterkomme lovens fulle krav, eller de ville komme til å glemme dens hellige betydning. Derfor sa han: «Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!» 2 Mos. 20, 8.

Gjennom hele uken må vi tenke på sabbaten og gjøre forberedelser til å holde den etter budet. Vi skal ikke holde sabbaten bare som

en lovmessig sak. Vi må forstå dens forhold til alle gjøremål i livet. Alle som betrakter sabbaten som et tegn mellom dem og Gud og viser at han er den Gud som helliger dem, er representanter for hans regjerings prinsipper. De vil i sitt daglige liv praktisere hans rikes lover. Hver dag vil de be om at sabbatens helligelse må hvile over dem. Hver dag vil de ha Kristus med seg, og de vil være eksempler på fullkommenheten i hans karakter. Hver dag vil deres lys skinne for andre i gode gjerninger.

I alt som har med fremgangen i Guds verk å gjøre, må de aller første seire bli vunnet i familielivet. Det er der forberedelsen for sabbaten må begynne. Gjennom uken bør foreldrene huske på at deres hjem skal være en skole der barna skal bli beredt for boligene hist oppe. Deres ord bør være de rette ord. Ikke et ord som barna ikke bør høre, må unnsnippe deres leper. De må ikke tillate at sinnet blir opphisset. Foreldre, lev gjennom uken som for en hellig Guds ansikt, han som har gitt dere barn å oppdra for ham. Oppdra den lille menigheten i deres hjem for ham slik at alle kan være beredt til å tilbe i Herrens helligdom på sabbaten. Hver morgen og kveld bør dere fremstille barna for Gud som hans gjennløste arvelodd. Lær dem at det er deres høyeste plikt og forrett å elske og tjene Gud.

Foreldre bør omhyggelig passe på at tilbedelsen av Gud blir en anskuelsesundervisning for barna. Skriftsteder bør oftere være på deres leper, særlig slike vers som bereder hjertet til religiøs tjeneste. Disse dyrebare ord bør ofte bli gjentatt: «Bare i håp til Gud vær stille, min sjel! For fra ham kommer mitt håp.» Sal. 62, 6.

Når vi husker på sabbaten på denne måten, vil det timelige ikke bli tillatt å gripe inn i det åndelige. Ingen plikt som hører hjemme under de seks arbeidsdagene, vil bli lagt over på sabbaten. I løpet av uken må vi ikke tillate at våre krefter i den grad blir utmattet ved timelig arbeid slik at vi på den dagen da Herren hvilte og vederkveget seg, er for trette til å kunne ta del i hans tjeneste.

Selv om forberedelsene til sabbaten skal gå for seg hele uken, skal fredagen være den særskilte beredelsesdagen. Gjennom Moses sa Herren til israelittene: «I morgen er det sabbat, hellig sabbat for Herren; bak nå det I vil bake og kok det I vil koke, men alt det som blir til overs, skal I legge til side og gjemme til i morgen!» «Folket løp hit og dit og sanket og malte den på håndkvern eller støtte den i morter og kokte den i gryter eller bakte kaker av den.» 2 Mos. 16,

23; 4 Mos. 11, 8. Det var noe som måtte gjøres for å tilberede det brød som var sendt fra himmelen til Israels barn. Herren sa til dem at dette måtte gjøres på fredagen, på beredelsesdagen. Dette var en prøve for dem. Gud ønsket å se om de ville holde sabbaten hellig.

Disse ord fra Jehovas munn er til lærdom for oss. Bibelen er en fullkommen rettleder, og dersom bladene i den blir gransket under bønn og med hjerter som er villige til å forstå, behøver ikke noen å ta feil av dette spørsmål.

Mange trenger undervisning om hvordan man bør opptre når man er samlet til gudstjeneste på sabbaten. De bør ikke komme fram for Guds ansikt i alminnelige klær som blir brukt gjennom uken. Alle bør ha særskilte klær til sabbatsbruk når de er til stede ved gudstjenesten i Herrens hus. Selv om vi ikke bør rette oss etter verdslige moter, må vi ikke være likegyldige med hensyn til vårt utseende. Vi bør være nette og anstendige, men uten smykker. Guds barn bør være rene innvortes og utvortes.

All forberedelse for sabbaten bør gjøres på fredagen. Sørg for at klærne er i stand og at all matlagning er ferdig. Puss skotøyet og ta deres bad på fredag. Dette kan la seg gjøre. Hvis vi bare gjør det til en regel, kan vi gjennomføre det. Vi må ikke bruke sabbaten til å reparere våre klær, til å lage mat, til fornøyelse eller noe annet verdslig gjøremål. Før solen går ned, bør alt timelig arbeid være lagt til side og alle verdslige tidsskrifter lagt vekk. Foreldre, forklar deres arbeid og hensikten med det for barna og la dem hjelpe til i forberedelsen så dere kan holde sabbaten i samsvar med budet.

Vi bør være særlig nøye med å passe på ytterkantene av sabbaten. Husk på at hvert øyeblikk er innviet, helliget tid. Der det er mulig, bør arbeidsgiverne gi arbeiderne fri i timene fra fredag middag til begynnelsen av sabbaten. La dem få tid til å forberede seg slik at de kan by Herrens sabbat velkommen med ro i sinnet. En slik fremgangsmåte vil ikke påføre dere noe tap, ikke engang i timelig henseende.

Det er også et annet arbeid som vi bør vie oppmerksomhet på beredelsesdagen. På denne dagen bør enhver uoverensstemmelse mellom brødre bli fjernet, enten det nå gjelder i familien eller i menigheten. All bitterhet og vrede og ondskap bør drives vekk fra sjelen. Bekjenn med en ydmyk ånd «eders synder for hverandre, og be for hverandre, forat I kan bli legte!» Jak. 5, 16.

[20]

Før sabbaten begynner, bør sinnet så vel som legemet legge timelige sysler til side. Gud har satt sin sabbat ved slutten av de seks arbeidsdagene forat menneskene da kan stanse og tenke over hva de i ukens løp har oppnådd i forberedelsen til det renhetens rike hvor ingen overtredere får adgang. Vi bør hver sabbat gjøre opp regnskap med våre sjeler for å se om den svunne uken har brakt åndelig vinning eller tap.

Å holde sabbaten hellig for Herren betyr evig frelse. Gud sier: «Dem som ærer meg, vil jeg ære.» 1 Sam. 2, 30.

Sabbaten i hjemmet

[21] Før solen går ned, bør familiens medlemmer samles for å lese Guds Ord, syng og be. Her er det nødvendig med en reform, for det er mange som har vist slapphet. Vi trenger til å avlegge bekjennelse for Gud og for hverandre. Vi bør begynne på ny og gjøre særlige anstrengelser for at hvert medlem i familien kan være beredt til å ære den dagen Gud har velsignet og helliget.

La ikke sabbatens dyrebare timer bli tilbrakt i sengen. Sabbats morgen bør familien være tidlig oppe. Dersom de står sent opp, blir det forvirring og jag for å bli ferdig til frokost og sabbatsskole. Det blir hastverk, skubbing og utålmodighet. På den måten kommer det vanhellige følelser inn i hjemmet. Når sabbaten på den måten blir vanhelliget, blir den trettende, og dens komme blir mottatt med gru i stedet for med glede.

Maten på sabbaten bør ikke være rikeligere eller mer avvekslende enn de andre dagene. Derimot bør den være enkel, og man bør spise mindre, slik at tankene kan være klare og i vigør til å fatte åndelige ting. Forspisning gjør hjernen omtåket. Man kan høre de mest dyrebare ord og likevel ikke sette pris på dem, fordi en upassende kost virker forvirrende på sinnet. Fordi de har forspist seg på sabbaten, har mange gjort mer til å vanære Gud enn de selv tror.

Mens vi bør unngå å lage mat på sabbaten, behøver vi ikke derfor nødvendigvis å spise kald mat. I kaldt vær kan vi varme den maten som ble laget dagen i forveien. Måltidene kan vi gjøre velsmakende og tiltalende selv om de er enkle. Lag noe som virker som en delikatesse, noe som familien ikke får hver dag.

La barna ta del i familieandakten. Alle bør gjøre bruk av sine bibler, og enhver kan lese et vers eller to. Syng en eller annen kjent sang, og la denne bli etterfulgt av bønn. Kristus har gitt oss et forbilde på en slik bønn. Det var ikke hensikten at Herrens bønn skulle bli gjentatt bare som en form, men den er et eksempel på hva våre bønner bør være — enkle, alvorlige og omfattende. I en enkel bønn kan dere fortelle Herren om deres trang og uttrykke takknemlighet for hans nåde. På den måten innbyr dere Jesus som en velkommen gjest i deres hjem og hjerter. I familien er det ikke på sin plass å be lange bønner om fjerntliggende emner. Bønnestunden kan da lett bli trettende, mens den burde betraktes som en forrett og en velsignelse. Gjør den til en interessant og glad stund.

Sabbatsskolen og formiddagsgudstjenesten opptar bare en del av sabbaten. Resten av dagen kan for familien bli den helligste og dyrebareste av alle sabbatens timer. En stor del av denne tiden bør foreldrene tilbringe sammen med barna. I mange familier blir de mindre barna overlatt til seg selv for å finne underholdning som best de kan. Når barna er overlatt til seg selv, blir de snart urolige og begynner å leke,

[22]

eller de gjør noe galt på en eller annen måte. På den måten får sabbaten ingen hellig betydning for dem.

Når været er godt, kan foreldrene ta tur sammen med barna i skog og mark. I de vakre omgivelsene ute i naturen kan de snakke med dem om grunnen til at sabbaten ble innstiftet. Beskriv Guds store skaperverk for dem. Fortell dem at jorden var hellig og skjønn den gang den kom fra Skaperens hånd. Hver blomst, hver busk og hvert tre var i overensstemmelse med Skaperens plan. Alt som øyet hvilte ved, var vakkert og fylte sinnet med tanker om Guds kjærlighet. Enhver lyd var musikk som var i harmoni med Guds stemme. Vis at det var synden som vansiret Guds fullkomne verk, at torner og tistler, sorg og smerte og død alt sammen er følgen av ulydighet mot Gud. Be dem legge merke til hvordan jorden tross syndens forbannelse ennå åpenbarer Guds godhet. De grønne markene, de høye trærne, det glade solskinn, skyene, duggen, nattens høytidelige stillhet, stjernehimmelens prakt og månen i sin skjønnhet bærer alt sammen vitnesbyrd om Skaperen. Det faller ikke en eneste regndråpe, og det skinner ikke en eneste lysstråle over vår utakknemlige verden uten at den vitner om Guds overbærenhet og kjærlighet.

Fortell dem om frelsens vei, at «så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den Enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv». Joh. 3, 16. Gjenta den vakre beretningen fra Betlehem. Fremstill for barna Jesus som et barn som var lydige mot sine foreldre, som en ung mann som var trofast og flittig og hjalp til med å underholde familien. På den måten kan dere lære dem at Frelseren kjenner de unges prøvelser, vanskeligheter og fristelser, deres forhåpninger og gleder, og at han kan yte dem den nødvendige sympati og hjelp. Les av og til de interessante fortellingene i bibelhistorien sammen med dem. Still dem spørsmål om hva de har lært i sabbatsskolen, og gjennomgå leksen med dem for neste sabbat.

La lyden av bønn og lovsang kjennetegne avslutningen av de hellige timer når solen går ned, og be om Guds nærvær gjennom arbeidsukens bekymringer.

På den måten kan foreldrene gjøre sabbaten til hva den bør være: den gledeligste dag i uken. De kan få barna til å betrakte den som en fryd, som dagen fremfor alle dager, Herrens hellige, ærverdige dag.

[23] Jeg vil gi dere et råd, mine brødre og søstre: «Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!» Dersom dere ønsker at deres barn skal holde sabbaten etter budet, må dere undervise dem både ved påbud og eksempel. Hvis sannheten blir risset dypt inn i hjertet, vil den aldri helt kunne utslettes. De inntrykk som blir gjort i de unge år, kommer til å vise seg senere i livet. Kan hende det vil oppstå forhold som skiller barna fra foreldrene og fra hjemmet. Men så lenge de lever, vil den undervisningen som ble gitt i barndommen, være en velsignelse.

Reiser på sabbaten

Hvis vi ønsker å få den velsignelse som blir lovt dem som er lydige, må vi holde sabbaten mer nøye. Jeg er redd for at vi ofte reiser på den dagen, mens vi kunne unngå det. Etter det lys Herren har gitt meg med hensyn til å holde sabbaten hellig, bør vi være mer omhyggelige når det gjelder å reise med båt eller tog den dagen. I disse ting bør vi gi våre barn og vår ungdom et riktig eksempel. For å kunne nå fram til de menigheter som trenger vår hjelp, og for å bringe dem det budskapet Gud vil de skal høre, kan det til tider

være nødvendig for oss å reise på sabbaten. Men å kjøpe billetter og gjøre andre nødvendige forberedelser bør vi så vidt mulig gjøre en annen dag. Når vi begir oss ut på reise, bør vi gjøre alt vi kan for å legge våre planer slik at vi ikke kommer til bestemmelsesstedet på sabbaten.

Når vi er nødt til å reise på sabbaten, bør vi søke å unngå å være sammen med slike som kommer til å lede våre tanker inn på verdslige spørsmål. Vi bør holde sinnet festet ved Gud og samtale med ham. Når som helst vi får anledning til det, bør vi tale med andre om sannheten. Vi bør alltid være beredt til å lindre lidelse og til å hjelpe dem som er i nød. I slike tilfelle vil Gud at vi skal gjøre bruk av den kunnskap og visdom han har gitt oss. Men vi bør ikke tale om forretningssaker eller ta del i noen dagligdags, verdslig samtale. Til alle tider og på alle steder krever Gud at vi skal vise vår lydighet mot ham ved å ære sabbaten.

Sabbatsmøter

Kristus har sagt: «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» Matt. 18, 20. Hvor som helst det er minst to eller tre trossøsken, bør de komme sammen på sabbaten og gjøre krav på Herrens løfte.

De små gruppene som samles for å tilbe Gud på hans hellige dag, har rett til å gjøre krav på Jehovas rike velsignelse. De bør tro at Herren Jesus er en æret gjest i deres forsamlig. Enhver sann tilbeder som holder sabbaten hellig, kan gjøre krav på dette løftet: «Forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.» 2 Mos. 31, 13.

Prekenen på våre sabbatsmøter bør i regelen være kort. De som elsker Gud, bør få anledning til å gi uttrykk for sin takknemlighet og hyllest. Når menigheten ikke har noen predikant, bør det pekes ut en eller annen til å lede møtet. Men det er ikke nødvendig at han skal holde en preken eller bruke en stor del av tiden under gudstjenesten. En kort, interessant bibellesning kan ofte være til større gagn enn en preken. Denne kan da etterfølges av et møte med bønn og vitnesbyrd.

De som har en ledende stilling i menigheten, må ikke gjennom uken tømme seg for legemlig og åndelig styrke i den grad at de på sabbaten ikke er i stand til å bringe Kristi evangeliums livgivende innflytelse inn i møtet. Utfør heller mindre timelig arbeid på hver-

[24]

dagene, men stjel ikke noe fra Gud ved å yte ham en tjeneste på sabbaten som han ikke kan godkjenne. Dere må ikke være slike som mangler det åndelige liv. Folket trenger til deres hjelp på sabbaten. Bring dem føde fra Ordet. Legg fram for Gud de dyrebareste gaver på hans hellige dag. Gi ham sjelens dyrebare liv i helliget tjeneste.

Ingen må komme til gudstjenesten for å få seg en blund. Ingen bør sove i Guds hus. Når dere er opptatt med deres timelige gjøremål, faller dere ikke i søvn, fordi dere har interesse for deres arbeid. Skulle vi tillate at den tjenesten som innbefatter evige interesser, skulle bli stilt på et lavere trinn enn livets timelige gjøremål? Hvis vi gjør det, går vi glipp av den velsignelse som Herren har til hensikt å gi oss. Sabbaten skal ikke være en dag til unyttig lediggang. Både i hjemmet og i menigheten må vi åpenbare en tjenestens ånd. Han som ga oss seks dager for vårt timelige arbeid, har velsignet og helliget den syvende dag og forbeholdt seg den som sin egen. På denne dag vil han på en særlig måte velsigne alle som helliger seg til hans tjeneste.

Hele himmelen holder sabbaten, men ikke på en likegyldig, intetsigende måte. På denne dag bør alle sjelens evner være våkne, for er det ikke så at vi skal møte vår Gud og Kristus vår Frelser? Vi kan betrakte ham ved tro. Han lengter etter å vederkvege og velsigne enhver sjel.

Alle bør føle at de har noe å gjøre forat sabbatsmøtene skal bli interessante. Når dere samles, må det ikke bare være for formens skyld, men for å veksle tanker, for å fortelle om deres daglige opplevelser, for å gi uttrykk for takknemlighet og for å uttrykke deres oppriktige ønske om guddommelig opplysning, slik at dere må kunne kjenne Gud og Jesus Kristus, som han utsendte. Det å samtale om Kristus vil styrke sjelen til livets prøvelser og kamper. Tro aldri at dere kan være kristne og på samme tid være innesluttet i dere selv. Hver enkelt utgjør en del av menneskehetens store vev, og den enkeltes erfaring vil i høy grad bestemmes av de erfaringer hans omgangsfeller har.

[25] Vi får ikke en hundredel av den velsignelsen vi kunne få ved våre sammenkomster for å tilbe Gud. Det er nødvendig at våre oppfatningsevner blir skjerpet. Samfunn med hverandre bør gjøre oss glade. Hvorfor gløder ikke våre hjerter av kjærlighet til Gud når vi har et slikt håp?

Til enhver religiøs sammenkomst må vi bringe med oss en levendegjort åndelig bevissthet om at Gud og hans engler er til stede og samarbeider med alle sanne tilbedere. Be Herren om å ta bort alt ondt fra ditt hjerte når du trer inn på det sted hvor gudstjenesten blir holdt. Ta med til hans hus bare slike ting som han kan velsigne. Knel for Gud i hans tempel og gi ham det som er hans eget, det som han har kjøpt med Kristi blod. Be for taleren eller den som leder møtet. Be om at en stor velsignelse må komme gjennom den som skal fremholde livets ord. Gjør alvorlige forsøk på å få tak i en velsignelse for deg selv.

Gud vil velsigne alle som på denne måten bereder seg til hans tjeneste. Fordi de selv har tatt imot Kristus ved tro, vil de forstå hva det vil si å ha Åndens forvissning.

Stedet der gudstjenesten blir holdt, er kanskje meget beskjedent, men det er derfor ikke mindre anerkjent av Gud. Det er som himmelens port for dem som tilber Gud i Ånd og sannhet og i hellig prydelse. Kan hende de troendes grupper er få i antall, men i Guds øyne er de meget dyrebare. Med sannhetens kile er de tatt ut fra verdens stenbrudd som grove stener og ført inn i Guds verksted for å bli tilhugget og tildannet. Men selv i denne grove tilstanden er de kostelige i Guds øyne. Prøvelsens øks, hammer og meisel er i en guddommelig kunstners hender og blir brukt ikke til å ødelegge, men til å virke fullkommenhet i hver eneste sjel. Gud ønsker at vi som kostelige stener, tilhugget etter palassets mønster, skal finne en plass i det himmelske tempel.

Det som Gud har tiltenkt oss og gjort ferdig for oss, er uten grenser. Nådens trone er selv den høyeste tiltrekning, fordi den eies av en som tillater oss å kalle ham Far. Men Gud betraktet ikke frelsens prinsipp som fullstendig når den bare var utstyrt med hans egen kjærlighet. Ved sin bestemmelse har han ved sitt alter stilt en talsmann som er ikledd vår natur. Oppgaven ved hans embete som vår forbeder er å fremstille oss for Gud som sine sønner og døtre. Kristus går i forbønn for dem som har tatt imot ham. Dem gir han kraft, ved sin egen fortjeneste, til å bli medlemmer av den kongelige familie, til å bli barn av den himmelske Konge. Og Faderen åpenbarer sin uendelige kjærlighet til Kristus, som betalte vår gjenløsning med sitt blod, ved å ta imot Kristi venner som sine venner og by dem velkommen. Han er tilfreds med den forsoning som er gjort. Han

[26] blir herliggjort ved sin Sønnns menneskevorden, ved hans liv, død og midlertjeneste.

Ikke før nærmer Guds barn seg nådestolen, før det kommer under beskyttelse av den store Talsmann. Ved det første uttrykk for anger og bot og bønn om tilgivelse overtar Kristus vedkommendes sak og gjør den til sin egen. Han legger da påkallelsen fram for Faderen som sin egen begjæring. Når Kristus går i forbønn for oss, legger Faderen fram for oss hele sin nådes skatter forat vi skal kunne gjøre bruk av dem, glede oss over dem og gi dem til andre. Be i mitt navn, sier Kristus. Jeg sier ikke at jeg vil be Faderen for dere, for Faderen elsker dere fordi dere har elsket meg. Men gjør bruk av mitt navn, dette vil gi kraft til deres bønner, og Faderen vil gi dere av sin nådes rikdom. Derfor «be, og I skal få, forat eders glede skal bli fullkommen». Joh. 16, 24.

Gud ønsker at hans lydige barn skal gjøre krav på hans velsignelse og komme fram for ham med pris og takksigelse. Gud er kilden til liv og kraft. Han kan gjøre ørkenen til en fruktbar mark for det folk som holder hans bud, for dette er til ære for hans navn. Det han har gjort for sitt utvalgte folk, bør fylle hvert hjerte med takk, og det gjør ham ondt at det blir oppsendt så lite takk og pris. Han ønsker at et sterkere uttrykk for takk skal stige opp fra hans folk, så de på den måten kan vise at de vet at de har grunn til fryd og glede.

Fortell om Guds ledelse

Vi burde ofte fortelle om hvordan Gud behandler sitt folk. Hvor ofte Gud satte opp veimerker ved sin handlemåte med Israel fordem! Forat de ikke skulle glemme den svunne tids historie, bød han Moses a disse begivenheter komme til uttrykk i sang forat foreldre kunne lære sine barn dem. De skulle samle opp minner og legge disse fram til betraktning. Det ble lagt særlig vekt på å oppbevare dem, forat hele forestillingen kunne gjengis når barna stilte spørsmål om dette. På den måten ble forsynets handlinger og Guds iøynefallende godhet og miskunnhet oppbevart i sinnet. Formaningen til oss lyder: «Kom i hu de gamle dager, da I, etter å være blitt opplyst, utholdt en stor strid i lidelser.» Heb. 10, 32. For sitt folk i denne slekt har Herren vist seg å være en undergjørende Gud. Det er nødvendig at Guds verks historie i tidligere tider ofte blir fremholdt for folket, både for unge

og gamle. Vi trenger ofte til å gjenta beretningen om Guds godhet og love ham for hans underfulle gjerninger.

På samme tid som vi blir formant til ikke å unnlate å komme sammen, må disse sammenkomstene ikke bare være til oppfriskning for oss selv. Vi må bli inspirert med større iver etter å bringe den trøst vi har mottatt, videre. Vi har plikt på oss til å være meget nidkjære for Gud og ikke føre ut noe ondt rykte, ikke engang med et sørgmodig ansiktsuttrykk eller ved ubetenksomme ord, som om Guds krav skulle være innskrenkning av vår frihet. Selv i denne verden som er full av sorger, skuffelser og synder, ønsker Herren at vi skal være frimodige og sterke i hans kraft. Hele ens vesen nyter den forrett å kunne være et absolutt vitnesbyrd i alle retninger. I våre handlinger, i vårt sinnelag, i tale og i karakter må vi bære vitnesbyrd om at det er godt å være i Guds tjeneste. På den måten forkynner vi at «Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen». Sal. 19, 8. Alle som daglig helliger seg til Gud, vil åpenbare den lyse og glade side av vår religion. Vi bør ikke vanære Gud med en sørgmodig omtale av prøvelser, som kan synes å være vanskelige. Alle prøvelser vi tar imot som oppdragere, vil frembringe glede. Hele vårt religiøse liv vil da bli oppløftende, høynende, foredlende, en vellukt av gode ord og handlinger. Fienden gleder seg når han ser sjeler bli nedtrykt, nedbøyd, klagende og sukkende. Han ønsker nettopp at vi skal få slike inntrykk når det gjelder virkningen av vår tro. Men Gud har ikke til hensikt at vårt sinn skal holde til på et slikt lavt nivå. Han ønsker at enhver sjel skal triumfere i Gjenløserens oppholdende kraft. Salmisten sier: «Gi Herren, I Guds sønner, gi Herren ære og makt! Gi Herren hans navns ære, tilbe Herren i hellig prydelse!» «Jeg vil opphøye deg, Herre, for du har dradd meg opp og ikke latt mine fiender glede seg over meg. Herre min Gud! jeg ropte til deg, og du helbredet meg. . . Lovsyng Herren, I hans fromme, og pris hans hellige navn!» Sal. 29, 1. 2; 30, 2-5.

[27]

Forenet med menigheten i himmelen

Guds menighet her nede er ett med Guds menighet i himmelen. De troende på jorden og de vesener i himmelen som aldri falt, danner tilsammen en menighet. Ethvert himmelsk vesen er interessert i de helliges forsamling når de kommer sammen for å tilbe Gud. I den

indre forgård i himmelen lytter de til vitnesbyrd fra dem som vitner for Kristus i den ytre forgård på jorden, og prisen og takken fra dem som tilber her nede, blir tatt opp i den himmelske sang. Pris og glede lyder gjennom de himmelske saler, fordi Kristus ikke er død forgjeves for Adams falne sønner. Mens engler drikker av selve kildens utspring, drikker de hellige på jorden av de rene strømmer som veller ut fra tronen, de bekker som gleder Guds stad.

[28] Å, om vi alle kunne forstå hvor nær himmelen er til jorden! Når de som er født på jorden, ikke vet om det, har de lysets engler til ledsagere. Et stilltiende vitne våker over hver sjel som lever, og søker å dra denne sjel til Kristus. Så lenge det er håp, helt til menneskene til sin evige ødeleggelse står den Hellige Ånd imot, blir de bevoktet av himmelske vesener. La os alle huske på at engler fra Gud er med i enhver forsamling av troende her nede og lytter til vitnesbyrdene, sangene og bønnene. La oss huske at våre lovsanger blir fylt ut av engleskarenes kor i det høye.

Når dere da kommer sammen sabbat etter sabbat, bør dere synge lovsanger til ham som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys. Hjertets tilbedelse bør stige opp til «ham som elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod». Åp. 1, 5. Kristi kjærlighet må være hovedinnholdet i talerens vitnesbyrd. La dette komme til syne i enkle ord og i enhver lovsang. La inspirasjonen fra Guds Ånd diktere deres bønner. Når livets ord blir talt, må deres hjertelige svar vitne om at dere tar imot budskapet som fra himmelen. Jeg vet nok at dette er meget gammeldags, men det vil være et takkoffer til Gud for det livets brød som blir gitt den sultne sjel. Dette svar til den Hellige Ånds inspirasjon vil gi styrke til din egen sjel og være en oppmuntring for andre. Det vil være et bevis på at det i Guds bygning finnes sten som sender ut lys.

Hvis vi grunder på åpenbarelsene av Guds store miskunnhet og usvikelige kjærlighet, og ikke bare tenker på de mørke kapitlene i vårt liv, kommer vi til å lovsynge ham langt mer enn vi klager. Vi kommer da til å tale om den kjærlige trofasthet åpenbart i Gud som den sanne, ømme, medlidende hyrde for sin hjord. Om denne har han sagt at ingen skal rive den ut av hans hånd. Det vi taler fra hjertet, blir da ikke egoistisk knurr og klage. Fra dem som i sannhet tror på Gud, vil lovprisning velle ut som klare, rinnende strømmer. «Bare godt og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager,

og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider.» Du leder meg ved ditt råd, og deretter opptar du meg i herlighet. Hvem har jeg ellers i himmelen? Og når jeg har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden.»Sal. 23, 6; 73, 24. 25.

Hvorfor skulle vi ikke vekke lyden av våre åndelige sanger mens vi går fram på vår pilegrimsferd? Hvorfor ikke vende tilbake til et liv i enfoldighet og inderlighet? Grunnen til at vi ikke er fylt med mer glede, er den at vi har mistet vår første kjærlighet. La oss derfor være nidkjære og omvende oss, forat lysestaken ikke skal bli flyttet fra sitt sted.

Guds tempel er åpent i himmelen, og inngangen er opplyst av den glans som lyser opp hver menighet som vil elske Gud og holde hans bud. Vi trenger til å studere, overveie og be. Da får vi åndelig syn, og med dette kan vi se de indre rom i det himmelske tempel. Vi kommer til å oppfatte emnene i den sangen og den takksigelsen som lyder fra det himmelske koret omkring tronen. Når Sion står opp og lyser, vil dens lys i høyeste grad være gjennomtrengende, og lovog takkesanger bli hørt i de helliges forsamling. Knurr og klage over små skuffelser og vanskeligheter kommer til å opphøre. Når vi gjør bruk av den gyldne øyensalven, skal vi få se herligheten hisset. Troen vil bane vei gjennom Satans tette skygge, og vi kommer til å se vår Talsmann som ofrer røkelse av sin egen fortjeneste til beste for oss. Når vi ser dette slik som det er og som Herren ønsker at vi skal se det, blir vi fylt med en erkjennelse av uendeligheten og mangfoldigheten i Guds kjærlighet.

[29]

Gud underviser oss om at vi bør samles i hans hus for å utvikle den fullkomne kjærlighets egenskaper. Da vil jordens beboere bli beredt til å innta de boliger som Kristus er gått bort for å berede for alle som elsker ham. Der skal de komme sammen i helligdommen sabbat etter sabbat, fra nymåne til nymåne, for å forene seg i de mest opphøyde toner med sang, pris og takk til ham som sitter på tronen, og til Lammet, i evighetenes evigheter.

[30]

Kapittel 3—Gi Gud det som Guds er

Herren har gitt sitt folk et budskap for denne tid. Det er fremstilt i det tredje kapitel hos profeten Malakias. Hvordan skulle Herren kunne fremholde sine krav på en tydeligere og mer ettertrykkelig måte enn slik som det er gjort i dette kapitel?

Alle bør huske på at Guds krav danner grunnlaget for ethvert annet krav. Han gir oss rikelig, og den overenskomst han har gjort med menneskene, er at en tiendedel av deres inntekter skal gis tilbake til ham. I nåde betror Herren sine skatter til sine tjenere, men om tienden sier han: Denne er min. Nøyaktig i samme forhold som Gud har gitt menneskene sin eiendom, skal menneskene levere tilbake en tiendedel av alt hva han gir dem. Denne særskilte innretningen ble innført av Jesus Kristus selv.

Denne handling fører høytidelige og evige følger med seg, og den er for hellig til å bli gjort avhengig av menneskelig innskytelse. Vi må ikke føle oss fri til å gjøre med dette som vi selv synes. Som svar på Guds krav bør vi regelmessig legge til side reserver som er hellige for hans verk.

Førstefrukten

Foruten tienden krever Herren førstefrukten av all vår inntøkt. Dette har han bestemt forat hans verk på jorden skal få den fulle støtte. Herrens tjenere skal ikke avspises med en mager lønn. Hans budbærere må ikke hindres i å fremholde livets ord. Når de forkynner sannheten, må de ha midler nok til fremme for verket, for dette må fullføres i rette tid forat det skal ha den beste og mest frelsende innflytelse. Barmhjertighetsgjerninger må utføres. De fattige og lidende må ha hjelp. Gaver og offer bør ytes i denne hensikt. Særlig på nye felter, hvor sannhetens banner ennå ikke er blitt reist, må dette verk utføres.

[31] 1900 — «*Testimonies*», VI, side 384—391.

Hvis alle de som bekjenner seg til å være Guds folk, både gammel og ung, ville gjøre sin plikt, ville det ikke være noen mangel i kassen. Dersom alle ville betale en trofast tiende og hellige til Gud førstefrukten av sin inntekt, ville det være rikelig i fondet for hans verk. Men Guds lov blir ikke respektert eller adlydt, og følgen er at det er blitt sparsomt med midler.

Tenk på de fattige

Enhver overdådighet i vårt liv må fjernes, for den tiden vi kan arbeide i, er kort. Overalt omkring oss ser vi trang og lidelse. Familier trenger mat, og små barn skriker etter brød. De fattiges hus savner nødvendige møbler og sengklær. Mange bor i rønner som er nesten blottet for bekvemmeligheter. De fattiges rop stiger opp til himmelen. Gud ser, og Gud hører. Men mange forherliger seg selv. Mens deres medmennesker er fattige og sultne og lider av mangel på mat, bruker de mange penger til å forsyne sine bord og spiser langt mer enn det de trenger. Hvilket regnskap skal ikke menneskene engang måtte avlegge for sin egenkjærlige bruk av penger! De som ikke bryr seg om den ordning Gud har gjort for de fattige, kommer til å innse at de ikke bare har bedratt sine medmennesker, men at de ved å bedra dem har bedratt Gud og vært utro med hans gods.

Alt hører Gud til

Alt det gode mennesket er gjenstand for, skyldes Guds miskunnhet. Han er den store og rundhåndede giver. Hans kjærlighet ligger åpen for alle i den måten han så rikt forsørger menneskene på. Han har gitt oss en prøvetid forat vi må kunne danne karakterer for boligene hist oppe. Og når han anmoder oss om å la en del av våre eiendeler være forbeholdt ham, er det ikke fordi han trenger det. I Eden skapte Herren hvert tre som var en lyst for øyet og godt å spise av, og han bød Adam og Eva fritt å nyte hans rike gaver. Men han gjorde en unntagelse. Av treet til kunnskap om godt og ondt måtte de ikke spise. Gud holdt dette treet tilbake som en stadig påminnelse om at han hadde eiendomsretten til alle ting. Slik ga han dem en anledning til å bevise sin tro og fortrøstning til ham ved en fullkommen lydighet mot hans krav.

[32] Slik er det med Guds krav til oss. Han legger sine skatter i menneskenes hender, men han krever at de med troskap skal legge en tiendedel til side til hans verk. Han krever at denne delen skal bringes inn i hans forrådshus. De skal gi ham den som noe som hører ham til. Den er hellig, og den skal brukes til hellige formål, til underhold for dem som bærer frelsens budskap ut til alle deler av verden. Han forbereder sin del forat midler må kunne strømme inn i hans forrådshus, og forat sannhetens lys må bli brakt ut til dem som er nær og dem som er langt borte. Dersom vi er trofaste mot dette krav, erkjenner vi at alt hører Gud til.

Har da Herren ikke rett til å kreve dette av oss? Ga han ikke sin enbårne Sønn fordi han elsket oss og ønsket å frelse oss fra døden? Skal da ikke våre takkoffer strømme inn i hans forrådshus slik at det fra dette kan brukes til fremme av hans rike på jorden? Når nå Gud eier alt det vi har, skal vi da ikke la vår takknemlighet til ham tilskynde oss til å gi frivillige gaver og takkoffer og på den måten anerkjenne hans eiendomsrett til legeme, sjel, ånd og gods? Dersom Guds plan ble fulgt, ville det nå strømme midler inn i hans forrådshus, og en overflod av midler ville sette predikanter i stand til å trenge inn på nye felter, og arbeidere ville kunne forene seg med predikanter for å løfte sannhetens banner opp på jordens mørke steder.

Uten unnskyldning

Det er en himmelsk plan dette at menneskene skal gi Herren tilbake det som hører ham til. Denne planen er fremholdt så tydelig at menneskene ikke har noen unnskyldning for å misforstå eller omgå de plikter og ansvar Gud har lagt på dem. De som påstår at de ikke kan innse dette som sin plikt, åpenbarer for det himmelske univers, for menigheten og for verden, at de ikke ønsker å innse dette tydelig uttalte krav. De mener at de ved å følge Herrens plan kommer til å miste en del av sin eiendom. I sine egenkjærlige, begjærlige sjeler ønsker de selv å beholde alt, både kapital og renter, til egen fordel.

Gud legger sin hånd på alt det mennesket eier, og sier: Jeg er Eiermann til verdensaltet, og disse goder er mine. Den tienden dere har holdt tilbake, har jeg reservert til underhold for mine tjenere i de-

res arbeid med å åpne skriftene for dem som bor på de mørke steder og som ikke forstår min lov. Når dere har brukt mitt reservefond for å tilfredsstille deres egne ønsker, har dere berøvet sjeler det lys jeg hadde gjort forberedelser for at de måtte kunne få. Dere har hatt anledning til å vise troskap mot meg, men det har dere ikke gjort. Dere har bedratt meg. Dere har stjålet mitt reservefond. «Forbannelsen har rammet eder.»

[33]

En ny anledning

Herren er langmodig og nådig, og til dem som har gjort dette onde, gir han en ny anledning. «Vend om til meg,» sier han, «så vil jeg vende om til eder.» Men de sier: «Hva skal vi vende om fra?» Mal. 3, 7. De har latt sine midler flyte gjennom selvtjenestens og selvforherligelsens kanaler, som om deres gods tilhørte dem selv og ikke var lånte skatter. Deres ødelagte samvittighet er blitt så hard og upåvirkelig at de ikke innser den store synden de har begått når de har lukket veien i en slik grad at sannhetens sak ikke kunne gjøre fremgang.

Enda menneskene, de dødelige mennesker, til eget bruk har utnyttet de talentene Gud har forbeholdt seg til forkynnelsen av frelsen, til å sende det glade budskap om frelsens kjærlighet til fortapte sjeler, og enda de ved sin egoisme har lukket veien, spør de: «Hva har vi rant fra deg?» Gud svarer: «Tienden og de hellige gaver. Forbannelsen har rammet eder, og fra meg raner I, ja hele folket.» Hele verden er opptatt med å bedra Gud. Med de penger han har lånt dem, gir menneskene seg ut i utsvevelser, forlystelser, svir, spise og drikke og skjendig nytelse. Men Gud sier: «Jeg vil komme til eder og holde dom.» Mal. 3, 8. 9. 5. Hele verden får et regnskap å gjøre opp på den store dag, da enhver skal bli dømt etter sine gjerninger.

Velsignelsen

Gud forplikter seg til å velsigne dem som lyder hans befalinger. «Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det kan finnes mat i mitt hus, og prøv meg på denne måte, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser over eder i rikelig mål! Og jeg vil true eteren for eders skyld, så den ikke

ødelegger jordens avgrøde for eder; og vintreet på marken skal ikke slå feil for eder, sier Herren, hærskaernes Gud.» Mal. 3, 10. 11.

[34] Hvordan våger mennesker å forsømme en så klar plikt når de har disse lysets og sannhetens ord foran seg? Hvordan våger de å være ulydige mot Gud når lydighet mot hans krav betyr velsignelse både i timelige og åndelige ting, mens ulydighet betyr Guds forbannelse? Satan er ødeleggeren. Gud kan ikke velsigne dem som nekter å være tro husholdere. Alt han kan gjøre, er å tillate Satan å utføre sitt ødeleggende verk. Vi ser ulykker av enhver art og i ethvert omfang komme over jorden. Og hvorfor? Herrens hemmende kraft gjør seg ikke gjeldende. Verden har ringeaktet Guds Ord. Menneskene lever som om det ikke var noen Gud til. På samme måte som verdens innbyggere på Noahs tid nekter de å tenke på Gud. Ugudelighet råder i en foruroligende utstrekning, og jorden er moden til høsten.

De klagende

«Eders ord har vært sterke mot meg, sier Herren. Og I sier: Hva har vi sagt oss imellom mot deg? I har sagt: Fåfengt er det å tjene Gud, og hva vinning har det vært for oss at vi har aktet på hans bud, og at vi har gått i sørgeklær for Herrens, hærskaernes Guds skyld? Og nå priser vi de overmodige lykkelige; ikke alene trives de vel de som lever ugudelig, men de har satt Gud på prøve og har likevel sloppet fri.» Mal. 3, 13—15. De som holder tilbake det som tilhører Gud, kommer med disse klagene. Herren oppfordrer dem til å prøve ham ved å bringe sin tiende til hans forrådshus og se om han ikke vil utøse en velsignelse over dem. Men de er gjenstridige i sine hjerter og klager mot Gud. På samme tid bedrar de ham og forgriper seg på hans gods. Når deres synd blir stilt fram for dem, sier de: Jeg har hatt motgang, min avling har vært dårlig, mens de ugudelige har hatt det godt. Det lønner seg ikke å følge Herrens råd.

Men Gud ønsker ikke at noen skal gå sørgmodige for hans ansikt. De som på den måten fører klage mot Gud, er selv skyld i sin motgang. De har bedratt Gud, og hans sak er blitt hindret fordi de pengene som skulle ha strømmet inn i hans forrådshus, er blitt brukt til egennyttige formål. De viste sin ulydighet mot Gud ved å la være å gjennomføre den plan han hadde stilt opp. Når Gud ga dem fremgang og de ble bedt om å gi ham hans del, rystet de på

hodet og kunne ikke innse at det var deres plikt. De lukket forstandens øyne for ikke å se. De holdt Herrens penger tilbake og hindret det verk som etter hans hensikt skulle ha vært utført. Gud ble ikke æret ved den bruk som ble gjort av det gods som var betrodd dem. Derfor lot han forbannelsen ramme dem, og han tillot ødeleggeren å tilintetgjøre deres frukter og å bringe ulykke over dem.

«De som frykter Herren»

I Malakias 3, 16 blir en motsatt klasse mennesker stilt fram. De kommer sammen, ikke for å kritisere Gud, men for å tale om hans herlighet og fortelle om hans velgjerninger. De har vært tro i sin plikt. De har gitt Herren det som tilhører ham. De avlegger vitnesbyrd som fremkaller sang og glede hos de himmelske engler. De fører ingen klager mot Gud. Det høres ingen knurr eller kritikk fra dem som vandrer i lyset og som med troskap og nøyaktighet gjør sin plikt. De taler ord som bringer oppmuntring, håp og tro. De som klager, er de som tjener seg selv og ikke gir Gud det som hører ham til. [35]

«Da talte de med hverandre de som frykter Herren, og Herren lyttet til og hørte det, og det ble for hans åsyn skrevet en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på hans navn. Og på den dag som jeg skaper, sier Herren, hærskares Gud, skal de være min eiendom, og jeg vil spare dem, liksom en mann sparer sin sønn som tjener ham. Da skal I atter se forskjell mellom den rettferdige og den ugudelige, mellom den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham.» Mal. 3, 16—18.

* * * * *

Lønnen for helhjertet rundhåndethet er at sinn og hjerte blir ledet inn i et nærmere fellesskap med Ånden.

Den som har vært uheldig og er kommet i gjeld, bør ikke ta Herrens del for å avvikle gjeld til sine medmennesker. Han bør tenke over at i disse transaksjoner blir han stilt på prøve, og at han, når han holder tilbake Herrens del til eget bruk, bedrar Giveren. Han er en skyldner overfor Gud for alt det han har, men han blir en dobbelt skyldner når han bruker Herrens reserverte midler til å betale gjeld

til mennesker. «Utroskap mot Gud» blir det skrevet over hans navn i himmelens bøker. Han har et regnskap å gjøre opp med Gud, fordi han bruker Herrens midler til sin egen fordel. Og den prinsippløshet som viser seg i hans uriktige bruk av Herrens penger, vil vise seg i hans behandling av andre saker. Den vil komme til syne i alt i forbindelse med hans eget arbeid. Den mann som vil bedra Gud, utvikler karaktertrekk som vil avskjære ham fra å få adgang til Guds familie i det høye.

* * * * *

Når noen bruker rikdom på en egoistisk måte, beviser det at vedkommende er utro mot Gud, og husholderen over slike midler blir uskikket for himmelens høyere tillitsverv.

* * * * *

Overalt finnes det kanaler som godgjørenheten kan strømme gjennom. Det oppstår stadig behov, og misjonsforetagender blir hemmet av mangel på midler. Disse foretagender må opphøre dersom Guds folk ikke får øynene opp for tingenes virkelige tilstand. Vent ikke til din død med å sette opp ditt testamente, men gjør bruk av dine midler mens du lever.

[36]

Kapittel 4—Kristus i hele Bibelen

Kristi, den korsfestede frelsers makt til å gi evig liv bør fremholdes for folket. Vi bør vise dem at Det gamle testamente liksom Det nye testamente er en fremstilling av evangeliet i forbilder som Det nye testamente er en fremstilling av evangeliet i dets utfoldende kraft. Det nye testamente fremholder ikke en ny religion, og Det gamle testamente fremholder ikke en religion som skal avløses av Det nye. Det nye testamente er bare videreføringen og utfoldelsen av Det gamle. Abel trodde på Kristus og ble like sikkert frelst ved hans kraft som Peter og Paulus ble det. Enok var en Kristi representant like sikkert som den elskede disippel Johannes. Enok vandret med Gud, og man fant ham ikke mer, fordi Gud tok ham bort. Budskapet om Kristi annet komme ble betrodd ham. «Disse var det også Enok, den syvende fra Adam, spådde om da han sa: Se, Herren kommer med sine mange tusen hellige for å holde dom.» Juda 14, 15. Det budskap Enok forkynte, og hans borttrykking til himmelen var et overbevisende vitnesbyrd for alle som levde på hans tid. Disse kjensgjerninger var et argument som Metusalem og Noah kunne bruke med styrke for å vise at de rettferdige kunne forvandles.

Den Gud som vandret med Enok, var vår Herre og Frelser Jesus Kristus. Han var verdens lys den gang akkurat som han er det nå. De som levde den gang, manglet ikke lærere som kunne undervise dem om livets vei, for Noah og Enok var kristne. Den tredje Mosebok inneholder evangeliet i forbilder. Det kreves ubetinget lydighet nå som den gang. Hvor viktig er det ikke at vi forstår betydningen av dette ord!

Noen spør: Hva er årsaken til den sløve tilstanden i menigheten? Svaret er: Vi tillater at våre tanker blir ledet bort fra Ordet. Dersom Guds Ord ble føde for sjelen, og dersom det ble behandlet med aktelse og ærbødighet, ville det ikke være nødvendig med de mange og gjentatte vitnesbyrdene som blir båret fram. Skriftens enkle erklæring ville bli tatt imot og etterlevd.

1900 — «*Testimonies*», VI, side 392—393.

[37]

Kapittel 5—Vår innstilling overfor de sivile myndigheter

Noen av våre brødre har sagt og skrevet meget som blir tolket som uttrykk for motstand mot myndighet og lov. Det er galt på den måten å gjøre oss til gjenstand for misforståelse. Det er ikke klokt til stadighet å ha noe å utsette på det statsmaktene gjør. Det er ikke vår oppgave å rette angrep mot individer eller institusjoner. Vi bør vise stor forsiktighet forat vi ikke skal bli forstått slik at vi stiller oss i opposisjon til de borgerlige myndigheter. Det er sant at vi fører en aggressiv kamp, men våre våpen må være slike som finnes i et tydelig «så sier Herren». Vår oppgave er å berede et folk til å bestå på Guds store dag. Vi bør ikke styre inn på sideveier som vil vekke strid eller motstand hos dem som ikke hyller vår tro.

Vi bør ikke arbeide på en måte som vil gi det utseende av at vi samtykker i forræderi. I våre skrifter og i våre taler bør vi unngå ethvert uttrykk som når det står alene, vil kunne misforstås på en slik måte at det synes å være i strid med lov og orden. Vi bør omhyggelig overveie alt slik at vi ikke skal komme til å stå som dem som oppirrer til utroskap mot landet og dets lover. Det kreves ikke av oss at vi skal trosse myndighetene. Det kommer en tid da vi på grunn av at vi hevder Bibelens sannhet, vil bli behandlet som forrædere, men la oss ikke fremskynde den tiden ved ukloke handlinger som egger til fiendskap og strid.

Den timen kommer da ubeherskede, truende uttrykk som våre brødre i uforsiktighet har brukt i tale eller skrift, vil bli brukt av våre fiender for å fordømme oss. De kommer ikke til å bli brukt bare for å fordømme dem som kom med disse uttalelsene, men vil bli rettet mot hele adventistsamfunnet. Våre anklagere vil si at på den eller den dag uttalte en av våre ledende menn seg slik eller slik mot de lover myndighetene hadde utstedt. Mange kommer til å bli overrasket over hvor meget som er blitt bevart og nedskrevet, slikt som kan gi våre motstanderes argu-

[38] 1900 — «*Testimonies*», VI, side 394—397. mener vekt. Mange

kommer til å bli overrasket når de hører hvordan deres egne ord er blitt forvrengt på en måte som de slett ikke hadde til hensikt at de skulle forstås. Våre arbeidere bør derfor være forsiktige og varsomme til alle tider og under alle omstendigheter. De bør være på vakt slik at de ikke ved uovertenkte uttalelser tvinger fram en trengselstid før den store krisen som skal prøve menneskesjelene.

Jo mindre vi retter direkte anklager mot myndigheter og makter, desto større arbeid blir vi i stand til å utføre både i Amerika og i andre land. Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om Amerika går i spissen, så kommer den samme krisen likevel til å ramme vårt folk i alle deler av verden.

Det er vår oppgave å opphøye Guds lov og gjøre den stor. Sannheten i Guds hellige Ord skal bli åpenbar. Vi må fremholde Skriften som en regel for vårt liv. I all beskjedenhet, med en taktfull ånd og i Guds kjærlighet må vi gjøre klart for menneskene den kjensgjerning at Herren Gud er den som har skapt himmel og jord, og at den syvende dag er Herrens sabbat.

I Herrens navn må vi gå fremad. Vi må reise opp hans banner og fremholde hans ord. Når myndighetene vil nekte oss å gjøre dette, når de forbyr oss å forkynne Guds bud og Jesu tro, blir det nødvendig for oss å si med apostlene: «Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde eder mer enn Gud! for vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt.» Ap. gj. 4, 19. 20.

Sannheten må fremholdes i den Hellige Ånds kraft. Bare dette kan gjøre våre ord virkningsfulle. Bare ved Åndens kraft kan vi vinne seier og opprettholde den. Det menneskelige redskap må være drevet av Guds ånd. Gjennom tro og frelse må arbeiderne bevares ved Guds kraft. De må ha Guds visdom forat ikke noe skal bli sagt som kan opphisse mennesker til å stenge veien for oss. Ved å innprente åndelig sannhet skal vi berede et folk som i ydmykhet og frykt vil være i stand til å gjøre regnskap for sin tro overfor de høyeste myndigheter i verden.

Det er nødvendig at vi fremholder sannheten i all dens enkelhet og at vi forkynner praktisk gudsfrykt. Dette bør vi gjøre i Kristi ånd. Når vi legger en slik ånd for dagen, kommer den til å øve den beste innflytelse på våre egne sjeler, og dette vil virke overbevisende overfor andre. Gi Herren anledning til å arbeide gjennom sine egne redskaper. Tenk ikke at det vil være mulig for deg å utarbeide planer

[39] for fremtiden. La Gud bli anerkjent som den som står ved roret til enhver tid og under alle forhold. Han vil arbeide ved passende midler, og han vil oppholde, øke og oppbygge sitt eget folk.

Med hellig nidkjærhet

Herrens tjenere bør ha en hellig iver, en nidkjærhet som fullstendig er under hans herredømme. Stormfulle tider kan fort nok komme over oss, og vi bør ikke på egen hånd foreta oss noe som fremskynder dem. Det kommer trengsler av en slik art at alle som ønsker å tilhøre Gud og ham alene, kommer til å bli drevet over til ham. Før vi er blitt prøvd og lutret i prøvelsens ildovn, kjenner vi ikke oss selv, og det passer seg ikke for oss å måle andres karakter eller fordømme dem som ennå ikke har fått lyset fra den tredje engels budskap.

Hvis vi vil at menneskene skal bli overbevist om at den sannhet vi tror på, helliggjør sjelen og forvandler karakteren, så må vi ikke fortsatt rette voldsomme anklager mot dem, for på den måten tvinger vi dem til å dra den slutning at den læren vi bekjenner oss til, ikke kan være den kristne lære, etter som den ikke gjør oss vennlige, høflige og hensynsfulle. Kristendommen er ingen åpenbarelse av heftige fordømmelser og anklager.

Mange blant vårt folk står i fare for å søke å øve en herskende makt over andre og for å vise hardhet mot sine medmennesker. Det er fare for at de som har fått seg et ansvar betrodd, bare vil anerkjenne en makt — en vanhellig viljes makt. Noen har brukt denne makt på en samvittighetsløs måte og har gjort stor skade for dem som Herren bruker. En av de største forbannelser i denne verden (og den viser seg overalt i menigheter og i samfunnslivet) er lysten til overherredømme. Menneskene er opptatt av forsøk på å sikre seg makt og anseelse. Til vår sorg og skam har denne ånd vist seg innenfor rekkene av dem som holder sabbaten. Men åndelig fremgang oppnår bare de som har lært saktmodighet og ydmykhet i Kristi skole.

Vi bør huske på at verden kommer til å dømme oss etter det vi ser ut til å være. De som søker å være en fremstilling av Kristus, må være på vakt mot at de ikke åpenbarer ukristelige karaktertrekk. Før vi kommer helt fram til fronten, bør vi passe på at den Hellige Ånd blir utøst over oss fra det høye. Når dette inntreffer, kommer vi til

å forkynne et bestemt budskap, men det vil bli av en langt mindre dømmende karakter enn det som noen har forkynt. Og alle som tror, vil bli langt ivrigere etter at våre motstandere skal bli frelst. La spørsmålet om dom over myndigheter og statsmakter helt bli lagt i Guds hånd. La oss som trofaste vektere i saktmodighet og kjærlighet forsvare prinsippene i sannheten, slik som den er i Jesus.

* * * * *

[40]

Saktmodighet er en kostelig dyd, villig til å lide i stillhet, villig til å tåle prøvelser. Saktmodigheten er tålmodig og gjør alt for å være lykkelig under alle forhold. Saktmodigheten er alltid takknemlig, skaper sine egne gledessanger og synger og spiller i hjertet for Gud. Saktmodigheten er villig til å tåle skuffelse og urett uten å svare igjen. Saktmodighet er ikke det samme som å være taus og tverr. Et pirrelig sinnelag er det motsatte av saktmodighet, fordi det bare påfører andre smerte og bringer ingen glede til en selv.— 1873 «Testimonies», III, side 335.

* * * * *

Jeg så at det i ethvert tilfelle er vår plikt å lyde landets lover, dersom da disse ikke er i strid med den høyere lov som Gud med hørlig stemme talte på Sinai og deretter risset inn i sten med sin egen finger. «Jeg vil gi mine lover i deres sinn, og jeg vil skrive dem i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.» Heb. 8, 10. Den som har Guds lov skrevet i hjertet, vil lyde Gud mer enn mennesker og heller vise ulydighet mot alle mennesker enn i minste grad å vike av fra Guds bud. Guds folk, undervist av den inspirerte sannhet og ledet av en god samvittighet til å leve av hvert Guds ord, vil ta hans lov som er skrevet i deres hjerter, som den eneste autoritet de kan anerkjenne og samtykke i å lyde. Den guddommelige lovs visdom og autoritet er over alt. — 1863. «Testimonies», I, side 361.

[41]

Kapittel 6—Menigheten og predikeembetet

Det er på høy tid at medlemmene i våre menigheter gjør mer bestemte anstrengelser for å underholde de menn som bringer det siste budskap om nåde ut til verden. Medlemmene i menigheten må ved å legge en praktisk gudsfrykt for dagen gi kraft til det advarselsbudskap som Guds budbærere forkynner for verden. Utsiktene i verden vekker angst hos intelligente mennesker. Hvis de som kjenner sannheten, vil leve etter Bibelens prinsipper og vise at de er blitt helliget ved sannheten, og at de er etterfølgere av den saktmodige og ydmyke frelser, kommer de til å øve en innflytelse som vinner sjeler for Kristus.

Alt som ikke når opp til en aktiv, alvorlig tjeneste for Mesteren, kommer til å gi vår trosbekjennelse et falskt utseende. Bare den kristendommen som viser seg i alvorlig, praktisk arbeid, kan gjøre inntrykk på dem som er døde i overtredelser og synder. Kristne som ber, som er ydmyke og troende, slike som i handling viser at deres største ønske er å spre kunnskap om den frelsende sannhet som skal prøve alle mennesker, kommer til å samle inn en rik høst av sjeler for Mesteren.

Sjelevinning levendegjort

Vi trenger til å avbryte ensformigheten i vårt religiøse arbeid. Vi har en oppgave å utføre i verden, men vi viser ikke nok aktivitet og nidkjærhet. Dersom vi viste større alvor, ville mennesker bli overbevist om sannheten i vårt budskap. Lunkenheten og ensformigheten i vår tjeneste for Gud virker frastøtende på mange i den høyere klasse som trenger til å se en dyp, alvorlig, helliget nidkjærhet. En lovmes-sig kristendom er ikke nok i denne tid. Vi kan utføre alle de ytre handlinger i tjenesten og likevel være likså blottet for den Hellige Ånds livgivende innflytelse som Gilboas fjell var blottet for dugg og regn. Vi behøver alle sammen åndelig væte, og vi trenger også de klare strålene fra Rettferdighetens

1900 — «*Testimonies*», VI, side 417—420. Sol forat våre hjerter kan bli bløtgjort. Vi bør alltid stå fast som klippen på prinsipper. De bibelske prinsipper må forkynnes og holdes oppe ved hellig praksis. [42]

De som er i Guds tjeneste, må være fulle av liv og bestemthet i arbeidet for å vinne sjeler. Husk på at det finnes slike som kommer til å gå fortapt dersom vi som Guds redskaper ikke arbeider med en fasthet som ikke svikter eller gir opp i motløshet. Nådens trone må være vår stadige støtte.

Det finnes ingen unnskyldning for at menighetene er så likegyldige og svake. «Vend tilbake til festningen, I fanger som har håp!» Sak. 9, 12. Det er styrke for oss i Kristus. Han er vår Talsmann hos Faderen. Han sender ut sine sendebud til hver eneste del av sitt rike for å meddele sin vilje til sitt folk. Han vandrer midt iblant sine menigheter. Han ønsker å helliggjøre, oppløfte og foredle sine etterfølgere. Innflytelsen fra dem som i sannhet tror på ham, vil være en livsens lukt i verden. Han holder stjernene i sin høyre hånd, og det er hans hensikt gjennom disse å la sitt lys skinne for verden. På den måten ønsker han å berede sitt folk til en høyere tjeneste i menigheten hisset. Han har lagt en stor oppgave på oss. La oss utføre den med nøyaktighet og bestemthet. La oss vise i vårt liv hva sannheten har gjort for oss.

«Som går midt imellom de syv gullysestaker.» Åp. 2, 1. Dette skriftsted viser Kristi forhold til menighetene. Gjennom hele jordens lengde og bredde vandrer han midt imellom sine menigheter. Med spent interesse gir han akt på dem for å se om de åndelig sett er i en slik tilstand at de kan fremme hans rike. Kristus er til stede overalt hvor menigheten kommer sammen. Han kjenner hver enkelt som er knyttet til hans tjeneste. Han kjenner dem hvis hjerter han kan fylle med hellig olje som de kan bringe videre til andre. De som med troskap fremmer Kristi verk her i verden, de som i ord og gjerninger er en fremstilling av Guds karakter og fullbyrder Guds forsett med dem, er meget dyre-bare i hans øyne. Kristus finner behag i dem på samme måte som en mann finner behag i en velholdt hage og i duften av de blomstene han har plantet.

Slik det kunne ha vært

[43] Det har kostet selvfornektelse, selvoppofrelse, ubøyelig energi og megen bønn å bringe våre forskjellige misjonsforetagender dit hvor de nå står. Det er fare for at noen av dem som nå kommer inn på handlingens skueplass, vil la seg nøye med å være udyktige, fordi de synes at det ikke lenger er behov for så stor selvfornektelse og flid, så hardt og ubehagelig arbeid som lederne i dette budskapet opplevde. De mener at tidene har forandret seg og at det ikke er nødvendig for dem å komme i så prøvende omstendigheter som falt i manges lodd i budskapets første tid, fordi det nå er flere midler i Guds sak.

Men dersom det på det nåværende trinn i vårt verk ble vist den samme flid og selvoppofrelse som i begynnelsen, ville det bli utrettet hundre ganger så meget som tilfellet er i dag.

Hvis verket skal gå fram etter den samme handlingsplan som det begynte, må det ikke forekomme noen avskjæring av de moralske resurser. Det må stadig være tilgang på moralsk kraft. Hvis de som nå kommer inn på arbeidsfeltet som arbeidere, føler at de kan slå av på sine anstrengelser, at det ikke er så nøye med selvfornektelse og streng økonomi med penger så vel som med tid, vil verket komme til å gå tilbake. Arbeiderne i denne tid må eie den samme grad av guds frykt, energi og iherdighet som lederne hadde.

Virksomheten er blitt utvidet slik at den nå strekker seg over et stort område, og tallet på de troende er økt. Likevel er det en stor mangel, for det kunne ha vært utført et større verk hvis den samme misjonsånden var blitt åpenbart som i tidligere tider. Uten denne ånd vil arbeideren bare skade og vanære Guds sak. Verket går i virkeligheten tilbake i stedet for å gå fram, slik som det var Guds hensikt det skulle gjøre. Vi må ikke sammenligne antallet og omfanget av vår virksomhet nå med det det var i begynnelsen. Vi bør heller tenke på hva som kunne ha vært utrettet dersom hver eneste arbeider helliget seg til Gud i legeme, sjel og ånd, slik som han burde ha gjort. . . .

Som aldri før bør vi ikke bare be om at arbeidere må bli sendt ut i den store høst, men at vi må få en klar oppfatning av sannheten slik at vi, når sannhetens budbærere kommer, kan ta imot budskapet og nære aktelse for budbæreren.

* * * * *

Predikanter og forretningssaker. Evangeliets forkynnere må holde alle timelige og politiske anliggender borte fra sitt embete og bruke all sin tid og alle sine talenter til kristelig virksomhet. — 1902. «Testimonies», VII, side 252.

* * * * *

Hvis en predikant blir satt fast på et sted og han får overtilsyn med forretningsanliggender i forbindelse med menighetens arbeid, gagnar det ikke hans åndelighet. Å gjøre dette er ikke i samsvar med den bibelske plan som vi finner et omriss av i det 6. kapitel i Aposdenes Gjerninger. Studer denne planen, for Gud anbefaler den. Følg ordet. — 1902. «Testimonies», VII, side 252.

[44]

* * * * *

Den som fremholder livets ord, må ikke dilate at det blir lagt for mange byrder på ham. Han må ta tid til å granske Ordet og til å ransake seg selv. Dersom han nøye gransker sitt eget hjerte og overgir seg til Herren, vil han bedre forstå å gripe de skjulte ting i Gud. — 1902. «Testimonies», VII, side 252.

* * * * *

Våre predikanter bør lære å holde seg borte fra forretningssaker og finansielle anliggender. Igjen og igjen er jeg blitt undervist om at dette ikke er predikanters arbeid. De må ikke belastes med forretningsdetaljer, ikke engang når det gjelder byvirksomhet, men de skal være beredt til å besøke steder der det har oppstått interesse for budskapet, og særlig til å være til stede ved våre leirmøter. Når disse møtene blir holdt, bør våre arbeidere ikke tenke at de skal bli i byene for å overta forretningsanliggender i forbindelse med forskjellige virksomheter i byen. Heller ikke skal de skynde seg med å komme bort fra leirmøtene for å kunne udøre den slags arbeid. De som har ledelsen i våre konferenser, bør finne forretningsmenn til å ta seg av de finansielle detaljer i byvirksomheten. Hvis det ikke finnes slike menn, så må det bli gjort noe for å lære opp menn til å bære disse byrder. — 1902. «Testimonies», VII, side 252, 253.

* * * * *

I stedet for å velge det arbeid som er mest behagelig for oss, og unnlate å gjøre et eller annet som våre brødre mener vi burde gjøre, skal vi spørre: «Herre, hva vil du at jeg skal gjøre?» I stedet for å merke opp den veien som vår naturlige tilbøyelighet tilskynder oss til å følge, bør vi be: «Lær meg, Herre, din vei, og led meg på den jevne sd. »Sal. 27, 11. — 1902, «Testimonies», VII, side 252.

Kapittel 7—Hjemmemisjonsarbeidet

Det sanndru vitne skriver til menigheten i Efesus og sier: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Kom derfor i hu hva du er falt ifra, og omvend deg og gjør de første gjerninger! ellers kommer jeg over deg og vil flytte din lysestake fra dens sted, hvis du ikke om-vender deg.» Åp. 2, 4. 5.

Til å begynne med hadde efesermenigheten utmerket seg ved en barnslig enfoldighet og varme. En levende, alvorlig, hjertelig kjærlighet til Kristus var kommet til uttrykk. De troende gledet seg i Guds kjærlighet, fordi Kristus var i deres hjerter ved sitt iboende nærvær. Pris til Gud var på deres leper, og deres takknemlige sinnelag sto i samklang med den himmelske families takksigelse.

Verden kjente dem at de hadde vært sammen med Jesus. Syndige, botferdige mennesker, som hadde fått tilgivelse og var rensert og helliggjort, ble innført i samfunnet med Gud gjennom hans Sønn. De troende søkte med alvor etter å ta imot hvert Guds ord og adlyde det. De var fylt med kjærlighet til Gjenløseren, og de hadde som sitt høyeste mål å vinne sjeler for ham. De tenkte ikke på å hope opp Kristi nådes dyrebare skatt. De følte betydningen av sitt kall, og drevet av budskapet om fred på jorden, i mennesker hans velbehag, brant de av lengsel etter å bringe det glade budskap til jordens ytterste grenser.

Menighetens medlemmer var ett i sinn og handling. Kjærlighet til Kristus var den gylne kjede som knyttet dem sammen. De higet etter stadig å kjenne Herren mer fullkomment, mens lys og glede og fred kom til syne i deres liv. De besøkte faderløse og enker i deres trengsel og bevarte seg selv uplettet av verden. Dersom de unnlot å gjøre dette, ville det etter deres mening ha vært en selvmotsigelse i deres bekjennelse, og de ville på den måten ha fornektet sin gjenløser.

I hver eneste by gikk arbeidet fremad. Sjeler ble omvendt, og de på sin side følte at de måtte fortelle andre om den uvurderlige skatt. De

1900 — «Testimonies», VI, side 421—438. unte seg ikke hvile [46]

før de strålene som hadde opplyst deres eget sinn, skinte på andre. Store flokker av vantro mennesker lærte å kjenne grunnlaget for den kristnes håp. Varme, inspirerte, personlige henvendelser ble gjort til de syndige og villfarne, til de utstøtte og til slike som riktignok bekjente seg til sannheten, men som elsket sine lyster høyere enn de elsket Gud.

Men etter en tids forløp begynte de troendes iver, deres kjærlighet til Gud og til hverandre å blekne. Kulde snek seg inn i menigheten. Det oppsto uoverensstemmelser, og mange øyne ble vendt bort fra å betrakte Jesus som opphavsmannen og fullenderen av deres tro. De skarene som kunne ha blitt overbevist og omvendt hvis de troende hadde levd etter sannheten, ble ikke advart. Da var det det sanndru vitne sendte budskapet til menigheten i Efesus. Den mangel de viste på interesse for sjelers frelse, var et tegn på at de hadde mistet den første kjærlighet, for ingen kan elske Gud av hele sitt hjerte og sinn og av hele sin sjel og sin styrke uten å elske dem som Kristus døde for. Gud oppfordret dem til å omvende seg og gjøre de første gjerninger. I motsatt fall ville lysestaken bli flyttet fra sitt sted.

Lærdommer fra efesermenigheten

Blir ikke den erfaringen som efesermenigheten hadde, gjentatt i menighetens erfaring i denne slekt? Hvilken bruk gjør menigheten i vår tid av den kunnskap den har fått om Guds sannhet? Da dens medlemmer først så Guds usigelige barmhjertighet mot den falne slekt, kunne de ikke holde seg tause. De var fulle av iver etter å samarbeide med Gud og bringe andre de velsignelser de selv hadde mottatt. De vokste i nåde og i den Herre Jesu Kristi erkjennelse. Hvordan er forholdet i dag?

Brødre og søstre, dere som så lenge har påstått at dere tror på sannheten, jeg vil rette dette spørsmålet til hver enkelt av dere: Har din handlemåte vært i overensstemmelse med det lys, de privilegier og de anledninger du har mottatt fra himmelen? Dette er et alvorlig spørsmål. Rettferdighetens Sol har gått opp over menigheten, og det er menighetens plikt å skinne. Det er enhver sjels forrett å kunne gå fremad. De som er forent med Kristus, blir utviklet i nåde og i kunnskap om Guds Sønn, inntil de blir fullvoksne menn og kvinner. Hvis alle som påstår at de tror på sannheten, hadde gjort mest mulig

ut av sine ansvar og anledninger til å lære å utrette noe, ville de ha blitt sterke i Kristus. Uten hensyn til deres sysler — om de var bønder, håndverkere, lærere eller sjelehyrder — ville de ha blitt dyktige arbeidere for den himmelske Mester, dersom de hadde helliget seg helt til Gud. [47]

Men hva gjør menigheten for å kunne bli betegnet som «Guds medarbeidere» (1 Kor. 3, 9)? Hvor ser vi en byrde for sjeler? Hvor ser vi menighetens medlemmer opptatt av religiøse emner og med overgivelse av selvet til Guds vilje? Hvor ser vi kristne som føler det som sitt ansvar å gjøre menigheten rik på fremgang, gjøre den til et årvåkent, lysbærende folk? Hvor er de som ikke er smålige når det gjelder å utføre sin kjærlighetsgjerning for Mesteren? Vår gjenløser skal se det som hans sjel har hatt møye for, og han skal mettes. Hvordan er det med dem som bekjenner seg til å være hans etterfølgere? Kommer de til å føle seg tilfreds når de får se frukten av sitt arbeid?

Hva er grunnen til at det er så liten tro, så lite åndelig kraft? Hvorfor er det så få som tar åket på seg og bærer Kristi byrde? Hvorfor må menneskene overtales til å ta fatt på sitt arbeid for Kristus? Hvorfor er det så få som kan avsløre gjeløsnings hemmeligheter? Hva er grunnen til at den rettferdighet Kristus tildeler, ikke skinner som et lys for verden gjennom dem som bekjenner seg til å være hans etterfølgere?

Følgen av uvirksomhet

Når menneskene bruker sine krefter slik som Gud vil, blir deres talenter økt, deres evner blir utviklet, og de får en himmelsk visdom når de søker å frelse det fortapte. Men hvordan kan medlemmene i menigheten vente å kunne få den himmelske skatten når de er likegyldige og forsømmer sitt ansvar med hensyn til å dele ut til andre? Når de som bekjenner seg til å være kristne, ikke har noen byrde for å opplyse dem som er i mørke, og når de ikke lenger bringer nåde og kunnskap til andre, blir deres innsikt svekket, og de setter ikke mer pris på den rike gaven fra himmelen. Og når de ikke selv setter pris på den, innser de heller ikke nødvendigheten av å fremholde den for andre.

Vi ser store menigheter samlet på forskjellige steder. Deres medlemmer har tilegnet seg kunnskap om sannheten, og mange lar seg nøye med å høre Livets Ord uten å søke å bringe lys til andre. De føler lite ansvar for verkets fremgang, liten interesse for sjelers frelse. De er fulle av nidkjærhet i timelige anliggender, men de fører ikke sin religion inn i sitt arbeid. De sier: «Religion er religion, og forretning er forretning.» De mener at hver ting har sin rette plass, men de sier: «La dem være atskilt.»

[48] På grunn av forsømte anledninger og misbrukte privilegier vokser medlemmene i disse menighetene ikke «i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus». 2 Pet. 3, 18. Derfor er de så svake i troen, mangelfulle i kunnskap og barn i erfaring. De er ikke rotfestet og grunnfestet i sannheten. Fortsetter de på denne måten, kommer de mange forførelsene i de siste dager ganske sikkert til å føre dem vill, for de kommer til å mangle åndelig syn til å kunne skjelne mellom sannhet og villfarelse.

Gud har pålagt sine tjenere å forkynne sannhetens budskap. Dette skal menighetene ta imot og på enhver mulig måte bringe til andre. De skal oppfange de første lysstråler og spre dem. Her er vår store synd. Vi ligger mange år tilbake. Predikantene har søkt etter den skjulte skatt, de har åpnet skrinet og latt sannhetens perle stråle, men menighetens medlemmer har ikke gjort en hundredel av det Gud krever av dem. Hva annet kan vi vente enn utarting av det religiøse liv, når folket hører preken etter preken og ikke lever etter den undervisning de får? Hvis vi ikke gjør bruk av de evner Gud har gitt oss, kommer de til å utarte. Ja, mer enn det: når menighetene fortsetter å være uvirksomme, passer Satan på at de får noe å gjøre. Han tar makten i eie og setter medlemmene i gang med sysler som legger beslag på deres krefter, gjør ende på åndeligheten og får dem til å falle som en dødvekt på menigheten.

Det finnes noen blant oss som ville komme til å betrakte sin uvirksomme stilling som en syndig forsømmelse av de talenter Gud har gitt dem, hvis de bare ville ta tid til å overveie saken. Brødre og søstre, deres gjenløser og alle de hellige engler sørger over deres hjerters hårdhet. Kristus ga sitt liv for å frelse sjeler, og likevel gjør dere, som har kjent hans kjærlighet, så liten anstrengelse for å bringe hans nådes velsignelser ut til dem som han døde for. En slik likegyldighet og pliktforsømmelse forbauser englene. I dommen må

dere møte de sjeler dere har forsømt. På den store dag kommer dere til å føle dere straffskyldige og fordømt. Måtte Herren lede dere til å vende om nå! Måtte han tilgi sitt folk at de har forsømt å utføre den oppgaven som han hadde pålagt dem å utføre i hans vingård!

«Kom derfor i hu hva du er falt ifra, og omvend deg og gjør de første gjerninger! ellers kommer jeg over deg og vil flytte din lysteme fra dens sted, hvis du ikke omvender deg.» Åp. 2, 5.

Hvor få det er som kjenner sin besøkelsestid! Hvor få det er endog blant dem som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet, som forstår tidenes tegn eller vet hva vi kommer til å oppleve før avslutningen! Vi lever i dag under guddommelig overbærenhet, men hvor lenge vil Guds engler fortsatt holde vindene tilbake forat de ikke skal blåse?

[49]

Hvor få det er i våre menigheter som virkelig er ydmyke, hengivne, gudfryktige Kristi tjenere, til tross for at Gud har vært så usigelig nådig mot oss! Hvor få hjerter det er som er fulle av takknemlighet og pris fordi de har fått det kall og den ære å utføre en rolle i Guds verk og å ha del med Kristus i hans lidelser!

En stor del av dem som utgjør våre forsamlinger, er i dag døde i overtredelser og synder. De kommer og går akkurat som en dør på sine hengsler. I årevis har de med selvtilfredshet lyttet til de høytideligste og mest hjertegripende sannheter, men de har ikke gjort bruk av dem. Derfor blir de mindre og mindre mottagelige for sannhetens dyrebare skatter. De gripende vitnesbyrd med irettesettelse og advarsel vekker dem ikke til omvendelse. De herligste toner som kommer fra Gud gjennom menneskelige leper — rettferdiggjørelse ved tro og Kristi rettferdighet — finner ikke hos dem noe gjensvar av kjærlighet og takknemlighet. Enda den himmelske kjøpmann legger de kosteligste troens og kjærlighetens klenodier fram for dem, og til tross for at han innbyr dem til å kjøpe av ham «gull glødet i ilden» og «hvite klær å iføre seg» og dessuten «øyesalve» forat de må kunne se, så forherder de sine hjerter mot ham og lar være å ombytte sin lunkenhet med kjærlighet og iver. Hvis de fortsetter i denne tilstand, vil Gud forkaste dem. De gjør seg selv uskicket til å være medlemmer i hans familie.

Sjelevinning det høyeste mål

Vi må ikke være av den mening at evangeliets gjerning hovedsakelig hviler på predikanten. Gud har gitt enhver et arbeid å gjøre i forbindelse med hans rike. Enhver som bekjenner Kristi navn, må være en alvorlig, uegennyttig arbeider som er beredt til å forsvare rettferdighetens prinsipper. Enhver sjel bør ta aktiv del for å fremme Guds sak. Uansett hva vårt kall måtte være, har vi som kristne en oppgave å utføre, nemlig den å gjøre Kristus kjent for verden. Vi skal være misjonærer som har til hovedformål å vinne sjeler for Kristus.

Gud har betrodd sin menighet den oppgave å spre lys og forkynne budskapet om hans kjærlighet. Vårt arbeid er ikke å fordømme, ikke å nedsette, men arbeide sammen med Kristus. Vi må overtale menneskene til å la seg forlike med Gud. Vi må oppmuntre sjeler, dra på dem, og på den måten vinne dem for Frelseren. Dersom dette ikke er vår interesse, dersom vi holder tilbake fra Gud vår tjeneste i hjerte og liv, bedrar vi ham for innflytelse, tid, penger og bestrebelser. Når vi unnlater å gagne våre medmennesker, berøver vi Gud den ære som skulle bli ham til del ved at sjeler blir omvendt.

[50]

Begynn med de nærmeste

Noen som lenge har bekjent seg til å være kristne og likevel ikke har følt noe ansvar for sjeler som holder på å gå fortapt innenfor skyggen av deres egne hjem, tenker kanskje at de har en oppgave å gjøre i fremmede land. Men hvor er beviset for at de er skikket til en slik gjerning? På hvilken måte har de lagt for dagen at de har en byrde for sjeler? Disse mennesker behøver først å bli undervist og å lære disiplin hjemme. Sann tro og kjærlighet ville skape et alvorlig ønske hos dem om å frelse sjeler tett ved deres eget hjem. De ville anstrenge enhver åndelig evne for å arbeide sammen med Kristus og lære hans saktmodighet og ydmykhet å kjenne. Hvis Gud da skulle ønske at de reiste til fremmede land, ville de være beredt til det.

De som ønsker å arbeide for Gud, bør begynne hjemme, i sin egen familie, i sitt eget nabolag, blant sine egne venner. Der kan de finne en passende misjonsmark. Dette hjemmemisjonsarbeidet er en prøve som åpenbarer deres evne eller mangel på evne til å tjene på et mer vidstrakt felt.

Eksempelet med Filip og Natanael

Filip og Natanael er et eksempel på sant hjemmemisjonsarbeid. Filip hadde sett Jesus og var overbevist om at han var Messias. I sin glede ønsket han at også hans venner skulle få kjennskap til denne gledelige nyhet. Han ønsket at Natanael skulle få del i den sannhet som hadde vært ham selv til så stor trøst. Sann nåde i hjertet vil alltid bli åpenbart fordi den ikke kan holdes skjult. Filip gikk for å lete etter Natanael, og da han kalte på ham, svarte Natanael fra det sted hvor han holdt bønn under fikentreet. Natanael hadde ikke hatt den forrett å lytte til Jesu ord, men han følte seg dratt til ham i ånden. Han lengtet etter lys og holdt nettopp i dette øyeblikk på å be alvorlig om det. Med glede utbrøt Filip: «Ham som Moses har skrevet om i loven, og likeså profetene, ham har vi funnet: Jesus... fra Nasaret!» Joh. 1, 45. På innbydelsen fra Filip søkte Natanael etter Frelseren. Han fant ham, og i sin glede tok han fatt på den oppgave å vinne sjeler for Kristus.

En av de mest virkningsfulle måter lyset kan bringes ut på, er ved privat personlig bestrebelse. I hjemmets krets, i naboens ovnskrok eller ved den sykes leie kan du på en stille måte lese Skriften og tale et ord for Jesus og sannheten. På den måten kan du så ut en dyrebar sæd som kommer til å spire og bære frukt.

[51]

Familien som en misjonsmark

Vårt arbeid for Kristus skal begynne med familien, i hjemmet. Oppdragelsen av de unge bør være helt annerledes enn den har vært i tidligere tider. Deres velferd krever langt mer arbeid enn det som tidligere har vært ydet dem. Ingen misjonsmark er viktigere enn denne. Ved forskrift og eksempel bør foreldre lære sine barn å arbeide for de uomvendte. Barna bør oppdras på en slik måte at de får medfølelse med de gamle og plagede og søker å lindre lidelsene hos de fattige og hjemsøkte. De bør læres opp til å gjøre flittig misjonsarbeid, og fra deres tidligste år bør selvfornektelse og oppofrelse for andres vel og for fremme av Kristi sak bli innprentet hos dem forat de kan bli Guds medarbeidere.

Men skal de noen gang lære å gjøre virkelig misjonsarbeid for andre, må de først lære å arbeide for dem hjemme, for dem som har

en naturlig rett til deres kjærlighetshandlinger. Hvert barn bør læres opp til å bære sin personlige del av arbeidet i hjemmet. Det bør aldri skamme seg over å bruke sine hender til å løfte byrder i hjemmet eller sine ben til å gå ærender. Når det på den måten har noe å gjøre, vil det ikke gå inn på forsømmelsens og syndens stier. Hvor mange timer det er som blir kastet bort av barn og unge mennesker når de kunne bruke dem til å ta ansvar på sine sterke unge skuldrer, ansvar som noen må bære og på den måten vise sin kjærlige interesse for far og mor! De må også bli grunnfestet i de riktige prinsipper i helsereformen og i omsorg for sine egne legemer.

Å, om foreldre under bønn og med omhu ville ta seg av barnas evige velferd! De bør spørre seg selv: Har vi vært likegyldige? Har vi forsømt denne høytidelige oppgave? Har vi tillatt at våre barn er blitt et bytte for Satans fristelser? Har vi ikke et alvorlig regnskap å gjøre opp med Gud fordi vi har tillatt våre barn å bruke sine talenter, sin tid og sin innflytelse til å motarbeide sannheten, motarbeide Kristus? Har vi ikke forsømt vår plikt som foreldre og gjort at tallet på undersåtter i Satans rike er blitt økt?

Dette virkefelt i hjemmet er i en skammelig grad blitt forsømt av mange, og det er på tide at guddommelige hjelpekilder og midler blir tatt i bruk slik at det kan bli rettet på dette onde. Hvilken unnskyldning kan de som bekjenner seg til å følge Kristus, gi for at de har forsømt å oppdra sine barn til å arbeide for ham?

[52] Guds hensikt er at familiene på jorden skal være et symbol på familien i himmelen. Kristelige hjem som er grunnlagt og ledet i overensstemmelse med Guds plan, hører med til de mest virkningsfulle midler når det gjelder å danne en kristelig karakter og å fremme hans verk. Dersom foreldre ønsker å se andre forhold i sine familier, så må de hellige seg helt til Gud og samarbeide med ham i det arbeid som kan føre til at det blir en forandring i deres familier.

Når våre hjem er det de bør være, vil barna ikke få tillatelse til å vokse opp i leddiggang og likegyldighet overfor Guds krav med hensyn til de trengende overalt omkring dem. Som Herrens arv vil de bli gjort dyktige til å ta fatt på arbeidet der de er. Fra slike hjem vil det skinne et lys som åpenbarer seg til beste for de uvitende og leder dem til kilden for all kunnskap. Det vil bli øvet en innflytelse som vil være en kraft for Gud og for hans sannhet.

Lær menigheten opp til misjonsarbeid

«Vekter! Hvor langt er det på natten?» Es. 21, 11. Er de vekterne som dette spørsmålet blir rettet til, i stand til å gi basunen en tydelig lyd? Tar hyrdene seg trofast av hjorden som dem som skal avlegge regnskap? Står Guds tjenere på vakt etter sjeler og forstår de at de som står under deres omsorg, er kjøpt med Kristi blod? Et stort arbeid skal utføres i verden, og hvilke anstrengelser gjør vi for å fullbyrde det? Folket har hatt for meget av prekener, men er de blitt undervist om hvordan de skal arbeide for dem som Kristus døde for? Er det blitt utarbeidet en arbeidsmetode, og er den blitt fremlagt for dem på en slik måte at enhver har innsett nødvendigheten av å ta del i arbeidet?

Det er lett å se at alle de prekener som er blitt holdt, ikke har utviklet en stor skare selvfornektende arbeidere. Dette emne må fremholdes som en sak som fører de alvorligste følger med seg. Menighetene visner fordi de ikke har gjort bruk av sine talenter til å bringe lyset ut. Det bør bli gitt grundig undervisning, som lærdommer fra selve Mesteren, slik at alle gjør en praktisk bruk av sitt lys. De som har tilsyn med menighetene, bør velge duelige medlemmer og stille dem under ansvar og på samme tid gi dem undervisning om hvordan de best kan tjene andre og være til velsignelse for dem.

Ethvert middel bør tas i bruk for å bringe kunnskap om sannheten ut til de tusener som vil legge merke til bevisene og som vil innse likheten mellom Kristus og hans folk, hvis de får anledning til å se den. La det bli holdt misjonsmøter for å undervise folk om hvordan de kan utføre misjonsarbeid. Gud venter at hans menighet skal lære opp sine medlemmer og gjøre dem dyktige til den oppgaven å opplyse verden. Det burde bli gitt en utdanning som kunne resultere i at det sto fram hundrer av personer som ville sette i omløp verdifulle talenter. Når disse talenter ble brukt, ville de utvikle menn som var beredt til å inneha betrodde og innflytelsesrike stillinger og til å holde fast på rene, ufordervede prinsipper. På den måten ville det bli utrettet meget godt for Mesteren.

Sett menighetens medlemmer i arbeid

Mange som eier virkelige evner, holder på å rustne på grunn av uvirksomhet, fordi de ikke vet hvordan de skal ta fatt på misjonsarbeidet. La noen som er duelige til det, peke ut arbeidsgrener som disse uvirksomme kan ta del i. Det bør på mange steder bli opprettet små misjoner, hvor menn og kvinner kan lære å gjøre bruk av sine talenter og på den måten forøke dem. Alle bør få en forståelse av hva man venter av dem, så vil mange som nå er uten arbeid, bli tro tjenere.

Lignelsen om talentene bør klarlegges for alle. Medlemmene i menigheten bør lære å forstå at de er verdens lys, og Herren venter at de hver etter sine evner skal opplyse andre og være til velsignelse for dem. Enten de er rike eller fattige, store eller små, kaller Gud dem til aktiv tjeneste for ham. Han stoler på menigheten når det gjelder å fremme hans verk, og han venter at de som bekjenner seg til å være hans etterfølgere, skal gjøre sin plikt som forstandige mennesker. Det er stort behov for at enhver oppøvet sjelsevne, ethvert disiplinert åndens talent, enhver tøddel av duelighet blir tatt i bruk i arbeidet for å frelse sjeler.

Gå ikke forbi de små ting for å søke etter et større arbeid. Kanskje du kan få fremgang i en liten gjerning, men komme fullstendig til kort når du forsøker å utrette noe større, og så blir du motløs. Begynn hvor som helst du ser at det er et arbeid å gjøre. Når du med din kraft utfører det som dine hender finner å gjøre, blir dine talenter utviklet og du blir i stand til å utføre et større arbeid. Grunnen til at så mange blir uten frukt og visner bort, er at de ringeakter de daglige anledninger og forsømmer de små tingene.

Det finnes måter som alle kan utføre personlig tjeneste for Gud på. Noen kan skrive et brev til en venn langt borte, eller de kan sende et blad til en som søker etter sannhet. Andre kan gi råd til slike som er i vanskeligheter. De som forstår å behandle syke, kan være til hjelp i den grenen av virksomheten. Andre som har de nødvendige forutsetninger, kan holde bibellesninger eller lede bibelklasser.

De aller enkleste arbeidsmetoder bør tenkes ut og settes i gang i menighetene. Dersom medlemmene i fellesskap vil slutte seg til slike planer og med iver gjennomføre dem, kommer de til å høste

en rik lønn, for de vil oppnå en lysere erfaring, deres evner vil bli forøkt, og ved deres anstrengelser vil sjeler bli frelst.

De ulærde skal være arbeidere

Ingen må føle at de ikke kan ta del i Herrens verk fordi de et ulærde. Gud har et arbeid for deg å utføre. Han har gitt enhver sin oppgave. Dere kan undersøke Skriften for dere selv. «Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Sal. 119, 130. Du kan be for virksomheten. Bønn som i tro blir sendt opp fra et oppriktig hjerte, blir hørt i himmelen. Og du skal arbeide etter som du har evner til.

Enhver øver en innflytelse til godt eller til ondt. Dersom sjelen er helliget til Guds tjeneste og viet arbeidet for Kristus, vil innflytelsen gjøre sitt til å samle med Kristus.

Hele himmelen er i virksomhet, og Guds engler venter på å kunne samarbeide med alle som vil legge planer for å bringe det glade budskap om frelse til sjeler som Kristus døde for. Engler som gjør tjeneste for dem som skal arve frelse, sier til enhver sann troende: «Det er arbeid for deg å gjøre.» «Gå av sted, og stå fram og tal. . . dette livsord for folket!» Ap. gj. 5, 20. Dersom de som det blir talt til, fulgte dette påbud, ville Herren berede vei for dem og gi dem midler til å gå.

Vekk opp de ledige

Sjeler holder på å forgå uten Kristus, og de som bekjenner seg til å være Kristi disipler, lar dem dø. Våre brødre er blitt betrodd talenter nettopp til den oppgave å frelse sjeler, men noen har lagt talentene i et tørkle og begravd dem i jorden. Hvor meget ligner slike lediggjengere den engelen som ble fremstilt som en som flyver midt oppe under himmelen for å forkynne Guds bud og Jesu tro? Hva slags oppfordring skulle man kunne rette til lediggjengere for å vekke dem opp til å gå i gang med arbeidet for Mesteren? Hva kan vi si til det sløve menighetsmedlemmet for å få det til å innse nødvendigheten av å grave sitt talent opp av jorden og sette det ut til pengevekselérerne? Det kommer ikke til å bli noen lediggjenger, ikke noen sløv og likegyldig person i det himmelske riket. Å, måtte

Gud fremstille denne sak i hele dens betydning for de sovende menigheter! Måtte Sion stå opp og iføre seg sin vakre kledning! Å, om det ville lyse!

[55] Det er mange ordinerte predikanter som ennå aldri har øvd en hyrdes omsorg for Guds hjord, de har aldri våkt over sjeler som dem som skal gjøre regnskap. I stedet for å utvikles blir menigheten overlatt til å være et svakt, avhengig, udyktig legeme. Menighetens medlemmer som er blitt opplært til å sette sin lit til prekener, utretter svært lite for Kristus. De bærer ingen frukt, men vokser snarere i egoisme og utroskap. De setter sitt håp til predikanten og stoler på at hans anstrengelser skal holde deres svake tro i live. Fordi menighetsmedlemmene ikke har fått den riktige undervisning av dem som Gud har satt til å være tilsynsmenn, er det mange late tjenere som skjuler sine talenter i jorden og som likevel klager over hvordan Herren behandler dem. De venter at de skal bli pleiet som om de var syke barn.

Denne svakhetstilstanden kan ikke fortsette. Det må utføres et godt organisert arbeid i menigheten forat medlemmene må kunne forstå å bringe lyset ut til andre og på den måten styrke sin egen tro og forøke sine kunnskaper. Når de gir til andre det de har mottatt fra Gud, blir de styrket i troen. En virksom menighet er en levende menighet. Vi er bygd opp som levende stener, og hver sten skal sende ut sitt lys. Enhver kristen blir sammenlignet med en kostelig sten som oppsuger Guds herlighet og gir gjenskinn av den.

Den tanken at predikanten må bære alle byrder og gjøre alt arbeid, er en stor feil. Overanstrengt og nedbrutt går han kanskje i graven mens han kunne ha levd dersom byrdene var blitt fordelt, slik som det var Herrens hensikt. Forat byrden må kunne fordeles, må menigheten bli undervist av slike som kan lære arbeiderne å følge Kristus og arbeide som han arbeidet.

De unge som misjonsarbeidere

Gå ikke de unge forbi. La dem få del i arbeidet og i ansvaret. La dem få forståelsen av at de har noe å gjøre for å hjelpe andre og være til velsignelse for dem. Endog barna bør læres opp til å gå små ærender og utrette kjærlige, vennlige tjenester for slike som er mindre gunstig stilt enn de selv er.

De som har tilsyn med menigheten, bør tenke ut planer som kan få unge menn og kvinner til å gjøre bruk av de talenter som er betrodd dem. De eldre medlemmene i menigheten bør søke å utføre alvorlig, medfølende arbeid for barna og de unge. Predikanter bør bruke all sin klokskap for å finne planer som kan hjelpe de yngre medlemmer i menigheten til å arbeide sammen med dem i misjonsarbeidet. Men tro ikke at dere kan vekke deres interesse bare ved å holde en lang preken ved misjonsmøtene. Legg planer for fremgangsmåter som kan vekke levende interesse. Gi alle noe å gjøre. Lær de unge opp til å utføre det

[56]

som blir pålagt dem, og la dem fra uke til uke bringe inn rapporter til misjonsmøtet og fortelle hva de har opplevd og hvilken fremgang de har hatt ved Kristi nåde. Dersom gudhengivne arbeidere brakte inn slike rapporter, ville misjonsmøtene ikke bli kjedelige og trettende. De ville bli meget interessante, og det ville ikke mangle på tilslutning. I hver menighet bør medlemmene læres opp til å bruke tiden, slik at de kan vinne sjeler for Kristus. Hvorledes skal det kunne sies om menigheten: «I er verdens lys,» dersom menighetens medlemmer i virkeligheten ikke bringer noe lys?

De som har tilsyn med Kristi hjord, bør lære å innse sin plikt og sette mange sjeler i arbeid.

Menighetene må våkne opp

Særegne og hastige forandringer kommer snart til å finne sted, og Guds folk må rustes ut med den Hellige Ånd så de kan møte vår tids kritiske forhold og så vidt mulig motarbeide de demoraliserende bevegelser i verden. Dersom menigheten ikke sover, og dersom Kristi etterfølgere våker og ber, vil de kunne få lys så de kan forstå fiendens bevegelser og merke seg dem.

Enden er nær! Gud oppfordrer menigheten til å styrke det som er tilbake. Guds medarbeidere, Herren har gitt dere myndighet til å bringe andre med dere inn i riket. Dere skal være levende redskaper for Gud, lyskanaler for verden, og rundt omkring dere er himmelske engler med myndighet fra Kristus til å understøtte, styrke og oppholde dere i arbeidet for å frelse sjeler.

Jeg appellerer til menighetene i hver konferens: Stå fram som tydelig atskilt fra verden — i verden, men ikke av verden. La de

klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinne ut fra dere, rene, hellige og ubesmittede, og bring i tro lyset ut til alle på veier og stier på jorden.

Menighetene må våkne før det for evig er for sent. Hvert medlem må ta fatt på sitt personlige arbeid og forsvare Herrens navn som de er kalt med. La sann tro og alvorlig gudsfrykt tre i stedet for slapphet og vantro. Når troen griper fatt på Kristus, vil sannheten bringe fryd i sjelen, og kristelig tjenestearbeid vil ikke være sløvt og uinteressant. Deres vitnesbyrds møter, som nå er matte og åndløse, vil få liv ved den Hellige Ånd. Dere kommer daglig til å oppnå en rik erfaring når dere lever etter den kristendom som dere bekjenner dere til. Syndere vil omvende seg. De vil bli grepet av sannhetens ord og si med dem som hørte Kristi undervisning: «I dag har vi sett utrolige ting.» Luk.

[57] 5, 26.

Når medlemmene ser hva som kunne utrettes hvis menigheten ville oppfylle de ansvar Gud har gitt den, ville de da fortsette å sove, eller ville de våkne opp til forståelse av den ære som er blitt gitt dem ved Guds nådige forsyn? Ville de ta på seg sine nedarvede tillitsverv, gjøre bruk av det lys som nå skinner, og innse nødvendigheten av å stå opp og møte de nåværende kritiske forhold? Å, om de alle ville våkne opp og vise verden at deres tro er en levende tro, at verden står overfor en begivenhet av livsviktig betydning, at Jesus snart kommer igjen! La menneskene se at vi tror at vi er på grensen av den evige verden.

Oppbyggingen av Guds rike blir forsinket eller fremskyndet i forhold til den utroskap eller troskap de menneskelige redskaper viser. Verket blir hindret ved at det menneskelige unnlater å samarbeide med det guddommelige. Menneskene kan be: «Komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.» Men hvis de ikke omsetter denne bønn i handling i sitt liv, vil deres påkallelser være resultatløse.

Men selv om du kanskje er svak, feilende og syndig, tilbyr Herren deg fellesskap med ham. Han innbyr deg til å ta imot guddommelig undervisning. Når du slutter deg til Kristus, kan du gjøre Guds gjerninger. «Uten meg kan I intet gjøre,» sa Kristus. Joh. 15, 5.

Gjennom profeten Esaias har vi dette løftet: «Din rettferdighet skal gå fram for ditt åsyn, og Herrens herlighet slutte ditt tog.» Es. 58, 8. Det er Kristi rettferdighet som går foran oss, og det er Herrens

herlighet som skal slutte vårt tog. Overvei dette løftet, dere, den levende Guds menigheter, og tenk over hvordan deres mangel på tro, på åndelighet og på guddommelig kraft hindrer Guds rike i å komme. Dersom dere ville gå ut og gjøre Kristi gjerning, ville engler fra Gud åpne veien for dere og berede hjerter til å ta imot evangeliet. Hvis hver enkelt av dere var en levende misjonær, ville budskapet for denne tid hurtig bli forkynt i alle land, for alle folkeslag, stammer og tungemål. Det er den oppgaven som må utføres før Kristus kommer med kraft og stor herlighet. Jeg vil oppfordre menigheten til å be alvorlig om at dere må forstå ansvaret. Er hver enkelt av dere en Guds medarbeider? Hvis ikke, hvorfor ikke? Når mener dere å utføre det arbeid som himmelen har pekt ut for dere?

[58]

Kapittel 8—Hjelp til misjonsmarkene

Vår frelses Opphavsmann vil bli verkets fullender. Når en sannhet blir mottatt i hjertet, vil den gjøre plass for enda en sannhet. Og hvor som helst sannheten blir mottatt, vekker den krefter til live hos mottageren og setter dem i virksomhet. Når våre menighetsmedlemmer i sannhet elsker Guds Ord, vil de åpenbare de beste og sterkeste egenskaper. Og jo edlere de er, desto mer barnslige vil de være i ånden, og de vil tro på Guds Ord mot all egenkjærlighet.

Et vell av lys skinner fra Guds Ord, og vi må våkne opp til forsømte anledninger. Når alle med troskap gir Gud tilbake det som hører ham til av tiende og offergaver, vil veien bli åpnet for verden til å høre budskapet for denne tid. Dersom Guds folks hjerter var fylt med kjærlighet til Kristus, dersom hvert menighetsmedlem var gjennomtrengt av oppofrelsens ånd, og dersom alle ga til kjenne et oppriktig alvor, ville det ikke være noen mangel på midler til misjonen hjemme eller ute. Våre hjelpeskilder ville bli mangfoldiggjort, tusener av dører til nyttig arbeid ville bli åpnet, og vi ville bli oppfordret til å komme inn. Dersom Guds folk hadde gjennomført hans forsett og brakt nådens budskap ut til verden, ville Jesus alt ha kommet til jorden, og de hellige ville være budt velkommen inn i Guds stad.

Hvis det noen gang var en tid da det skulle bringes offer, så er det nå. De som har penger, bør innse at det nå er tid til å bruke dem for Gud. La ikke penger bli oppslukt til å mangfoldiggjøre hjelpemidler på steder der virksomheten allerede er grunnlagt. Bygg ikke opp den ene bygningen etter den andre på steder der allerede mange interesser er samlet. Bruk midlene til å opprette sentrer på nye steder. På den måten kan dere samle inn sjeler som vil gjøre sin del i produktivt arbeid.

Tenk på våre misjoner i fremmede land. Noen av dem kjemper for endog å få fotfeste. De savner til og med de mest nødvendige hjelpe-

[59] 1900 — «*Testimonies*», VI, side 449—453. midler. Bygg virk-

somheten opp på disse trengende felter i stedet for å føye nye hjelpemidler til der de allerede er rikelige. Herren har talt om dette om og om igjen. Hans velsignelse kan ikke følge hans folk når de setter seg ut over hans undervisning.

Sparsommelighet hjemme

Praktiser sparsommelighet i deres hjem. Det finnes mange som nærer og tilber avguder. Legg avgudene deres til side. Gi avkall på deres selviske fornøyer. Bruk ikke midler til å smykke deres hjem, for det er Guds penger, og de vil bli krevd av dere igjen. Foreldre, bruk for Kristi skyld ikke Herrens penger for å tilfredsstille deres barns innfall. Lær dem ikke opp til å dyrke moten og hige etter prakt for å vinne innflytelse i verden. Vil dette gjøre dem i stand til å frelse de sjeler som SKristus døde for? Nei, det vil skape misunnelse, avind og ond mistanke. Deres barn vil på den måten bli ledet til å konkurrere med verden i dens prakt og overdådighet og til å bruke Herrens penger til det som ikke er nødvendig for helse eller lykke.

Lær ikke barna opp til å tro at deres kjærlighet til dem må komme til syne ved å gi etter for barnas stolthet, overdådighet og lyst til å vise seg fram. Nå er ikke tiden til å finne utveier for hvordan man skal bruke pengene. Benytt heller oppfinnsomheten til å søke å spare. I stedet for å tilfredsstille egenkjærlig tilbøyelighet og gi penger ut for slikt som ødelegger de åndelige evner, bør dere tenke over hvordan dere kan praktisere selvfornektelse for å ha noe å gi til å løfte opp sannhetens banner på nye arbeidsmarker. Forstanden er et talent. Bruk den til å tenke over hvordan dere på beste måte kan bruke pengene deres til frelse for sjeler.

Undervis barna om at Gud har krav på alt de eier, et krav som aldri kan oppheves. Alt det de har, har de bare til oppbevaring, en prøve på lydighet. Inspirer dem til iver etter å vinne stjerner i kronen ved at de leder mange sjeler fra synd til rettferdighet.

Penger er en nødvendig skatt. La dem ikke bli bortødslet til slike som ikke trenger dem. Det er noen som behøver deres frivillige gaver. De som har midler, unnlater ofte å tenke over hvor mange det er i verden som sulter og hungrer etter fysisk mat. De sier kanskje: «Jeg kan ikke mette dem alle.» Men dersom dere gjør bruk av Kristi undervisning og sparsommelighet, vil dere kunne mette en. Kan

[60] hende du er i stand til å mette mange som hungrer etter timelig mat. Og du kan mette deres sjeler med livets brød. «Sank sammen stykkene som er blitt til overs, forat ikke noe skal spilles!» Joh. 6, 12. Disse ordene ble uttalt av ham som hadde alle universets hjelpekilder til sin rådighet. Selv om hans makt til å gjøre mirakler var i stand til å føde tusener, unnlot han likevel ikke å lære dem en lekse i sparsommelighet.

Riktig bruk av tid, krefter og penger

Vis sparsommelighet når det gjelder å bruke tiden. Den hører Herren til. Dine krefter er Herrens. Har du overdådige vaner, så legg dem til side. Hvis slike vaner blir holdt fast, kommer de til å ruinere deg for evigheten. Og vaner som sparsommelighet, flid og avholdenhet vil også her i tiden bety en bedre lodd for deg og dine barn enn en rik arvelodd.

Vi er vandringsmenn, pilegrimer og fremmede på jorden. La oss ikke bruke pengene våre for å tilfredsstille våre ønsker, som Gud vil at vi skal undertrykke. La oss heller sette et riktig eksempel for våre omgivelser. La oss på en passende måte representere vår tro ved å begrense våre nødvendigheter. Menighetene bør stå opp og i enhet virke som dem som vandrer i det fulle lys av sannhet for disse siste dager. La din innflytelse gi andre et inntrykk av hvilken hellighet som knytter seg til Guds fordringer.

Dersom du ved Guds forsyn har fått rikdommer, så slå deg ikke til ro med den tanken at du ikke trenger til å utføre noe nyttig arbeid, at du har nok og kan spise og drikke og være glad. Stå ikke ledig mens andre kjemper for å bringe midler til fremme av saken. Bruk pengene dine i Herrens vingård. Dersom du gjør mindre enn din plikt med Ihensyn til å yte hjelp til dem som går fortapt, så husk på at din sløvhet fører skyld på deg.

Det er Gud som gir menneskene styrke til å samle rikdom, og han har gitt dem denne gaven, ikke som et middel de skal bruke for å tilfredsstille seg selv, men som et middel til å gi Gud igjen det som er hans eget. I denne hensikt er det ikke synd å skaffe seg midler. Man kan tjene penger ved å arbeide. Alle unge bør læres opp til vanemessig flid. Bibelen fordømmer ikke noen fordi de er rike, dersom de har skaffet seg rikdommen på hederlig måte.

Det er den egoistiske lyst til penger til feilaktig bruk som er en rot til alt ondt. Rikdom vil vise seg å være en velsignelse dersom vi betrakter den som noe som tilhører Herren, dersom vi tar imot den med takknemlighet, og dersom vi med takknemlighet gir den tilbake til Giveren.

Men hvilken verdi har vel en uhyre rikdom dersom den blir dynget opp i kostbare boliger eller i bankaksjer? Hva veier vel disse i sammenligning med frelse for en eneste sjel som Guds Sønn døde for?

[61]

Til slike som har samlet seg skatter i de siste dager, sier Herren: «Eders rikdom er råtnet, og eders klær er blitt møllett; eders gull og sølv er rustet bort, og rusten på det skal være til vitnesbyrd mot eder og ete eders skjød som en ild.» Jak. 5, 2. 3.

Herren byr oss: «Selg det I eier, og gi almisse! Gjør eder pungen som ikke eldes, en skatt som ikke forgår, i himmelen, der hvor tyvehånd ikke når, og møll ikke tærer! For hvor eders skatt er, der vil også eders hjerte være. La eders lender være ombundet og eders lys brennende, og vær I liksom folk som venter på sin Herre når han vil fare hjem fra bryllupet, forat de kan lukke opp for ham straks han kommer og banker på! Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer. Sannelig sier jeg eder: Han skal binde opp om seg og la dem sette seg til bords og gå fram og tjene dem. Og om han kommer i den annen vakt, og om han kommer i den tredje og finner det så, salige er de. Men dette skal I vite at dersom husbonden visste i hvilken time tyven kom, da ville han våke og ikke la noen bryte inn i sitt hus. Vær da også I rede! for Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker.» Luk. 12, 33—40.

[62]

Kapittel 9—Gjenløsningens krav

Tiende og offergaver til Gud er en erkjennelse av hans krav til oss i kraft av skapelsen, og de er dessuten en erkjennelse av hans krav i kraft av gjenløsningen. Fordi all vår kraft har sin opprinnelse hos Kristus, skal disse offer strømme til Gud fra oss. De skal stadig minne oss om gjenløsningens krav, det største av alle krav, det som innbefatter alle andre. Forståelsen av det offer som ble gjort til beste for oss, bør alltid være oss i friskt minne, og det bør stadig øve en innflytelse på våre tanker og planer. Kristus bør i sannhet være som en som er korsfestet blant oss.

«Vet I ikke ... at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt.» 1 Kor. 6,19.20. Hvilken pris det er blitt betalt for oss! Betrakt korset og se det offer som er opphøyet på det! Se på disse hender som er gjennomboret av de grusomme spiker! Se på hans føtter som er naglet fast til treet! Kristus bar våre synder i sitt legeme. Denne lidelse, denne sjelekval, er prisen for din gjenløsning. Dette bydende ord ble uttalt: «Fri dem fra å gå ned til evig fortapelse. Jeg har funnet et løsemiddel.»

Sett pris på Guds kjærlighet

Vet du ikke at han elsket oss og ga seg selv for oss forat vi til gjengjeld skulle overgi oss til ham? Hvorfor skulle ikke kjærlighet til Kristus komme til syne hos alle som tar imot ham i tro, liksom virkelig som hans kjærlighet er kommet til uttrykk for oss som han døde for?

Kristus er fremstilt som en som går ut for å lete og søker etter det fåret som var forapt. Det er hans kjærlighet som omslutter oss og fører oss tilbake til folden. Hans kjærlighet gir oss den forrett å kunne sitte sammen med ham i de himmelske boliger. Når det velsignede lys fra Rettferdighetens Sol skinner inn i våre hjerter og vi hviler i fred og glede i Herren, så la oss prise Herren — prise ham som er vårt ansikts frelse og vår Gud. La oss prise ham ikke bare med ord, men ved å vie alt vi er og alt vi har, til ham.

1900 — «Testimonies», VI, side 479—482.

[63]

«Hvor meget skylder du min Herre?» Du kan ikke regne det ut. Alt det du har, er hans. Vil du da holde tilbake det som han gjør krav på? Vil du i egenkjærlighet holde fast på det som om det skulle være dit eget, når han gjør krav på det? Vil du holde det tilbake og bruke det til noe annet formål enn det å frelse sjeler? Det er på denne måten tusener av sjeler går fortaapt. Hvordan kan vi på en bedre måte vise at vi setter pris på Guds offer, på hans store gave til denne verden, enn ved at vi sender våre gaver og offer ut med lov og takk på våre leper på grunn av den store kjærlighet som han har elsket oss med og dratt oss til seg med?

Vend deres ansikt mot himmelen i bønn til Gud og fremstill dere for ham som hans tjenere, og alt det dere har, som noe som hører ham til, og si: «Herre, av ditt eget gir vi deg frivillig.» Når dere står foran Golgatas kors og ser den evige Guds Sønn korsfestet for dere, og dere erkjenner denne uforlignelige kjærlighet, denne vidunderlige åpenbarelse av nåden, da må deres alvorlige spørsmål være: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre?» Han har sagt til dere: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Mark. 16, 15. Når dere ser sjeler i Guds rike som er frelst ved deres gaver og deres tjeneste, vil dere ikke da glede dere over at dere fikk anledning til å utføre dette arbeid?

Om Kristi apostler står det skrevet: «De gikk ut og forkynte ordet allesteds, og Herren virket med og stadfestet ordet ved de tegn som fulgte med.» Mark. 16, 20. Ennå venter det himmelske univers på kanaler som barmhjertighetens strømmer kan flyte gjennom ut til hele verden. Den samme kraft som apostlene hadde, står nå til rådighet for dem som vil utføre Guds tjeneste.

Fienden vil sette i verk enhver mulig plan for å hindre at lyset skal skinne på nye steder. Han vil ikke at sannheten skal bringes ut «som et brennende bluss». Vil våre brødre samtykke i at han skal ha fremgang i sine planer for å hindre verket?

Tiden svinner hastig

Tiden går hurtig inn i evigheten. Vil noen nå holde tilbake fra Gud det som strengt tatt hører ham til? Skal noen nekte ham det som man riktig nok kan gi uten å innlegge seg noen fortjeneste,

[64] men som man ikke uten skade kan nekte? Herren har latt enhver få sin gjerning, og de hellige engler ønsker at vi skal utføre dette arbeid. Når dere våker, ber og arbeider, er disse engler beredt til å samarbeide med dere. Når forstanden blir påvirket av den Hellige Ånd, vil alle gode egenskaper på en harmonisk måte etterkomme den guddommelige vilje. Da vil menneskene gi Gud det som tilhører ham. Og de vil si: «Alle ting kommer fra deg, og av ditt eget gir vi deg frivillig.» Måtte Gud tilgi sitt folk at det ikke har gjort dette.

Brødre og søstre, jeg har søkt å legge saken fram for dere slik som den er. Men forsøket svarer ikke på langt nær til virkeligheten. Vil dere avslå min henstilling? Det er ikke meg som appellerer til dere. Det er Herren Jesus som ga sitt liv for verden. Jeg har bare vært lydlig mot Guds vilje, mot hans krav. Vil dere benytte anledningen til å ære Guds verk og vise respekt for de tjenere han har sendt ut for å gjøre hans vilje ved at de veileder sjeler til himmelen?

«Men dette sier jeg: Den som karrig sår, skal karrig høste, og den som sår med velsignelser, skal høste med velsignelser. Hver gi så som han setter seg fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en glad giver. Og Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning, som skrevet er: Han strødde ut, han ga de fattige; hans rettferdighet blir til evig tid. Og han som gir såmannen såkorn og brød til å ete, han skal og gi eder utsæd og øke den og gi vekst til fruktene av deres rettferdighet, idet I blir rike i alle ting til all oppriktig kjærlyhet, som ved oss virker takksigelse til Gud. For den hjelp som ytes ved denne tjeneste, råder ikke bare bot på de helliges trang, men bærer også rik frukt ved manges takksigelser til Gud idet de ved det hjertelag som denne hjelp viser, kommer til å prise Gud for eders lydighet til å bekjenne Kristi evangelium og for oppriktigheten i eders samfunn med dem og med alle, idet også de med bønn for eder lenges etter eder på grunn av den Guds nåde som er så overvettets rik over eder. Gud være takk for sin usigelige gave!» 2 Kor. 9, 6—15.

* * * * *

De som i egenkjærlyhet holder sine midler tilbake, behøver ikke å bli forundret dersom Guds hånd adspreder. Det som skulle ha

vært helliget til fremme av Guds verk og hans sak, men som er blitt tilbake, blir kanskje overlatt til en likegyldig sønn, og han kan sette det over styr. En fin hest, et forfengelig hjertes stolthet, kan finnes død i stallen. Av og til kan en ku dø. Frukt eller annen avling kan gå tapt. Gud kan spre de midler han har lånt ut til sine husholdere, dersom de unnlater å bruke dem til hans ære. Jeg så at noen kanskje ikke kommer til å lide noen slike tap som en påminnelse om deres forsømmelse av plikten, men deres stilling kan være desto mer håpløs. — 1871. «Testimonies», II, side 661, 662.

[65]

Kapittel 10—Arbeid for menighetsmedlemmer

Vi har et budskap fra Herren som vi må gi verden — et budskap som skal bringes ut i Åndens krafts rike fylde. Våre predikanter bør innse nødvendigheten av å søke å frelse det som er fortapt. Det må gjøres direkte henvendelser til de uomvendte. «Hvorfor eter eders Mester med toldere og syndere?» spurte fariseerne Kristi disipler. Og Frelseren svarte: «Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere.» Matt. 9,11. 13. Det er den oppgaven han har gitt oss. Og aldri har det vært større behov for den enn i denne tid.

Gud har ikke gitt sine predikanter den oppgaven å sette menighetene i rette skikk. Ikke før er dette arbeid utført, før det må gjøres om igjen. Menighetsmedlemmer som blir sett etter på denne måten og arbeidet for, blir religiøse sveklinger. Hvis ni tiendedeler av de anstrengelser som er blitt gjort for dem som kjenner sannheten, var blitt gjort for dem som aldri har hørt sannheten, hvor meget større ville da ikke fremgangen ha vært! Gud har holdt sine velsignelser tilbake fordi hans folk ikke har arbeidet i overensstemmelse med hans anvisninger.

De som kjenner sannheten, blir svekket når våre predikanter vier dem den tid og de talenter som de skulle ha brukt på de uomvendte. I mange av våre menigheter i byene taler predikantene sabbat etter sabbat, og sabbat etter sabbat kommer menighetsmedlemmene til Guds hus uten å ha noe å fortelle om velsignelser de har tatt imot ved å bringe velsignelser til andre. Gjennom uken har de ikke arbeidet for å føre ut i livet den undervisning de fikk på sabbaten. Så lenge menighetsmedlemmer ikke gjør noe som helst for å bringe andre den hjelpen de selv mottar, må resultatet bli en stor åndelig svakhet.

Den største hjelp vårt folk kan få, er å lære å arbeide for Gud og å forlate seg på ham, ikke på predikantene. De bør forene seg med hans hær av arbeidere og gjøre trofast tjeneste for ham.

Det er tider da det passer seg at våre predikanter taler i menighetene

[66] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 18—24. på sabbaten og hol-

der korte preker som er fulle av liv og Kristi kjærlighet. Men menighetsmedlemmene skal ikke vente en preken hver sabbat.

La oss huske på at vi er fremmede og pilegrimer på jorden og søker etter et bedre land, et himmelsk. La oss arbeide med et slikt alvor, en slik hengivenhet at syndere blir dratt til Kristus. De som har sluttet seg til Herren i tjenestens pakt, er forpliktet til å knytte seg til ham i det store, herlige arbeid med å frelse sjeler. La menighetsmedlemmer utføre sin del med troskap gjennom uken, og på sabbaten fortelle om sine erfaringer. Da blir møtet som mat i rette tid, og det bringer nytt liv og ny kraft til alle som er til stede. Når Guds folk innser den store trang til å arbeide slik som Kristus arbeidet forat sjeler skulle bli omvendt, vil de vitnesbyrd de avlegger ved sabbatgudstjenesten, være fulle av kraft. Med glede vil de fortelle om den dyrebare erfaringen de har hatt i sitt arbeid for andre.

Organisert til tjeneste

Våre predikanter skal ikke bruke tiden til å arbeide for dem som allerede har tatt imot sannheten. Med Kristi kjærlighet brennende i sine hjerter skal de gå ut for å vinne syndere for Frelseren. Ved alle vann skal de så sannhetens såkorn. Sted etter sted må besøkes, og den ene menigheten etter den andre må oppreises. De som tar standpunkt for sannheten, må organiseres i menigheter, og deretter skal predikanten gå videre til andre felter som er likså viktige.

Så snart en menighet er blitt organisert, skal predikanten sette medlemmene i virksomhet. De trenger til å lære hvordan de skal arbeide fremgangsrikt. Predikanten bør bruke mer av sin tid til å undervise enn til å preke. Han bør lære medlemmene hvordan de kan bringe andre den kunnskapen de selv har tatt imot. På samme tid som de nyomvendte må læres opp til å søke råd hos dem som har mer erfaring i arbeidet, bør de også lære ikke å stille predikanten i Guds sted. Predikantene er bare menneskelige vesener, mennesker som er omgitt av skrøpeligheter. Kristus er den vi må gå til for å få rettleiding. «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, . . . full av nåde og sannhet.» «Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde.» Joh. 1, 14. 16.

Evangeliets kraft skal komme over de grupper som er blitt reist opp, og gjøre dem skikket for tjeneste. Noen av de omvendte kommer

[67] til å bli så fylt med Guds kraft at de straks tar opp arbeidet. De kommer til å arbeide med slik flid at de hverken har tid eller lyst til å svekke sine brødres hender ved uvennlig kritikk. Deres eneste ønske vil være å bringe sannheten ut til fjerne land.

Herren har vist meg det arbeid som må utføres i byene. De troende i disse byer kan arbeide for Gud i nærheten av sine hjem. De skal arbeide stille og beskjedent og bringe himmelens atmosfære med seg overalt hvor de ferdes. Hvis de holder selvet ute av syne og alltid viser til Kristus, vil man merke deres innflytelse.

Når en arbeider overgir seg uten forbehold til Herrens tjeneste, får han en erfaring som setter ham i stand til å arbeide med større fremgang for Mesteren. Den innflytelsen som dro ham til Kristus, hjelper ham til å dra andre til Kristus. Arbeidet som offendig taler blir kanskje aldri lagt på ham, men han er likevel en Guds tjener, og hans arbeid vitner om at han er født av Gud.

Det er ikke Herrens hensikt at størstedelen av arbeidet med å så ut sannhetens sæd skal bli overlatt til predikantene. Menn som ikke er kalt til predikearbeidet, bør oppmuntres til å arbeide for Mesteren etter som deres forskjellige evner er. Hundrer av menn og kvinner som nå går ledige, ville kunne utføre et tilfredsstillende arbeid. Ved å bringe sannheten inn i hjemmene til sine venner og naboer kan de gjøre et stort arbeid for Mesteren. Gud anser ikke personer. Han vil bruke ydmyke, gudhengivne kristne selv om de ikke har fått en så grundig utdanning som enkelte andre. La slike ta opp arbeidet for ham ved å virke fra hjem til hjem. Når de sitter der i hjemmene, kan de, hvis de er ydmyke, forsiktige og gudfryktige, gjøre mer for å stille familiens virkelige behov enn en ordinert predikant kan.

Hvorfor føler de troende ikke en dypere, mer alvorlig bekymring for slike som er uten Kristus? Hvorfor kommer ikke to eller tre sammen for å be om frelse for en eller annen særskilt sjel, og deretter for enda en? La det i våre menigheter bli dannet grupper til tjeneste. La forskjellige medlemmer slutte seg sammen i arbeidet som menneskefiskere. La dem søke å samle sjeler fra verdens fordervelse inn i Kristi kjærlighets frelsende renhet.

Opprettelsen av små grupper som et grunnlag for kristelig arbeid er blitt fremstilt for meg av En som ikke kan ta feil. Dersom menigheten har mange medlemmer, så la dem bli inndelt i små grupper til arbeid, ikke bare for menighetsmedlemmene, men for ikke-troende.

Hvis det på et sted bare er to eller tre som kjenner sannheten, så kan også de danne en arbeidsgruppe. De kan bevare sannhetens sambånd ubrutt, de kan trenge seg sammen i kjærlighet og enighet og oppmuntre hverandre til å gå fram, slik at enhver tilegner seg frimodighet og styrke ved de andres hjelp. La dem åpenbare kristelig overbærenhet og tålmodighet, ikke bruke hastige ord, men bruke talens talent til å bygge opp hverandre i den aller helligste tro. De kan i kristelig kjærlighet arbeide for dem som er utenfor hjorden, og de bør glemme seg selv i bestrebelsene for å hjelpe andre. Når de arbeider og ber i Kristi navn, blir deres tall økt, for Frelseren sier: «Alt det to av eder på jorden blir enige om å be om, det skal gis dem av min Fader i himmelen.» Matt. 18, 19. [68]

Jordens øde steder

I ydmyk tillit til Gud bør familier slå seg ned på øde steder i hans vingård. Det trenges gudhengivne menn og kvinner til å stå som fruktbærende rettferdighets-terebinter på jordens øde steder. Som lønn for sitt selvoppofrende strev med å så ut sannhetens sæd kommer de til å samle inn en rik høst. Når de besøker den ene familien etter den andre og åpner Skriften for dem som er i åndelig mørke, kommer mange hjerter til å bli rørt. På felter der forholdene er så utiltalende og nedslående at mange arbeidere kvier seg for å reise dit, kan de mest bemerkelsesverdige forandringer til det bedre finne sted ved de anstrengelser som blir gjort av selvoppofrende legmedlemmer. Disse beskjedne arbeiderne vil utføre noe, fordi de gjør tålmodige, iherdige anstrengelser og ikke stoler på menneskelig kraft, men på Gud som viser dem sitt velbehag. Hvor meget godt disse arbeidere utretter, kommer aldri til å bli kjent her i verden.

Selvunderholdende misjonærer

Selvunderholdende misjonærer har ofte stor fremgang. Fra en liten og beskjeden begynnelse blir deres virksomhet utvidet etter hvert som de går fram under Guds Ånds ledelse. To eller tre bør begynne evangelisk virksomhet sammen. De som har ledelsen av arbeidet, gir dem kanskje ikke noe løfte om økonomisk støtte, men la dem likevel fortsette med å be, synge, lære og leve sannheten. De kan

[69] begynne med kolportørarbeid og på den måten bringe sannheten inn i mange familier. Når de fortsetter i sitt arbeid, oppnår de en velsignet erfaring. Under følelsen av sin hjelpeløshet blir de ydmyke, men Herren går foran dem, og de vinner innpass og får hjelp så vel blant rike som blant fattige. Selv disse gudhengivne misjonsarbeideres fattigdom er et middel til å skaffe dem adgang til folket. Mens de fortsetter på sin vei, blir de på mange måter hjulpet av dem som de bringer åndelig føde til. De bærer fram det budskapet Gud gir dem, og deres anstrengelser blir kront med hell. Mange som aldri ville være blitt vunnet for Kristus dersom det ikke hadde vært for disse beskjedne arbeidere, kommer til å bli ledet til erkjennelse av sannheten.

Gud oppfordrer sine arbeidere til å gå ut på høstmarkene som holder på å modnes. Skal vi vente fordi forrådshuset er blitt tømt og fordi det neppe er nok til å underholde de arbeidere som nå er ute på feltet? Gå fram i tro, så vil Gud være med dere. Løftet lyder: «De går gråtende og bærer den sæd de strør ut; de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd.» Sal. 126, 6.

Ikke noe er så oppløftende som fremgang. La oss sikre oss den ved utholdende anstrengelse, så vil verket gå fremad. Nye felter vil bli åpnet. Mange sjeler vil bli ledet til å erkjenne sannheten. Det som er nødvendig, er en økt tro til Gud.

* * * * *

Vårt folk har fått stort lys. Likevel har predikantene brukt en stor del av sine krefter i menighetene med å undervise dem som burde være lærere, opplyse dem som burde være «verdens lys», vanne dem som det skulle strømme ut levende vann fra, gjøre dem rike som kunne være gruber med dyrebar sannhet, gjenta evangeliets innbydelse til dem som er spredt til jordens ytterste grenser og burde bringe himmelens budskap til slike som ikke har hørt det, mette dem som på veier og stier burde forkynne: «Kom, for alt er nå rede.»

* * * * *

De som har fått syndens lenker brutt, de som har søkt Herren med et sønderknust hjerte og har fått svar på sin brennende bønn

om rettferdighet, er aldri kalde og sløve. Deres hjerter er fylt med uegennyttig kjærlyghet til syndere. De legger vekk all verdslig ærgjerrighet, all egoisme. Forbindelsen med Guds dypheter gjør dem mer og mer lik Frelseren. De gleder seg over hans seire. De blir fylt med hans glede. Dag etter dag vokser de opp til menns og kvinners fulle modenhet i Kristus.

[70]

Kapittel 11—Virksomheten i byene

Oakland, California 1. april 1874.

Jeg drømte at flere av våre brødre holdt rådslagning og drøftet planer for arbeidet i inneværende sesong. De mente at det ikke var heldig å gå inn i de store byene, men å begynne virksomheten på mindre steder, langt fra byene. Der kom de til å møte mindre motstand fra geistligheten, og de ville unngå store utgifter. De mente at våre predikanter, som var få i tall, ikke kunne settes til side for å ta seg av dem som eventuelt måtte slutte seg til sannheten i byene, og som av hensyn til den større motstand de der kom til å møte, ville behøve mer hjelp enn menighetene på små steder ute på landet. På den måten ville frukten av en foredragsrekke i byen for en stor del gå tapt.

Videre ble det påstått at på grunn av våre begrensede midler og som følge av de mange forandringer ved flytning som man kunne vente i en menighet i en storby, ville det bli vanskelig å opprette en menighet som kunne være til styrke for saken. Min mann oppmuntret brødrene til uten å nøle å legge mer vidstrakte planer i våre store byer og å gjøre omfattende og grundige anstrengelser som kunne være mer i overensstemmelse med budskapets karakter. En arbeider omtalte noen trekk fra sin erfaring i byene, og disse gikk ut på at virksomheten nesten var mislykket. Men han vitnet om bedre fremgang på små steder.

En som eide verdighet og autoritet — En som er til stede ved alle våre rådslagningsmøter — lyttet med dypeste interesse til hvert eneste ord. Han talte med rolig overlegg og fullkommen visshet. «Hele verden,» sa han, «er Guds store vingård. Byene og landsbyene er en del av denne vingården. Disse må bli opparbeidet. Satan vil søke å legge seg imellom og gjøre arbeiderne motløse for å hindre dem i å legge fram lysets og advarselsens budskap på de mer fremtredende så vel som på de mer tilbaketrukne stedene. Det vil bli gjort desperate anstren-

1902 — «*Testimonies*», VII, side 34—36. gelses for å vende menneskene fra sannhet til løgn. Engler fra himmelen får myndighet til å samarbeide med Guds utvalgte sendebud på jorden. Predikanter må oppmuntre og holde urokkelig fast på troen og håpet, slik som Kristus, deres levende Hode, gjorde. De må være ydmyke og botferdige av hjertet for Gud.»

[71]

Mer vidtrekkende planer nødvendig

Det er Guds hensikt at hans dyrebare Ord med dets advarende og oppmuntrende budskaper skal komme til dem som er i mørke og ikke kjenner vårt tro. Det skal bringes til alle og vil for dem være et vitnesbyrd om de vil høre eller nekte å høre. Dere må ikke ha den følelsen at ansvaret med å overbevise og omvende tilhørerne hviler på dere. Det er bare Guds kraft som kan smelte menneskehjertene. Dere skal fremholde livets ord forat alle kan få anledning til å ta imot sannheten dersom de vil. Dersom de vender seg bort fra sannheten som er av himmelsk opprinnelse, vil det bety deres fordømmelse.

Vi må ikke gjemme sannheten ute i jordens avkroker. Den må gjøres kjent. Den må skinne i våre store byer. Under sin virksomhet tok Kristus sin plass ved sjøbredden og på de store alfarveier, der han kunne treffe folk fra alle deler av verden. Han sendte ut det sanne lys. Han sådde evangeliets sæd. Han friet sannheten for dens fellesskap med villfarelse og fremstilte den i dens opprinnelige enkelhet og klarhet, slik at menneskene kunne fatte den.

Det himmelske Sendebud som var sammen med oss, sa: «Mist aldri den kjensgjerning av syne at dere bringer et verdensomspennende budskap. Det skal bringes ut til alle byer, til alle landsbyer. Det skal forkynnes på veiene og på stiene. Dere må ikke gjøre forkynnelsen av budskapet stedbundet.» I lignelsen om såmannen ga Kristus oss en illustrasjon av sin egen og sine tjeneres virksomhet. Såkornet falt på alle slags jordbunn. Noe falt i dårlig jord, men såmannen stanset ikke av den grunn sitt arbeid. Dere skal så sannhetens sæd på ethvert sted. Fremhold Guds ord hvor som helst dere kan få adgang. Så ved alle vann. Kanskje dere ikke straks ser resultatet av deres arbeid, men bli ikke derfor motløse. Fremhold de ord Kristus gir dere. Følg hans plan i arbeidet. Gå fram overalt på samme måte som han gjorde i sin tjeneste på jorden.

[72] Verdens gjenløser hadde mange tilhørere, men få etterfølgere. Noah prekte i hundre og tyve år til menneskene før syndfloden, og likevel var det få som satte pris på denne dyrebare prøvetid. Med unntagelse av Noah og hans familie var det ikke en som ble regnet med blant de troende og gikk inn i arken. Av alle innbyggere på jorden var det bare åtte sjeler som tok imot budskapet. Men dette budskapet fordømte verden. Lyset ble gitt forat de skulle kunne tro. Det at de forkastet lyset, ble til ruin for dem. Vårt budskap til verden vil bli en duft av liv til liv for alle som tar imot det, og til fordømmelse for alle som forkaster det.

[73] Den himmelske Budbringer vendte seg til en av dem som var til stede, og sa: «Ditt syn på verket for denne tid er altfor innskrenket. Ditt lys må ikke bli begrenset innenfor en liten krets, det må ikke bli skjult under en skjepp eller under en seng. Det skal settet på en lysestake så det kan lyse for alle dem som er i Guds hus — verden. Du må få et videre syn på verket enn du har hatt.»

Kapittel 12—Familieandakt

Hvis det noen gang var en tid da hvert hus burde være et bedehus, så er det nå. Vantro og skeptisisme råder. Fordervelse strømmer gjennom sjelens livsårer, og opprør mot Gud gjør seg gjeldende i livet. De moralske krefter ligger slavebundet av synden og er under Satans tyranni. Sjelen er gjort til gjenstand for hans fristelser, og dersom ikke en eller annen mektig arm blir rakt ut til frelse, går mennesket dit hvor erkeopprøveren leder det.

Og likevel er det i denne tid med dens fryktelige fare noen som bekjenner seg til å være kristne, men som ikke holder familieandakt. De ærer ikke Gud i hjemmet. De lærer ikke opp barna til å elske og frykte ham. Mange har skilt seg så langt fra Gud at de føler seg fordømt når de kommer i hans nærhet. De kan ikke «trede fram med frimodighet for nådens trone» eller oppløfte «hellige hender, uten vrede» og tvil. Heb. 4, 16; 1 Tim. 2, 8. De har ikke en levende forbindelse med Gud. De har gudfryktighets skinn, men fornekte dens kraft.

Den påstand at bønn ikke er av videre betydning, er et av de virksomste påfunn Satan har kommet med til ødeleggelse for sjeler. Bønn er samfunn med Gud, som er kilden til visdom, opphavet til styrke, fred og lykke. Jesus ba til Faderen «med sterkt skrik og tårer». Paulus formaner de troende til å be «uavlatelig», under alle forhold, og la deres begjæringer komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse. «Be for hverandre,» sier Jakob, «en rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning.» Heb. 5, 7; 1 Tess. 5, 17; Jak. 5, 16.

Ved oppriktig, alvorlig bønn kan foreldre bygge et vern omkring sine barn. De kan be i full visshet om at Gud vil være hos dem, og at hellige engler vil beskytte dem og deres barn mot Satans grusomme makt.

I enhver familie bør det være en bestemt tid til morgenog kvelds-andakt. Hvor passende det er for foreldre å samle barna omkring

seg før frokosten for å takke den himmelske Far for hans varetekt gjennom

[74] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 42—44. natten og for å be ham om hjelp og veiledning og beskyttelse gjennom dagen. Hvor passende det også er for foreldre når kvelden kommer, enda en gang å samle barna for Guds ansikt og takke ham for velsignelser gjennom dagen som er svunnet.

Faren, og i hans fravær moren, bør lede andakten. Til denne bør de velge et skriftsted som interesserer og er lett å forstå. Andaktsstunden bør være kort. Hvis man leser et langt kapitel og holder en lang bønn, blir andakten trettende, og man føler liksom en lettelse når den endelig tar slutt. Gud blir vanæret når man gjør andaktsstunden tørr og kjedelig, og når den blir så langvarig og lite interessant at barna kjeder seg.

Gjør andakten interessant

Fedre og mødre, gjør andakten interessant. Det er ingen grunn til at denne stunden ikke skulle være dagens hyggeligste og gledeligste time. Hvis dere ville vie forberedelsen til andakten en liten tanke, ville det sette dere i stand til å gjøre den interessant og gagnlig. La andakten være preget av forandring fra tid til annen. Man kan stille spørsmål angående det sted i Skriften som blir lest, og det kan komme alvorlige, passende bemerkninger. Man kan synge en lovsang. Den bønne som blir sendt opp, bør være kort og like til saken. Den som leder i bønn, kan takke Gud med enkle, alvorlige ord for hans godhet og be ham om hjelp. Når forholdene tillater det, bør barna også få ta del i å lese og å be.

Evigheten alene vil åpenbare hvor meget godt slike andaktsstunder innebærer.

Abraham, Guds venn, levde et bønnens liv. Hvor som helst han slo opp sitt telt, ble det bygd et alter i nærheten. Der ofret han morgen og aftenofferet. Når teltet ble flyttet, sto alteret igjen, og de omstreifende kanaanitter som kom til et slikt sted, visste hvem som hadde vært der. Når de hadde stilt opp sitt telt, satte de alteret i stand og tilba den levende Gud.

På en slik måte burde de kristnes hjem være lys i verden. Morgen og aften bør det fra disse hjemmene sendes opp bønn til Gud som

en behagelig røkelse. Og som morgenens dugg vil hans nåde og velsignelse komme ned over de bedende.

Fedre og mødre, hver morgen og aften bør dere samle barna omkring dere og løfte deres hjerte til Gud i ydmyk bønn om hjelp. Deres kjære er utsatt for fristelse. Daglig møter unge og gamle besværligheter på sin sti. De som ønsker å leve et tålmodig, kjærlig og tilfreds liv, må be. Bare når vi stadig får hjelp fra Gud, kan vi vinne seier over selvet.

[75]

Hver morgen må dere hellige dere selv og deres barn til Gud for dagen. Gjør ikke noen beregninger for måneder og år i fremtiden. Disse tilhører ikke dere. En kort dag er skjenket dere. Arbeid for Mesteren gjennom dagens timer som om den var deres siste på jord. Legg alle deres planer fram for Gud slik at dere kan gjennomføre dem eller forkaste dem, etter som hans forsyn måtte gi det til kjenne. Godta hans planer i stedet for deres egne, selv om det måtte kreve at dere setter til side prosjekter som dere holder meget av. På den måten vil livet forme seg mer og mer etter det guddommelige forbilde, «og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus». Fil. 4, 7.

Kristus danner bindeleddet mellom Gud og mennesket. Han har lovt sin personlige forbønn. Han stiller hele sin rettferdighets makt til rådighet for den som ber. Han ber for mennesket, og mennesket som trenger til guddommelig hjelp, ber for seg selv for Guds åsyn. Han gjør bruk av innflytelsen fra ham som ga sitt liv for verdens liv. Når vi overfor Gud erkjenner vår påskjønnelse av Kristi fortjeneste, gir det våre bønner vellukt. Når vi nærmer oss Gud i kraft av Gjenløserens fortjeneste, stiller Kristus oss tett ved sin side og omslutter oss med sin menneskelige arm mens han med sin guddommelige arm griper fatt i den Eviges trone. I røkelseskaret i våre hender legger han sin fortjeneste som en behagelig røkelse for å anspore våre bønner. Han lover å høre og besvare våre påkallelser. — 1904. «Testimonies», VIII, side 178.

[76]

Kapittel 13—Ansvar i det ekteskapelige liv

Min kjæere bror og søster! Dere har forenet dere i en livsvarig pakt. Deres oppdragelse i det ekteskapelige liv er begynt. Det første år i ekteskapet er et erfaringenes år, et år der mann og hustru lærer hverandres karaktertrekk å kjenne, på samme måte som et barn lærer lekser på skolen. La det i dette år, det første i deres ekteskapelige liv, ikke bli noe kapittel som kan forstyrre deres fremtidige lykke.

Å oppnå en riktig forståelse av ekteskapsforholdet er en oppgave som varer hele livet. De som gifter seg, begynner i en skole hvor de aldri oppnår noen avgangseksamen her i livet.

Min bror, din hustrus tid og styrke og lykke er nå knyttet til din. Din innflytelse over henne kan bli en duft av liv til liv eller av død til død. Vær meget forsiktig så du ikke ødelegger hennes liv.

Min søster, du skal nå lære dine første praktiske lekser med hensyn til ansvaret i ekteskapet. Vær forvissset om at du med troskap lærer disse lekser dag etter dag. Gi ikke rom for misnøye eller tungsinn. Du må ikke lengte etter et liv i makelighet og uvirksomhet. Vær stadig på vakt så du ikke gir etter for selvishet.

I deres samliv må deres hengivenhet gjøre sitt til at dere begge blir lykkelige. Hver må gjøre sitt for at den andre skal bli lykkelig. Dette er Guds vilje med dere. Men på samme tid som dere skal smeltes sammen til ett, må ingen av dere la sin individualitet gå opp i den andres. Det er Gud som eier deres individualitet. Ham skal dere spørre: Hva er riktig? Hva er galt? Hvordan kan jeg best oppfylle hensikten med at jeg er skapt? «Vet I ikke ... at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt. Ær da Gud i eders legeme, og i eders ånd, som hører Gud til.» 1 Kor. 6,19. 20. (eldre overs.). Deres kjærlighet til det som er menneskelig, må være underordnet deres kjærlighet til Gud. Rikdommen i deres hengivenhet skal strømme ut til ham som ga sitt liv for dere. Når sjelen lever for Gud, sender den ut sin beste og høyeste

[77] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 45—50. hengivenhet til ham. Går den rikeste strøm av deres kjærlighet til ham som døde for dere?

Hvis det er tilfelle, vil kjærligheten til hverandre være i overensstemmelse med himmelens bestemmelse.

Hengivenheten kan være klar som krystall og vakker i sin renhet, og likevel kan den være overflatisk fordi den ikke har vært prøvd og forsøkt. Gjør Kristus til den første og den siste og den beste i alt. Ha ham stadig for øye, så vil deres kjærlighet til ham daglig bli dypere og sterkere for hver prøvelse den blir utsatt for. Og etter hvert som deres kjærlighet til ham blir større, blir deres kjærlighet til hverandre dypere og sterkere. «Vi som med utildekket åsyn skuer Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet.» 2 Kor. 3, 18.

Nå har dere plikter å utføre som dere ikke hadde før dere trådte inn i ekteskapet. «Ikke eder da. . . inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet, langmodighet.» «Vandre i kjærlighet, liksom Kristus elsket eder.» Gi nøye akt på følgende undervisning: «I hustruer! underordne eder under eders egne menn som under Herren! for mannen er hustruens hode, liksom Kristus er menighetens hode. . . Men liksom menigheten underordner seg under Kristus, således skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting. I menn! elsk eders hustruer, liksom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den.» Kol. 3, 12; Ef. 5, 2. 22-25.

Hemmeligheten ved lykke

Ekteskapet, som er en livsvarig forening, er et symbol på samfunnet mellom Kristus og hans menighet. Den ånd Kristus åpenbarte overfor menigheten, er den ånd som mann og hustru må åpenbare overfor hverandre.

Min bror og søster, dere har begge en sterk vilje. Dere kan gjøre denne styrke til en stor velsignelse eller til en stor forbannelse for dere selv og for dem dere kommer i berøring med. Prøv ikke å tvinge hverandre til å gjøre som dere ønsker. Dette kan dere ikke gjøre på samme tid som dere bevarer kjærligheten til hverandre. Det å utøve egensindighet ødelegger freden og lykken i hjemmet. Gjør ikke deres ekteskap til et liv i kamp. Hvis dere gjør det, kommer dere begge til å bli ulykkelige. Vær kjærlige i deres tale og milde i alt dere gjør. Dere bør begge være villige til å oppgi deres egne ønsker. Vær på vakt overfor deres ord, for de har en mektig innflytelse til godt

[78] eller til ondt. Tillat aldri at det kommer noe skarpt i deres stemme. La en kristelig vellukt få lov å trenge inn i deres samliv.

Før en mann trer inn i en så inderlig forening som ekteskapet er, bør han lære å beherske seg selv, og hvordan han skal omgås andre.

Barneoppdragelse

Når et barn blir oppdratt, hender det til tider at morens faste, modne vilje blir stilt overfor den ufornuftige, udisiplinerte viljen hos barnet.

I slike tilfelle er det nødvendig med stor visdom for morens vedkommende. Hvis hun er uklok i sin handlemåte og viser en ubøyelig tvang, kan hun gjøre barnet stor skade.

En slik krise bør man så vidt mulig unngå, for den betyr en alvorlig kamp både for mor og barn. Men er en slik krise først inntrådt, må barnet bli ledet til å bøye sin vilje under foreldrenes klokere vilje.

Moren bør ha fullkomment herredømme over seg selv og ikke foreta seg noe som kan vekke tross hos barnet. Hun må ikke gi noen høyrøstet ordre. Hun oppnår meget hvis hun kan bevare en stille, mild stemme. Hun må behandle barnet på en måte som vil dra det til Jesus. Hun må erkjenne at Gud er hennes hjelper, at kjærlighet er hennes styrke. Hvis hun er en kristen, vil hun ikke prøve på å tvinge barnet til å gi etter. Hun ber alvorlig om at fienden ikke må gå av med seieren, og når hun ber, opplever hun en fornyelse av åndelig liv. Hun ser at den samme kraften som virker i henne, også virker i barnet. Det blir mildere, mer ettergivende. Slaget er vunnet. Hennes vennlighet og hennes kloke, rettedende ord har gjort sin virkning. Det er blitt stille etter stormen, som solskinn etter regn. Og engler som har vært vitne til det som har skjedd, bryter ut i gledessanger.

U selviskhet

Disse kriser melder seg også i samlivet mellom mann og hustru. Hvis de ikke blir behersket av Guds Ånd, vil de i slike stunder gi til kjenne den samme impulsive, ufornuftige ånd som barn så ofte viser. Kampen mellom de to viljer blir som når to flintestener støter sammen.

Min bror, vær vennlig, tålmodig og overbærende. Husk på at din hustru valte deg til mann, ikke forat du skulle herske over henne, men forat du skulle være hennes hjelper. Vær aldri overlegen og bydende. Bruk ikke din sterke viljekraft til å tvinge din hustru til å gjøre som du vil. Husk på at også hun har en vilje, og at hun kanskje ønsker å få sin vilje like meget som du ønsker å få din. Husk også på at du har fordel av en mer omfattende livserfaring. Vær hensynsfull og høflig. «Den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren, dernest fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter.» Jak. 3, 17.

[79]

Det er særlig en seier dere begge må vinne — seieren over den ubøyelige viljen. I denne kampen kan dere bare seire ved Kristi hjelp. Dere kan kjempe hardt og lenge for å underkue selvet, men dere kommer sikkert til kort hvis dere ikke får kraft fra det høye. Ved Kristi nåde kan dere seire over selvet og egoismen. Når dere lever hans liv, øver selvoppofrelse ved hvert skritt og stadig viser en sterkere medfølelse overfor dem som trenger hjelp, kan dere vinne seier etter seier. Dag for dag kommer dere da til å lære på en bedre måte hvordan dere kan vinne over selvet og hvordan dere kan styrke de svake punktene i deres karakter. Herren Jesus vil være lys, styrke og en gledens krone for dere, fordi dere lar deres vilje bøye seg for hans vilje.

Menn og kvinner kan nå det ideal Gud stiller for dem, dersom de vil gjøre Kristus til sin hjelper. Men en uforbeholden overgivelse til Gud må da finne sted. Bevisstheten om at dere anstrenger dere for å oppnå det evige liv, vil bringe styrke og trøst. Kristus kan gi dere kraft til å seire. Ved hans hjelp kan dere helt og fullt rykke opp egoismens rot.

Kristus døde forat menneskenes liv kunne bli knyttet til hans liv i foreningen av det guddommelige og det menneskelige. Han kom til vår jord og levde et guddommelig-menneskelig liv forat menns og kvinners liv må kunne bli så harmonisk som det er Guds hensikt det skulle være. Frelseren oppfordrer dere til å fornekte dere selv og ta korset opp. Da vil ikke noe hindre dere i å utvikle hele deres vesen. Den daglige erfaring vil da åpenbare en sunn, harmonisk handling.

Lys opp veien for andre

Husk på, min kjære bror og søster, at Gud er kjærlighet og at det ved hans nåde kan være mulig for dere å gjøre hverandre lykkelige, slik som dere forpliktet dere til da dere ga hverandre ekteskapsløftet. Og i Gjenløserens kraft kan dere arbeide med visdom og styrke for å hjelpe et eller annet forventet liv til å bli som Gud vil ha det. Hva er det som Kristus ikke kan gjøre? Han er fullkommen i visdom, i rettferdighet, i kjærlighet. Lukk dere ikke inne i dere selv, og vær ikke tilfreds med å øse all deres hengivenhet over hverandre. Grip enhver anledning til å bringe lykke til deres omgivelser ved å la andre få del i deres hengivenhet. Vennlige ord, medfølende blick og uttrykk [80] for påskjøn- nelse ville for mangen kjempende, ensom sjel være som et beger kaldt vann til den som tørster. Et oppmuntrende ord, en vennlig handling ville gjøre meget til å lette de byrder som hviler tungt på trette skuldrer. Den sanne lykken finner vi i uegennyttig tjeneste. Hvert ord og hver handling i en slik tjeneste blir skrevet ned i himmelens bøker som om de var utført for Kristus. «Hva I har gjort imot en av disse mine minste brødre,» sier Jesus, «det har I gjort imot meg.»

Lev i solskinet fra vår frelsers kjærlighet. Da vil deres innflytelse bli til velsignelse for verden. La Kristi ånd herske over dere. La kjærlighetens lovprisning alltid være på deres leper. Overbærenhet kjennetegner ord og handlinger hos dem som er født på ny for å leve det nye liv i Kristus.

* * * * *

«Ingen av oss lever for seg selv.» Karakteren vil vise seg. Blikket, tonefallet, handlingene — alle sammen øver sin innflytelse til å skape eller til å skade den hjemlige lykke. De setter preg på sinn og karakter. De vil enten inspirere eller gjøre sitt til å ødelegge tillit og kjærlighet. Disse innflytelser gjør alle enten verre eller bedre, lykkelige eller ulykkelige. Vi skylder våre familier kjennskap til Ordet ved at det blir virkeliggjort i vårt praktiske liv. Alt som det er mulig for oss å være for å kunne rense, opplyse, trøste og oppmuntre dem som er knyttet til oss ved familieforholdet, bør bli en virkelighet.

* * * * *

Det er mange her i verden som hungrer etter den kjærlighet og sympati som vi burde gi dem. Mange menn elsker sine hustruer, men de er for egenkjærlige til å gi dette til kjenne. De er behersket av en falsk verdighet og stolthet og viser ikke sin kjærlighet i ord og handling. Det er mange menn som aldri vet hvordan hustruens hjerte hungrer etter ord som uttrykker en påskjønnelse og hengivenhet. De legger sine kjære i graven og klager over Guds forsyn som har tatt fra dem deres livsledsagerinner, mens de — dersom de kunne se inn i disse livsledsagerinners indre liv — ville oppdage at deres egen handlemåte var årsaken til deres for tidlige død. Kristi religion vil få oss til å være vennlige og høflige og til ikke å holde så fast på våre meninger. Vi bør avdø fra selvet og akte andre høyere enn oss selv. — 1875. «Testimonies», III, side 527. 528.

[81]

Kapittel 14—Kunnskap om helseprinsipper

Vi er kommet til en tid da hvert medlem i menigheten bør ta fatt på helsemisjonsarbeidet. Verden er et sykehus fylt med ofre både for legemlig og åndelig lidelse. Overalt er det mennesker som omkommer av mangel på kunnskaper om de sannheter som er blitt overgitt til oss. Medlemmene i menigheten trenger til en vekkelse så de innser sitt ansvar med hensyn til å bringe disse sannheter ut. De som har fått lyset om sannheten, skal bringe dette lyset ut til verden. Det er en fryktelig feil av oss hvis vi skjuler lyset vårt i denne tid. Budskapet til Guds folk i dag er: «Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg.» Es. 60, 1. Overalt ser vi at slike som har hatt stort lys og megen kunnskap, med forsett velger det onde i stedet for det gode. De søker ikke å innføre en reform, og blir derfor verre og verre. Men Guds folk skal ikke vandre i mørket. De skal vandre i lyset, for de er reformatorer.

For den sanne reformator vil arbeidet i helsemisjonen åpne mange dører. Ingen behøver å vente med å begynne å hjelpe andre til de får et kall fra en fjern arbeidsmark. Begynn straks, uten hensyn til hvor du oppholder deg. Anledninger melder seg for enhver. Ta fatt på det arbeidet som du blir holdt ansvarlig for, det arbeid som bør utføres i ditt hjem og i ditt nabolag. Vent ikke på at andre skal tilskynde deg til å gjøre noe. Gå fram uten å nøle og tenk på ditt personlige ansvar overfor ham som ga sitt liv for deg. Du bør arbeide som om du hørte Kristi personlige oppfordring til deg om å gjøre ditt ytterste i hans tjeneste. Se ikke etter om de andre er ferdige. Hvis du i sannhet er helliget til Gud, vil han bruke deg som redskap til å bringe sannheten til andre som han kan bruke som redskaper til å bringe lys til mange som famler i mørke.

Alle kan gjøre noe. Noen søker å unnskyldes seg og sier: «Mine plikter i hjemmet krever min tid og mine midler.» Foreldre, deres barn bør

[82] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 62—67. være deres hjelpere og øke deres evne til å arbeide for Mesteren. Barna er de yngste

medlemmene i Herrens familie. De bør bli ledet til å hellige seg til Gud, som de tilhører i kraft av skapelsen og i kraft av gjenløsningen. De bør få undervisning om at alle deres legemlige, åndelige og sjelelige krefter tilhører ham. De bør læres opp til å være hjelpsomme i forskjellig slags uegennyttig tjeneste. Tillat ikke at barna blir en hindring. Barna bør dele åndelige så vel som legemlige byrder med dere. Når de hjelper andre, vil de øke sin egen lykke og brukbarhet.

Vårt folk bør vise at de har en levende interesse for helsemisjonen. La dem forberede seg til å gjøre nytte ved å studere de bøker som er skrevet til undervisning for oss på dette området. Disse bøker fortjener langt større oppmerksomhet og påskjønnelse enn de har fått. Meget er skrevet i den særskilte hensikt å gi undervisning om helseprinsippene, og dette er noe alle har gagn av å forstå. De som studerer og følger disse prinsipper, kommer til å høste stor velsignelse både timelig og åndelig. En forståelse av heisens lover vil være et vern mot mange av de onder som stadig øker.

Hjemmestudium og tjeneste

Mange som gjerne vil skaffe seg kunnskaper angående emner som hører med til helsemisjonen, har plikter i hjemmet, og dette hindrer dem undertiden i å kunne komme sammen med andre til studium. Slike kan i sine egne hjem lære meget om Guds åpenbarte vilje angående misjonsarbeid på disse områder, og på den måten øke sine evner til å hjelpe andre. Fedre og mødre, skaff dere all den hjelp dere kan få ved å lese våre bøker og skrifter. Les «Good Health»^{*}, for det er fullt av verdifull opplysning. Ta tid til å lese for deres barn fra helsebøkene så vel som fra de bøker som mer spesielt handler om religiøse emner. Undervis dem om hvor viktig det er å ta vare på legemet — det huset de bor i. Opprett en lesekrete i hjemmet, der hvert medlem i familien legger dagens travle bekymringer til side og slutter seg sammen i studium. Fedre, mødre, brødre og søstre, ta helhjertet del i denne oppgaven og se om ikke menigheten i hjemmet kommer til å få stor fordel av dette.

^{*}Tidsskriftet «Good Health» (i Amerika) var på denne tid (1902) samfunnets ledende helseorgan. Fra dets begynnelse i 1866 ble det under navnet «Health Reformer» [«Helse-reformatoren»] utgitt inntil det i 1878 fikk navnet «Good Health». Det er blitt etterfulgt av andre helsetidsskrifter. — *White Trustees*.

[83] Særlig vil de unge som har hatt for vane å lese romaner og verdiløse bøker, få stort utbytte av å ta del i familiestudiet om kvelden. Unge menn og kvinner, les slik litteratur som vil gi dere sann kunnskap og som vil være en hjelp for hele familien. Si fast og bestemt: «Jeg vil ikke kaste bort kostbare øyeblikk med å lese slikt som ikke gagnar meg og som bare gjør meg uskikket til å kunne tjene andre. Jeg vil vie min tid og mine tanker til å skaffe meg dyktighet til tjeneste for Gud. Jeg vil lukke øynene for dårlige og syndige ting. Mine ører tilhører Gud, og jeg vil ikke høre på fiendens listige fremstillinger. Min stemme skal i ingen henseende være underlagt en vilje som ikke er under innflytelse av Guds Ånd. Mitt legeme er den Hellige Ånds tempel, og enhver kraft og evne i mitt liv skal være helliget verdige interesser.»

Herren har bestemt at de unge skal være hans hjelpende hånd. Dersom de i enhver menighet ville hellige seg til ham, dersom de ville øve selvfornektelse i hjemmet og hjelpe sin trette mor, kunne moren få tid til å gå på besøk til naboer, og når de fikk anledning til det, kunne de selv hjelpe til med å gå ærender for å utføre barmhjertighetsog kjærlighetshandlinger. Bøker og blad som inneholder emner om helse og avhold, kunne bli brakt inn i mange hjem. Å utbre denne litteraturen er meget viktig, for på den måten kan folk få kunnskap om behandling av sykdom, en kunnskap som ville bli til stor velsignelse for slike som ikke har råd til å betale for et besøk av en lege.

Undervis barna

Foreldre bør søke å få barna interessert i studiet av fysiologi. Det er bare få blant de unge som har noe videre kjennskap til livets mysterier. Studiet av den underfulle menneskelige organisme, forholdet mellom dens kompliserte deler og disses avhengighet av hverandre har mange foreldre liten interesse for. Enda Gud sier til dem: «Du elskede! Jeg ønsker at du i alle deler må ha det godt og være ved god helse, liksom din sjel har det godt» (3 Joh. 2), så forstår de ikke hvilken innflytelse legemet har på sinnet eller sinnet på legemet. Unødvendige småting legger beslag på deres oppmerksomhet, og så skylder de på mangel på tid når de ikke tilegner seg den nødvendige opplysning som kan sette dem i stand til å undervise barna.

Hvis alle ville skaffe seg kunnskap om dette emne og innse hvor viktig det er å gjøre praktisk bruk av den, ville vi se en langt bedre tingenes tilstand. Foreldre, lær deres barn til å tenke fra årsak til virkning. Vis dem at dersom de overtrer helselovene, må de betale straffen med lidelse. Vis dem at likegyldighet angående legemlig helse fører til likegyldighet angående moral. Barna deres trenger tålmodig, trofast omsorg. Det er ikke nok at dere gir dem føde og klær. Dere bør også søke å utvikle deres moralske krefter og å prege deres hjerter med riktige prinsipper. Men hvor ofte går man ikke glipp av en god karakter og et mildt sinnelag i sin iver og interesse for det utvortes utseende! Å foreldre, la ikke verdens mening få overhånd hos dere. Arbeid ikke for å følge dens ideal. Gjør opp med dere selv hva som er det store mål i livet, og sett alt inn på å nå dette målet. Dere kan ikke ustraffet forsømme en riktig oppdragelse av deres barn. Barnas mangelfulle karakter forteller om deres utroskap. De onder som dere tillater å passere uten å påtale dem, det grove, uslepne vesen, likegyldigheten og ulydigheten, den vanemessige dovenskap og uoppmerksomhet kommer til å bringe vanære over deres navn og forbitre livet for dere. Deres barns skjebne ligger i stor utstrekning i deres hender. Dersom dere forsømmer plikten, kan dere stille dem i fiendens rekke og gjøre dem til hans redskaper til ødeleggelse for andre. Hvis dere derimot underviser dem med troskap, og dersom dere i deres eget liv viser et gudfryktig eksempel, kan dere kanskje lede dem til Kristus, og de vil så igjen påvirke andre. På den måten kan dere bli et middel til å frelse mange.

[84]

Fedre og mødre, innser dere betydningen av det ansvaret som hviler på dere? Fatter dere nødvendigheten av å verne deres barn mot likegyldige, demoraliserende vaner? La ikke barna få anledning til å omgås andre enn slike som vil øve en riktig innflytelse på deres karakter. La dem ikke få være ute om kveldene dersom dere ikke vet hvor de er og hva de foretar seg. Undervis dem om prinsippene for moralsk renhet. Hvis dere har forsømt å lære dem linje på linje, bud på bud, litt her og litt der, så begynn øyeblikkelig å gjøre deres plikt. Ta fatt på deres ansvar og arbeid med tid og evighet for øye. La ikke enda en dag gå uten at dere bekjenner deres forsømmelse overfor barna. Si til dem at dere nå har i sinne å gjøre det arbeid Gud har lagt på dere. Pålegg dem at de sammen med dere begynner å gjøre en forandring. Anstreng dere flittig for å opprette det forsømte.

Bli ikke lenger i Laodikea-menighetens tilstand. I Herrens navn oppfordrer jeg hver eneste familie til å vise sin sanne farge. Reformert menigheten i deres eget hjem.

[85] Når dere trofast gjør deres plikt i hjemmet, faren som familiens prest og moren som en hjemmemisjonær, vil dere også få større muligheter til å utføre noe godt utenfor hjemmet. Når dere bruker deres egne krefter, blir dere bedre i stand til å arbeide i menigheten og i nabolaget. Når dere knytter deres barn til dere og til Gud, blir fedre og mødre og barn Guds medarbeidere.

* * * * *

Enhver sønn og datter bør avlegge regnskap for hvorfor de er borte fra hjemmet om kvelden. Foreldrene bør kjenne til hvem barna deres er sammen med, og i hvilket hus de tilbringer kveldene. — 1881, «Testimonies», IV, side 651.

* * * * *

[86] Vi lever i en alvorlig tid under de avsluttende begivenheter i denne jords historie, og Guds folk er ikke våkent. De må våkne opp og gjøre større fremgang med hensyn til å reformere sine livsvaner, sine spiseog drikkevaner, sitt arbeid og sin hvile. I alt dette bør de herliggjøre Gud og være beredt til å føre krig mot vår store fiende og til å nyte de herlige seire Gud har ferdige for dem som er avholdende i alle ting, mens de streber etter en uforgjengelig krone. — 1867, «Testimonies», I, side 618.

Kapittel 15—Våre sanatoriearbeideres høye kall

Arbeiderne i våre sanatorier har et høyt og hellig kall. De trenger til å våkne opp så de kan forstå at deres arbeid er hellig. Karakteren av dette arbeidet og omfanget av dets innflytelse krever alvorlig bestrebelse og uforbeholden hengivenhet.

På våre sanatorier skal de syke og de lidende lære å forstå at de trenger til åndelig hjelp så vel som til legemlig gjenreisning. De må få enhver mulig anledning til å bygge opp igjen sin legemlige helse, og man bør på samme tid vise dem hva det betyr å bli velsignet med lys og liv fra Kristus, og hva det vil si å være forenet med ham. De skal ledes til å se at Kristi nåde i sjelen høyner hele mennesket. Og det finnes ingen bedre måte som de kan hente lærdom om Kristi liv på enn ved at de får se det åpenbart i hans etterfølgeres liv.

Den trofaste arbeider holder sine øyne festet på Kristus. Han husker på at hans håp om evig liv skyldes Kristi kors, og derfor er han bestemt på at han aldri vil vanære den som ga sitt liv for ham. Han viser stor interesse for den lidende menneskehet. Han ber og arbeider og våker over sjeler som den som skal gjøre regnskap, fordi han vet at de sjeler som Gud bringer i forbindelse med sannhet og rettferdighet, er verd frelsen.

Våre sanatoriearbeidere tar del i en hellig krig. For de syke og de lidende skal de fremholde sannheten slik som den er i Jesus. De skal forkynne den i all dens høytidelighet, men likevel med en slik enfoldighet og ømhet at sjeler blir dratt til Frelseren. I ord og handling skal de alltid opphøye ham som det evige livs håp. De må ikke uttale et hardt ord, og de må ikke utføre en egoistisk handling. Arbeiderne må behandle alle med vennlighet. Deres ord må være milde og kjærlige. De som viser beskjedenhet og kristelig høflighet, kommer til å vinne sjeler for Kristus.

Vi bør gjøre alt for å gjenopprette legemlig og åndelig helse hos

1902 — «*Testimonies*», VII, side 68—71. dem som kommer til våre sanatorier. La oss derfor legge planer for i en viss tid å dra dem [87]

bort fra slike omgivelser som kan lede dem bort fra Gud, og la oss føre dem inn i en renere atmosfære. Utendørs, hvor de er omgitt av alt det vakre Gud har skapt, og hvor de innånder den friske, livgivende luft, kan man best tale med de syke om det nye liv i Kristus. Her kan vi undervise om Guds Ord. Her kan Kristi rettferdighets solskinn lyse inn i hjerter som er formørket av synd. Prøv på en tålmodig og medfølende måte å få de syke til å innse sin trang til Frelseren. Fortell dem at han gir de trette kraft og gir stor styrke til dem som ingen krefter har.

Vi trenger til å få en klarere forståelse av hva det menes med disse ord: «I hans skygge lyster det meg å sitte.» Høys. 2, 3. Disse ordene får oss ikke til å tenke på bildet av en hastig forbipassering, men av en stille hvile. Det er mange som bekjenner seg til å være kristne, men som er engstelige og nedtrykte, mange som er så fulle av travel virksomhet at de ikke kan finne tid til å hvile i stillhet på Guds løfter. De oppfører seg som om de ikke kunne tillate seg å ha fred og ro. Kristi innbydelse til alle slike er: «Kom til meg, ... og jeg vil gi eder hvile!» Matt. 11,28,

La oss vende oss bort fra livets støvete, varme allfarveier og hvile i skyggen av Kristi kjærlighet. Her kan vi få kraft til striden. Her lærer vi hvordan vi kan lindre strev og bekymring og hvordan vi kan takke og lovsynge Gud. De som er trette og nedtyngt av byrder, kan tilegne seg Kristi lærdom om stille fortrøstning. De må sitte under hans skygge hvis de ønsker å få fred og hvile.

De som er opptatt med sanatoriearbeid, bør ha et skattkammer fullt av rik erfaring, fordi sannheten er plantet inn i hjertet og ved Guds nåde blir pleiet og næret som noe hellig. Som dem som er rotfestet og grunnfestet i sannheten, bør de ha en tro som er virksom i kjærlighet og renses sjelen. Med stadig bønn om velsignelser bør de holde sjelens vinduer mot jorden lukket for verdens besmittende atmosfære, men åpne mot himmelen for å ta imot de klare stråler fra Rettferdighetens Sol.

Led menneskenes tanker til Kristus

Hvem forbereder seg til å begynne arbeidet i helsemisjonen på en forstandig måte? De som kommer til våre sanatorier for å få behandling, skal ved dette arbeid bli ledet til å tenke på Kristus og

lære å forene sin svakhet med hans styrke. Enhver arbeider bør være dyktig på en forstandig måte. Da vil han på en opphøyet og vidsynt måte kunne fremholde sannheten slik som den er i Jesus. [88]

Arbeidere på våre sanatorier er stadig utsatt for fristelse. De kommer i kontakt med vantro mennesker, og de som ikke er sterke i troen, kommer til å lide skade ved en slik berøring. Men de som blir i Kristus, vil møte de vantro slik som han møtte dem, og de vil nekte å la seg lede bort fra troskap, men alltid være beredt til å tale et ord i rette tid, alltid beredt til å så sannhetens sæd. De vil være årvåkne til bønn, holde fast ved sin rettskaffenhet og daglig vise at deres liv er i overensstemmelse med deres religion. Innflytelsen fra slike arbeidere er en velsignelse for mange. Ved et korrekt liv drar de sjeler til korset. En sann kristen vil alltid anerkjenne Kristus. Han er alltid glad og fornøyd, alltid beredt til å tale håpets og trøstens ord til dem som lider.

«Å frykte Herren er begynnelsen til kunnskap.» Ord. 1, 7. En setning i Skriften er mer verd enn ti tusen menneskelige idéer eller argumenter. De som nøler med å følge Guds vei, kommer til sist til å høre kjennelsen: «Vik bort fra meg!» Men når vi underordner oss Guds vei, leder Herren Jesus vårt sinn og fyller våre leper med forvissning. Vi kan være sterke i Herren og i hans veides kraft. Når vi tar imot Kristus, får vi kraft. En iboende frelser gjør sin kraft til vår eiendom. Sannheten blir vår kapital. Ingen urettferdighet kommer til syne i livet. Vi blir i stand til å tale i rette tid til dem som ikke kjenner sannheten. Kristi nærvær i hjertet er en livgivende kraft som styrker hele ens vesen.

Det er blitt meg pålagt å si til våre sanatoriearbeidere at vantro og selvgodhet er de farer som de stadig må være på vakt mot. De skal føre striden mot det onde med et slikt alvor og en slik hengivenhet at de syke merker den oppløftende innflytelsen av deres uegennyttige bestrebelser.

Ingen antydning til egen nytte må ødelegge vår tjeneste. «I kan ikke tjene Gud og mammon.» Opphøy ham, mennesket fra Golgata! Løft ham opp ved en levende tro på Gud forat deres bønner må få overhånd. Forstår vi hvor nær Jesus vil komme til oss? Han taler til hver enkelt av oss. Han vil åpenbare seg for hver den som er villig til å kle seg i hans rettferdighets kappe. Han sier: «Jeg, Herren din Gud, vil gripe din høyre hånd.» La oss stille oss slik at han kan holde vår

[89] hånd, at vi kan høre ham si med forvissning og autoritet: «Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet.»

Kapittel 16—Vekk fra byene

De som er med på å bestemme hvor våre sanatorier skal ligge, bør under bønn overveie karakteren og formålet med sanatoriearbeidet. De bør alltid huske på at de arbeider for å gjenopprette gudsbildet i mennesket. De skal bringe både legemidler som kan lindre legemlig lidelse, og evangeliet som kan lindre syndbetyngede sjeler. På den måten skal de arbeide som sanne legemisjonærer og så sannhetens sæd i mange hjerter.

Ingen egoisme, ingen personlig ærgjerrighet må få råde når det gjelder å velge de steder der våre sanatorier skal ligge. Kristus kom til verden for å vise oss hvordan vi skal leve og arbeide. La oss lære av ham ikke å velge for våre sanatorier de steder som mest faller i vår smak, men slike steder som passer best for vårt arbeid.

Etter det lys som jeg har mottatt, har vi i vårt arbeid i helsemisjonen gått glipp av store fordeler ved at vi ikke har forstått hvor nødvendig det er å gjøre en forandring i våre planer med hensyn til hvor sanatoriene skal ligge. Det er Herrens vilje at disse anstalter skal opprettes utenfor byene. De bør ligge på landet, i så tiltalende omgivelser som mulig. I naturen — Herrens hage — kan de syke alltid finne noe som leder deres oppmerksomhet bort fra dem selv og løfter deres tanker opp til Gud.

Jeg er blitt undervist om at de syke bør plasseres utenfor byenes travelhet, borte fra støyen fra sporvognene og fra den uopphørlige larmen fra kjøretøyer. Folk som kommer til våre sanatorier fra hjem på landet, setter pris på et stille sted. Og på et tilbaketrukkent sted vil pasientene lettere kunne bli påvirket av Guds Ånd.

1902 — «*Testimonies*», VII, side 80—83.

[90]

Edens hage, våre første foreldres hjem, var overmåte vakker. Yndige busker og vakre blomster hilste øyet hvor det vendte seg. I hagen var det alle slags trær, mange av dem fulle av duftende, lekker frukt. På de grønne grenene kvitret fuglene sine lovsanger. Adam og Eva kunne i sin uplettede renhet fryde seg over det de så og hørte i Eden. Og selv om synden har kastet sin skygge over jorden, er

det Guds ønske at hans barn i dag skal glede seg over hans henders gjerninger. Å opprette våre sanatorier i omgivelser ute i naturen er i overensstemmelse med Guds plan, og jo mer nøyaktig vi følger denne planen, desto mer vidunderlig vil han virke sammen med oss for å gi lidende mennesker nytt liv. Til våre skoler og helseanstalter bør man velge steder hvor Rettferdighetens Sol, borte fra mørke skyer som henger over de store byene, kan gå opp «med legedom under sine vinger». Mal. 4, 2.

La de ledende i vår virksomhet undervise folket om at våre sanatorier bør reises i de behageligste omgivelser, på steder der man ikke blir forstyrret av byens larm, steder der pasientenes tanker ved forstandig undervisning kan bli knyttet til Guds tanker. Gang på gang har jeg beskrevet slike steder, men det ser ikke ut til at noen har villet høre. Fordelen ved å bygge våre institusjoner, særlig da våre sanatorier og skoler, utenfor byene ble for kort tid siden fremstilt på en ytterst klar og overbevisende måte.

Hvorfor er våre leger så ivrige etter å bli ansatt i byene? Selve atmosfæren i byene er uren. Pasienter som trenger til å overvinne unaturlige lyster, kan ikke få den rette beskyttelsen der. Restaurantene i byene er en stadig fristelse for pasienter som er offer for sterke drikker. Hvis vi anlegger våre sanatorier på steder der de er omgitt av ugudelighet, motarbeider vi de bestrebelsene som blir gjort for å gi pasientene helsen tilbake. I fremtiden kommer forholdene i byene til å bli verre og mer frastøtende, og omgivelsene i byene kommer til å øve en innflytelse som vil bli anerkjent for å være ugunstig når man skal utføre det som våre sanatorier bør gjøre. Fra et helsestandpunkt er røken og støvet i byene meget forkastelig. Og pasientene, som en stor del av tiden blir holdt innenfor fire vegger, føler ofte at de er fanger i sine værelser. Når de ser ut gjennom vinduet, ser de ikke annet enn hus, hus, hus. De som på den måten er lukket inne i sine værelser, er tilbøyelige til å ruge over sin lidelse og sorg. Til tider kan en som er syk, bli forgiftet av sin egen utåndingsluft.

Mange andre onder følger også med når man oppretter store helseanstalter i de store byene.

[91] Hvorfor skal man ta fra pasientene den helsebringende velsignelsen som et utendørs liv bringer? Jeg er blitt undervist om at når de syke blir oppmuntret til å forlate sine værelser en tid og oppholde seg i frisk luft for å dyrke blomster eller utføre annet lett og behagelig

arbeid, vil deres sinn bli ledet bort fra dem selv og over på noe som er mer helsebringende. Bevegelse i fri luft bør foreskrives som en gagnlig, livgivende nødvendighet. Jo lenger man kan holde pasientene utendørs, desto mindre pleie trenger de. Jo mer oppmuntrende deres omgivelser er, desto mer fulle av håp blir de. Omgi dem med de vakre tingene i naturen. Sett dem der hvor de kan se blomstene vokse og høre fuglene synge, så vil deres hjerter bryte ut i sang i harmoni med fuglesangen. Men steng dem inne i et værelse, så vil de bli knurrende og tungsindige, selv om disse værelser blir utstyrt aldri så elegant. La dem få del i den velsignelsen et utendørs liv kan gi. Dette vil løfte deres sjeler opp, og det vil inntreffe lindring for legeme og sinn.

«Vekk fra byene» er mitt budskap. Våre leger burde ha vært mer våkne angående denne sak for lenge siden. Jeg håper og ber og tror at de nå vil våkne opp og innse betydningen av å komme ut på landet.

Tiden er nær da de store byene vil bli hjemsøkt av Guds straffedommer. Om kort tid kommer disse byene til å bli voldsomt rystet. Likegyldig hvor store eller hvor solide bygningene er, likegyldig hvor mange sikkerhetsforanstaltninger man har gjort mot brann, så kommer de i løpet av noen minutter eller noen timer til å ligge i ruiner dersom Gud bare rører ved disse bygningene.

De ugudelige byene på vår jord kommer til å bli revet bort av ødeleggelsens feiekost. I de ulykkene som nå rammer veldige bygninger og store deler av byene, viser Gud oss hva som vil komme over hele jorden. Han har sagt til oss: «Lær en lignelse av fikentreet: Så snart det kommer saft i dets grener, og dets blader springer ut, da vet I at sommeren er nær; således skal også I, når I ser alt dette, vite at han er nær for døren.» Matt. 24, 32. 33.

* * * * *

I årevis har jeg fått særskilt lys om at vi ikke skal samle vår virksomhet i byene. Den larm og forvirring som fyller disse byene, de tilstander som skyldes fagforeninger og streiker, ville vise seg å være en stor hindring for vår virksomhet. Man søker å få dem som er beskjeftiget i de forskjellige fag, inn under kontrollen av visse foreninger. Denne planen kommer ikke fra Gud, men skyldes en makt som vi på ingen måte kan anerkjenne. Guds ord blir oppfylt.

De gudløse binder seg sammen i knipper som er ferdige til å brennes.

Alle de evner som er betrodd oss, må vi nå bruke til å gi verden det siste advarselsbudskap. I dette arbeidet må vi bevare vår individualitet. Vi må ikke slutte oss til hemmelige selskaper eller til fagforeninger. Vi skal stå fritt i Gud og stadig se hen til Kristus for å få undervisning. Alt det vi foretar oss, må vi gjøre med forståelse av hvor viktig det arbeid er som vi skal utføre for Gud.

* * * * *

[93] Det lys jeg har fått, viser at byene kommer til å bli fulle av forvirring, vold og forbrytelse, og at disse tingene vil tilta helt til denne jords historie er avsluttet.

Kapittel 17—Overveielser ved byggeforetak

Som Guds utvalgte folk kan vi ikke etterligne verdens vaner, formål, skikker og moter. Vi er ikke overlatt til å skulle følge verdens idealer og stole på fremgang ved hjelp av det øyet kan se. «Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.» Sak. 4, 6. Når det passer Herren, utruker han dem som følger hans vei, med kraft som setter dem i stand til å øve en sterk innflytelse til det gode. De er avhengige av Gud, og for ham må de avlegge regnskap for den måten de bruker talentene på, de talenter han har betrodd dem. De må forstå at de er Guds husholdere og at de skal søke å herliggjøre hans navn.

De som har satt sin lit til Gud, får fremgang. De mister selvet av syne i Kristus, og verdslig tiltrekning klarer ikke å lokke dem bort fra deres troskap. De vil innse at utvortes prakt ikke bringer styrke. Det er ikke det strålende og det iøynefallende som gir en riktig fremstilling av det verk vi som Guds utvalgte folk skal utføre. De som er ansatt i vårt sanatoriearbeid, bør være prydet med Kristi nåde. Dette vil gi dem den største innflytelse til det gode.

Det er alvor i den måten Gud behandler oss på. Hans løfter er gitt på betingelse av at vi trofast gjør hans vilje. Derfor skal vi når vi oppretter sanatorier, gjøre ham til den første, den siste og den beste i enhver henseende.

Alle som er knyttet til Guds tjeneste, bør passe på at de ikke leder andre til selvkjærlighet og selvforherligelse fordi de selv nærer et ønske om å stille noe til skue. Gud vil ikke at noen av hans tjenere skal være opptatt med unødvendige, kostbare sysler som påfører folket tunge gjeldsbyrder og på den måten berøver dem midlene som ville kunne bringe Guds verk fordeler. Så lenge de som gjør krav på å tro sannheten for denne tid, vandrer på Herrens vei, gjør det som er rett og riktig, har de rett til å vente at Herren vil gi dem fremgang. Men når

1902— «*Testimonies*», VII, side 90—94. de velger å gå bort fra [94]

den smale vei, bringer de ødeleggelse over seg selv og over dem som ser hen til dem for å få hjelp.

De som går i spissen når helseanstalter blir opprettet, må sette det rette eksempel. Selv om pengene er i sikte, bør de ikke bruke mer enn absolutt nødvendig. Herrens verk bør ledes slik at man tar hensyn til det som er nødvendig i alle deler av hans vingård. Vi er alle medlemmer av en familie, barn av en Far, og Herrens inntekter må vi bruke slik at vi tar hensyn til hans saks interesser over hele jorden. Herren ser på alle deler av feltet, og hans vingård må dyrkes som et hele.

Vi må ikke bruke alle pengene i kassen på noen få områder, men arbeide for å bygge verket opp på mange steder. Vi må føye nye distrikter til Herrens rike. Andre deler av hans vingård skal forsynes med hjelpemidler som vil kunne sette preg på virksomheten. Herren forbyr oss å bruke egoistiske planer i hans tjeneste. Han forbyr oss å godta planer som vil ta fra vår neste de hjelpemidler som kan sette ham i stand til å utføre sin del for å representere sannheten. Vi skal elske vår neste som oss selv.

Vi må også huske på at vårt arbeid må være i overensstemmelse med vår tro. Vi tror at Herren kommer snart, og skulle ikke de bygninger vi oppfører, være en fremstilling av vår tro? Skal vi legge en stor sum penger i en bygning som snart blir fortært i den store brann? Våre penger betyr sjeler, og de skal brukes til å bringe kunnskap om sannheten til slike som på grunn av synd er under Guds fordømmelsesdom. La oss derfor begrense våre ærgjerrige planer. La oss vokte oss for overdådighet eller økonomisk uforsiktighet, slik at Herrens skattkammer ikke skal bli tomt og bygningsmennene på den måten ikke ha midler til å utføre det arbeid som er bestemt.

Mange flere penger enn nødvendig er blitt brukt på våre eldre institusjoner. De som har gjort dette, har ment at denne utgiften ville sette preg på virksomheten. Men denne påstanden er ingen unnskyldning for unødvendige utgifter.

Kristelig enkelhet i byggeplaner

Gud ønsker at den ydmyke, saktmodige og stille ånd som preget vår Mester, han som er himmelens majestet og herlighetens konge, alltid skal prege våre institusjoner. Kristi første komme blir ikke

gransket som det burde. Han kom for å være vårt eksempel i alle ting. Hans liv var preget av streng selvoppgivelse. Dersom vi følger hans eksempel, kommer vi aldri til å bruke våre midler på en unødvendig måte. Vi må aldri trakte etter utvortes prakt. La alt det vi viser fram, være slik at sannhetens lys kan skinne gjennom våre gode gjerninger så at Gud kan bli æret ved at vi gjør bruk av de aller beste metoder for å helbrede de syke og lindre de lidende. Det som setter preg på vårt arbeid, er ikke de midler som blir satt i store bygninger, men det er opprettholdelsen av den sanne norm for kristne prinsipper og en karakter som er preget av edel Kristus-likhet.

[95]

De feil som er blitt gjort når bygninger er blitt opprettet i svunnen tid, bør være sunne formaninger for oss i fremtiden. Vi bør legge merke til hvor andre har tatt feil, og i stedet for å gjenta deres feilgrep bør vi gjøre forbedringer. I alt vårt fremskrittssarbeid må vi ta de nødvendige økonomiske hensyn. Vi må ikke gå til unødvendige utgifter. Herren kommer snart, og våre utgifter til bygninger bør stå i harmoni med vår tro. Våre midler bør brukes til å skaffe hyggelige værelser, sunne omgivelser og helsemessig føde.

Våre meninger om hvordan vi skal bygge våre institusjoner og utstyre dem, bør dannes og formes av en sann, praktisk kunnskap om hva det betyr å vandre ydmykt med Gud. Vi må aldri få den mening at det er nødvendig å gi det utseende av rikdom. Vi bør ikke være avhengige av utseendet når det gjelder midler til fremgang. For dette er et bedrag. Ønsket om å skaffe et utseende som ikke på enhver måte er i overensstemmelse med det verk Gud har gitt oss å utføre, et ytre som bare kan holdes ved like ved bruk av store pengesummer, er en ubarmhjertig tyrann. Den er lik en kreftsvulst som stadig eter seg inn i de vitale organer.

Mennesker med sunn fornuft setter større pris på bekvemmelighet enn på stas og eleganse. Man tar feil hvis man tror at man ville få flere pasienter og på den måten kunne tjene flere penger når man opprettholder et ytre skinn. Men selv om en slik fremgangsmåte ville skaffe et større klientell, kunne vi ikke samtykke i at våre sanatorier ble utrustet i overensstemmelse med tidens overdådige krav. En kristelig innflytelse er for verdifull til å kunne ofres på den måten. Alle omgivelser på våre sanatorier, så vel innvendige som utvendige, må være i overensstemmelse med Kristi lære og være et

uttrykk for vår tro. Vår virksomhet må i alle sine grener være uttrykk for en helliget dømmekraft, ikke for stas og overdådighet.

[96] Det som vil gi vårt arbeid innflytelse og fremgang, er ikke store, kostbare bygninger, ikke flotte møbler, heller ikke bord som bugner av delikate retter. Det som gjør den troende til en duft av liv til liv og gjør det mulig for Gud å velsigne hans arbeid, er den tro som er virk som i kjærlighet og renses sjelen ved at den Hellige Ånd virker på sinn og hjerte.

Gud kan tale med sitt folk i dag og gi dem visdom til å gjøre hans vilje, på samme måte som han åpenbarte seg for sitt folk i fortiden og ga dem visdom til å bygge tabernakelet. Da denne bygningen ble oppført, ga han en fremstilling av sin makt og majestet, og hans navn skal bli æret ved de bygninger som blir oppført for ham i dag. Trofasthet, stabilitet og hensiktsmessighet må komme til syne på ethvert område.

De som har fått den oppgaven å opprette et sanatorium, skal representere sannheten ved å arbeide i Guds ånd og kjærlighet. Liksom Noah advarte verden da han bygde arken, således blir det holdt prekener ved det trofaste arbeid som blir gjort i dag for å opprette Herrens institusjoner, og noen hjerter kommer til å bli overbevist og omvende seg. Derfor bør arbeiderne være besjelet av det inderligste ønske om stadig hjelp fra Kristus, forat de institusjonene som blir opprettet, ikke skal være unyttige.

[97] Mens bygningsarbeidet foregår, bør disse huske på at liksom Gud i Noahs og Moses' dager ga forordning angående enhver del av arken og av tabernakelet, slik legger han også i dag merke til hvordan arbeidet blir oppført ved hans anstalter. Vi bør huske på at den store Byggmester har til hensikt å lede sitt verk ved sitt ord, ved sin Ånd og ved sitt forsyn. De bør ta tid til å be ham om råd. Lyden av bønn og toner av hellig sang bør stige opp som velbehagelig røkelse. Alle bør innse sin fullstendige avhengighet av Gud. De bør huske på at de holder på å bygge en institusjon hvor det skal utføres et arbeid som har evige følger, og at de skal være Guds medarbeidere mens de utfører denne oppgaven. «Se hen til Jesus!» bør alltid være vårt motto. Og forsikringen er: «Jeg vil lære deg og vise deg den vei du skal vandre: jeg vil gi deg råd med mitt øye.» Sal. 32, 8.

Kapittel 18—Sentralisering

St. Helena, California, 4. september 1902. Til lederne for vår helsevirksomhet.

Kjære brødre! Herren arbeider upartisk for enhver del av sin vingård. Det er menneskene som bringer uorden i hans verk. Han gir ikke sitt folk den forrett å kunne samle inn så mange midler til å opprette institusjoner på noen få steder at det ikke blir noe til overs til å opprette lignende institusjoner andre steder.

Det skal opprettes mange institusjoner i byene i Amerika, særlig i byene sydpå der det ennå er blitt gjort så lite. Og i fremmede land skal mange foretagender innenfor helsemisjonen settes i gang og ha fremgang. Det å bygge sanatorier er av like stor betydning i Europa og andre fremmede land som i Amerika.

Herren ønsker at hans folk skal ha en riktig forståelse av det arbeid som skal utføres, og at de som trofaste husholdere skal gå fram på en klok måte når det gjelder å bruke midlene. Han ønsker at de skal beregne omkostningene når de oppfører bygninger, og se om de har nok til å fullføre arbeidet med. Han vil dessuten at de skal huske på at de ikke i egenkjærlighet må samle så mange midler som mulig til å bruke på noen få steder, men at de må arbeide med tanke på mange steder der institusjoner bør opprettes.

Ifølge det lys jeg har mottatt, skal de ledende i alle våre institusjoner og særlig da i nyopprettede sanatorier, være påpasselige og vise sparsomhet i utlegg av midler for å kunne være i den stilling at de kan hjelpe lignende institusjoner som skal opprettes i andre deler av verden. Selv om de har et stort pengebeløp i kassen, bør de i enhver plan de legger, ta hensyn til behovene i Guds store misjonsmark.

1902 — «Testimonies», VII, side 99—103.

[98]

Mange sanatorier

Det er ikke Herrens vilje at hans folk på noe sted skal bygge kjempemessige sanatorier. Det skal bygges mange sanatorier. De

skal ikke være store, men likevel godt nok utrustet til å kunne utføre et godt arbeid med heldig resultat.

Jeg har mottatt advarsler angående arbeidet med å lære opp sykepleiepersonale og evangelister i helsemisjonen. Vi skal ikke sentralisere dette arbeid på et enkelt sted. I ethvert sanatorium som blir opprettet, skal unge menn og kvinner bli opplært til å bli helsemisjonærer. Herren vil åpne veien for dem når de går ut for å arbeide for ham.

De synlige beviser på at profetien blir oppfylt, forteller at alle tings ende er kommet nær. Meget arbeid av betydning skal utføres utenfor og borte fra de steder der vår virksomhet tidligere for en stor del har vært samlet.

Når vi fører et vannløp inn i en hage for å vanne den, passer vi på at ikke bare en enkelt flekk får vann og lar de øvrige deler ligge tørre og øde og rope: «Gi oss vann!» Men det er likevel på denne måten arbeidet er blitt utført på noen steder mens den store arbeidsmarken er blitt forsømt. Skal de øde steder fortsatt være øde?? Nei. La vannløpet strømme gjennom hvert sted og bringe glede og fruktbarhet med seg.

Kilden til vår styrke

Vi må aldri være avhengige av verdslig anerkjennelse og rang. Når vi oppretter institusjoner, må vi aldri søke å konkurrere med verdslige institusjoner med hensyn til størrelse eller prakt. Ikke ved å oppføre store bygninger i konkurranse med våre motstandere, men ved å verne om en kristelig ånd, saktmodighetens og ydmykhetens ånd, skal vi vinne seier. Langt bedre er korset og skuffede forhåpninger med evig liv til sist enn å bo sammen med fyrster og gå glipp av himmelen.

Menneskehetens frelser ble født av ydmyke foreldre i en ond og syndig verden. Han vokste opp i ubemerkethet i Nasaret, en liten landsby i Galilea. Han begynte sin virksomhet i fattigdom uten verdslig rang. Slik innførte Gud evangeliet på en måte som var helt forskjellig fra den mange i vår tid betrakter for å være klokt å forkynne det samme evangelium.

Ved selve begynnelsen av den evangeliske husholdning lærte han sin menighet ikke å forlate seg på verdslig rang og prakt, men

på troens og lydighetens makt. Guds velbehag er mer verdt enn gull [99] og sølv. Hans ånds kraft er av uberegnelig verdi.

Så sier Herren: «Bygninger vil sette preg på mitt verk bare når de som oppfører dem, følger min anvisning angående bygging av institusjoner. Hvis de som tidligere har ledet og støttet virksomheten, alltid hadde vært behersket av rene, uegennyttige prinsipper, ville den egoistiske samling av en stor del av mine midler på ett eller to steder aldri ha funnet sted. Institusjoner ville ha blitt opprettet på mange steder. Sannhetens sæd ville ha vært sådd ut på mange felter og spiret og båret frukt til min ære.

Steder som er blitt forsømt, må nå bli skjenket oppmerksomhet. Mitt folk skal utføre et gjennomgripende, hurtig arbeid. De som med et rent forsett helliger seg fullstendig til meg med legeme, sjel og ånd, vil arbeide på min måte og i mitt navn. Enhver må stå på sin plass og se hen til meg som er hans veileder og rådgiver.

Jeg vil undervise de uvitende, og manges øyne som nå er i åndelig mørke, vil jeg salve med himmelsk øyensalve. Jeg vil reise opp redskaper som vil utføre min vilje for å berede et folk til å bestå for meg i endens tid. På mange steder som allerede burde være forsynt med sanatorier og skoler, vil jeg opprette mine institusjoner, og disse institusjoner skal bli sentrer der arbeidere kan bli opplært.»

Kjøp av eiendommer til institusjoner

På uventede hold vil Herren virke på menneskers sinn. Noen som tilsynelatende er fiender av sannheten, vil ved Guds forsyn investere sine penger til kjøp av eiendommer og oppføring av bygninger. I tidens løp vil disse eiendommene bli utbudt til salgs for en pris som ligger langt under det de har kostet. Vårt folk vil i disse tilbud erkjenne For-synets hånd og sikre seg verdifull eiendom til bruk i skolearbeidet. De vil legge planer og arbeide i ydmykhet med selvfornektelse og selvoppofrelse. På den måten frembringer velstående menn ubevisst hjelpemidler som vil sette Guds folk i stand til hurtig å fremskynde hans verk.

På forskjellige steder skal det kjøpes eiendommer som skal brukes til sanatorieformål. Vårt folk bør søke etter anledninger til å kjøpe eiendommer borte fra byene, på steder der det allerede er oppført bygninger og hvor det er hager som allerede bærer frukt.

[100] Jordeiendom er verdifulle eiendeler. Det bør være jordeiendommer knyttet til våre sanatorier, og en del av dem kan da brukes til hjem for funksjonærer og andre som blir opplært til å utføre arbeid i helsemisjonen.

Ingen kjempemessige institusjoner

Det er gang på gang blitt åpenbart for meg at det ikke er klokt å oppføre gigantiske institusjoner. Det er ikke ved størrelsen av en institusjon det meste arbeid for sjeler skal bli utrettet. Et kjempemessig sanatorium krever mange arbeidere. Og på steder hvor så mange kommer sammen, er det svært vanskelig å holde ved like en høy åndelig standard. I en stor institusjon hender det ofte at ansvarsfulle stillinger blir fylt av arbeidere som ikke er åndeligsinnet og som ikke viser klokskap når det gjelder å behandle dem som ved en klok opptreden ville kunne bli vekket opp, bli overbevist og omvende seg.

I arbeidet med å åpne skriftene for de syke er ikke en fjerdedel blitt gjort av det som kunne ha vært utrettet og som ville være blitt gjort på våre sanatorier dersom arbeiderne selv hadde fått grundig undervisning i religiøs retning.

Der mange arbeidere er samlet på ett sted, er det nødvendig med en ledelse av langt høyere åndelig art enn den som ofte er blitt opprettholdt på våre store sanatorier.

* * * * *

Det kunne for oss kanskje synes å være best om vi valte å legge våre sanatorier på steder der de rike oppholder seg, og at dette ville sette preg på vårt arbeid og sikre pasienter for våre institusjoner. Men det er ikke noe lys i dette. Herren sier: «Jeg ser ikke på hva mennesket ser på, for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet.»¹ Sam. 16, 7. Jo færre fornemme bygninger det er omkring våre institusjoner, desto færre vanskeligheter kommer vi til å møte. . . .

Våre sanatorier bør ikke bli opprettet i nærheten av rikmennes boliger, der de vil bli betraktet som fremmedartede, oppfattet som en torn i øyet og ufordelaktig omtalt fordi de tar imot lidende mennesker

av alle samfunnsklasser. En ren og ubesmittet gudsyndyrkelse gjør dem som er Guds barn, til en familie, knyttet sammen med Kristus i Gud. Men verdens ånd er stolt, partisk, eksklusiv og favoriserer bare noen få. — 1902 — «*Testimonies*», VII, side 88, 89.

[101]

Kapittel 19—Vart ordenstegn

En uærbødighetens og likegyldighetens ånd med hensyn til å helligholde sabbaten er tilbøyelig til å trenge inn i våre sanatorier. På de menn som har ansvar for vår virksomhet i helsemisjonen, hviler den plikt å gi leger, sykepleiepersonale og funksjonærer undervisning om at den dag Gud har innviet, er hellig. Særlig bør enhver lege gjøre sitt beste for å være det rette eksempel. Hans plikter er av en slik art at de naturlig leder ham til å føle seg berettiget til å gjøre mange ting på sabbaten som han helst burde la være å gjøre. Så vidt mulig bør han ordne sitt arbeid slik at han kan legge sine vanlige plikter til side.

Leger og sykepleiersker blir ofte kalt til å ta seg av de syke på sabbaten, og til tider er det umulig for dem å ta tid til å hvile og å kunne være til stede ved gudstjenesten. Vi må aldri forsømme lidende menneskers behov. Frelseren har ved sitt eksempel vist oss at det er riktig å hjelpe de lidende på sabbaten. Men unødvendig arbeid, som f. eks. alminnelige behandlinger og operasjoner som kan vente, bør man utsette. La pasientene forstå at leger og medhjelpere bør ha en dag til hvile. La dem forstå at arbeiderne frykter Gud og ønsker å holde hellig den dag han har satt til side, forat hans etterfølgere skal feire den som et tegn mellom ham og dem.

De som underviser og de som blir undervist på våre helseanstalter, bør huske på at det betyr meget for dem og for institusjonens beskyttere at de holder sabbaten hellig på en riktig måte. Når de holder sabbaten slik som Gud sier den skal holdes hellig, gir de til kjenne sitt ordenstegn og viser tydelig at de er på Herrens side.

Nå og for alltid skal vi stå som et tydelig adskilt eiendomsfolk, fri for enhver verdslig plan, uhemmet av forbund med dem som ikke har visdom til å fatte Guds krav som så klart blir fremholdt i hans lov. Alle våre institusjoner er opprettet som syvendedags adventistinstitusjoner for å representere de forskjellige grener av arbeidet i helse-

[102] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 106—109. misjonen, for på den

måten å berede vei for Herrens komme. Vi skal vise at vi søker å arbeide i harmoni med himmelen. Vi skal være vitnesbyrd for alle folkeslag, stammer og tungemål om at vi er et folk som elsker og frykter Gud, et folk som holder hellig hans minne om skapelsen, tegnet mellom ham og hans lydige barn på at han helliger dem. Og vi skal på en tydelig måte vise vår tro på at Herren snart kommer i himmelens skyer.

Som et folk er vi blitt dypt ydmyket ved den kurs noen av våre brødre i ansvarsfulle stillinger har fulgt idet de har veket av fra de gamle landemerker. Det er noen som har fornektet sin tro ved sine ord, bare for å kunne gjennomføre sine egne planer. Dette viser hvor lite man kan stole på menneskelig visdom og menneskelig dømmekraft. Mer enn noen gang før trenger vi til å innse det farlige ved at man på en uforsiktig måte lar seg lede bort fra lydighet mot Guds befalinger. Vi trenger til å forstå at Gud har gitt oss et bestemt advarselsbudskap til verden, på samme måte som han ga Noah et advarselsbudskap til menneskene før syndfloden.

Vårt folk bør være forsiktig med å forringe betydningen av sabbaten bare for å ha forbindelse med ikke-troende. De må vokte seg for å vike av fra prinsippene i vår tro og gi det utseende av at det ikke er galt å skikke seg like med denne verden. De bør være redde for å rette seg etter noe menneskes råd, uansett hvilken stilling vedkommende måtte ha, når han arbeider i strid med det Gud har gjort for å holde sitt folk adskilt fra verden.

Faren ved verdslige råd

Herren prøver sitt folk for å se hvem som vil være lojal mot hans sannhetsprinsipper. Vårt arbeid består i å forkynne den første, den annen og den tredje engels budskap for verden. Når vi utfører våre plikter, skal vi hverken forakte våre fiender eller frykte for dem. Å inngå kontraktmessige forbindelser med slike som ikke er av vår tro, er ikke etter Guds vilje. Vi skal vise vennlighet og høflighet mot dem som nekter å lyde Gud, men vi skal aldri, aldri forene oss med dem i å rådslå angående de livsviktige interesser i hans verk. Vi skal stole på Gud og gå stødig fremad, uegennyttig utføre hans arbeid i ydmyk tillit til ham og overlate oss selv og alt som har med vår nutid og fremtid å gjøre, til hans forsyn. Vi skal holde den frimodighet

[103] vi hadde i begynnelsen, fast inntil enden og huske på at vi ikke tar imot himmelens velsignelser på grunn av vår verdighet, men på grunn av Kristi verdighet, og ved troen på ham tar imot Guds rike nåde.

Jeg ber om at mine brødre må forstå at den tredje engels budskap betyr meget for oss, og at det å helligholde den sanne sabbat skal være det tegnet som skiller mellom dem som tjener Gud, og dem som ikke tjener ham. De som er blitt søvnige og likegyldige, må våkne opp. Vi er kalt til å være hellige, og vi bør omhyggelig unngå å gi inntrykk av at det er av liten betydning om vi holder fast ved de særegne trekk i vår tro eller ikke. Det hviler på oss som en høytidelig forpliktelse å innta et mer avgjort standpunkt for sannhet og rettferdighet enn det vi tidligere har inntatt. Skillelinjen mellom dem som holder Guds bud og dem som ikke gjør det, må tre fram med utvetydig klarhet. Vi skal samvittighetsfullt ære Gud og med flid gjøre bruk av ethvert middel til å stå i paktforhold til ham forat vi må kunne få hans velsignelser, de velsignelser som er av så stor betydning for det folk som skal gjennomgå så stor prøve. Å gi det inntrykk at vår tro, vår gudsyndyrkelse, ikke er en tvingende makt i vårt liv, blir bare til vanære for Gud. På den måten vender vi oss bort fra hans befalinger, som er vårt liv, og benekter at han er vår Gud og at vi er hans folk.

[104]

Kapittel 20—Sabbaten og våre restauranter

Dette spørsmålet er blitt stilt: «Bør våre restauranter holdes åpne på sabbaten?» Mitt svar er: Nei, nei! Helligholdelsen av sabbaten er vårt vitne for Gud, merket, eller tegnet, mellom ham og oss på at vi er hans folk. Aldri må dette merke bli utslettet.

Hvis arbeiderne i våre restauranter skulle servere måltider på sabbaten akkurat som gjennom uken, til de mange mennesker som ville komme, hva ble det så av deres hviledag? Hvilken anledning ville de da få til å fornye sin legemlige og åndelige styrke?

For ikke lenge siden ble det gitt meg særskilt lys angående dette spørsmål. Jeg så at det ville bli gjort forsøk på å bryte ned vårt ideal med hensyn til helligholdelsen av sabbaten, og at noen ville arbeide for at våre restauranter ble holdt åpne på sabbaten, men at dette aldri måtte skje.

En scene ble stilt fram for meg. Jeg var i en av våre restauranter i San Francisco. Det var fredag. Flere av arbeiderne var travelt opptatt med å lage pakker av slike fødevarer som folk lett kunne ta med seg hjem, og flere ventet på å få disse pakkene. Jeg spurte hva meningen var med dette, og arbeiderne fortalte meg at noen av deres kunder var meget bedrøvet for at de på grunn av at restauranten var lukket, ikke kunne få den samme slags mat på sabbaten som de fikk gjennom uken. De innså hvor verdifull den sunne maten var, den de fikk på restauranten, og de protesterte mot at den ble nektet dem på den syvende dag. De ba innehaverne av restauranten innstendig om å holde den åpen hver dag i uken, og henviste til hva de kom til å måtte lide hvis dette ikke ble gjort. «Det du ser her i dag,» sa arbeiderne, «er vårt svar på dette krav om sunne fødevarer på sabbaten. Disse menneskene kan få sine varer på fredagen, og de varer sabbaten over. På den måten unngår vi å bli anklaget for å nekte å holde restauranten åpen på sabbaten.»

Skillelinjen mellom vårt folk og verden må alltid holdes klar og tydelig. Den plattform vi står på, er Guds lov, som pålegger oss

å holde sabbaten. For som det tydelig blir sagt i 2 Moseboks 31. kapitel, er sab-

[105] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 121—123 (*restaurantvirksomhet*). baten et tegn mellom Gud og hans folk. «Mine sabbater skal I holde,» uttaler han, «for det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til slekt, for at I skal vite at jeg er Herren som helliger eder. Derfor skal I holde sabbaten; den skal være eder hellig. . . . Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn; for i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på den syvende dag hvilte han og holdt seg i ro.» 2 Mos. 31, 13—17.

Vi må gi akt på et «så sier Herren», selv om vi ved vår lydighet er årsak til stor ulempe for dem som ikke har noen respekt for sabbaten. På den ene siden har vi menneskenes foregivne nødvendigheter, på den andre siden Guds befalinger. Hvilken av disse har størst betydning for oss?

I våre sanatorier må pasientene så vel som legene, sykepleierskene og funksjonærene ha mat på sabbaten akkurat som enhver annen familie, med så lite arbeid som mulig. Men våre restauranter bør ikke holdes åpne på sabbaten. La arbeiderne få forsikring om at de har fri den dagen til gudstjeneste. De lukkede dørene på sabbaten preger restauranten som et minnesmerke for Gud, et minnesmerke som forteller at den syvende dag er sabbat og at ikke noe unødvendig arbeid må utføres på den dagen.

Jeg er blitt undervist om at en av hovedgrunnene til at hygieniske restauranter og klinikker skulle bli opprettet i de store byene, er at ledende menn ved dette middel ville bli gjort oppmerksomme på den tredje engels budskap. Når de ser at disse anstaltene blir drevet på en mate som er helt forskjellig fra den som alminnelige restauranter blir drevet på, vil intelligente menn begynne å spørre om grunnene til denne forskjell i forretningsmetoder, og de vil undersøke de prinsippene som leder oss til å servere bedre mat. På den måten vil de få kjennskap til budskapet for denne tid.

Når tenkende menn finner at våre restauranter blir holdt lukket på sabbaten, vil de stille spørsmål angående de prinsipper som leder oss til å stenge dørene på lørdagen. Når vi besvarer disse spørsmål, får vi anledning til å gjøre dem kjent med grunnene for vår tro. Vi kan gi dem eksemplarer av våre skrifter og traktater slik at det blir

mulig for dem å forstå forskjellen «mellom den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham».

Ikke alle våre medlemmer er så nøye som de burde være med hensyn til å holde sabbaten. Måtte Gud hjelpe dem til å foreta en forandring! Det står til hvert familieoverhode å stille sin familie fast og sikkert på lydighetens grunn.

[106]

Kapittel 21—Sunne fødevarer

Cooranbong, N.S. W. (Australia), 10. mars 1900.

I løpet av siste natt er mange ting blitt åpenbart for meg. Fabrikasjonen og salget av helsefødevarer vil kreve omhyggelig overveielse under bønn til Gud.

På mange steder er det flere som Herren sikkert vil gi kunnskap om hvordan man kan fremstille fødemidler som er sunne og velsmakende, dersom han ser at de vil bruke denne kunnskapen på en riktig måte. Dyrene blir mer og mer befengt med sykdom, og det vil ikke vare lenge før mange andre enn syvendedags adventistene kommer til å slutte med å bruke animalsk føde. Vi må tilberede sunne og styrkende fødemidler, slik at menneskene ikke behøver å spise kjøtt.

Herren vil lære mange i alle deler av verden å sette sammen frukter, kornsorter og vegetabiler til fødemidler som kan holde livet oppe og som ikke fører sykdom med seg. Slike som aldri har sett oppskriftene for tilberedning av de helsefødemidler som nå finnes på markedet, kommer til på en forstandig måte å arbeide og eksperimentere med jordens fødevarerprodukter, og de vil få lys om hvordan de skal bruke disse produktene. Herren vil vise dem hva de skal gjøre. Han som gir sitt folk dyktighet og forstand i den ene delen av verden, vil gi dyktighet og forstand til sitt folk også i andre deler av verden. Det er hans plan at de skatter av næringsmidler som hvert land frembringer, skal bli tilberedt på en slik måte at de kan brukes i de land som de passer for. På samme måte som Gud ga Israels barn manna fra himmelen til underhold for dem, slik vil han nå gi sitt folk på forskjellige steder dyktighet og visdom til å bruke disse lands produkter til å fremstille fødemidler som kan erstatte kjøtt. Disse fødemidlene bør fremstilles i de forskjellige land, for transporten fra det ene landet til det andre gjør dem så kostbare at de fattige ikke får råd til å bruke dem. Det vil aldri

[107] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 124—131. lønne seg å være avhengig av Amerika når det gjelder forsyning av helsefødemidler

til andre land. Det vil vise seg at det blir svært vanskelig å forhandle importerte varer uten økonomisk tap. . . .

Det vil være klokt av oss å fremstille enkle, billige helsefødemidler. Mange av vårt folk er fattige, og de må få anledning til å få sunne fødemidler til priser som det er overkommelig for de fattige å betale. Det er Herrens hensikt at de fattige på ethvert sted skal kunne få billige og sunne fødevarer. På mange steder bør det opprettes fabrikker der slike fødemidler blir fremstilt. Det som er en velsignelse for virksomheten på det ene stedet, vil være til velsignelse på et annet sted, der det er vanskeligere å skaffe penger.

Gud gjør alt til beste for sitt folk. Han vil ikke at de skal være uten hjelpemidler. Han leder dem tilbake til den kosten som opprinnelig ble gitt menneskene. Deres kost skal bestå av fødemidler som blir laget av materialer han har frembrakt. De stoffer som hovedsakelig vil bli brukt i disse fødevarerne, er frukter, grønnsaker og nøtter. Men forskjellige rotfrukter vil også bli brukt.

Utbyttet av disse fødevarerne skal hovedsakelig komme fra verden og ikke fra Herrens folk. Guds folk skal understøtte Guds verk. De skal opparbeide nye felter og stifte menigheter. Byrden av mange misjonsforetagender hviler på dem. De bør ikke få nye byrder å bære. For sitt folk er Gud en tilstedeværende hjelp i enhver nødens stund.

De som utarbeider oppskrifter for sunnhetsbladene våre, bør vise stor omhyggelighet. Noen av de spesialpreparater som nå blir tilvirket, kan bli forbedret, og våre planer med hensyn til bruken av dem må kanskje modifiseres. Noen har gjort en altfor utstrakt bruk av nøttepreparater. Mange har skrevet til meg og sagt: «Jeg kan ikke tåle nøttepreparatene. Hva skal jeg bruke i stedet for kjøtt?» En natt syntes jeg jeg sto foran en gruppe mennesker og sa til dem at de bruker for mange nøtter i matlagingen, at organismen ikke kan omsette dem når de blir brukt etter noen av de oppskriftene som er gitt, og at resultatet ville bli mer tilfredsstillende hvis de brukte dem mer sparsomt.

Herren ønsker at de som bor i land der frisk frukt er å få en stor del av året, skal lære å innse hvilken stor velsignelse de har i denne frukten. Jo mer vi holder oss til den friske frukten nettopp slik den blir plukket fra trærne, desto større blir velsignelsen.

[108] Det er noen som vender tilbake til å spise kjøtt etterat de har begynt å bruke en vegetarisk kost. Dette er i sannhet dumt, og det røper mangel på kjennskap til hvordan man kan tilberede sunn mat i stedet for kjøtt.

I Amerika og andre land bør det under forstandige læreres ledelse bli holdt kokekurs. Vi bør gjøre alt vi kan for å vise menneskene verdien av en forbedret matlaging. . . .

Fremstilling av helsefødevarer

I alle våre planer bør vi huske på at arbeidet med våre helsefødevarer er Guds eiendom, og at det ikke må gjøres til en finansiell spekulasjon med personlig vinning som formål. Det er Guds gave til hans folk, og utbyttet skal brukes til beste for lidende mennesker overalt. ... Noen av våre brødre har gjort et arbeid som har påført saken stor skade. Den kunnskapen om metoder til fremstilling av helsefødevarer som Gud ga sitt folk som et middel til å hjelpe hans sak, har disse menn åpenbart for verdslige forretningsfolk, og disse utnytter den til personlig fordel. De har solgt Herrens gods for personlig vinning. De som på den måten har åpenbart hemmeligheter som de kjente til angående tilberedningen av helsefødevarer, har misbrukt et tillitsverv som Gud hadde gitt dem. Etter hvert som de kommer til å se følgen av dette tillitsbrudd, vil noen bittert angre at de ikke holdt munn og avventet å la Herren lede sine tjenere og virkeliggjøre sine egne planer. Noen som har skaffet seg disse hemmelighetene, vil søke å sperre veien for det arbeid våre sanatorier utfører med fødevarer, og ved å fremstille saken i et uriktig lys vil de lede sine kunder vill og på den måten påføre dem stor skade.

Finnessene med å fremstille helsefødevarer bør man ikke låne eller stjele fra dem som på den måten søker å bygge opp saken og fremme den. . . .

[109] Jeg har en advarsel til dem som kjenner de metodene som de spesielle helsefødevarene blir fremstilt etter i våre fabrikker. De bør ikke bruke sitt kjennskap i egoistiske hensikter eller på en måte som vil stille saken i et feilaktig lys. Heller ikke skal vi offentliggjøre denne kunnskapen. Menighetene bør ta seg av dette forhold og vise disse brødre at en slik fremgangsmåte er et tillitsbrudd, og at den kommer til å bringe skam over saken.

Kapittel 22—Undervis folket

Overalt hvor sannheten blir forkynt, bør det gis undervisning om tillaging av sunne fødevarer. Gud ønsker at folket på ethvert sted skal , læres opp til å gjøre en forstandig bruk av de produktene som man lett kan skaffe seg. Dyktige lærere bør vise folket hvordan man på den mest fordelaktige måten kan utnytte de produktene som man kan dyrke eller få i den del av landet der de oppholder seg. På den måten vil de fattige så vel som de bedre stilte kunne lære å leve sunt.

Fra den tid arbeidet for en helsereform begynte, har vi funnet det nødvendig å undervise, undervise, undervise. Gud ønsker at vi skal fortsette dette opplysningsarbeid blant folket. Vi må ikke forsømme det av frykt for den virkning det kan tenkes å ha på salget av de helsefødevarerne våre fabrikker fremstiller. Det er ikke det viktigste ved saken. Vår oppgave er å vise menneskene hvordan de kan skaffe den mest helsemessige føden, hvordan de kan samarbeide med Gud i å gjenopprette hans moralske bilde i dem. . . .

Det er Herrens hensikt at menn og kvinner på ethvert sted skal oppmuntres til å utvikle sine talenter ved å tillage sunne fødemidler av de naturproduktene som finnes i deres egen landsdel. Hvis de vender seg til Gud og under veiledning av hans Ånd gjør bruk av sin kyndighet og oppfinnsomhet, kommer de til å lære hvordan man kan lage sunne fødemidler av naturens produkter. På den måten vil de bli i stand til å lære de fattige å skaffe seg næringsmidler som erstatter kjøttmat. De som på den måten blir hjulpet, vil igjen kunne undervise andre. Et slikt arbeid vil heretter bli utført med gudhengiven iver og energi. Hvis dette var blitt gjort tidligere, ville langt flere mennesker ha vært i sannheten i dag, og mange flere ville ha kunnet gi undervisning. La oss lære hva som er vår plikt, og så gjøre den. Vi skal ikke være avhengige og hjelpeløse og vente på at andre skal utføre det arbeid Gud har overlatt til oss.

Nar vi velger våre fødemidler, bør vi vise god og sunn fornuft. Når vi finner at visse fødemidler ikke er så bra for oss, behøver vi ikke å

[110] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 132—137. skrive brev og spørre for å få vite årsaken til vanskeligheten. Gjør en forandring i kosten. Bruk mindre av visse fødemidler. Forsøk andre retter. Vi kommer snart til å finne ut hvilken virkning visse sammensetninger har på oss. La oss som fornuftige mennesker personlig sette oss inn i prinsippene og så bruke vår erfaring og vår dømmekraft når vi avgjør hvilke fødemidler som passer oss best.

Den maten vi spiser, bør være avpasset etter det arbeid vi er opptatt med, og etter klimaet der vi bor. Noen fødemidler som passer godt i det ene landet, er ikke alltid hensiktsmessige i et annet.

For noen vil det være bedre å holde seg fra å spise en dag eller to, enn å få en mengde behandling eller legehjelp. For deres vedkommende ville det være til uberegnelig gagn om de fastet en dag om uken.

Jeg er blitt undervist om at man ofte gjør en uklok bruk av nøtter i kosten, at man bruker for store mengder nøtter, og at noen nøtter ikke er så sunne som andre. Vi bør foretrekke mandler fremfor peanuts (jordnøtter). Men sammen med kornsorter kan man likevel bruke peanøtter og på den måten få en nærende og fordøyelig føde.

Oliven kan vi tilberede på en slik måte at vi med gode resultater kan spise dem til hvert måltid. Den fordelen man ellers mener å kunne få når man bruker smør, kan man oppnå ved å spise oliven som er riktig tilberedt. Den oljen som oliven inneholder, hjelper mot forstoppelse. Og for tuberkulosepasienter og for slike som lider av betennelse eller irriterte tilstander i maven, er den bedre enn noen medisin. Som næringsmiddel er den bedre enn noen annenhånds dyrisk olje.

Det ville være godt om vi brukte mindre koking og spiste mer frukt i naturlig tilstand. Lær folket å spise rikelig med friske druer, epler, ferskener, bærsorter og enhver annen slags frukt som er overkommelig. Oppbevar disse frukter hermetisk til vinterbruk, og ha dem så vidt mulig på glass i stedet for i blikkbokser.

En fremadskridende kostreform

Hva kjøttmat angår, burde vi opplære folket til ikke å bruke den. Bruken av kjøtt strider mot den beste utvikling av de fysiske, åndelige og moralske krefter. Og vi bør bære et tydelig vitnesbyrd

mot å bruke te og kaffe. Vi gjør også vel i å unngå mektige desserter. Men vi bør ikke sidestille melk, egg og smør med kjøtt. I noen tilfelle er det nyttig å bruke egg. Tiden er ikke kommet til å si at melk og egg bør helt forkastes. Det finnes fattige familier som for en stor del lever på en kost av brød og melk. De har ganske lite frukt, og har ikke råd til å kjøpe nøttepreparater. Når vi underviser om helsereformen, må vi på samme måte som når det gjelder annet evangelisk arbeid, komme menneskene i møte der de er. Før vi kan lære dem å lage velsmakende, nærende og samtidig billige retter i overensstemmelse med helsereformens krav, har vi ikke rett til å forfekte de mest fremskredne prinsipper angående en sunn kost.

[111]

Kostreformen bør komme gradvis. La folk få undervisning om hvordan de kan lage mat uten å bruke melk eller smør. Fortell dem at tiden snart vil komme da vi ikke trygt kan bruke egg, melk, fløte eller smør, fordi sykdom hos dyrene tiltar i forhold til ondskapen som tiltar blant menneskene. Den tiden er nær da hele dyreriket på grunn av ugudeligheten blant den falne slekt vil sukke under de sykdommer som hjemsøker vår jord som en forbannelse.

Gud vil gi sitt folk dyktighet og sans for å tillage sunn mat uten disse ting. Vårt folk bør forkaste alle usunne oppskrifter. La dem lære hvordan de kan leve sunt, og så undervise andre om hva de har lært. La dem bringe denne kunnskapen videre, akkurat som når de underviser i Bibelen. La dem lære folket hvordan man kan bevare helsen og øke kreftene når de unngår den utbredte grad av koking som har fylt verden med kronisk syke mennesker. Gjør det klart ved påbud og eksempel at den mat Gud ga Adam i hans syndfrie tilstand, er den beste for menneskene å bruke mens de søker å vinne tilbake denne syndfrie tilstanden. . . .

Reform, stadig reform må stilles fram for folket, og vi må innskjerpe vår lære ved vårt eksempel. Sann guds frykt og helselovene går hånd i hånd. Det er umulig å arbeide for å frelse mennesker uten å vise dem hvor nødvendig det er å rive seg løs fra syndig tilfredsstillelse som ødelegger helsen, nedverdiger sjelen og hindrer guddommelig sannhet fra å gjøre inntrykk på sinnet. Vi må lære både menn og kvinner å gi nøye akt på enhver vane og enhver skikk og uten å nøle legge vekk slike ting som er årsak til en usunn tilstand i legemet og på den måten kaster en mørk skygge over sinnet. Gud ønsker at hans lysbærere alltid skal ha et høyt ideal for øyet. Ved

forskrift og eksempel må de holde sin fullkomne standard høyt hevet over Satans falske standard. Denne sistnevnte vil nemlig lede til elendighet, utarting, sykdom og død både til legeme og sjel dersom man følger den. De som har fått kunnskap om hvordan man skal spise, drikke og kle seg for å bevare helsen, må bringe denne kunnskapen til andre. La heisens evangelium bli forkynt for de fattige fra et praktisk synspunkt, slik at de må kunne vite hvordan de på rette måte skal sørge for legemet, som er et tempel for den Hellige Ånd.

[112]

Kapittel 23—Guds hensikt med våre forlag

«I er mine vitner, sier Herren,» «til å utrope frihet for de fangne og løslatelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren og en hevners dag fra vår Gud.»

Vår forlagsvirksomhet ble grunnlagt på Guds anvisning og under hans særskilte tilsyn. Den var bestemt på å tjene et særskilt formål. Syvendedags adventistene er blitt utvalgt av Gud som et særskilt folk, skilt fra verden. Med sannhetens store meisel har han hugget dem ut av verdens stenbrudd og brakt dem i forbindelse med ham. Han har gjort dem til sine representanter og kalt dem til å være sendebud for ham i den avsluttende frelsergjerning. Den rikeste sannhet som noen gang ble betrodd dødelige mennesker, de høytideligste og frykteligste advarsler Gud noen gang har sendt til jorden, er blitt overlatt til dem forat de skulle bringe dem videre til verden. Og i arbeidet med å fullføre dette verk skal våre forlag være blant de mest virksomme redskaper.

Disse institusjoner skal stå som vitner for Gud, som lærere til rettferdighet for folket. Fra dem skal sannhet gå ut liksom en lampe som lyser. Som et stort lys i et fyrtårn på en farlig kyst skal de stadig sende stråler av lys ut i verdens mørke for å advare menneskene om de farer som truer dem med undergang.

De skrifter som blir sendt ut fra våre trykkerier, skal berede et folk til å møte Gud. Overalt i verden skal de utføre det samme arbeid som døperen Johannes utførte for jødefolket. Ved overraskende varselsbudskaper vekket Guds profet menneskene opp fra verdslig drømmeri. Gjennom ham kalte Gud det frafalne Israel til omvendelse. Ved sin måte å fremholde sannheten på avslørte han populære villfarelser. I motsetning til samtidens falske teorier trådte sannheten i hans lære fram som en evig visshet. «Omvend eder; for himlenes rike er kommet nær,» var Johannes' budskap. Matt. 3, 2. Gjennom skrifter fra våre trykkerier skal denne sannhet bringes ut i verden i dag.

Den profetien som Johannes' misjon oppfylte, gir et omriss av vår

[113] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 138—149. oppgave: «Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne.» Matt. 3, 3. Liksom Johannes beredte veien for Frelserens første komme, således skal vi berede veien for hans annet komme. Våre forlag skal opphøye kravene i Guds nedtrådte lov. Overfor verden skal de stå som reformatoriske institusjoner og vise at Guds lov danner grunnlaget for all varig reform. I klare, tydelige linjer skal de fremholde hvor nødvendig det er å lyde alle hans bud. De skal være drevet av Kristi kjærlighet og samarbeide med ham i å bygge opp de grunnvoller som har ligget øde fra slekt til slekt. De skal stå som murbrudds tilmurere, som dem som setter veier i stand, så folk kan bo i landet. (Es. 58, 12). Ved deres vitnesbyrd skal sabbaten etter det fjerde bud stå som et vitne, som et stadig minne om Gud, for å vekke oppmerksomhet og lede til undersøkelse som kan få menneskenes tanker vendt mot deres skaper.

La det aldri bli glemt at disse institusjoner skal samarbeide med de himmelske utsendinger i deres tjeneste. De hører med til de redskaper som blir fremstilt ved engelen som flyr «under det høyeste av himmelen», og som har «et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tunge og folk», og som roper «med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære! for timen for hans dom er kommet». Åp. 14, 6. 7.

Fra dem skal den fryktelige fordømmelsesdommen gå ut: «Falt, falt er Babylon, den store, som har gitt alle folk å drikke av sitt horelevnets vredes-vin.» Åp. 14, 8.

De er fremstilt ved den tredje engel som «fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar merket på sin panne eller i sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes-vin.» Åp. 14, 9. 10.

Høytidelig ansvar på våre forlag

I stor utstrekning skal også det verk som blir utført av den annen engel, som kommer ned fra himmelen med stor makt og opplyser jorden med sin herlighet, foregå ved hjelp av våre forlag.

Høytidelig er det ansvar som hviler på våre forlag. De som har ledelsen av disse institusjoner, de som redigerer tidsskriftene og skriver bøkene, de som står i lyset av Guds bestemmelse og som er kalt til å bringe advarselen ut til verden, blir av Gud holdt ansvarlige for sine medmenneskers frelse. Det budskapet som Gud ga sin profet fordum, gjelder dem så vel som ordets tjenere: «Du menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg. Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd.» Esek. 33, 7. 8.

[114]

Aldri har vi kunnet bruke dette skriftstedet med større styrke enn i dag. Mer og mer ringeakter verden Guds krav. Menneskene er blitt frekke i overtredelse. Ondskapen blant verdens beboere har nesten fylt deres ugudelighets mål. Vår jord er nesten kommet til det punkt da Gud vil tillate ødeleggeren å gjøre med den etter sin vilje. Den siste akt i dramaet består i at menneskelover blir innført i stedet for Guds lov, søndagen blir opphøyet utelukkende på menneskelig autoritet i stedet for den bibelske sabbat. Når denne innførelsen blir verdensomfattende, vil Gud åpenbare seg. Han vil reise seg i sin majestet for å forferde jorden. Han vil gå ut fra sitt sted for å straffe verdens beboere for deres brøde, og jorden bringer sitt blod til skue og skal ikke mer skjule sine drepte.

Den store striden som Satan skapte i himmelen, kommer snart, meget snart til å bli avgjort for evig. Snart vil alle jordens beboere ha tatt standpunkt enten for eller imot himmelens regjering. Nå som aldri før øver Satan sin forføreriske makt for å villedde og ødelegge enhver sjel som ikke er på vakt. Vi er kalt til å vekke menneskene opp til å berede seg for de store begivenheter som venter dem. Vi må advare dem som står på selve randen til ødeleggelsen. Guds folk skal med all makt kjempe mot Satans løgn og bryte ned hans festninger. For ethvert menneske i hele den vide verden som vil gi akt på det, skal vi fremstille på en klar måte de prinsipper som står på spill i den store strid — prinsipper som sjelens evige skjebne avhenger av. Til menneskene fjern og nær skal vi stille det spørsmålet: «Følger dere den store opprører i ulydighet mot Guds lov, eller følger dere Guds Sønn som erklærte: «Jeg har holdt min Faders bud»?

Dette er den oppgave som ligger foran oss. Det var i den hensikt våre forlag ble opprettet. Det er dette arbeid Gud venter de skal utføre.

En åpenbaring av kristelige prinsipper

[115] Vi skal ikke bare forkynne teorien om sannheten, men gi et praktisk eksempel av den i liv og karakter. Våre forlagsinstitusjoner skal stå for verden som en legemliggjøring av kristelige prinsipper. Hvis Guds hensikt med disse institusjoner blir oppfylt, står Kristus selv i spissen for arbeiderstaben. Hellige engler har overoppsyn med arbeidet i enhver avdeling. Og alt som blir utført på ethvert område, skal bære preg av himmelen for å kunne vise fram ypperligheten i Guds karakter.

Gud har bestemt at hans verk skal stilles fram for verden i klare, hellige trekk. Han ønsker at hans folk i sitt liv skal åpenbare kristendommens fortrin fremfor verdslighet. Ved hans nåde er alt blitt gjort forat vi i alle våre forretningshandlinger skal kunne demonstrere de himmelske prinsippers overlegenhet overfor verdens prinsipper. Vi skal vise at vi arbeider på et høyere plan enn verden gjør. I alle ting må vi åpenbare en ren karakter. Vi skal vise at når noen tar imot sannheten og lever etter den, gjør den dem til Guds sønner og døtre, barn av den himmelske konge, og at de som sådanne er ærlige i handel, trofaste, sannferdige og oppriktige i de små så vel som i de store hendinger i livet.

I alt vårt arbeid, selv på mekaniske områder, ønsker Gud at fullkommenheten i hans karakter skal komme til syne. Den nøyaktighet, dyktighet, takt, visdom og fullkommenhet som han krevde da det jordiske tabernakel ble oppført, vil han skal føres inn i alt som blir gjort i hans tjeneste. Enhver handling som hans tjenere tar på seg, skal være likså ren og kostelig i hans øyne som det gullet og den røkelsen og myrraen vismennene fra Østen i oppriktig ufordervet tro brakte med til den nyfødte Frelser.

I forretningslivet skal Kristi etterfølgere være lysbærere i verden. Gud oppfordrer dem ikke til å anstrenge seg for å lyse. Han godkjenner ikke noe selvtilfreds forsøk på å utfolde en overlegen godhet. Han ønsker at deres sjeler skal være gjennomtrengt av himmelens prinsipper, og når de da kommer i berøring med verden, vil

de åpenbare det lyset som er i dem. Deres ærlighet, oppriktighet og urokkelige troskap i enhver handling i livet blir da et middel til å spre lyset.

Guds rike kommer ikke med utvortes prakt. Det kommer gjennom den milde inspirasjonen i hans Ord, ved hans Ånds innvortes påvirkning, sjelens samfunn med ham som er dens liv. Den største tilkjennegivelsen av dets kraft viser seg i at menneskenaturen blir ført fram til Kristi karakters fullkommenhet.

Et skinn av rikdom eller stilling, kostbare bygninger eller dyrt utstyr er ikke av vesentlig betydning for fremgang innenfor Guds verk. Det samme er tilfellet med bedrifter som blir rost av mennesker og fostrer forfengelig. Hvor imponerende det enn måtte være å betrakte den verdslige utfoldelse, har den likevel ingen verdi hos Gud.

Mens det er vår plikt å strebe etter fullkommenhet i det som er synlig, bør vi alltid huske på at dette ikke må betraktes som det høyeste mål. Det må være underordnet høyere interesser. Fremfor det som er synlig og forgjengelig, verdsetter Gud det usynlige og evige. Det første har bare verdi fordi det er et uttrykk for det siste. De mest utsøkte frembringelser på kunstens område har i seg selv ingen skjønnhet som kan sammenlignes med den karakterens skjønnhet som er en frukt av den Hellige Ånds virkning på sjelen.

[116]

Da Gud ga sin Sønn til verden, utstyrte han menneskene med uforgjengelige rikdommer. I sammenligning med disse rikdommene er menneskenes opphøpte skatter siden verdens begynnelse bare tomhet. Kristus kom til jorden og sto overfor menneskenes barn med hele summen av kjærlighet som var oppsamlet gjennom evigheten. Det er denne skatt vi ved vår forbindelse med ham skal ta imot, åpenbare og bringe andre.

Det preg våre institusjoner setter på Guds verk, vil stå i nøye forhold til den gudhengivne helligelse arbeiderne viser ved å åpenbare Kristi nådes kraft til å forvandle livet. Vi skal være særmerket fremfor verden fordi Gud har satt sitt segl på oss og åpenbarer sin egen kjærlige karakter i oss. Vår gjenløser dekker oss med sin rettferdighet.

Når Gud velger menn og kvinner til sin tjeneste, spør han ikke om de eier lærdom eller veltalenhet eller verdslig rikdom. Han spør:

«Vandrer de i slik ydmykhet at jeg kan lære dem min vei? Kan jeg legge mine ord på deres leper? Vil de representere meg?»

Gud kan bruke enhver nettopp i den utstrekning han kan gi sin Ånd i sjelens tempel. Det arbeid han vil godkjenne, er det arbeid som gjenstråler hans bilde. Hans etterfølgere skal som fullmaktsbevis overfor verden bære et uutslettelig preg av hans udødelige prinsipper.

Redskaper i misjonens tjeneste

Våre forlag er Guds utpekte sentrer, og gjennom dem skal det utføres et verk som vi ennå ikke fatter rekkevidden av. Det finnes områder for arbeid og innflytelse som de ennå nesten ikke har berørt, og der Gud søker deres samarbeid.

[117] Etter hvert som sannhetens budskap trenger fram til nye felter, er det Guds hensikt at arbeidet med nye sentrer stadig skal holdes gående. Overalt i verden skal hans folk reise opp minnesmerker om hans sabbat, som er tegnet mellom ham og dem på at han er den som helliger dem. På forskjellige steder i misjonslandene må det opprettes forlagshus. Å sette preg på virksomheten, å være midtpunkt for arbeid og innflytelse, å vekke folkets oppmerksomhet, å utvikle evner og talenter blant de troende, å knytte sammen de nye menigheter og å støtte arbeiderne i deres anstrengelser ved å gi dem muligheter for lettere forbindelse med menighetene og for at budskapet hurtigere skal kunne utbres — alle disse og mange andre hensyn taler for hvor viktig det er å opprette forlags-sentre på misjonsmarkene.

De institusjoner som allerede er opprettet, har den forrett, ja plikt, til å ta del i denne virksomheten. Disse institusjonene ble grunnlagt ved selvoppofrelse. De er bygd opp ved hjelp av selvfornektelsesgaver fra Guds folk og ved en uegennyttig innsats av hans tjenere. Det er Guds hensikt at de skal vise den samme selvoppofrelsens ånd og utføre det samme arbeid for å hjelpe til med å opprette nye sentrer på andre felter.

For institusjoner så vel som for det enkelte menneske gjelder den samme lov: de må ikke bli opptatt av seg selv. Når en institusjon blir opprettet og vokser i styrke og innflytelse, må den ikke til stadighet fortsette å sikre seg større hjelpemidler til egen fordel. For en anstalt som for det enkelte individ gjelder det at vi tar imot for å gi til andre.

Gud gir forat vi må kunne gi. Så snart en institusjon har fått godt fotfeste, bør den søke å hjelpe andre Guds redskaper som er i større trang.

Dette er i overensstemmelse med prinsippene både i loven og i evangeliet — de prinsipper vi finner eksempler på i Kristi liv. Det største bevis på oppriktigheten i den lydighet mot Guds lov og i den troskap mot vår Gjenløser som vi bekjenner oss til, er uselvvisk, selvoppofrende kjærlighet til våre medmennesker.

Det er til evangeliets ære at det er grunnlagt på det prinsipp at det guddommelige bilde skal gjenopprettes i den falne slekt ved en stadig åpenbaring av godgjørenhet. Gud vil ære dette prinsipp overalt hvor det blir åpenbart.

De som følger Kristi eksempel på selvfornektelse for sannhetens skyld, gjør et sterkt inntrykk på verden. Deres eksempel overbeviser og smitter. Menneskene ser at blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk, finnes den tro som er virksom i kjærlighet og renser sjelen fra egenkjærlighet. I livet hos dem som lyder Guds bud, ser verdslige mennesker overbevisende vitnesbyrd om at Guds lov er en lov om kjærlighet til Gud og mennesker.

Guds verk skal alltid være et tegn på hans godgjørenhet, og nettopp i den grad dette tegn blir synlig i virksomheten i våre institusjoner, vil det vinne folkets tillit og bringe inn hjelpemidler til fremme for hans rike. I de deler av hans verk der egoistiske interesser blir praktisert, vil Herren trekke sin velsignelse tilbake. Men han vil gi sitt folk alt det gode overalt i verden hvis de vil bruke det til høynelse for menneskeheten. Erfaringen fra apostlenes dager vil bli vår når vi på en helhjertet måte tar imot Guds godgjørenhetsprinsipp — i alle ting samtykker i å følge hans hellige Ånds ledelse. [118]

Skoler for arbeidere

Våre institusjoner bør i høyeste grad være redskaper i misjonens tjeneste, og virkelig misjonsarbeid begynner alltid med dem som er nærmest. I enhver institusjon er det misjonsarbeid å utføre. Fra den øverste leder til den laveste arbeider bør alle føle et ansvar for de uomvendte omkring dem. De bør gjøre alvorlige anstrengelser for å lede dem til Kristus. Som en følge av en slik anstrengelse vil mange bli vunnet og utføre sant og trofast arbeid for Gud.

Når våre forlag tar på seg en byrde for misjonsmarkene, kommer de til å innse hvor nødvendig det er at arbeiderne får en mer omfattende og grundig utdanning. De vil forstå verdien av de hjelpemidler de har til dette arbeid, og de vil innse hvor nødvendig det er å gjøre arbeiderne dyktige til ikke bare å bygge opp virksomheten innenfor sine egne grenser, men til å yte nyttig hjelp til institusjoner på nye felter.

Det er Guds plan at våre forlag skal være fremgangsrike skoler som kan utdanne arbeidere både på det forretningsmessige og på det åndelige område. Ledere og arbeidere bør alltid huske på at Gud krever fullkommenhet i alt i forbindelse med hans tjeneste. La alle som kommer til våre institusjoner for å bli undervist, forstå dette. La alle få anledning til å skaffe seg størst mulig dyktighet. La dem få kjennskap til de forskjellige arbeidsgrener, slik at de, dersom de blir kalt til andre misjonsmarker, kan ha sikret seg en allsidig opplæring og på den måten være i stand til å påta seg forskjellige slags ansvar.

Læregutter bør bli oppøvd på en slik måte at de, når de har tilbrakt den nødvendige tid i institusjonen, kan dra ut, forberedt på en forstandig måte til å ta fatt på forskjellig slags boktrykkerarbeid og på den måten hjelpe fram Guds sak ved på beste måte å utnytte sine krefter. Slik kan de bli i stand til å gi andre av den kunnskap de selv har tatt imot.

Hos alle arbeidere bør man innprente det faktum at de ikke bare skal utdannes i det forretningsmessige, men at de må bli gjort dyktige til å bære åndelige ansvar. Innprent hos enhver arbeider hvor viktig det er å ha en personlig forbindelse med Kristus, en personlig erfaring av hans kraft til å frelse. Undervis arbeiderne på samme måte som de unge ble opplært i profetskolene. La deres sinn bli dannet av Gud gjennom hans utvalgte redskaper. Alle bør ta imot bibelundervisning og bli rotfestet og grunnfestet i sannhetens prinsipper, forat de må kunne bevare Herrens vei og gjøre rett og rettfærdighet.

[119]

Enhver anstrengelse bør bli gjort for å vekke og oppmuntre misjonsånden. La arbeiderne forstå hvilket opphøyet privilegium som blir tilbudt dem i dette avsluttende frelsesverk, at Gud vil bruke dem som sin hjelpende hånd. La enhver lære å arbeide for andre ved på en praktisk måte å virke for sjeler nettopp på det sted hvor han er. Lær dem å se hen til Guds Ord for å få undervisning om

enhver gren av misjonsarbeidet. Når så Herrens ord kommer til dem, vil det gi dem tanker i deres sinn om hvordan de skal arbeide på virkefeltene slik at de kan bringe Gud de beste frukter fra alle deler av hans vingård.

Guds hensikt oppfylt

Ved fyllden av sin kraft ønsker Kristus å styrke sitt folk på en slik måte at hele verden ved dem skal være omsluttet av en nådens atmosfære. Når hans folk overgir seg til Gud av hele sitt hjerte, vil denne hensikt bli oppfylt. Herrens ord til dem som er knyttet til hans institusjoner, er: «Rens eder, I som bærer Herrens kar!» Es. 52, 11. I alle våre institusjoner bør egoisme vike plassen for uegennyttig kjærlighet og arbeid for sjeler nær og fjern. Da vil den hellige oljen strømme fra de to oljegrenene inn i de to gullrørene og bli ledet ned i de to karene som er beredt til å ta imot dem. Da vil Kristi arbeidere i sannhet bli en fremstilling av sannhetene i hans Ord.

Guds kjærlighet og frykt, forståelsen av hans godhet og hellighet vil strømme gjennom enhver institusjon. En atmosfære av kjærlighet og fred vil trenge inn i hver eneste avdeling. Hvert ord som blir talt, hver handling som blir utført, vil øve en innflytelse som er i overensstemmelse med himmelens innflytelse. Kristus vil bo i menneskelighet, og menneskeligheten vil bo i Kristus. Ikke dødelige menneskers karakter, men den evige Guds karakter vil da vise seg i alt arbeid. Den guddommelige innflytelse som hellige engler deler ut, kommer til å gjøre inntrykk på sinnene hos dem som kommer i berøring med arbeiderne. Og den innflytelsen som går ut fra disse arbeiderne, blir som en liflig vellukt.

Når arbeidere som har fått en slik utdanning, blir kalt til å begynne på nye felter, kan de dra ut som Frelserens representanter, i stand til å gjøre nytte i hans tjeneste, til ved forskrift og eksempel å gi andre kunnskap om sannheten for denne tid. Det gode karakterens mønster som guddommelig kraft har utarbeidet, vil bli opplyst av herlighetens stråler fra himmelen og vise seg for verden som et vitne [120] som peker opp mot den levende Guds trone.

Da vil verket gå fram stødig og med fordoblet styrke. Arbeiderne innenfor enhver gren får en fornyet dyktighet. Skrifter som går ut som Guds sendebud, vil være påtrykt den Eviges segl. Stråler av lys

fra helligdommen i det høye vil ledsage de dyrebare sannheter de bringer ut. Som aldri før får de kraft til å vekke sjeler til overbevisning om synd, til å skape hunger og tørst etter rettferdighet, og til å frembringe en levende iver etter de ting som aldri forgår. Menneskene kommer til å få kunnskap om den soning for misgjerning og om den evige rettferdighet som Messias har gjort mulig ved sitt offer. Mange vil bli ledet til å få del i Guds barns herlige frihet og vil stå sammen med Guds folk for å by vår Herre og Frelser velkommen når han snart blir åpenbart med kraft og megen herlighet

[121]

Kapittel 24—Vårt samfunns litteratur

Kraften og effektiviteten i vårt arbeid avhenger for en stor del av hva slags litteratur som kommer fra våre presser. Derfor bør man være svært forsiktig med å velge og produsere de skrifter som skal sendes ut til verden. Her bør man vise den største forsiktighet og kritisk dømmekraft. Vi bør gjøre alt for å utgi litteratur av reneste kvalitet og av den mest opphøyde karakter. De tidsskrifter vi sender ut, må være fylt med sannhet av livsviktig, åndelig interesse for menneskene.

På det banner Gud har gitt oss, står det skrevet: «Her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro.» Åp. 14, 12. Dette er et tydelig skillende budskap, et budskap som ikke skal gi en utydlig lyd. Det skal lede menneskene vekk fra de sprukne brønner som ikke inneholder vann, og hen til den kilden med livets vann som aldri svikter.

Hensikten med våre skrifter

Våre skrifter har en overmåte hellig oppgave å utføre. De skal på en tydelig og enkel måte gjøre klart det åndelige grunnlaget for vår tro. Overalt er det mennesker som tar sitt standpunkt. De stiller seg alle sammen enten under sannhetens og rettferdighetens banner eller under det banner som er reist av de frafalne makter som kjemper om over-herredømmet. I denne tid skal Guds budskap til verden bli så fremtredende og bli forkynt med en slik kraft at menneskene med sinn og hjerte blir stilt ansikt til ansikt med sannheten. De må bli ledet til å innse dens overlegenhet over de mangfoldige villfarelser som trenger seg fram for om mulig å fortrenge Guds ord for denne alvorlige tid.

Den store hensikt med våre skrifter er å opphøye Gud og gjøre menneskene oppmerksomme på de levende sannheter i hans ord. Gud oppfordrer oss til å løfte opp ikke vårt eget banner, ikke denne verdens banner, men hans sannhets banner.

[122] 1902 — «Testimonies», VII, side 150—160.

Det er bare når vi gjør dette, hans hånd kan være med oss og gi oss fremgang. Legg merke til Guds handlemåte med sitt folk i fortiden. Legg merke til at når de holdt hans banner oppe, opphøyet han dem over deres fiender. Men når de i selvopphøyelse vek av fra sin troskap, når de opphøyet en makt og et prinsipp som var i strid med ham, ble de overlatt til å føre over seg selv ulykke og nederlag.

Legg merke til Daniels erfaring. Da kallet kom til ham om å stille seg fram for kong Nebukadnesar, nølte han ikke med å anerkjenne kilden til sin visdom. Gjorde dette, at han trofast anerkjente Gud, sitt til å minske Daniels innflytelse ved kongens hoff? På ingen måte. Den var hemmeligheten til hans kraft. Den ga ham gunst i den babyloniske herskers øyne. I Guds navn kunngjorde Daniel de himmelske budskaper med undervisning, advarsel og irttesettelse til kongen, og han ble ikke avvist. Guds arbeidere i dag bør lese Daniels bestemte, frimodige vitnesbyrd og følge hans eksempel.

Aldri viser et menneske større dumhet enn når det søker å vinne ros og anerkjennelse i verden ved på en eller annen måte å ofre den troskap og ære som tilkommer Gud. Når vi stiller oss der hvor Gud ikke kan samarbeide med oss, viser det seg at vår styrke er svakhet. Alt som noen gang blir gjort for å gjenopprette Guds bilde i mennesket, skjer fordi arbeideren får sin dyktighet av Gud. Bare hans kraft kan gjenopprette legemet, styrke sinnet og fornye sjelen. I vår forlagsvirksomhet så vel som i enhver annen virksomhet i vårt kristenliv vil sannheten i Kristi ord komme til syne: «Uten meg kan I intet gjøre.» Joh. 15, 5.

Gud har gitt menneskene udødelige prinsipper, og for disse kommer enhver menneskelig makt engang til å bøye seg. Han oppfordrer oss til ved forskrift og eksempel å gi verden en demonstrasjon om disse prinsipper. For dem som ærer ham ved å holde seg trofast til hans ord, vil følgen bli herlig. Det betyr meget å holde fast ved prinsipper som kommer til å bestå gjennom evighetene.

Personlig erfaring nødvendig for arbeiderne

Redaktørene av våre tidsskrifter, lærerne ved våre skoler og formennene i våre konferenser trenger alle til å drikke av de rene vannstrømmer fra livsens elv. Alle trenger til å få en fullere forståelse

av de ordene Herren talte til den samaritanske kvinnen: «Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke! da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann. ... Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» Joh. 4, 10—14.

[123]

Vi må gjøre forskjell på Herrens verk og livets alminnelige anliggender. Han sier: «Jeg vil igjen ta meg av deg og smelte ut dine slagger som med lutsalt og skille ut alt ditt bly. Og jeg vil atter gi deg slike dommere som i førstningen og rådsherrer som i begynnelsen; deretter skal du kalles rettferdighetens stad, en trofast by. Sion skal forløses ved rett, og de omvendte der ved rettferdighet.» Es. 1, 25—27. Disse ordene rommer en fylde av betydning. De inneholder en lærdom for alle som sitter i en redaktørs stilling.

Det ligger en dyp mening i disse ord av Moses: «Arons sønner Nadab og Abihu tok hver sitt ildkar og la ild i dem og la røkelse på ilden og bar fremmed ild for Herrens åsyn, som han ikke hadde befalt dem. Da gikk det ild ut fra Herrens åsyn og fortærte dem, og de døde for Herrens åsyn. Da sa Moses til Aron: Dette var det Herren talte om da han sa: På dem som står meg nær, vil jeg åpenbare min hellighet, og for alt folkets åsyn vil jeg forherlige meg.» 3 Mos. 10, 1—3. Dette inneholder en lærdom for alle som arbeider med den litteraturen som går ut fra våre forlagsinstitusjoner. Hellige ting må ikke blandes sammen med det alminnelige. De bladene som har så stor utbredelse, bør inneholde undervisning som er dyrebare enn den som kommer fram i døgnets alminnelige skrifter. «Hva har halmen å gjøre med kornet?» Jer. 23, 28. Vi ønsker rent korn som er grundig rensset.

«For så sa seeren til meg da hans hånd grep meg med makt, og han advarte meg mot å vandre på dette folks vei: I skal ikke kalle alt det sammensvergelse som dette folk kaller sammensvergelse, og hva det frykter, skal I ikke frykte og ikke reddes for. Herren, hærskares Gud, ham skal I holde hellig, og han skal være eders frykt, han skal være eders redsel. . . . Bind vitnesbyrdet inn, forsegl ordet i mine disipler! ... Til ordet og til vitnesbyrdet! Dersom de ikke sier så, det folk som ingen morgenrøde har.» Es. 8, 11—20.

Jeg vil rette alle våre arbeideres oppmerksomhet på det 6. kapitel hos Esaias. Les om den erfaringen Guds profet hadde da han så

[124] «Herren sitte på en høy, høy trone, og slepet av hans kåpe oppfylte tempelet. . . . Da sa jeg: Ve meg! Jeg er fortapt; for jeg er en mann med urene leper, og jeg bor midt iblant et folk med urene leper, og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskaernes Gud. Da fløy en av serafene bort til meg med en gloende sten i sin hånd; med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne har rørt ved dine leper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet. Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se, her er jeg, send meg!» Es. 6, 1—8.

Dette er den erfaring som er nødvendig for alle som arbeider i våre institusjoner. Det er fare for at de vil forsømme å opprettholde en levende forbindelse med Gud og ikke bli helliget ved sannheten. Det er grunnen til at de mister forståelsen av sannhetens kraft, mister evnen til å skjelne mellom det hellige og det alminnelige.

Mine brødre i ansvarsfulle stillinger, måtte Herren ikke bare salve deres øyne så dere kan se, men inngyte i deres hjerter den hellige oljen som fra de to oljegrenene strømmer gjennom de gylne rørene ned i den gullskålen som forsyner lampene i helligdommen! Måtte han «gi eder visdom og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, og gi eders hjerter opplyste øyne, så I kan forstå hvilket håp det er han har kalt eder til, ... og hvor overvettes stor hans makt er for oss som tror.» Ef. 1,17—19.

Gi som tro husholdere Guds folk mat i rette tid. Fremstill sannheten for folket. Arbeid som om hele det himmelske univers betraktet dere. Vi har ingen tid å kaste bort — ikke et øyeblikk. Vi må snart møte viktigere problemer, og det er nødvendig for oss å være skjult i klippekloften forat vi kan se Jesus og bli styrket ved hans hellige Ånd.

Stoff til utgivelse

La våre tidsskrifter bli brukt til offendiggjørelse av stoff med levende, alvorlig innhold. La hver artikkel være full av praktiske, oppløftende, foredlende tanker, tanker som kan bringe leseren hjelp, lys og styrke. Guds frykt og hellighet i familien bør verdsettes som aldri før. Hvis et folk noen gang behøvde å vandre med Gud slik som Enok gjorde, så behøver syvendedags adventstene å gjøre det

nå og vise sin oppriktighet ved ren og lutret tale, ved ord som er fulle av sympati, ømhet og kjærlighet.

Det er tider da refsende, straffende ord er nødvendige. De som er utenfor den rette veien, må vekkes opp så de kan innse sin fare. Det må lyde et budskap som skremmer dem opp av den dvalen som lenkebinder deres sanser. En moralsk fornyelse må finne sted, for ellers vil sjeler omkomme i sine synder. La sannhetens budskap som et skarpt, tveegget sverd trenge inn i hjertet. Kom med formaninger som kan vekke de likegyldige og lede uforstandige mennesker med et omflakkende sinn tilbake til Gud.

Vi må fengsle menneskenes oppmerksomhet. Vårt budskap er en duft av liv til liv eller av død til død. Sjelers skjebne ligger i vektskålen. Skarer oppholder seg i avgjørelsens dal. Det bør lyde en røst som sier: «Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Ba'al er det, så følg ham!» 1 Kong. 18, 21.

[125]

På samme tid må det ikke under noen omstendigheter forekomme noe som er preget av en hard, dømmende ånd. La ikke våre tidsskrifter inneholde noen som helst skarpe støt, bitter kritikk eller bitende sarkasme. Det har nesten lyktes Satan å drive Guds sannhet bort fra jorden, og han gleder seg når de som gir seg ut for å følge denne sannhet, viser at de ikke står under innflytelsen av en sannhet som undertvinger og helliger sjelen.

De som skriver for våre blader, bør ha så lite som mulig å gjøre med motstanderes innvendinger og argumenter. I alt vårt arbeid skal vi møte løgn med sannhet. Still sannheten opp mot alle personlige insinuasjoner, hentydninger og krenkelser. Bruk utelukkende himmelsk mynt. Gjør ikke bruk av annet enn det som bærer Guds bilde og innskrift. Driv sannheten inn, ny og overbevisende, for å undergrave og skjære vekk villfarelse.

Gud vil at vi alltid skal være rolige og overbærende. Uansett hvilken fremgangsmåte andre måtte følge, skal vi representere Kristus og gjøre som han ville gjøre under lignende forhold. Den kraft vår Frelser hadde, lå ikke i en sterk samling av skarpe ord. Det var hans mildhet, hans uegennyttige, beskjedne ånd som gjorde ham til en hjerteerobrer. Hemmeligheten ved vår fremgang ligger i at vi lar oss lede av den samme ånd.

Enighet

De som taler til menneskene gjennom våre tidsskrifter, bør være enige seg imellom. Ingenting som smaker av splid, bør finnes i våre skrifter. Satan søker alltid å vekke splid. For han vet godt at ved dette middel kan han på den mest effektive måten motarbeide Guds verk. Vi bør ikke gi rom for hans anslag. Kristi bønn for sine disipler var: «At de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg.» Joh. 17, 21. Alle sanne arbeidere for Gud vil arbeide i harmoni med den bønnen. I sine anstrengelser for å fremme verket vil alle åpenbare den enhet i mening og praksis som viser at de er Guds vitner, at de elsker hverandre. Overfor en verden som er splittet av uoverensstemmelse og strid, vil deres enighet vitne om deres forbindelse med himmelen. Det er det overbevisende tegnet på deres misjons guddommelige karakter.

[126]

Nyheter om erfaringer

De som redigerer bladene våre, trenger hjelp fra dem som arbeider på misjonsfeltet, og fra folk fjern og nær. I våre blad bør man kunne finne nyheter fra arbeiderne i alle deler av verden — artikler som taler om levende erfaringer. Vi behøver ikke romantikk, men i det daglige liv forekommer det faktiske opplevelser som ville være mer spennende enn romaner hvis de ble skildret i korte artikler, på samme tid som de ville være en uvurderlig hjelp i kristenlivet og i praktisk misjonsarbeid. Vi ønsker sannhet, en fast sannhet, fra gudhengivne menn, kvinner og unge mennesker.

Dere som elsker Gud og som har et sinn fullt av kostelige erfaringer fra det evige livs virkeligheter, tenn kjærlighetens og lysets flamme i Guds folks hjerter! Hjelp dem til å behandle livets problemer.

De artiklene som går ut til tusener av lesere, bør åpenbare renhet, høysinn og helliggjørelse i legeme, sjel og ånd for forfatterens vedkommende. Under den Hellige Ånds ledelse bør de bruke pennen som et middel til å så sæd til evig liv. Fyll spaltene i bladene våre med innhold som virkelig har verdi. Ta med emner fulle av evige interesser. Gud kaller oss opp på berget forat vi skal tale med ham,

og når vi i tro betrakter ham som er usynlig, vil våre ord i sannhet bli en duft av liv til liv.

Budskapet for denne tid

Alle bør gi mer undervisning, ha mer å skrive om og offentliggjøre angående det som nå snart skal oppfylles, og som har med sjelers evige velferd å gjøre. Gi mat i rette tid til gamle og unge, til rettferdige og til syndere. La alt som kan sies for å vekke menigheten opp av søvne, bli fremholdt uten omsvøp. Kast ikke vekk tiden med å fremholde slikt som ikke er av vesentlig betydning og som ingen forbindelse har med menneskenes nåværende behov. Les de første tre versene i Åpenbaringsens bok og se hvilken oppgave som er lagt på dem som bekjenner seg til å tro Guds Ord:

«Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for at han skulle vise sine tjenere det som snart skal skje; og han sendte bud ved sin engel og kunngjorde det i tegn for sin tjener Johannes, som har vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som skrevet er; for tiden er nær.» Åp. 1, 1—3.

[127]

Utgivelse av bøker

Bruk mer tid til å utgi og utbre bøker som inneholder den nær-værende sannhet. Led oppmerksomheten hen til bøker som omtaler praktisk tro og gudsfrykt, og på slike som handler om det profetiske ord. Menneskene må læres opp til å lese profetiens pålitelige ord i lyset av de levende orakler. De trenger til å få vite at tidenes tegn blir oppfylt.

Det er bare Gud som kan gi lykke til både å forfatte og til å utbre våre skrifter. Hvis vi i tro holder fast ved hans prinsipper, vil han samarbeide med oss når vi bringer bøkene ut til slike som vil få gagn av dem. Vi må be om den Hellige Ånd, stole på den og tro på den. Ydmyk, inderlig bønn kan utrette mer for å fremme utbredelsen av våre bøker enn alt det kostbare utstyret i verden.

Gud har store og ypperlige hjelpemidler som menneskene kan gjøre bruk av, og på den enkleste måte vil de guddommelige redskapers arbeid bli utviklet. Den guddommelige lærer sier: «Min Ånd

alene er i stand til å undervise og til å overbevise om synd. Det ytre gjør bare et forbigående inntrykk på sinnet. Jeg vil innprege sannhet på samvittigheten, og menneskene skal være mine vitner. Overalt i verden skal de fremholde mine krav på menneskets tid, på dets penger og på dets forstandsevner. Alle disse kjøpte jeg på Golgatas kors. Bruk de talenter som er blitt dere betrodd, til å forkynne sannheten i dens enfoldighet. La evangeliet bli sendt ut til alle deler av verden og lede byrdefulle sjeler til å spørre: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?»

Priser

For et begrenset tidsrom er våre tidsskrifter forsøksvis blitt utbudt for en meget lav pris. Men tross dette har vi ikke nådd det tiltenkte resultat — å få mange faste abonnenter. Disse anstrengelser blir gjort med betydelige omkostninger, ofte med tap og ut fra de beste motiver. Men hvis prisene ikke var blitt nedsatt, ville vi ha fått flere faste abonnenter.

Planer har vært satt fram om å senke prisene på våre bøker uten i tilsvarende grad å forandre produksjonsomkostningene. Dette er en feil. Virksomheten må bli holdt på en lønnende basis. Sett ikke prisene på bøker ned ved spesielle tilbud som vil kunne betegnes som lokkemiddel eller bestikkelse. Gud godkjenner ikke den slags metoder.

Det er krav om billige bøker, og disse krav må vi imøtekomme. Men den riktige planen er å bringe produksjonsomkostningene ned.

[128] På nye felter, der befolkningen er uvitende eller bare delvis sivilisert, er det stort behov for små bøker som fremholder sannheten i et enkelt språk, og som er rikelig illustrert. Disse bøker kan man selge for en lav pris, og illustrasjonene må selvfølgelig være billige.

Oversettelser

Langt større anstrengelser bør bli gjort for å utbre vår litteratur i alle deler av verden. Advarselen må bli gitt i alle land og til alle folk. Våre bøker må bli oversatt og utgitt på mange forskjellige språk. Vi bør utgi flere skrifter om vår tro på engelsk, tysk, fransk, dansk, norsk, svensk, spansk, italiensk, portugisisk og mange andre

tungemål. Og folk av alle nasjonaliteter bør bli opplært og utdannet slik at også de må kunne ta del i arbeidet.

Våre forlag bør gjøre alt som står i deres makt for å bringe lyset fra himmelen ut til verden. Menneskene blant alle nasjoner og tungemål bør på enhver mulig måte bli gjort oppmerksomme på slike ting som vil lede deres tanker til Bøkenes Bok.

* * * * *

Stor forsiktighet bør vises når man velger medlemmer til bokkomitéen. De menn som skal ta avgjørelsen angående bøker som skal utgis, bør være få og omhyggelig valt. Bare slike som har erfaringsmessig kjennskap til forfattervirksomhet, er kvalifisert til å innta en slik stilling. Bare slike hvis hjerter er behersket av Guds Ånd, bør utnevnes. De bør være bønnens menn, slike som ikke opphøyer seg selv, men som elsker og frykter Gud og har aktelse for sine brødre. Bare de som har mistillit til seg selv og blir ledet av guddommelig visdom, er kompetente til å fylle denne viktige stilling.

[129]

Kapittel 25—Kommersielt arbeid

Herren bestemte at det skulle opprettes forlag for å gjøre den nærværende sannhet kjent og for å utføre de forskjellige slags forretninger som hører med i denne virksomheten. På samme tid skulle de holde kontakten med verden ved like forat sannheten skulle være som et lys satt i en lysestake så det skal skinne for alle som er i huset. Ved Guds forsyn ble Daniel og hans medbrødre satt i forbindelse med de store menn i Babylon, forat disse menn skulle bli kjent med hebreernes religion og få kunnskap om at Gud hersker over alle rikene.

I Babylon kom Daniel i en høyst prøvende stilling. Men selv om han med troskap utførte sine plikter som statsmann, nektet han bestemt å ta del i noen handling som ville være imot Guds vilje. Dette gjorde sitt til at han ble omtalt, og på den måten lot Herren Daniels tro komme til den babyloniske konges kunnskap. Gud hadde lys for Nebukadnesar, og ved Daniel ble slike ting som var forutsagt i profetiene angående Babylon og andre riker, fremholdt for kongen. Da Nebukadnesars drøm ble uttydet, ble Jehova opphøyet som den som er mektigere enn jordiske herskere. På den måten ble Gud æret ved Daniels troskap. På lignende måte ønsker Herren at våre forlag skal vitne for ham.

Anledninger til kommersielt arbeid

Et av de midler som gjør at disse institusjoner kommer i berøring med verden, finner vi i kommersielt arbeid. På den måten blir en dør åpnet slik at sannhetens lys kan bringes videre. Arbeiderne vil kanskje tenke at de bare utfører timelig forretning når de sysler med den slags arbeid som vil vekke spørsmål angående den tro og de prinsipper som de hyller. Hvis de er av den rette ånd, vil de være i stand til å tale et ord i rette tid. Dersom lyset fra den himmelske sannhet og kjærlighet er i dem, kan det ikke la være å skinne. Til og med den måten de gjør

1902 — «Testimonies», VII, side 161—168. forretninger på, vil [130] være et uttrykk for guddommelige prinsipper. Om våre arbeidere, håndverkerne, vil man kunne si som det ble sagt fordom: «Jeg har fylt ham med Guds Ånd, med visdom og med forstand og med kunnskap og med dyktighet til alle slags arbeid.» 2 Mos. 31, 3.

Ikke i første rekke

Ikke i noe tilfelle skal forlagsinstitusjonene være opptatt hovedsakelig med kommersielt arbeid. Når slikt arbeid får innta den første plassen, kommer de som er knyttet til forlaget, til å miste av syne den hensikt det ble opprettet for, og deres arbeid kommer til å utarte.

Det er fare for at ledere som har tatt skade på sin åndelige innstilling, kommer til å underskrive kontrakter om å gi ut skrifter bare for vinnings skyld. Som følge av at man tar på seg et slikt arbeid, mister man hensikten med at forlaget ble opprettet, av syne, og institusjonen blir for en stor del betraktet på samme måte som man ville betrakte ethvert annet kommersielt foretagende. På den måten vanærer man Gud. I noen av våre forlag gjør det kommersielle arbeid det nødvendig stadig å forøke kostbart maskineri og annet utstyr. De utgifter dette krever, blir en tung beskatning av institusjonens resurser, og der det er meget arbeid å gjøre, er det ikke bare påkrevet å ha forøkt utstyr, men også en større arbeiderstab enn man kan holde under den riktige disiplin.

Noen påstår at kommersielt arbeid betyr en økonomisk fordel for trykkeriet. Men En som eier autoritet, har gjort en riktig vurdering av omkostningene ved dette arbeid i våre ledende forlag. Han la fram den riktige balansekonto, som viste at tapet overstiger vinningen. Han viste at dette arbeid fører med seg at personalet blir holdt i et stadig jag. I en atmosfære av hastverk, travelhet og verdslighet vil sann gudsfrykt og fromhet visne bort.

Det er ikke nødvendig at kommersielt arbeid helt blir utelukket fra forlagene, for dette vil bare lukke døren til for lysstråler som verden bør bli gjenstand for. Og en forbindelse med utenforstående behøver ikke å være til større skade for arbeiderne enn Daniels tro og prinsipper tok skade av hans arbeid som statsmann. Men la arbeid for utenforstående holde opp så snart det viser seg at det gjør inngrep i institusjonens åndelighet. Bygg opp det arbeid som representerer

[131] sannheten. La dette alltid ha den første plassen, og la kommersielt arbeid komme i annen rekke. Vår oppgave er å bringe advarselens og nådens budskap til verden.

Priser

I strevet med å sikre seg kunder utenfra for å hjelpe på forlagenes økonomiske vanskeligheter har man satt prisene så lavt at arbeidet ikke bringer noen vinning. De som roser seg av at det er overskudd, har ikke holdt nøyaktig regnskap med alle utgifter. Sett ikke prisene ned for å få en bestilling. Ta bare imot slikt arbeid som gir et rimelig utbytte.

På samme tid bør det ikke forekomme en skygge av selviskhet eller bedrag i våre forretningshandlinger. Ingen må benytte seg av en annens uvitenhet eller nødssituasjon og forlange urimelige priser for varer som blir solgt. Det vil sikkert forekomme sterk fristelse til å vike av fra den rette sti. Det vil melde seg utallige argumenter som taler for at man retter seg etter skikk og bruk og følger sedvaner som i virkeligheten er uærlige. Noen mener at når man har med listige mennesker å gjøre, må man rette seg etter skikk og bruk. Skulle man alltid holde seg til streng ærlighet, kan man ikke drive forretning og tjene til livets opphold, mener de. Hvor er vår tro på Gud? Han anerkjenner oss som sine sønner og døtre på betingelse av at vi går bort fra verden og skiller oss ut og ikke rører ved noe urent. Til hans institusjoner så vel som til hver enkelt kristen er disse ordene rettet: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet,» og hans sikre løfte er at alt det som er nødvendig her i livet, skal vi da få i tilgift. La det bli risset inn i samvittigheten som med en jerngriffel på klippen at sann fremgang, enten det nå er i dette liv eller det kommende, er noe vi bare kan oppnå ved trofast å etterleve rettens evige prinsipper.

Demoraliserende litteratur

Når våre forlag utfører en hel del kommersielt arbeid, er det stor fare for at en klasse tvilsom litteratur vil bli innført. Da jeg ved en viss anledning ble gjort oppmerksom på disse forhold, stilte min Veileder følgende spørsmål til en som innehadde en ansvarsfull stilling i et forlag: «Hvor stor betaling får du for dette arbeid?»

Tallene ble lagt fram for ham. Han sa: «Dette beløp er for lite. Hvis du gjør forretning på denne måten, blir det underskudd. Men selv om du fikk et meget større beløp, kan den slags litteratur bli trykt bare med stort tap. Innflytelsen på arbeiderne er demoraliserende. Alle de budskaper som Gud måtte sende, og som fremstiller arbeidets hellighet, blir nøytralisert ved din handling når du går med på å trykke slike ting.»

Verden blir oversvømt av bøker som heller burde brennes enn å bli utbredt. Bøker om indianerkriger og lignende emner utgitt og utbredt som et pengeforetagende, burde man helst aldri lese. Man blir grepet på en djevelsk måte ved slike bøker. Den hjerteskjærende fremstilling av forbrytelser og avskyeligheter har en gripende makt over mange unge og vekker et ønske hos dem om å gjøre seg bemerket, og det til og med ved de mest ondskapsfulle handlinger. Det finnes mange strengt tatt mer historiske verker som ikke er stort bedre. De ugjerninger og grusomheter og de lidenskapelige handlinger som blir skildret i disse skriftene, har arbeidet som en surdeig i mannes sinn og ledet til at de har prøvd å gjøre noe lignende. Bøker som beskriver de djevelske gjerninger hos menneskelige vesener, gjør de onde gjerninger offentlig kjent. Det er unødvendig å gjenoppleve enda en gang de forferdelige detaljer i forbrytelse og elendighet, og ingen som tror på sannheten for denne tid, bør være med på å forplante minnet om dem.

Kjærlighetshistorier og intetsigende og spennende eventyr utgjør en annen klasse bøker som er en forbannelse for hver den som leser dem. Forfatteren føyer kanskje til en god moral, og kanskje fletter han inn religiøse tanker i hele verket. Men i de fleste tilfelle er Satan bare kledd i engledrakt for på en enda mer virkningsfull måte å kunne bedra og forføre. Sinnet blir i høy grad påvirket av den næringen det får. De som leser intetsigende, spennende eventyr, blir uskikket til å utføre de pliktene som ligger foran dem. De lever et uvirkelig liv og har ikke noe ønske om å granske Skriften og å spise av den himmelske manna. Åndsevnene blir svekket og mister sin kraft til å overveie pliktens og skjebnens store problemer.

Jeg er blitt undervist om at de unge blir utsatt for den største fare når de leser dårlig litteratur. Satan leder stadig de unge og dem i moden alder til å la seg dåre av verdiløse eventyr. Dersom en stor del av de bøkene som kommer ut, kunne bli utryddet, ville det bli satt

en stopper for en pest som øver en fryktelig virkning ved å svekke sinnet og forderve hjertet. Ingen er så rotfestet i riktige prinsipper at han er sikret mot fristelse. All denne verdiløse lesningen bør man absolutt forkaste.

Vi har ingen tillatelse fra Herren til å trykke eller selge slike skrifter, for de er et middel til å ødelegge mange sjeler. Jeg vet hva jeg taler om, for den saken er blitt lagt klart fram for meg. De som tror budskapet for denne tid, må ikke ta på seg slikt arbeid i den tanken at de skal tjene penger. Herren vil legge en sykdom på de midler som de på den måten skaffer seg. Han vil spre mer enn det blir samlet inn.

[133] Det er en annen klasse litteratur som er mer smittende enn spedalskhet og mer dødbringende enn Egypts plager, og som våre forlag stadig må være på vakt mot. Når de tar på seg kommersielt arbeid, må de passe på at slike skrifter som fremholder Satans vitenskap, ikke får adgang til våre institusjoner. La ikke verker som forfekter de sjelsødeleggende teorier i hypnotismen, spiritismen eller andre lovløshetens hem-meligheter, få plass i våre forlag.

Funksjonærene må ikke bli opptatt med noe som kan så et eneste tvilens frø angående Skriftens autoritet eller renhet. La ikke noen hensyn føre til at de unge, som med et så begjærlig sinn griper alt som er nytt, blir stilt overfor vantroens tanker. Selv for den aller høyeste betaling som man kan oppnå, ville det å gi ut slike verker bare bety et umåtelig tap.

Å tillate lesning av denne art å gå gjennom våre institusjoner er det samme som å legge frukten av det forbudte kunnskapens tre i arbeidernes hender og gi den til verden. Det er å innby Satan å komme inn med sin fortryllende vitenskap og innføre sine prinsipper i selve de institusjonene som har til formål å fremme Guds hellige verk. Å utgi lesning av denne slags ville være det samme som å legge ladning i fiendens skytevåpen og gi ham dem i hånden til å bruke mot sannheten.

Tror dere at Jesus vil stå i forlaget for å arbeide gjennom menneskelige sinn ved sine tjenende engler, og tror dere at han vil gjøre sannheten som går ut fra pressene, til en advarende makt i verden dersom Satan får lov til å ødelegge arbeidernes sinn ved selve institusjonen? Kan Guds velsignelse følge de skriftene som kommer fra pressen når det fra den samme pressen blir sendt ut djevlesk

vranglære og bedrag? «Gir vel kilden av samme oppkomme søtt og beskt vann?» Jak. 3, 11.

Det er nødvendig at lederne i våre institusjoner innser at de, når de overtar stillingen, blir ansvarlige for den åndelige føden arbeiderne får mens de er i institusjonen. De er ansvarlige for arten av den lesningen som går ut fra våre presser. De vil bli krevd til regnskap for den innflytelsen som blir øvd ved at de innfører slike ting som kan sette en plett på institusjonen, besmitte arbeiderne eller villeden verden.

Dersom slike ting får lov å få plass i våre institusjoner, vil det vise seg at det i Satans planer er en forførende makt som ikke lar seg drive ut. Dersom fristeren får lov til å så sin onde sæd, kommer den til å spire og bære frukt. Han kommer til å få en høst han kan samle inn i selve de institusjonene som med midler fra Guds folk er blitt opprettet for å fremme Herrens verk. Følgen blir at i stedet for kristelige arbeidere blir det sendt ut i verden en skare utlærte skeptikere.

I disse tilfelle hviler det et stort ansvar ikke bare på lederne, men på funksjonærene. Jeg har et ord å si til arbeiderne i hvert forlag som er opprettet blant oss: Dersom dere elsker og frykter Gud, så nekt å ha noe å gjøre med den kunnskapen som Gud advarte Adam imot. Typografene bør nekte å sette en linje av slikt stoff. Korrekturleserne bør la være å lese, og maskinarbeidere og bokbindere bør nekte å ha noe med det å gjøre. Hvis dere blir oppfordret til å arbeide med slike ting, bør det kalles sammen til møte av arbeiderne i institusjonen, forat man kan komme til å forstå hva slike ting betyr. De ledende i institusjonen vil kanskje påstå at arbeiderne ikke er ansvarlige, men at det er styret som må ordne slike forhold. Men dere er ansvarlige — ansvarlige for hvordan dere bruker deres øyne, deres hender, deres forstand. Disse har Gud betrodd dere forat dere skal bruke dem for ham, ikke i Satans tjeneste.

Når noe som inneholder villfarelser, noe som motvirker Guds verk, blir trykt i våre forlag, krever Gud til ansvar ikke bare dem som tillater Satan å legge en felle for sjeler, men også dem som på noen måte er medvirkende i fristelsen.

Mine brødre i ansvarsfulle stillinger, pass på at dere ikke spenner deres arbeidere for vognen til overtro og kjetteri. La ikke de institu-

[134]

sjonene som er opprettet av Gud for å sende livgivende sannhet ut, bli gjort til et redskap for å utbre sjelsødeleggende villfarelse.

Våre forlag, fra de minste til de største, bør nekte å trykke en linje av slikt ødeleggende stoff. Gjør det forståelig for alle vi har å gjøre med, at litteratur som inneholder den ondes vitenskap, er utelukket fra alle våre institusjoner.

Vi kommer i forbindelse med verden, ikke forat vi skal bli gjennomsyret av dens usannheter, men forat vi som Guds redskaper må [135] kunne gjennomsyre verden med hans sannhet.

Kapittel 26—Trykkerier på misjonsfeltene

Det er meget å gjøre i forbindelse med å opprette sentrer for vår virksomhet på nye felter. Misjonstrykkerier bør opprettes på mange steder. I forbindelse med våre misjonsskoler bør det være anledning til å fremstille trykksaker og til å lære arbeiderne opp i denne bransje. Der det blir gitt undervisning til folk av forskjellige nasjonaliteter, bør enhver lære å utføre trykkeriarbeid på sitt eget språk og også å oversette til dette språk fra engelsk. Og mens han selv lærer seg engelsk, bør han gi undervisning i sitt eget språk til slike engelsktalende elever som måtte behøve å tilegne seg det. På den måten vil noen av de elevene som er utenlandske av fødsel, kunne greie utgiftene for sin utdannelse, og arbeidere kunne bli dyktiggjort til å gi verdifull hjelp i misjonsforetagender.

I mange tilfelle må forlagsvirksomheten begynne i en mindre målestokk. Den får mange vanskeligheter å kjempe med og må drives med små midler. Men ingen bør bli motløs av den grunn. Det er verdens vis å begynne med pomp og prakt og ros, men allsammen vil bli til intet. Guds metode er å la den ubetydelige begynnelsen bli til sannhetens og rettferdighetens seier. Ingen har derfor grunn til å bli stolt av en heldig begynnelse eller motløs over en tilsynelatende svakhet. Gud er rikdom og fylde og kraft for sitt folk, når de ser fram til det som ikke er synlig. Å følge hans rettledning vil si å følge veien til trygghet og sann fremgang. «Dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.» 1 Joh. 5, 4.

Det var ikke menneskelig makt som grunnla Guds verk, og heller ikke kan menneskelig makt ødelegge det. Til dem som fører hans verk fremad til tross for vanskelighet og motstand, vil Gud til stadighet gi veiledning og beskyttelse av sine hellige engler. Hans verk på jorden kommer aldri til å stanse. Oppbyggingen av hans åndelige tempel vil gå fram helt til det er fullført, og toppstenen skal bli ført fram under ropet: «Nåde, nåde være med den!»

1902 — «*Testimonies*», VII, side 169—170.

[136]

Kapittel 27—Menigheten og forlaget

Medlemmene i en menighet som har et av våre forlag innenfor sitt område, har den ære å ha et av Herrens særskilte redskaper i sin midte. De bør sette pris på denne ære og forstå at den fører med seg et overmåte hellig ansvar. Deres innflytelse og eksempel vil gjøre meget til å hjelpe eller hindre institusjonen i å utføre sin oppgave.

Etter hvert som vi nærmer oss den siste krisen, er det av livsviktig betydning at harmoni og enighet råder mellom Herrens redskaper. Verden er full av storm og strid og uoverensstemmelse. Men under ett hode — pavemakten — vil menneskene bli enige om å kjempe mot Gud ved å kjempe mot hans vitner. Denne forening vil bli understøttet av den store opprører. Mens han søker å forene sine redskaper til krig mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dem som forsvarer den. Han stifter avind, ond mistanke og baktalelse for å skape disharmoni og splid. Medlemmene i Kristi menighet har makt til å krysse sjelefiendens planer. I en slik tid må de ikke ligge i uoverensstemmelse med hverandre eller med noen av Herrens arbeidere. La det midt i den alminnelig utbredte disharmoni være ett sted hvor harmoni og enighet råder, fordi man gjør Bibelen til veileder i livet. La Guds folk innse at det påhviler dem som et ansvar å bygge opp hans redskaper.

Brødre og søstre, det vil glede Herren hvis dere av hjertet begynner å støtte forlaget med deres bønner og deres midler. Be hver morgen og kveld om at Guds rikeste velsignelse må hvile over det. Oppmuntre ikke til kritikk og klage. La ingen knurr eller misnøye komme over deres leper. Husk på at engler hører disse ord. Alle må få anledning til å se at disse institusjoner er etter Guds anvisning. De som nedsetter dem for å fremme sine egne interesser, må gjøre regnskap for Gud. Hans hensikt er at alt i forbindelse med hans verk skal behandles som hellig.

Gud ønsker at vi skal be meget mer og tale meget mindre. Inngangen

[137] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 182—190. til himmelen er fylt

med en flom av hans herlighets lys, og han vil la dette lys skinne inn i hjertet hos hver som vil stå i det rette forhold til ham.

Enhver anstalt kommer til å få vanskeligheter å kjempe med. Prøvelser blir tillatt for å stille Guds folks hjerter på prøve. Når et av Guds redskaper møter motgang, vil det vise seg hvor stor tro vi har på Gud og på hans verk. I en slik tid må ingen betrakte forholdene i det dårligste lys og gi uttrykk for tvil og vantro. Kritiser ikke dem som bærer byrder av ansvar. Forgift ikke samtalen i deres hjem med kritikk over Herrens arbeidere. Foreldre som er preget av denne kritiske ånd, gir ikke sine barn det som kan gjøre dem vise til frelse. Deres tale gjør sitt til å svekke troen og tilliten ikke bare hos barna, men også hos de eldre.

Alle har en viss mangel på aktelse og ærbødighet for hellige ting. Satan vil med den største nidkjærhet slutte seg til kritikerne for å oppelske vantro, misunnelse, avind og uærbødighet. Han er alltid i aktivitet for å besjele menneskene med sin ånd, å slokke den innbyrdes kjærlighet som brødre bør bevare som hellig, å motarbeide tillit og å oppegge til misunnelse, til ond mistanke og til ordstrid. La oss ikke finnes å være hans medarbeidere. Et eneste hjerte som er åpent for hans innskytelser, kan så ut mange misfornøynens frø. På den måten kan man utføre et arbeid som vil ha til følge sjelers fordervelse i en grad som ikke helt vil bli åpenbart før på den ytterste store dommens dag.

Kristus sier: «Den som forfører én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre at det var hengt en kvernsten om hans hals og han var nedsenket i havets dyp. Ve verden for forførelser! for forførelser må komme; men ve det menneske som forførelsen kommer fra!» Matt. 18, 6. 7. Her blir det lagt et stort ansvar på medlemmene av menigheten. La dem vokte seg så de ikke ved uoppmerksomhet overfor de sjeler som er unge i troen og ved, under Satans tilskyndelse, å så ut tvilens og vantroens såkorn gjør seg skyldige i ødeleggelsen av en sjel. «Gjør rette stier for eders føtter, forat ikke det halte skal komme rent i ulag, men heller må bli helbredet! Jag etter fred med alle og etter helliggjørelse; for uten helliggjørelse skal ingen se Herren. Og gi akt på at ikke noen viker tilbake fra Guds nåde, at ikke noen bitter rot skal vokse opp og volde mén, og mange bli smittet ved den.» Heb. 12, 13—15.

Samarbeid med Gud

Satans redskaper har stor makt, og Herren oppfordrer sitt folk til å styrke hverandre: «Oppbygg eder på eders høyhellige tro.»

[138] I stedet for å samarbeide med Satan bør enhver lære hva det betyr å samarbeide med Gud. I disse trykkende tider har han et verk som skal utføres og som krever den faste frimodighet og tro som gjør oss i stand til å styrke hverandre. Alle trenger til å stå skulder til skulder og hjerte til hjerte som Guds medarbeidere. Hva kunne det ikke i og ved Guds nåde bli utrettet dersom menighetsmedlemmene ville stå sammen om å støtte hans arbeidere, om å hjelpe med sine bønner og sin innflytelse når motløsheten trenger på fra alle sider! Da er det tiden til å arbeide som tro husholdere.

I stedet for å gi seg til å kritisere og bebreide bør våre brødre og søstre tale oppmuntrende og tillitsfulle ord angående Herrens redskaper. Gud oppfordrer dem til å oppmuntre hjertene hos dem som bærer tunge byrder, for han arbeider sammen med dem. Han oppfordrer dem til å erkjenne den kraft som holder hans redskap oppe. Vis Herren ære ved at du til det ytterste av dine evner gir det den innflytelse det bør ha.

Tal til arbeiderne når du har anledning til det. Tal slike ord som kan gi styrke og inspirasjon. Vi er altfor likegyldige overfor hverandre. Altfor ofte glemmer vi at våre medarbeidere trenger til styrke og oppmuntring. Nøl ikke med å forsikre dem om din interesse og sympati i stunder med særlige vanskeligheter og byrder. Når du søker å hjelpe dem med dine bønner, bør de få vite at du gjør det. Send budskapet fra Gud til arbeiderne ut gjennom rekkene: «Vær frimodig og sterk.» Josva 1, 6.

Lederne ved våre institusjoner har den uhyre vanskelige oppgaven på en klok måte å skulle opprettholde orden og disiplin blant de unge som er under deres oppsyn. Medlemmene i menigheten kan gjøre meget for å holde deres hender oppe. Når de unge ikke er villige til å bøye seg for disiplinen innenfor institusjonen, eller når de i tilfelle av uoverens-stemmelse med sine overordnede vil søke å få igjennom sin egen vilje, bør foreldrene ikke blindt gi sine barn medhold og sympatisere med dem. Det ville være bedre, langt bedre for deres barn å lide, bedre for dem å ligge i sine graver enn å bli opplært til å oppføre seg lettsindig mot de prinsipper som danner selve

grunnvollen til troskap mot sannheten, mot deres medmennesker og mot Gud.

I tilfelle av vanskeligheter med dem som har dem under oppsyn, bør man gå til slike som har myndighet, og få vite hva som er sant. Husk på at de ledende i de forskjellige avdelinger forstår meget bedre enn andre hvilke regler som er nødvendige. Vis tillit til deres avgjørelse og ha aktelse for deres myndighet. Lær barna deres opp til å respektere og hedre dem som Gud har vist aktelse og heder ved å sette dem i betrodde stillinger.

[139]

Ikke på noen måte kan menighetsmedlemmene mer virkningsfullt støtte de anstrengelser som de ledende i våre institusjoner gjør, enn ved at de gir et eksempel på den rette orden og disiplin i sine egne hjem. Foreldrene må i sin tale og opptreden gi barna et forbilde på hva de ønsker at disse skal være. Renhet i tale og kristelig høflighet må alltid bli opprettholdt. La det aldri komme noen oppmuntring til synd, til ond tale eller ond mistanke. Lær barna og de unge opp til å ha aktelse for seg selv, å være tro mot prinsipper, tro mot Gud. Lær dem å respektere og lyde Guds lov og reglene i hjemmet. Da vil de følge disse prinsipper i sitt liv og etterleve dem i all sin omgang med andre. De vil elske sin neste som seg selv. De vil skape en ren atmosfære, og de vil øve en innflytelse som kan være til oppmuntring for vaklende sjeler på den stien som fører til lykke og til himmelen.

Barn som får en slik undervisning, kommer ikke til å bli en byrde eller årsak til bekymring i våre institusjoner. De vil støtte dem som bærer ansvar. Når de får den riktige veiledning, blir de skikket til å fylle betrodde stillinger, og ved forskrift og eksempel vil de stadig hjelpe andre til å gjøre det som er rett. De vil vurdere sine egne evner på en rettferdig måte og gjøre best mulig bruk av sine fysiske, intellektuelle og åndelige krefter. Slike sjeler er rustet mot fristelse. De kan ikke så lett bli overvunnet. Ved Guds velsignelse er slike personligheter lysbærere. Deres innflytelse vil lede til at andre blir opplært til å utøve praktisk kristendom i hverdagslivet.

Når menighetsmedlemmene er fylt med kjærlighet til sjeler og er våkne overfor sine privilegier og anledninger, kan de øve en uberegnelig innflytelse til det gode over de unge som er i våre institusjoner. Deres eksempel på troskap i hjemmet, i forretning og i menigheten, den vennlighet og kristelige høflighet som de utviser i samfunnet, sammen med sann interesse for de unges åndelige ve og vel vil

gjøre sitt til at karakteren hos disse unge blir slik at de kan utføre en tjeneste for Gud og for sine medmennesker både i dette liv og i det kommende.

Forlagets plikt overfor menigheten

På samme tid som menigheten har et ansvar overfor forlaget, har også forlaget ansvar overfor menigheten. Hver av dem skal støtte hverandre.

[140] De som har ansvarsfulle stillinger i forlaget, må ikke være så opptatt med arbeid at de ikke får tid til å holde den åndelige interessen ved like. Når denne interessen blir bevart levende i forlaget, vil den øve en mektig innflytelse i menigheten. Og når den blir holdt levende i menigheten, vil den øve en mektig innflytelse i forlaget. Guds velsignelse kommer da til å hvile over arbeidet, når det blir ledet på en slik måte at sjeler blir vunnet for Kristus.

Alle arbeidere ved forlaget, alle som bekjenner Kristi navn, bør være arbeidere i menigheten. Det er av avgjørende betydning for deres eget åndelige liv at de gjør bruk av ethvert nådemiddel. De oppnår ikke styrke ved å stå som tilskuere, men ved å bli arbeidere. Enhver bør være beskjeftiget i en eller annen gren av regulært, systematisk arbeid i forbindelse med menigheten. Alle bør forstå at dette er deres plikt som kristne. I kraft av deres dåpsløfte er de forpliktet til å gjøre alt som står i deres makt for å bygge opp Kristi menighet. Vis dem at kjærlighet og lydighet mot deres Gjenløser, troskap mot idealene for sann verdighet som menn og kvinner, troskap mot den institusjonen de er knyttet til, krever dette. De kan ikke være tro Kristi tjenere, de kan ikke være virkelig rettskafne menn og kvinner, de kan ikke være brukbare arbeidere i Guds institusjoner når de forsømmer disse plikter.

Lederne i de forskjellige avdelinger i institusjonen bør særlig sørge for at de unge utvikler riktige vaner i denne retning. Når menighetens møter blir forsømt eller plikter i forbindelse med menighetsarbeidet blir ugjort, bør man søke å finne årsaken til dette. Prøv ved en vennlig, taktfull fremgangsmåte å vekke de likegyldige og å gjenopplive en dalende interesse.

Ingen bør tillate at deres eget arbeid danner en unnskyldning for å forsømme Herrens tjeneste. Det ville være langt bedre om de la til side arbeidet for seg selv enn at de forsømmer plikten mot Gud.

* * * * *

Til brødre pålagt ansvar ved våre forlag

Jeg vil understreke for dere betydningen av å overvære våre årsmøter, ikke bare forretningsmøtene, men de møtene som kan bringe dere åndelig opplysning. Dere innser ikke hvor nødvendig det er å ha en inderlig forbindelse med himmelen. Uten denne forbindelsen kan ingen av dere være trygg, ikke en eneste kan være skikket til å utføre Guds oppgave på en riktig måte.

I dette arbeid vil fremgangen mer enn i noe verdslig foretagende stå i forhold til den hengivenhetens og selvoppofrelsens ånd som arbeidet blir utført med. De som bærer ansvar som ledere i virksomheten, trenger til å være i en stilling der Guds Ånd kan gjøre inntrykk på dem. Dere trenger til å ha en meget større lengsel enn andre etter å ta imot den Hellige Ånds dåp og kunnskap om Gud og Kristus, fordi den stilling som er dere betrodd, er mer ansvarsfull enn den stilling den alminnelige arbeider har.

[141]

Naturlige og tilegnede evner er alle sammen gaver fra Gud og må stadig være behersket av hans Ånd, av hans guddommelige, helliggjørende kraft. Dere trenger til en dypere følelse av deres mangel på erfaring i dette arbeid og til å gjøre alvorlige forsøk på å skaffe dere den nødvendige kunnskap og visdom så dere kan bruke enhver kroppslig og åndelig evne på en slik måte at Gud blir æret ved det.

«Jeg vil gi eder et nytt hjerte.» Esek. 36, 26. Kristus må bo i deres hjerter på samme måte som blodet sirkulerer omkring i legemet som en livgivende kraft. Dette emne kan vi ikke understreke for sterkt. På samme tid som sannheten må være vår rustning, trenger vår overbevisning til å bli styrket med den levende sympati som særmerket Kristi liv. Dersom sannheten, den levende sannhet, ikke kommer til uttrykk i karakteren, kan ikke noe menneske bli stående. Det er bare en makt som kan gjøre oss trofaste og bevare oss trofaste,

nemlig Guds nåde i sannheten. Den som forlater seg på noe annet, holder allerede på å vakle og er ferdig til å falle.

Herren ønsker at dere skal forlate dere på ham. Gjør mest mulig ut av enhver anledning til å komme til lyset. Dersom dere fortsetter å være skilt fra de hellige innflytelser som kommer fra Gud, hvordan skulle dere da kunne oppfatte åndelige ting?

Gud oppfordrer oss til å gjøre bruk av enhver anledning så vi kan tilegne oss en beredelse for et arbeid for ham. Han venter at dere setter alle deres krefter inn på å utføre dette og å opprettholde en levende forståelse av dets hellighet og de fryktelige ansvar det fører med seg. Guds øye hviler på dere. Ingen av dere kan uten risiko komme til ham med et ufullkomment offer, et offer som hverken koster studium eller bønn. Et slikt offer kan han ikke ta imot.

Jeg ber dere innstendig om å våkne opp og søke Gud for dere selv. Rop med største alvor til Jesus fra Nasaret, når han går forbi: «Herre, du Davids sønn! forbarm deg over meg!» Så vil også dere bli seende. Ved Guds nåde får dere da det som har større verdi enn gull eller sølv eller kostelige stener.

[142]

Kapittel 28—Guds redskapers hellighet

Det er mange som ikke ser noen forskjell mellom et alminnelig forretningsforetagende, som f. eks. et verksted, en fabrikk eller en kornåker, og en institusjon som særlig er opprettet for å fremme interessene for Guds sak. Men den samme forskjell som Gud innførte i gamle dager mellom det som var innviet og det alminnelige, det hellige og det uinnviede, består den dag i dag. Denne forskjell ønsker han at enhver arbeider i våre institusjoner skal se og ha aktelse for. De som har en stilling i våre forlag, nyter en stor ære. Et hellig verv hviler på dem. De er kalt til å være Guds medarbeidere. De bør verdsette anledningen til en så nær forbindelse med de himmelske redskaper, og de bør føle at de har et stort privilegium ved at de får lov til å vie sine evner, sin tjeneste og sin utrettelige årvåkenhet til Herrens institusjon. De bør være besjelet av et sterkt forsett, av et opphøyet mål, av iver etter å gjøre forlaget til nettopp det som Gud vil det skal være — et lys i verden, et trofast vitne for ham, et minnesmerke om sabbaten fra det fjerde bud.

«Han har gjort min munn til et skarpt sverd og skjult meg i sin hånds skygge; han har gjort meg til en blank pil og gjemt meg i sitt kogger. Og han sa til meg: Du er min tjener, du er Israel, på hvem jeg vil åpenbare min herlighet. . . . Det er for lite at du er min tjener til å gjenreise Jakobs stamme og føre den frelste rest av Israel tilbake; så vil jeg da gjøre deg til hedningenes lys, forat min frelse må nå til jordens ende.» Es. 49, 2—6. Dette er Herrens ord til alle som på noen måte er knyttet til hans utvalte institusjoner. Gud har favorisert dem og ført dem inn i kanaler hvor lyset skinner. De er i hans spesielle tjeneste, og dette må de ikke akte som en liten sak. Deres forståelse av ansvar og gudhengivenhet bør stå i forhold til den stilling de har i et hellig tillitsverv. En tom, nedverdiggende tale og en dårlig oppførsel må man ikke gi seg av med. Sansen for stedets hellighet bør skjerpes og utvikles.

For dette sitt utvalte redskap har Herren en stadig og våken omsorg.

- [143] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 191—192. Kan hende maskinene går under tilsyn av menn som er dyktige til å bruke dem, men hvor lett kunne det ikke hende at en liten skrue blir glemt eller at en liten del av maskineriet er i uorden, og hvilke ødeleggende følger kunne ikke det få! Hvem har avverget ulykker? Guds engler har overoppsyn med arbeidet. Hvis de som har tilsyn med maskineriet, fikk øynene åpnet, ville de kunne se den himmelske beskyttelse. I ethvert rom i forlaget hvor det blir utført et arbeid, er det et vitne som legger merke til den ånden dette blir gjort ved, og gir akt på den
- [144] troskap og uegennytte som kommer til syne.

Kapittel 29—Samarbeid

Når det blir opprettet institusjoner på nye steder, blir det ofte nødvendig å legge ansvar på slike som ikke har fullt kjennskap til enkelthetene i arbeidet. Disse personer arbeider under meget ugunstige forhold, og dersom de og deres medarbeidere ikke har en uselvvisk interesse for Herrens institusjon, kommer det til å melde seg forhold som er en hindring for fremgang.

Mange mener at den grenen av arbeidet som de tar seg av, bare tilhører dem, og at ingen annen bør ha noe å si angående den. Kan hende disse samme personene er ukyndige når det gjelder de beste metoder for arbeidet. Men hvis noen våger seg til å gi dem råd, føler de seg støtt og blir enda mer oppsatt på å følge sin egen selvstendige dømmekraft. På den annen side finnes det arbeidere som ikke er villige til å hjelpe eller undervise sine medarbeidere. Andre, slike som er uerfarne, vil ikke at andre skal kjenne til deres ukyndighet. De gjør feil på bekostning av en mengde tid og materiell, fordi de er for stolte til å søke råd.

Det er ikke så vanskelig å finne årsaken til disse besværligheter. Arbeiderne har vært selvstendige tråder, mens de burde ha betraktet seg som tråder som må veves sammen for å gjøre sitt til at mønsteret blir dannet.

Slike ting er til sorg for den Hellige Ånd. Gud vil at vi skal lære av hverandre. En vanhellig selvstendighet bringer oss i en stilling der han ikke kan samarbeide med oss. Med slike forhold er Satan meget tilfreds.

Det bør ikke være noen hemmelighetsfullhet, ingen frykt for at andre skal få noe av den kunnskapen som tilhører oss. En slik ånd kan gi årsak til stadig mistanke og tilbakeholdenhet. Ond mistanke og ødeleggende tanker blir næret, og broderkjærligheten dør ut i hjertet.

Enhver gren av Guds verk er knyttet til enhver annen gren. Det kan ikke forekomme noe eksklusivt i en institusjon der Gud leder.

Han er den som råder over all god tone og dyktighet. Alle riktige metoder har

[145] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 197—198. sin opprinnelse i ham. Han er den som bringer kunnskap om dette, og ingen bør se på denne kunnskap som noe som utelukkende tilhører en selv.

Enhver arbeider bør ha interesse for enhver gren av virksomheten. Dersom Gud har gitt ham fremsyn, evner og kunnskap som kan være til hjelp i noen retning, bør han gi til andre det han selv har tatt imot.

All den dyktighet som man ved uegennyttig interesse kan knytte til institusjonen, bør settes inn for å gi den fremgang og gjøre den til et levende, virksomt redskap for Gud. Våre forlag trenger nettopp slike gudhengivne arbeidere som eier talenter og innflytelse.

Enhver arbeider kommer til å bli prøvd for å vise om han arbeider for å hjelpe fram Herrens institusjon eller for å tjene sine egne interesser. De som er omvendt, vil daglig gi bevis på at de ikke søker å utnytte de fortrin og den kunnskapen de har oppnådd, til personlig fordel. De innrømmer at et guddommelig forsyn har gitt dem disse fortrinnene, og at de som Herrens redskaper må kunne tjene hans sak ved å gjøre et godt arbeid.

Ingen bør arbeide fordi de har lyst til å bli æret og hige etter å være den største. En tro arbeider vil gjøre sitt beste, fordi han på den måten kan herliggjøre Gud. Han vil søke å gjøre bruk av alle sine evner. Han vil utføre sine plikter som for Gud. Hans eneste ønske vil være at Kristus må bli hyllet og bli gjenstand for en fullkommen tjeneste.

[146] Arbeiderne bør legge alt inn på å oppnå fordeler for Herrens verk. Når de gjør dette, oppnår de selv styrke og dyktighet.

Kapittel 30—Selvbeherskelse og troskap

Vi har ingen rett til å overanstrenge hverken de åndelige eller de legemlige krefter, slik at vi lett blir opphisset og kommer til å uttale oss på en måte som er til vanære for Gud. Herren ønsker at vi alltid skal være rolige og overbærende. Hvordan andre enn måtte oppføre seg, må vi representere Kristus og gjøre alt slik som han ville gjøre det under lignende forhold.

Den som har en betrodd stilling, må ta avgjørelser som kan ha meget viktige følger. Han må ofte tenke hurtig, og dette kan bare de som øver en streng avholdenhet, gjøre på en heldig måte. Sinnet blir styrket når de fysiske og åndelige krefter får den rette behandling. Hvis anstren-gelsen ikke er for stor, får sinnet ny styrke ved hver øvelse.

Ingen uten en helhjertet kristen kan være en virkelig gentleman.

Hvis man unnlater å rette seg etter Guds krav i enhver enkelthet, betyr det avgjort nederlag og tap for overtrederen. Når man lar være å følge Herrens vei, berøver man sin skaper den tjenesten som tilkommer ham. Dette virker tilbake på vedkommende selv. Han går glipp av den nåde, den kraft og den karakterstyrke som enhver har forretten til å kunne ta imot når han overgir alt til Gud. I et liv skilt fra Kristus er han utsatt for fristelse. Han gjør feil i sitt arbeid for Mesteren. Når han ikke trofast holder fast ved prinsipper når det gjelder småting, forsømmer han å gjøre Guds vilje i de større ting. Han lever etter de prinsippene han selv har vendt seg til.

Gud kan ikke forene seg med slike som lever for å behage seg selv og stille seg selv først. De som gjør dette, kommer i det lange løp til å bli de siste av alle. Den synden som er mest håpløs og ulegelig, er meningsstolthet, selvbedrag. Den står i veien for all vekst. Når en mann har karakterfeil og likevel ikke innser dette, når han er så gjennomtrengt av selvgodhet at han ikke kan se sine feil, hvordan skal han da kunne bli rensset? «De friske trenger ikke til lege, men de som har ondt.»

1902 — «*Testimonies*», VII, side 199—202. Matt. 9, 12. Hvordan [147]

kan en mann forbedre seg når han mener at hans veier er fullkomne?

Når en som mener seg å være ledet og undervist av Gud, forlater veien på grunn av selvtillit, vil mange følge hans eksempel. Hans feiltrin kan lede til at tusener blir ført på villspor.

Nødvendigheten av å bære frukt

Legg merke til lignelsen om fikentreet: «En mann hadde et fikentre som var plantet i hans vingård, og han kom og lette etter frukt på det, og fant ingen. Da sa han til vingårdsmannen: Se, i tre år er jeg nå kommet og har lett etter frukt på dette fikentre og har ikke funnet noen; hugg det ned! Hvorfor skal det også oppta jorden til ingen nytte? Men han svarte ham: Herre! la det ennå stå dette år, til jeg får gravd omkring det og lagt gjødning på, om det kanskje kunne bære til neste år! Hvis ikke, da kan du hugge det ned.» Luk. 13, 6—9.

«Hvis ikke.» I disse ordene er det en lærdom for alle som har forbindelse med Guds verk. Det treet som ikke bar frukt, fikk en prøvetid. På samme måte bærer Gud lenge over med sitt folk. Men om dem som har hatt store fortrin og som innehar høye og hellige tillitsverv, men ikke bærer frukt, sier han: «Hugg det ned! Hvorfor skal det også oppta jorden til ingen nytte? »

De som er knyttet til Herrens særskilte redskaper, bør huske på at han vil søke etter frukt fra sin vingård. De rentene han krever, skal være i forhold til de velsignelser som blir gitt. Himmelen engler har besøkt og gjort tjeneste på ethvert sted der Guds institusjoner er opprettet. Utroskap i disse institusjoner er en større synd enn den ville være på et annet sted, fordi den har en større innflytelse enn den ville ha andre steder. Utroskap, urettferdighet, uærlighet, og det at man ser gjennom fingrer med slikt som ikke er rett, formørker det lyset som Gud har til hensikt å la skinne fra hans redskaper.

Verden er på vakt, rede til skarpt og strengt å kritisere din tale, din oppførsel og dine forretningsanliggender. Enhver som utfører et eller annet i Guds verk, blir lagt merke til og veid på den menneskelige innsikts vektskål. Alle som du kommer i berøring med, tar stadig imot inntrykk som enten er gunstige eller ugunstige for Bibelens religion.

Verden er på vakt for å se hvilken frukt de bekjennende kristne bærer. Den har rett til å vente selvforsagelse og selvoppofrelse av dem som gir seg ut for å tro på en opphøyet sannhet.

Det har vært og det vil fortsatt være noen blant våre arbeidere som ikke føler noe behov for Jesus for hvert skritt. De mener at de ikke kan ta tid til å be og overvære religiøse møter. De har så meget å gjøre at de ikke får tid til å bevare sine egne sjeler i Guds kjærlighet. Når dette er tilfellet, er Satan til stede for å skape forfølgelige idéer.

[148]

Arbeidere som ikke er flittige og trofaste, gjør uberegnelig skade. De setter et eksempel for andre. I enhver institusjon er det noen som yter helhjertet, glad tjeneste. Skal institusjonen bli stående uten noe oppriktig eksempel på kristelig troskap? Når menn som gjør krav på å være Kristi representanter, gir til kjenne at de er uomvendt, at de i sin karakter er dårlige, egoistiske og urene, bør de bli skilt fra virksomheten.

Arbeiderne trenger til å innse helligheten i det tillitsverv Herren har æret dem med. Impulsive motiver og rykkvise handlinger må legges til side. De som ikke kan skjelne mellom det hellige og det alminnelige, er ikke pålitelige husholdere i høye ansvar. Når de blir fristet, vil de forråde sine tillitsverv. De som ikke har lært å sette pris på de forrettigheter og anledninger de har fått ved å være forbundet med Guds verk, vil ikke kunne bestå når fienden kommer med sine besnærende fristelser. De lar seg lett villedes av egoistiske, ærgjerrige planer. Når lyset er blitt fremholdt for dem, og de fremdeles ikke kan skjelne mellom rett og urett, vil karakteren av arbeidet bli renere og mer opphøyet jo før de blir fjernet fra institusjonen.

Ingen bør fortsette i noen av Herrens institusjoner dersom de i en krise viser mangel på forståelse av at hans redskaper er hellige. Hvis arbeiderne ikke har noen smak for sannheten, hvis deres forbindelse med institusjonen ikke gjør dem bedre og ikke bringer dem noen kjærlighet til sannheten, så la dem bli skilt fra virksomheten etterat de har vært prøvd tilstrekkelig lenge. Deres vantro og deres mangel på kristendom øver nemlig en innflytelse på andre. Onde engler vil arbeide gjennom dem for å villedes læregutter som blir ansatt. Som læregutter bør dere ta inn lovende unge mennesker som elsker Gud. Men dersom dere stiller dem sammen med andre som ikke har kjærlighet til Gud, er de stadig i fare på grunn av den ukristelige innflytelsen. De halvhjertede og verdslige, de som har en hang til

[149] sladder og som fester seg ved andres feil mens de er likegyldige med sine egne, bør bli skilt fra virksomheten.

Kapittel 31—Faren ved upassende lesning

Når jeg ser den fare som truer de unge på grunn av upassende lesning, kan jeg ikke la være ytterligere å fremholde de advarsler som er gitt meg angående dette store onde.

Den skade arbeiderne blir utsatt for når de skal få med tvilsomt lesestoff å gjøre, blir altfor lite påaktet. Deres oppmerksomhet blir fengslet og deres interesse blir vakt av innholdet i det som de arbeider med. Setninger setter seg fast i hukommelsen. Tanker får innpass. Nesten ubevisst blir leseren påvirket av forfatterens ånd, og sinn og karakter blir preget av det onde. Det er noen som bare har liten tro og små evner til å beherske seg, og det er vanskelig for dem å få vekk de tanker som litteraturen fremkaller.

Noen hadde gjort det til en vane å lese romaner før de tok imot sannheten. Da de sluttet seg til menigheten, anstrengte de seg for å overvinne denne vanen. Å stille slike overfor lesning av lignende art som den de har lagt til side, er som å tilby drankeren brennevin. De gir etter for den fristelsen som de til stadighet står overfor, og mister snart smaken for god lesning. De har ingen interesse av å lese Bibelen. Deres moralske styrke blir svekket. Synden synes for dem å bli mindre og mindre frastøtende. Det viser seg en stadig større utroskap, en voksende avsmak for de praktiske plikter i livet. Etter hvert som sinnet kommer på avveier, blir det mer beredt til å kaste seg over hvilken som helst lesning av stimulerende art. På den måten blir veien åpnet for Satan så han kan lede sjelen helt inn under sitt herredømme.

Verker som ikke er absolutt villedende og ødeleggende, bør man likevel unngå dersom de fører med seg en avsmak for å lese Bibelen. Dette ord er den sanne manna. Alle bør undertrykke lysten til å lese slikt som ikke er mat for sinnet. Dere kan umulig utføre Guds arbeid med en klar forståelse når sinnet er opptatt med den slags lesning. De som er i tjeneste for Gud, bør hverken bruke tid eller penger til verdiløs lesning. Hva har halmen å gjøre med kornet?

1902 — «*Testimonies*», VII, side 203—205.

[150]

Lesning og kristelig erfaring

Det er ingen tid nå til å være opptatt med tom underholdning, med tilfredsstillelse av egoistiske tilbøyeligheter. Det er på tide at dere lar tankene dvele ved alvorlige ting.

Dere kan ikke være opptatt med det selvfornektende, selvpoppofrende liv som verdens Gjenløser levde, og på samme tid finne glede i spøk og tøys og tomt tidsfordriv. Dere står i stort behov av en praktisk erfaring i kristenlivet. Dere trenger til å lære sinnet opp til Guds gjerning. Den religiøse erfaring blir i høy grad bestemt av den slags bøker som dere leser i ledige stunder. Hvis dere elsker Skriften og ransaker den når som helst det er anledning til det, slik at dere kan komme til å eie dens rike skatter, kan dere være overbevist om at Jesus drar dere til seg.

«Se til at det ikke må være noen som gjør eder til sitt rov ved verdslig visdom og tomt bedrag, etter menneskenes lære, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus. For i ham bor hele guddommens fylde legemlig, og I er fylt i ham.» Kol. 2, 8—10.

Vi kan ikke være fylt i Kristus og på samme tid være beredt til å gripe det som kommer fra de såkalte store menn på jorden og sette deres visdom foran visdommen hos den største Lærer verden noen gang har kjent. Når vi søker kunnskap fra slike kilder, blir dette i Ordet fremstilt som å søke å drikke av sprukne brønner som ikke holder vann.

La Guds sannhet være emnet for overveielse og betraktning. Les Bibelen og betrakt den som Guds røst som taler til dere. Da vil dere finne inspirasjon og den visdom som er guddommelig.

* * * * *

Når man samler mange bøker til studium, bringer dette altfor ofte en mengde kunnskap inn mellom Gud og mennesket. Dette svekker sinnet så det blir ute av stand til å fordøye det det allerede har fått. Det blir overlesset. Det kreves visdom hvis man skal kunne gjøre det riktige valg mellom disse mange forfattere og Livets Ord, slik at man kan ete Guds Sønns kjød og drikke hans blod.

Mine brødre, forlat strømmene i lavlandet og kom opp til de rene vannene på Libanon. Dere kan aldri vandre i Guds lys så lenge dere fyller sinnet med en masse stoff som dere ikke kan fordøye. Det er

på tide at vi bestemmer oss for å ta imot hjelp fra himmelen og tillate sinnet å ta imot inntrykk fra Guds Ord. La oss lukke døren til for megen lesning. La oss be mer, og la oss ete livets ord. Dersom det ikke skjer et dypere nådens verk i sinn og hjerte, vil vi aldri kunne se Guds ansikt.

[151]

Kapittel 32—Tro og frimodighet

Herren påla Moses å fortelle Israels barn om hvordan han hadde behandlet dem da de ble utfridd fra Egypt og hvordan han hadde bevart dem på en underfull måte i ørkenen. Han skulle minne dem om deres vantro og knurr når de kom i prøvelse, og om Herrens store miskunnhet og nåde som aldri hadde sviktet dem. Dette ville øke troen hos dem og styrke deres frimodighet. Når de kom til å innse sin egen synd og svakhet, ville de også innse at Gud var deres rettferdighet og styrke. Det er av like stor betydning at Guds folk i denne tid husker hvordan og hvor de er blitt prøvd og hvor deres tro har sviktet, hvor de har stilt hans sak i fare ved sin vantro og også ved sin selvtillit. Guds barmhjertighet, hans bærende forsyn, hans uforglemmelige utfrielser skal vi fortelle skritt for skritt. Når Guds folk på den måten ser tilbake over fortiden, skal de se at Herren stadig gjentar sine handlinger. De bør forstå de advarsler som blir gitt og passe på at de ikke gjentar sine feilgrep. Ved å gi avkall på all selvtillit skal de stole på at han vil frelse dem fra å vanære hans navn på nytt. Ved enhver seier Satan vinner, blir sjeler stilt i fare. Noen blir et bytte for hans fristelser og kommer aldri på fote igjen. De som har begått feilgrep, bør derfor vandre varsomt og ved hvert skritt be: «Mine skritt holdt fast ved dine fotspor, mine trin vaklet ikke.» Sal. 17, 5.

Gud sender prøvelser for å vise hvem som vil stå trofast under fristelse. Han lar alle komme inn i prøvende stillinger for å se om de vil stole på en kraft som er utenfor og over dem selv. Enhver har karaktertrekk som ikke er oppdaget, men som må komme for lyset ved å bli prøvd. Gud tillater at de selvgode blir hardt fristet forat de må forstå sin hjelpeløshet.

Når prøvelser møter oss, når vi foran oss ikke ser en større fremgang, men bare et trykk som gjør det nødvendig å ofre for alles vedkommende, hvordan skal vi da kunne møte Satans innskytelse om at vi går en meget vanskelig tid i møte? Hvis vi hører på hans antydninger, vil

1902 — «Testimonies», VII, side 210—214. det oppstå vantro [152] til Gud. I en slik stund bør vi huske på at Gud alltid har omsorg for sine institusjoner. Vi bør se på det verk han har utført og på de reformer han har latt komme. Vi bør samle sammen de synlige beviser på Herrens velsignelser, tegnene på det som er godt, og si: «Herre, vi tror på deg, på dine tjenere og på ditt verk. Vi vil stole på deg. Forlaget er ditt redskap, og vi vil ikke svikte eller bli motløse. Du har vist oss en ære ved å knytte oss til ditt sentrum. Vi vil følge Herrens vei og gjøre rett og rettferdighet. Vi vil gjøre vårt beste og være tro mot Guds verk.»

Vårt største behov

Dersom vi mangler tro hvor vi er når vanskelighetene melder seg, kommer vi også til å mangle tro på et hvilket som helst annet sted.

Vårt største behov er tro til Gud. Når vi ser på den mørke siden, mister vi taket på Herren, Israels Gud. Når hjertet blir åpnet for frykt og gjetninger, kommer vantro til å stenge veien for fremgang. La oss aldri føle at Gud har forlatt sitt verk.

Det må være mindre tale om vantro, mindre innbilning om at denne eller hin står i veien. Gå fremad i tro. Overlat til Herren å berede veien for sitt verk. Da skal dere finne hvile i Kristus. Når dere oppelsker troen og stiller dere i det rette forhold til Gud og ved alvorlig bønn styrker dere til å gjøre deres plikt, vil den Hellige Ånd bruke dere. De mange problemer som er så gåtefulle, vil dere selv kunne løse hvis dere stadig har tillit til Gud. Dere behøver ikke å være pinlig ubestemte, for dere lever under den Hellige Ånds ledelse. Dere kan vandre og arbeide i tillitsfullhet.

Hvis dere vil ha rene hender og rensede hjerter, må dere ha mindre tro på hva vi kan gjøre, og mer tro på hva Herren kan gjøre for oss. Det er ikke deres eget arbeid dere er opptatt med. Dere utfører en gjerning for Gud.

Det er trang til mer kjærlighet, mer åpenhet, mindre mistenksomhet og onde tanker. Vi må være mindre tilbøyelige til å bebreide og anklage. Det er dette som er så anstøtelig for Gud. Hjertet trenger til å bli bløtgjort og undervunget av kjærlighet. Den kraftløse tilstanden blant vårt folk er en følge av den kjensgjerningen at deres

hjerter ikke er rett for Gud. Atskillelse fra ham er årsaken til den trykkende tilstanden i våre institusjoner.

[153] Vær ikke bekymret. Når dere ser på det som er for øynene, og klager når det inntreffer vanskelighet og trykkende forhold, gir dere uttrykk for en sykelig, svekket tro. Vis ved deres tale og deres gjerninger at deres tro er uovervinnelig. Herren er rik på hjelpemidler. Verden hører ham til. Se hen til ham som har lys og kraft og dyktighet. Han vil velsigne enhver som søker å bringe lys og kjærlighet til andre.

Herren ønsker at alle skal forstå at deres fremgang er skjult med ham i Kristus, og at den er avhengig av deres ydmykhet og saktmodighet, deres udelte lydighet og hengivenhet. Når de engang lærer fra den store mester å avdø fra selvet, ikke å sette noen lit til mennesker, heller ikke å holde kjød for sin arm, og de kaller på ham, da vil Herren være en hjelp for dem og være dem nær i enhver nødens stund. Han vil lede dem i rettferdighet. Han vil være ved deres høyre hånd for å gi dem råd. Han vil si til dem: «Dette er veien, gå på den!»

La brødrene i ansvarsfulle stillinger tale tro og frimodighet til arbeiderne. Kast garnet ut på den høyre siden av båten, på troens side. Så lenge nådetiden varer, må dere vise hva en helliget, levende menighet kan gjøre.

Han vil gi oss det nødvendige

Vi forstår ikke til fulle den store strid som foregår mellom usynlige makter, kampen mellom lydige og ulydige engler. Gode og onde engler kjemper om hvert eneste menneske. Dette er ingen innbilt kamp. Det er ikke uvirkelige kamper vi er innviklet i. Vi må møte de mektigste motstandere, og det står til oss å avgjøre hvem som skal seire. Vi skal finne vår styrke der disiplene fordem fant sin. «Alle disse holdt samdrektig ved i bønner.» «Og med ett kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær og fylte hele huset der de satt.» «Da ble de alle fylt med den Hellige Ånd.» Ap. gj. 1, 14; 2, 2. 4.

Det er ingen unnskyldning for å svikte eller bli motfallen, for alle løfter om himmelsk nåde gjelder dem som hungrer og tørster

etter rettferdighet. Det sterke begjær som er fremstilt ved hunger og tørst, er et pant på at den gaven de begjærer, vil bli gitt dem.

Så snart vi innser vår udyktighet til å gjøre Guds gjerning og vi er villige til å la oss lede av hans visdom, kan Herren samarbeide med oss. Hvis vi tømmer sjelen for alt selvisk, vil han gi oss alt vi trenger. Se hen til Jesus i enfoldighet og tro. Fest blikket ved Jesus inntil ånden faller i avmakt under den overveldende glans. Vi ber ikke halvdelen så meget som vi burde. Vi tror ikke halvveis tilstrekkelig. «Be, så skal eder gis.» Luk. 11, 9. Be, tro, styrk hverandre. Be som dere aldri har bedt før, om at Herren vil legge sin hånd på dere så dere kan bli i stand til å fatte lengden og bredden og dybden og høyden og kjenne Kristi kjærlighet som overgår all forstand, så dere kan fylles med hele Guds fylde.

[154]

Den kjensgjerning at vi er kalt til å utholde prøvelse, beviser at Herren Jesus ser noe i oss som er meget dyrebart og som han ønsker å utvikle. Hvis han i oss ikke så noe som han kunne herliggjøre sitt navn med, ville han ikke kaste bort tiden med å rense oss. Vi bryr oss ikke særlig om å beskjære og pleie tistler. Kristus kaster ikke verdiløs sten i sin smelteovn. Det er verdifull erts han prøver.

Smeden legger jernet og stålet i ilden for å finne ut hva slags metall det består av. Herren tillater at hans utvalte kommer i trengselens smelteovn forat han kan se hva slags sinnelag de har, og om han kan forme og danne dem for sitt verk.

* * * * *

Husk at bønn er kilden til deres styrke. En arbeider kan ikke oppnå fremgang når han skynder seg med å sende opp sine bønner og deretter styrter av sted for å se etter noe som han er redd for kan bli forsømt eller glemt. Han vier bare noen få flyktige tanker til Gud. Han tar ikke tid til å overveie, be, bie på Herren for å få en fornyelse av legemlig og åndelig styrke. Han blir snart trett. Han føler ikke den oppløftende, inspirerende innflytelse av Guds Ånd. Han blir ikke styrket ved et fornyet liv. Hans utmattede legeme og trette hjerne blir ikke lindret ved en personlig kontakt med Kristus.

«Bi på Herren, vær ved godt mot, og ditt hjerte være sterkt, ja, bi på Herren!» «Det er godt at en bier i stillhet etter Herrens frelse.»

Sal. 27, 14; Klag. 3, 26. — 1902 — «Testimonies», VII, side 243, 244.

* * * * *

Hvis dere gjør et feilgrep, så vend nederlaget om til seier. Hvis de lekser Gud sender, blir lært godt, vil de alltid bringe hjelp i rette tid. Sett deres lit til Gud. Be meget og tro. Når dere nærer tillit, håper, tror og holder fast ved allmaktens kraft, skal dere mer enn seire.

[155] Sanne arbeidere vandrer og arbeider i tro. Til tider blir de trette av å følge den langsomme fremgangen som viser seg i virksomheten når slaget går hardt for seg mellom det godes og det ondes makter. Men dersom de nekter å bli trette eller motløse, skal de få se at skyene blir spredt og løftet om befrielse blir oppfylt. Gjennom den tåken Satan har omgitt dem med, skal de få se lyset av de klare strålene fra Rettferdighetens Sol.

[156] Arbeid i tillit og overlat følgene til Gud. Be i tro, så vil hans hemmelighetsfulle forsyn bringe sitt svar. Til tider ser det kanskje ut som at dere ikke kan gjøre noen fremgang. Men arbeid og vær ved godt mot og legg tro, håp og frimodighet inn i deres anstrengelser. Når dere har gjort det dere kan, så vent på Herren mens dere forkynner hans trofasthet, så vil han gjøre sitt ord til virkelighet. Vent ikke i pinlig angst, men i en sikker tro og urokket tillit. — 1902 — «Testimonies», VII, side 244, 245.

Kapittel 33—Styremøter

De som er med på styremøter, bør huske på at de møter sammen med Gud som har gitt dem deres oppgave. De bør komme sammen med ærefrykt og helligede hjerter. De er samlet for å behandle viktige saker i forbindelse med Herrens verk. Deres handlinger skal i enhver enkelthet vise at de ønsker å forstå hans vilje angående planer som skal legges for fremme av hans verk. Ikke et øyeblikk bør kastes bort med uvesentlig samtale, for Herrens gjerning bør foregå på en forretningsmessig fullkommen måte. Hvis et medlem av et styre er likegyldig og uærbødig, så bør han bli minnet om at han er til stede i nærvær av et vitne som veier alle handlinger.

Jeg er blitt undervist om at styremøtene ikke alltid er til velbehag for Gud. Noen er kommet til disse møtene med en kald, hard, kritisk og ukjærlig ånd. Slike kan gjøre stor skade, for den onde er til stede hos dem og holder dem på den feilaktige siden. Deres ufølsomhet overfor saker som er til behandling, fører ikke sjelden forvikling med seg og forhaler beslutninger som man skulle ta. Guds tjenere, som trenger sinnsro og søvn, har følt seg i høy grad plaget og trykket av disse forhold. I håp om å komme til en avgjørelse har de fortsatt sine møter til langt utpå natten. Men livet er for dyrebart til å bli satt i fare på den måten. La Herren bære byrden. Vent til han ordner vanskelighetene. La den trette hjernen få litt hvile. Unødvendige arbeidstimer virker ødeleggende på de fysiske, de åndelige og de moralske krefter. Hvis hjernen fikk passende tider til hvile, ville tankene være klare og skarpe, og arbeidet ville bli påskyndet.

Forholdet mellom mat og styremøter

Før våre brødre samles til rådseller styremøter, burde hver enkelt fremstille seg for Gud og omhyggelig ransake sitt hjerte og prøve sine motiver. Be om at Herren må åpenbare selvet for deg slik at du ikke på en uklok måte kritiserer eller fordømmer forslag som blir lagt fram.

Ved veldekte bord spiser folk ofte meget mer enn de med letthet kan fordøye. Den overlessede maven kan ikke utføre sitt arbeid som den

[157] 1902 — «*Testimonies*», VII, side 256—259. skulle. Følgen blir en ubehagelig følelse av tretthet i hjernen, og tankene arbeider ikke hurtig. Uriktige sammensetninger av fødemidler skaper forstyrrelse. Det oppstår gjæring, blodet blir forurenset, og hjernen blir uklar.

Den vanen å forspise seg eller å spise for mange slags retter til ett og samme måltid, er ofte årsak til dårlig fordøyelse. De fintfølede fordøyelsesorganene blir på den måten påført alvorlig skade. Forgjeves legger maven ned protest og henstiller til hjernen å tenke fra årsak til virkning. Den overdrevne mengden som blir spist, eller den uriktige sammensetningen øver sin skadelige virkning. Forgjeves kommer forutgående ubehagelige følelser med en advarsel. Følgen blir lidelse. Sykdom kommer i stedet for helse.

Noen vil kanskje spørre: Hva har dette med styremøter å gjøre? Ganske meget. Virkningene av feilaktig spising gjør seg gjeldende i rådsog styremøter. Mavens tilstand har innvirkning på hjernen. En sykkelig mave volder forstyrrelse og usikkerhet i sinnstilstanden. En sykkelig mave forårsaker sykelighet i hjernen og leder ofte et menneske til hårdnakket å holde fast ved uriktige meninger. Den påtatte visdom hos en slik er dårskap hos Gud.

Jeg fremholder dette som årsaken til forholdene i mange rådsog styremøter, der spørsmål som krevde omhyggelig gransking, bare er blitt gjenstand for liten overveielse, og avgjørelser av den største betydning er blitt tatt på en hurtig måte. Når det burde ha rådet enstemmig mening i bekreftende retning, har avgjort negative oppfatninger ofte ført til en fullstendig endring i den atmosfæren som preget et møte. Slike følger er blitt fremstilt for meg om og om igjen.

Jeg legger disse tingene fram nå, fordi det er blitt pålagt meg å si til mine brødre i predikevirksomheten: Ved at dere er umåteholdne i spørsmålet om mat, blir dere uskikket til klart å se forskjellen mellom hellig og alminnelig ild. Og ved denne mangel på måtehold åpenbarer dere dessuten den ringeakt dere har for de advarsler Herren har gitt dere. Hans ord til dere er: «Hvem blant eder frykter Herren og hører på hans tjeners røst? Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud! Se, alle I som tenner ild, som væpner eder med brannpiler, gå

selv inn i luen av eders ild og blant de brannpiler I har tent! Fra min hånd skal dette times eder; i pine skal I komme til å ligge.» Es. 50, 10. 11.

Skal vi ikke dra nær til Herren så han kan frelse oss fra alt umåtehold i mat og drikke, fra all vanhellig, begjærlig lidenskap, all ugudelighet? Skal vi ikke ydmyke oss for Gud og legge vekk alt som ødelegger kjødet og ånden, slik at vi i hans frykt kan fullkomme en hellig karakter?

[158]

Omhyggelig overveielse under bønn

Enhver som har plass i rådseller styremøter, bør skrive disse ordene i sitt hjerte: Jeg arbeider med tiden og evigheten for øye, og jeg er ansvarlig hos Gud for de motiver som driver meg til handling. La dette være hans motto. La Salmistens bønn være hans bønn: «Herre, sett vakt for min munn, vakt mine lepers dør! Bøy ikke mitt hjerte til noe ondt.» Sal. 141, 3. 4.

Når man rådslår sammen om verkets fremme, bør ikke noen enkelt mann være en herskende makt, en stemme for alle. Metoder og planer som blir foreslått, bør omhyggelig behandles slik at brødrene må kunne veie sine relative fordeler og avgjøre hvilke man bør følge. Når vi overveier arbeidsfelter der plikten synes å kalle oss, er det godt å ta i betraktning de vanskeligheter som man kan komme til å møte på disse arbeidsmarker.

Så vidt mulig bør styrene gi folket forståelse av planene slik at menighetens dømmekraft må kunne være til støtte for deres planlegginger. Mange av menighetsmedlemmene har stor klokskap og andre ypperlige åndsegenskaper. Deres interesse for fremme av saken bør vekkes opp. Mange vil kanskje kunne bli ledet til å få dypere innsikt i Guds verk og til å søke visdom fra det høye til å utvide Kristi rike ved å frelse sjeler som omkommer av mangel på livets ord. Menn og kvinner med et edelt sinn vil også heretter bli føyet til dem som disse ordene blir sagt om: «I har ikke utvalt meg, men jeg har utvalt eder, ... til å gå ut og bære frukt.» Joh. 15, 16.

* * * * *

Dere bør ta Herren med dere til hvert av deres rådslagningsmøter. Hvis dere merker at han er nær i deres forsamlinger, vil enhver hand-

ling foregå samvittighetsfullt og under bønn. Ethvert prinsippløst motiv vil bli undertrykt, og oppriktighet vil kjennetegne alle deres handlinger i små så vel som i store saker. Søk først Gud om råd, for det er nødvendig forat dere skal kunne rådslå sammen på rette måte.

Dere trenger til å våke for at livets travle aktivitet ikke skal få dere til å forsømme bønn når dere mest trenger til den styrken som bønnen kan gi. Guds frykt står i fare for å bli fortrent fra sjelen på grunn av overdreven hengivenhet til arbeid. Å berøve sjelen for den styrke og den himmelske visdommen som venter på deres krav, er et stort onde. Dere behøver det lyset som Gud alene kan gi. Ingen er skikket til å utføre sitt arbeid dersom han ikke har denne visdom.

[159] — 1889 — «*Testimonies*», V, side 560.

Kapittel 34—Menighetsdisiplin

Når man skal behandle feilende medlemmer i menigheten, må Guds folk omhyggelig følge den undervisning som Frelseren gir i det attende kapitel hos Matteus.

Menneskene er Kristi eiendom, kjøpt av ham for en høy pris og knyttet til ham med den kjærlighet som han og hans far har åpenbart for dem. Hvor forsiktige bør vi derfor ikke være i våre handlinger mot hverandre! Menneskene har ingen rett til å tenke ondt om sine medmennesker. Medlemmene i menigheten har ingen rett til å følge sine egne påfunn og tilbøyeligheter når de behandler medlemmer som har begått feil. De bør ikke engang la sine fordommer angående den feilende komme til uttrykk, for når de gjør dette, bringer de den onde surdeigen inn i andres sinn. Ufordelaktige rykter om en bror eller søster går fra det ene menighetsmedlemmet til det andre. Det blir begått feil og øvd urett fordi en eller annen er uvillig til å følge de anvisninger Herren Jesus har gitt.

«Om din bror synder mot deg,» sa Kristus, «da gå bort og irectsett ham i enrom!» Matt. 18, 15. Snakk ikke med andre om feilen. Den blir fortalt til en, dernest til en annen og så til en tredje, og stadig vokser ryktet inntil hele menigheten kommer til å lide. La saken bli ordnet «i enrom». Dette er Guds plan. «Gi deg ikke for hastig i strid med noen, forat det ikke skal sies: Hva vil du gjøre til slutt når motparten vinner saken til din skam? Før din sak mot din motpart, men åpenbar ikke annen manns hemmelighet.» Ord. 25, 8. 9. Se ikke gjennom fingrer med synd hos din bror, men avslør ham ikke, for da øker du bare vanskeligheten og gjør at irectsettelsen kommer til å se ut som en hevsn. Tal ham til rette på den måten som Guds Ord anviser.

Tillat ikke at krenkede følelser blir utviklet til hat. Tillat ikke at såret blir betent og slår ut i giftige ord som smitter tilhørernes sinn. Tillat ikke at bitre tanker fortsatt fyller ditt og hans sinn. Gå til din bror og tal i ydmykhet og oppriktighet med ham om saken.

1902 — «*Testimonies*», VII, side 260—264.

[160]

Hva forseelsen enn går ut på, så bringer det ikke noen forandring i den planen Gud har lagt når det gjelder ordning av misforståelser og personlig forurettelse. Når man taler alene og i Kristi ånd med den som har feilet, vil vanskeligheten ofte bli fjernet. Gå til den feilende med et hjerte fylt med Kristi kjærlighet og sympati, og søk å gjøre opp saken. Resonnér rolig og behersket med ham. La ikke noen vrede ord komme over dine leper. Tal til ham på en måte som kan appellere til hans bedre dømmekraft. Husk disse ord: «Den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.» Jak. 5, 20.

Bring din bror det middel som kan helbrede misnøyens sykdom. Gjør din del for å hjelpe ham. Betrakt det som et privilegium så vel som en plikt å gjøre dette av hensyn til enhet og fred i menigheten. Hvis han vil høre på deg, har du vunnet ham som en venn.

Himmelen er interessert

Hele himmelen er interessert i samtalen mellom den som er blitt forurettet og den som har forsett seg. Når den feilende tar imot den irettesettelsen som blir gitt i Kristi kjærlighet, erkjenner sin feil og ber om tilgivelse hos Gud og hos sin bror, blir hans hjerte fylt med himmelsk lys. Striden er endt. Vennskap og tillit er gjenopprettet. Kjærlighetens olje fjerner den sårheten som forurettelsen har ført med seg. Guds Ånd binder hjerte til hjerte, og det er jubel i himmelen over den enheten som er blitt opprettet.

Når de som på den måten er blitt forent i kristelig fellesskap, sender opp bønn til Gud og forplikter seg til å gå fram på en rettferdig måte, elske barmhjertighet og vandre ydmykt for Gud, får de en stor velsignelse. Hvis de har gjort noe galt mot andre, fortsetter de omvendelsens verk ved å bekjenne og erstatte, fast bestemt på å gjøre hverandre godt. Dette er å oppfylle Kristi lov.

«Men vil han ikke høre, da ta ennå en eller to med deg, forat enhver sak skal stå fast ved to eller tre vitners ord.» Matt. 18, 16. Ta med deg slike som er åndeligsinnet, og snakk med den feilende om hans feilgrep. Kanskje han da vil bøye seg for de forente henstillinger fra disse brødre. Når han ser deres enighet om saken, vil det kanskje gå opp et lys i hans sinn.

«Men hører han ikke på dem,» hva skal man da gjøre? Skal noen få i et styremøte påta seg det ansvaret å utelukke den som feiler? «Men hører han ikke på dem, da si det til menigheten.» Matt. 18, 17. [161]
La menigheten fatte beslutning angående sine medlemmer.

«Men hører han heller ikke på menigheten, da skal han være for deg som en hedning og en tolder.» Matt. 18, 17. Hvis han ikke vil gi akt på det menigheten sier, hvis han motsetter seg alle anstrengelser som blir gjort for å vinne ham tilbake, hviler det et ansvar på menigheten å fjerne ham som medlem. Hans navn bør strykes av bøkene.

Ingen embetsmann i menigheten bør råde til, ikke noe styre anbefale eller noen menighet bestemme at en synders navn skal strykes av menighetens bøker før den undervisningen Kristus har gitt, er blitt nøye fulgt. Når man har fulgt denne undervisning, står menigheten uten ansvar for Gud. Man må da la det onde tre fram som det er, og få det vekk forat det ikke skal utbre seg videre og videre. Sunnheten og renheten i menigheten må bevares forat den må kunne stå uplettet for Gud, iført Kristi rettferdighets kledning.

Dersom den feilende omvender seg og bøyer seg under Kristi disiplin, bør han få anledning til en ny prøve. Og selv om han ikke omvender seg, selv om han står utenfor menigheten, har Guds tjenere fremdeles en oppgave å gjøre for ham. De skal med alvor søke å lede ham til omvendelse. Og dersom han bøyer seg for påvirkningen av den Hellige Ånd og ved å bekjenne og avstå fra sin synd gir bevis på at han er omvendt, skal man tilgi ham og by ham velkommen tilbake til menigheten, hvor graverende hans forsyndelse enn måtte ha vært. Hans brødre skal oppmuntre ham på den rette veien og behandle ham som de ville ønske å bli behandlet hvis de var i hans sted, mens de selv må passe på at ikke også de blir fristet.

«Sannelig sier jeg eder,» fortsatte Kristus, «alt det I binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det I løser på jorden, skal være løst i himmelen.» Matt. 18, 18.

Opptre i Kristi sted

Denne uttalelsen står ved makt gjennom alle tider. Makten til å opptre i Kristi sted er blitt overdratt menigheten. Den er Guds redskap som skal opprettholde orden og disiplin blant hans folk. Til

[162]

den har Herren betrodd makten til å avgjøre alle spørsmål som har med dens velvære, renhet og orden å gjøre. På den hviler det ansvar å utelukke fra menighetens fellesskap slike som er uverdige og som ved sin ukristelige ferd ville bringe vanære over sannheten. Alt det menigheten gjør i over- ensstemmelse med de anvisninger som er gitt i Guds Ord, vil bli stadfestet i himmelen.

Saker av alvorlig betydning vil bli lagt fram forat menigheten skal avgjøre dem. Når Guds tjenere som er ansatt av ham som veiledere for hans folk, har utført sin del, skal de overlate hele saken til menigheten forat det kan være enighet om den beslutning som blir tatt.

Herren ønsker at hans etterfølgere skal vise stor omhu i sin behandling av hverandre. De skal oppløfte, gjenoppreise og lege. Men i menigheten må det ikke forekomme noen forsømmelse av den rette slags disiplin. Medlemmene skal betrakte hverandre som elever i en skole og lære å danne en karakter som er deres høye kall verdig. I menigheten her nede skal Guds barn bli beredt for den store gjenforeningen i menigheten hisset. De som lever i harmoni med Kristus her nede, kan se fram til et uendelig liv i de gjenløstes familie.

* * * * *

Guds kjærlighet til den falne slekt er en eiendommelig åpenbaring av kjærlighet — en kjærlighet som har sin opprinnelse i nåde. For alle mennesker er uverdige. Nåde forutsetter uverdighet hos den som er gjenstand for utøvelsen av den. Det er på grunn av synden nåden kom til aktiv anvendelse.

* * * * *

Kan hende at det trengs meget arbeid for å danne din karakter, kan hende du er en ru sten som må hugges til og poleres før den kan fylle en plass i Guds tempel. Du må ikke bli forundret om Gud med hammer og meisel hugger av de skarpe kantene i din karakter, inntil du er skikket til å fylle den plassen han har for deg. Ikke noe menneske kan gjøre dette arbeid. Gud alene kan utføre det. Og vær forvissset om at han ikke vil slå et unyttig slag. Hvert slag

skjer i kjærlighet og med din evige lykke for øye. Han kjenner dine svakheter, og han arbeider for å gjenopprette, ikke for å ødelegge. [163]

Kapittel 35—Misjonsbefalingen

Det er Guds hensikt at hans folk skal være et helliggjort, rent og hellig folk som bringer lys til alle omkring dem. Det er hans hensikt at de skal etterleve sannheten og være til pris på jorden. Kristi nåde er i stand til å virkeliggjøre dette. Men Guds folk bør huske på at det er bare når de tror og etterlever evangeliets prinsipper, han kan gjøre dem til pris på jorden. Bare når de bruker de evner Gud har gitt dem, i hans tjeneste, kan de eie fyllden og kraften i det løfte som menigheten er blitt kalt til å stå på. Hvis de som bekjenner seg til å tro på Kristus som deres frelser, bare ser opp til det lave mål som svarer til verdens ideal, vil menigheten ikke kunne bringe den rike høsten som Gud venter. «Funnet for lett,» blir det skrevet i dens regnskap.

Den misjonsbefalingen Kristus ga sine disipler like før sin himmelfart, er det store misjonsprogrammet for hans rike. Når han ga den til disiplene, gjorde han dem til sine sendebud og ga dem deres bevilling. Dersom de senere skulle bli utfordret og spurt med hvilken myndighet disse ulærde fiskere dro ut for å lære og helbrede, kunne de svare: «Han som jødene korsfestet, men som sto opp fra de døde, valte oss til sitt ords tjeneste og erklærte: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord.»

Denne befalingen ga Kristus til sine disipler som sine øverste tjenere, de byggmestre som skulle legge grunnvollen til hans menighet. På dem og på alle som skulle komme til å følge etter dem, la han den oppgaven å bringe hans evangelium videre ned gjennom slekt etter slekt, gjennom tidsalder etter tidsalder. Disiplene måtte ikke vente på at folket skulle komme til dem. De skulle gå til folket, søke etter dem, akkurat som en hyrde søker etter får som har faret vill. Kristus ga dem hele verden som deres virkefelt. De skulle «gå ut i all verden» og forkynne «evangeliet for all skapningen». Mark. 16,15. Det var Frelseren de skulle forkynne, hans liv i uegennyttig tjeneste, hans skammelige død, hans uforlignelige, uforanderlige kjærlighet. Hans navn skulle være deres feltrop, det

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 14—17. bånd som bandt dem sammen. I hans navn skulle de overvinne syndens festningsverker. Troen på hans navn skulle kjennetegne dem som kristne. [164]

Løfte om kraft

I den videre undervisning Kristus ga disiplene, sa han: «I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.» «Men I skal bli i byen inntil I blir ikledd kraft fra det høye.» Ap. gj. 1, 8; Luk. 24, 49.

I lydighet mot Mesterens ord samlet disiplene seg i Jerusalem for å vente på at Guds løfte skulle bli oppfylt. Her tilbrakte de ti dager, dager med dyp hjerteransakelse. De la alle uoverensstemmelser til side og kom nær til hverandre i kristelig fellesskap.

Da de ti dagene var gått, oppfylte Herren sitt løfte ved å utgyte sin Ånd på en underfull måte. «Og med ett kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær og fylte hele huset der de satt. Og det viste seg for dem tunger liksom av ild som skilte seg og satte seg på enhver av dem. Da ble de alle fylt med den Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale.» «Og det ble på den dag lagt til omkring tre tusen sjeler.» Ap. gj. 2, 2—4. 41.

«Men de gikk ut og forkynte ordet allesteds, og Herren virket med og stadfestet ordet ved de tegn som fulgte med.» Mark. 16, 20. Til tross for den heftige motstanden disiplene møtte, hadde rikets evangelium i løpet av en kort tid blitt forkynt i alle bebodde deler av jorden.

Den befalingen som ble gitt til disiplene, er også gitt til oss. I dag som den gang skal en korsfestet og oppstanden frelser bli opphøyet for dem som er uten Gud og uten håp i verden. Herren kaller på hyrder, lærere og evangelister. Fra dør til dør skal hans tjenere forkynne budskapet om frelse. Budskapet om tilgivelse ved Kristus skal forkynnes for alle slekter, stammer, tungemål og folk.

Budskapet skal ikke forkynnes med en sløv, livløs tale, men med klare, bestemte, vekkende ord. Hundrer venter på advarselen for å redde sitt liv. I de kristne trenger verden til å se et bevis på kristendommens kraft. Ikke bare på noen få steder, men over hele

[165] verden er det behov for nådens sendebud. Fra ethvert land kan man høre ropet: «Kom over og hjelp oss!» Rik og fattig, høy og lav ber om lys. Menn og kvinner hungrer etter sannheten slik som den er i Jesus. Når de hører evangeliet bli forkynt med kraft fra det høye, vil de komme til å forstå at gjestebudet er ferdig for dem, og de vil ta imot kallet: «Kom! for nå er det ferdig.» Luk. 14,17.

Ordene: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» (Mark. 16, 15) gjelder enhver Kristi etterfølger. Alle som er kalt til Kristi liv, er kalt til å arbeide for sine medmenneskers frelse. Den samme lengsel i sjelen som han følte for de fortaptes frelse, skal vise seg hos dem. Ikke alle kan fylle den samme plassen, men for alle er det en plass og en oppgave. Alle som har tatt imot Guds velsignelse, skal svare med aktiv tjeneste. Enhver gave skal de bruke for å fremme hans rike.

Et uforanderlig løfte

Kristus gjorde alt i stand forat den oppgaven som ble betrodd disiplene, skulle kunne utføres, og han tok selv ansvaret på seg for at den skulle seire. Så lenge de lød hans ord og arbeidet i forbindelse med ham, kunne de ikke lide nederlag. Gå ut til alle folkeslag! bød han dem. Gå ut til de lengst bortliggende deler av den bebodde verden, men vit at jeg vil være til stede også der. Arbeid med tro og tillit, for den tiden kommer aldri da jeg vil forlate dere.

Også til oss er løftet gitt om at Kristus vil være nær. Tidens løp har ikke gjort noe til å forandre hans avskjedsløfte. Han er med oss i dag like sikkert som han var med disiplene, og han vil være med oss alle dager, «inntil verdens ende».

«Gå ut... og forkynn evangeliet for all skapningen,» sier Frelseren til oss, «forat de må bli Guds barn. Jeg er med dere i dette arbeid, lærer, rettleder og styrker dere og gir dere fremgang i deres selvfornektende og oppofrende arbeid. Jeg vil virke på hjerter, overbevise dem om synd og omvende dem fra mørke til lys, fra ulydighet til rettferdighet. I mitt lys skal de se lys. Dere kommer til å møte motstand fra Satans redskaper, men sett deres lit til meg. Jeg vil aldri svikte dere.»

Tror dere ikke at Kristus setter pris på dem som lever helt for ham? Tror dere ikke at han besøker dem som i likhet med den

elskede Johannes oppholder seg på harde og vanskelige steder for hans skyld? Han finner sine trofaste og holder samfunn med dem, oppmuntrer og styrker dem. Og Guds engler, som er veldige i makt, blir sendt ut av Gud til tjeneste for hans menneskelige arbeidere som fremholder sannheten for dem som ikke kjenner den.

[166]

Kapittel 36—Løftet om Ånden

Gud krever ikke av oss at vi i vår egen styrke skal utføre det arbeid som ligger foran oss. Han har sørget for guddommelig hjelp i alle kritiske stunder der våre menneskelige hjelpemidler ikke strekker til. Han gir den Hellige Ånd til hjelp i enhver vanskelighet, for å styrke vårt håp og vår forvissning, og for å opplyse vårt sinn og rensse våre hjerter.

Kort før Frelseren ble korsfestet, sa han til disiplene: «Jeg vil ikke etterlate eder farløse.»

«Jeg vil be Faderen, og han skal gi eder en annen talsmann, forat han kan være hos eder evindeligg.»

«Når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede eder til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det som han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynne eder.» «Han skal lære eder alle dng, og minne eder om alle ting som jeg har sagt eder.» Joh. 14, 18. 16; 16, 13; 14, 26. Kristus har gjort alt i stand forat hans menighet skal bli en forvandlet forsamling opplyst av himmelens lys og eie Immanuels herlighet. Det er hans hensikt at enhver kristen skal være omgitt av en åndelig atmosfære med lys og fred. Det er ingen grense for hva man kan gjøre når man setter selvet til side, gir plass for den Hellige Ånds virkning i sitt hjerte og lever et liv som helt og fullt er helliget til Gud.

Hva ble følgen av at Ånden ble utgytt på pinsefestens dag? Det glade budskapet om en oppstanden frelser ble brakt ut til de fjerneste deler av den bebodde verden. Disiplenes hjerter var fylt til overflod med en menneskekjærlighet så full, så dyp og så vidtfavnende at den drev dem til å dra ut til jordens ender og vitne: «Det være langt fra meg å rose meg uten av vår Herre Jesu Kristi kors.» Gal. 6, 14. Når de forkynte sannheten, slik den er i Jesus, ga hjertet etter for budskapetets kraft. Menigheten så hvordan omvendte strømmet til fra alle kanter. Frafalne kom tilbake. Syndere forente seg med kristne for å søke etter

[167] 1904 — «Testimonies», VIII, side 19—23. den kostelige perlen.

De som hadde vært de bitreste motstandere av evangeliet, ble nå dets forkjempere. Profetien ble oppfylt: Den skrøpelige skal bli «som Davids hus» og Davids hus «som Herrens engel». Enhver kristen så i sin bror det guddommelige bilde på kjærlighet og velvilje. En interesse var rådende, ett emne for etterligning oppslukte alle andre. Den eneste higen de troende hadde, var å åpenbare Kristi karakters lignelse og å arbeide for å utbre hans rike.

«Med stor kraft bar apostlene fram vitnesbyrdet om den Herre Jesu oppstandelse, og det var stor nåde over dem alle.» Ap. gj. 4, 33. Under deres arbeid ble menigheten forøkt med utvalte menn. Etterat disse hadde tatt imot ordet, helliget de sitt liv til den oppgaven å bringe andre det håp som hadde fylt deres hjerter med fred og glede. Hundrevis av menn forkynte budskapet: «Guds rike er kommet nær!» Ikke noe kunne holde dem tilbake eller skremme dem med trusler. Herren talte gjennom dem, og overalt hvor de kom, ble de syke helbredet, og evangeliet ble forkynt for de fattige.

Så mektig kan Gud virke når mennesker lar seg beherske av hans Ånd.

Løftet om Ånden tilhører oss i dag like sikkert som det tilhørte disiplene i begynnelsen. Gud vil i dag utruste menn og kvinner med kraft fra det høye på samme måte som han utrustet dem som hørte frelsens ord på pinsedagen. Nettopp i denne time er hans Ånd og hans nåde tilgjengelig for alle som trenger den og vil ta ham på hans ord.

Først og fremst fullkommen enighet

Legg merke til at Ånden først ble utgytt etterat disiplene var blitt fullstendig enige og ikke lenger traktet etter den høyeste stillingen. De var endrektig samlet. Alle uoverensstemmelser var lagt til side, og det vitnesbyrdet de avla etterat Ånden ble gitt, er endrektig. Merk ordene: «Hele flokken av dem som var kommet til troen, hadde ett hjerte og en sjel.» Ap. gj. 4, 32. Ånden fra ham som døde forat syndere kunne leve, gjennomsyret hele de troendes forsamling.

Disiplene ba ikke om en velsignelse for seg selv. Byrden for sjeler hvilte på dem. Evangeliet skulle bringes ut til jordens ende, og de gjorde krav på den utrustning med kraft som Kristus hadde lovt. Da ble den Hellige Ånd utgytt, og tusener ble omvendt på en dag.

[168] Slik kan det bli nå. De troende må legge vekk all splid og overgi seg til Gud for å frelse de fortapte. Hvis de ber i tro om velsignelsen som er lovt, så vil den komme. Utgytelsen av Ånden i aposdenes dager var «tidligregnet», og følgen av dette var herlig. Men senregnet vil bli enda rikeligere. Hvordan lyder løftet til dem som lever i disse siste dager? «Vend tilbake til festningen, I fanger som har håp! Også i dag forkynner jeg at jeg vil gi eder dobbelt igjen.» «Be Herren om regn når tiden for vårregnet er inne! Herren sender lynstråler, og regnskyll skal han gi dem, så hver mann får grøde på sin mark.» Sak. 9, 12; 10, 1.

Inntil enden

Kristus erklærte at Åndens guddommelige innflytelse skulle være med hans etterfølgere inntil enden. Men løftet blir ikke satt pris på slik som det fortjener, og derfor viser oppfyllelsen seg ikke slik den kunne gjøre. Løftet om Ånden er et emne som man tenker altfor lite på, og følgen er bare hva man kunne vente — åndelig tørke, åndelig mørke, åndelig tilbakegang og død. Småting legger beslag på oppmerksomheten, og den guddommelige kraft som er nødvendig forat menigheten skal ha vekst og fremgang og som kan bringe alle andre velsignelser med i sitt følge, mangler, enda den blir tilbudt i sin ubegrensede fylde.

Det er mangel på ånd som gjør evangeliets tjeneste så kraftsløs. Lærdom, talent, veltalenhet og enhver naturlig eller tilegnet utrustning kan være til stede, men uten at Guds Ånd er nær, vil ikke noe hjerte bli berørt, ingen synder bli vunnet for Kristus. Hvis de derimot er knyttet til Kristus og hvis de eier Åndens gave, vil de minste og mest vankundige av hans disipler ha en kraft som vil virke på hjertene. Gud gjør dem til kanaler som de ypperste innflytelser i universet kan strømme igjennom.

Hvorfor hungrer og tørster vi ikke etter Åndens gave, når den er det middel som vi kan få kraft igjennom? Hvorfor taler vi ikke om den, ber om den, preker om den? Gud er mer villig til å gi oss den Hellige Ånd enn foreldre er villige til å gi sine barn gode gaver. Enhver arbeider burde kjempe med Gud i bønn om Åndens dåp. Grupper burde komme sammen for å be om særskilt hjelp, om himmelsk visdom så de må kunne forstå å legge planer og å

gjennomføre dem med klokskap. Særlig bør man be om at Gud vil døpe sine utsendinger med den Hellige Ånd.

Når Ånden er til stede hos Guds arbeidere, vil sannheten bli forkynt med en kraft som all verdens ære og herlighet ikke ville kunne gi. Ånden bringer den styrke som kan holde strevende, kjempende sjeler oppe i enhver kritisk stund mens slektninger viser dem uvennlighet, verden viser hat, og de selv må erkjenne sine egne ufullkommenheter og feilgrep.

Nidkjærhet for Gud drev disiplene til å vitne om sannheten med stor kraft. Burde ikke denne nidkjærhet oppflamme våre hjerter til en beslutning om å fortelle historien om den gjnløsende kjærlighet, om Kristus og ham korsfestet? Skal ikke Guds Ånd komme i dag som svar på alvorlig, vedholdende bønn og fylle mennesker med kraft til tjeneste? Hvorfor er da menigheten så svak og åndløs?

[169]

Det er enhver kristens forrett ikke bare å vente på, men å frem-skynde vår Herres Jesu Kristi komme. Hvor hurtig ville ikke verden bli oversådd med sannhetens såkorn hvis alle som bekjenner hans navn, bar frukt til hans ære! Hurtig ville da den siste høst bli modnet, og Kristus ville komme for å samle inn det dyrebare korn.

Mine brødre og søstre! Be om den Hellige Ånd! Gud står bak hvert løfte han har gitt. Si med Bibelen i hånd: «Jeg har gjort som du har sagt. Jeg legger fram ditt løfte: «Be, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder.» Kristus sier: «Alt det I ber om og begjærer, tro bare at I har fått det, så skal det vederfares eder.» «Hva som helst I ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen skal bli herliggjort i Sønnen.» Matt. 7, 7; Mark. 11, 24; Joh. 14, 13.

Regnbuen omkring tronen er en forsikring om at Gud er sanndru, at det hos ham ikke er forandring eller skiftende skygge. Vi har syndet mot ham og fortjener ikke hans gunst, og likevel har han lagt den mest vidunderlige bønn på våre leper: «For ditt navns skyld, forkast oss ikke, overgi ikke din herlighets trone til vanære! Kom i hu og bryt ikke din pakt med oss!» Jer. 14, 21. Han har forpliktet seg til å gi akt på vårt rop når vi kommer til ham og bekjenner vår uverdighet og synd. Hans trones ære er satt på spill forat hans ord til oss skal bli oppfylt. Gud sender sine budbærere ut til enhver del av sitt rike for å åpenbare sin vilje for sine tjenere. Han går midt imellom sine menigheter. Han ønsker å helliggjøre, opphøye og

foredle sine etterfølgere. Innflytelsen fra dem som tror på ham, vil være en duft av liv til liv i verden. Kristus holder stjernene i sin høyre hånd, og det er hans hensikt gjennom dem å la sitt lys skinne for verden. På den måten ønsker han å berede sitt folk for en høyere tjeneste i menigheten hisset. Han har lagt en stor oppgave på oss. La oss utføre den med troskap. La oss vise i vårt liv hva guddommelig nåde kan gjøre for menneskene.

* * * * *

[170] Når den Hellige Ånd behersker våre menighetsmedlemmers sinn, vil det i menighetene våre vise seg et langt høyere ideal når det gjelder tale, tjeneste og åndelighet, enn det vi nå er vitne til. Menighetsmedlemmene vil bli oppkvikket av livets vann, og arbeiderne som virker under ham som er hodet, Kristus, vil åpenbare Mesteren i ånd, i tale og i handling, og de vil oppmuntre hverandre til å trenge fremad i det herlige, avsluttende verk som vi er opptatt med. Det vil vise seg en sunn vekst i enhet og kjærlighet, og dette vil være et vitnesbyrd for verden om at Gud har sendt sin Sønn til å dø for å gjenløse syndere. Guddommelig sannhet vil bli opphøyet, og når den stråler ut som en lampe som brenner, vil vi forstå den klarere og klarere. — 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 211.

* * * * *

Det ble åpenbart for meg at hvis Guds folk ikke selv gjør noen anstrengelse, men venter på at vederkvegelsen skal komme over dem og ta vekk deres synder og avhjelpe deres feil, og dersom de stoler på at dette skal rense dem fra besmittelse på kjød og ånd og gjøre dem skikket til å ta del i den tredje engels høye rop, vil de bli funnet for lette. Vederkvegelsen eller kraften fra Gud kommer bare over dem som har beredt seg for det ved å utføre det arbeid som Gud byr dem, nemlig å rense seg selv fra alt som besmitter legeme og ånd, og gjennomføre hellighet i gudsfrykt. — 1867 — «*Testimonies*», I, side 619.

* * * * *

Dette Guds Ånds redskap fritar oss ikke for nødvendigheten av å gjøre bruk av våre evner og talenter, men lærer oss hvordan vi kan bruke enhver kraft til Guds ære. Under Guds nådes særskilte veiledning kan de menneskelige evner brukes til de beste formål her på jorden, og de vil bli brukt i det kommende, udødelige liv. — 1879 — «*Testimonies*», IV, side 372.

* * * * *

Hvorfor ble beretningen skrevet om disiplenes virksomhet da de arbeidet med hellig iver og var besjelet og opplivet ved den Hellige Ånd, hvis det ikke var i den hensikt at Herrens folk i dag skal få inspirasjon til å virke alvorlig for ham? Det Herren gjorde for sitt folk i den tiden, er like viktig, ja, enda viktigere at han gjør for sitt folk i dag. Alt det apostlene gjorde, skal hvert menighetsmedlem gjøre nå. Og vi skal arbeide med så meget større varme og være ledsaget av den Hellige Ånd i et så meget større mål som tilveksten av ondskap krever et mer bestemt kall til omvendelse. — 1902 — «*Testimonies*», VII, side 33.

[171]

Kapittel 37—Virksomheten hjemme og ute

«Sier ikke I at det ennå er fire måneder, så kommer høsten? Se, jeg sier eder: Løft eders øyne og se markene, de er alt hvite til høsten! Den som høster, får lønn, og samler frukt til evig liv, forat både den som sår og den som høster, kan glede seg sammen; for her er det et sant ord at en sår og en annen høster.» Joh. 4, 35—37.

Etterat bonden har sådd ut såkornet, er han tvunget til å vente i måneder forat det kan spire og utvikle seg til korn som er ferdig til innhøsting. Men mens han sår, blir han oppmuntret av forventning om frukt i fremtiden. Hans arbeid blir lettet ved håpet om gode resultater i høsttiden.

Ikke så med det sannhetens såkorn som Kristus sådde i den samaritanske kvinnes sinn under samtalen med henne ved brønnen. Innhøstingen av hans såkorn var ikke langt borte, men tett ved. Neppe hadde han uttalt sine ord før sæden som var sådd ut, trengte fram og bar frukt, vekket hennes forståelse og gjorde det mulig for henne å vite at hun hadde hatt en samtale med Herren Jesus Kristus. Hun lot de himmelske lysstrålene skinne inn i hennes hjerte. Hun glemte vannkrukken og skyndte seg hjem for å fortelle sine samaritanske brødre om den gode nyheten. «Kom,» sa hun, «og se en mann som har sagt meg alt jeg har gjort!» Joh. 4, 29. Og de kom straks ut for å se ham. Da var det han sammenlignet disse samaritaneres sjeler med en kornmark. «Løft eders øyne,» sa han til disiplene, «og se markene, de er alt hvite til høsten!»

«Da nå samaritanene kom til ham, ba de ham bli hos dem; og han ble der to dager.» Og hvilke travle dager det ble! Hva sier beretningen om resultatet? «Og mange flere trodde for hans ords skyld, og de sa til kvinnen: Nå tror vi ikke lenger for din tales skyld; for *vi har selv hørt*, og vi vet nå at han sannelig er verdens frelser.» Vers 40—42.

Ved å åpne livets ord for samaritanene sådde Kristus mange sannhetsfrø og viste folket hvordan også de kunne så sannhetens

sæd i andres sinn. Hvor meget godt kunne ikke bli utrettet hvis alle som kjenner

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 30—37. sannheten, ville arbeide for syndere, for dem som så hardt trenger til å kjenne og forstå Bibelens sannhet, og som ville ta imot den likså villig som samaritanene tok imot Kristi ord! Hvor lite samfølelse vi har med Gud i det stykket som burde være det sterkeste bånd mellom oss og ham — medlidenhet med de utartede, brødefulle, lidende sjeler som er døde i overtredelser og synder! Hvis menneskene nærte den samme sympati som Kristus, ville de stadig ha en sorg i hjertet over forholdene på mange trengende arbeidsfelter, som i så høy grad mangler arbeidere.

[172]

De store byer

Arbeidet på de fremmede felter må utføres med alvor og på en forstandig måte. Og virksomheten på den hjemlige arbeidsmark må ikke på noen måte bli forsømt. La ikke arbeidsmarkene som ligger i skyggen av våre dører, som f. eks. de store byene i vårt land, bli forbigått. Disse markene er like viktige som noen utenlandsk arbeidsmark.

Guds oppmuntrende budskap om nåde må bli forkynt i byene i Amerika. Mennesker som bor i disse byene, blir fort mer og mer innviklet i forretningsforhold. De er vilt opptatt med å oppføre bygninger med tårn som strekker seg høyt opp mot himmelen. Deres sinn er fullt av planer og ærgjerrige foretagender. Gud byr enhver av sine tjenere, predikantene: «Rop av strupen, spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder!» Es. 58, 1.

La oss takke Gud for at det er noen arbeidere som gjør alt mulig for å oppreise minnesmerker for Gud i våre forsømte byer. La oss huske på at det er vår plikt å oppmuntre disse arbeidere. Det mishager Gud å se den mangel på forståelse og støtte som vårt folk i vårt eget land viser overfor disse trofaste arbeiderne i våre store byer. Arbeidet på det hjemlige felt er et *vitalt problem* nettopp nå. Den nåværende tid er den gunstigste anledning vi kommer til å få til å arbeide på disse felter. I løpet av kort tid blir situasjonen langt vanskeligere.

[173]

Jesus gråt over Jerusalem på grunn av skylden og oppsetsigheten blant hans utvalgte folk. Han gråter også over hardheten i hjertet hos dem som bekjenner seg til å være hans medarbeidere, men som er tilfreds med ikke å utrette noe. Og de som burde forstå verdien av sjeler — bærer de sammen med Kristus en tung byrde og en stadig sorg blandet med tårer for de ugudelige byene på jorden? Ødeleggelsen av disse byene, som nesten er helt henfalne til avgudsdyrkelse, er overhengende. Hvilket svar vil man på den siste store regnskapsdag kunne gi for å la være å påbegynne arbeid i disse byene nå?

Måtte Herren, mens det blir utfoldet virksomhet i Amerika, hjelpe oss til også å vie andre land den oppmerksomhet de burde ha, slik at arbeiderne på disse steder ikke blir hindret og ute av stand til å opprette minnesmerker for Gud på andre steder. Vi må ikke tillate at for mange fordeler blir samlet her i landet. La oss ikke fortsatt forsømme vår plikt overfor de millioner som bor i andre land. La det bli en bedre forståelse av situasjonen, og la oss innhente det forsømte.

Tiden er kommet til å arbeide

Mine brødre og søstre i Amerika, når dere løfter deres øyne og ser at markene langt borte er hvite til høst, vil dere kanskje i deres egne hjerter ta imot Guds rike nåde. Dere som på grunn av vantro har vært åndelig fattige, vil ved personlig arbeid bli rike på gode gjerninger. Dere vil ikke lenger sulte deres sjeler midt i overfloden, men gjøre dere til gode med de ting Herren har lagt til side for dere. Når dere begynner å innse hvor blottet arbeiderne er for midler til å føre virksomheten fram på fremmede misjonsmarker, vil dere gjøre alt dere kan for å hjelpe, og deres sjeler vil begynne å bli gjenopplivet, deres åndelige lengsel vil være sunn, og deres sinn vil bli oppkvikket av Guds ord som er et blad av livets tre til legedom for folkene.

På Herrens spørsmål: «Hvem skal jeg sende?» svarte Esaias: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 8. Du, min bror, min søster, er kanskje ikke selv i stand til å gå ut i Herrens vingård, men du kan gi midler som kan sendes til andre. På den måten overgir du dine penger til vekselere, og når Mesteren kommer, vil du kunne gi ham hans eget tilbake med renter. Dine midler kan brukes til å sende ut og

underholde Guds sendebud, og disse kan med munn og innflytelse forkynne budskapet: «Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne!» Matt. 3, 3. Det blir lagt planer for å fremme verket, og nå er det din tid til å arbeide. Dersom du arbeider på en selvfornektende måte og gjør hva du kan for å fremme saken på nye felter, vil Herren hjelpe, styrke og velsigne deg. Stol på forsikringen om at han er nær, han som oppholder deg og som er lys og liv. Gjør alt av kjærlighet til Jesus og de dyrebare sjeler som han døde for. Arbeid med et rent, guddommelig innvirket forsett for å herliggjøre Gud. Herren ser og forstår, og han vil bruke deg til tross for din svakhet, hvis du bare tilbyr din talent som en helliget gave til hans tjeneste. For i aktiv, uegennyttig tjeneste blir den svake sterk og nyter hans dyrebare behag. Herrens glede er et kraftelement. Dersom du er tro, vil den fred som overgår all forstand, bli din lønn her i livet, og i det kommende liv vil du gå inn til din Herres glede.

[174]

Vi har ikke tid til å dvele ved slikt som er uten betydning. Vi bør vie vår tid til å forkynne det siste nådens budskap for en skyldbetyngt verden. Det kreves menn som arbeider under inspirasjon av Guds Ånd. De prekener som noen av våre predikanter holder, må bli meget kraftigere enn de er nå. I motsatt fall vil mange som er blitt sløve, fremholde et svakt, avstumpet budskap som bysser folk i søvn. Ethvert foredrag som blir holdt, bør føres fram slik at folk kommer til å forstå de fryktelige straffedommer som snart kommer over verden. Sannhetens budskap skal forkynnes av leper som er berørt med gloende kull fra Guds alter.

Mitt hjerte blir fylt med angst når jeg tenker på de sløve budskaper noen av predikantene våre fremholder, enda de har et budskap om liv og død å bringe ut. Predikantene sover. Legmedlemmene sover. En verden omkommer i synd. Måtte Gud hjelpe sitt folk til å våkne opp og leve og arbeide som menn og kvinner på grensen til den evige verden! Snart kommer en fryktelig overraskelse over verdens beboere. Plutselig, og med kraft og stor herlighet skal Kristus komme. Da blir det ikke tid mer til å berede seg for å møte ham. Nå er tiden for oss til å forkynne advarselsbudskapet.

* * * * *

Vårt feltrop må være: Fremad, alltid fremad! Guds engler vil gå foran oss og berede veien. Vår byrde for «de fjerne land» må vi aldri legge ned før hele jorden er opplyst av Herrens herlighet. — 1900

[175] — «*Testimonies*», VI, side 29.

Kapittel 38—Virksomheten i Europa

Til mine brødre i Europa.

Jeg har noe jeg må si til dere. Tiden er kommet da meget skal utrettes i Europa. Et stort arbeid, slikt som det er blitt utført i Amerika, kan også utføres i Europa. Sanatorier bør bli opprettet og helse restauranter påbegynt. La lyset fra den nærværende sannhet gå ut fra pressen. La arbeidet med å oversette våre bøker gå fremad. Jeg har sett at det i de européiske landene vil bli tent lys på mange steder.

På mange steder viser Herrens verk ikke et passende resultat. Det er nødvendig med hjelp i Italia, i Frankrike, i Skottland og i mange andre land. Det bør utføres en større virksomhet på disse steder. Det er behov for arbeidere. Det er talenter blant Guds folk i Europa, og Herren vil at disse talentene skal bli utnyttet overalt i Storbritannia og på kontinentet til å opprette sentrer som hans sannhets lys kan stråle ut fra.

Det er et arbeid å gjøre i Skandinavia. Gud er like villig til å arbeide gjennom skandinaviske troende som gjennom amerikanske troende.

Mine brødre, slutt dere sammen med Herren, hærskares Gud. La ham være deres frykt, og la ham være deres redsel. Tiden er kommet da hans verk skal utvides. Vanskelige tider ligger foran oss, men dersom vi holder sammen i kristelig fellesskap, og det ikke er noen som streber etter å være den største, vil Gud virke mektig for oss.

La oss være fulle av håp og mot. Motløshet i Guds tjeneste er syndig og urimelig. Han kjenner til alt vi behøver. Han har all makt. Han kan gi sine tjenere all den dyktighet som deres behov krever. Hans uendelige kjærlighet og medlidenhet går aldri trett. Med allmaktens majestet forener han den ømme hyrdes mildhet og omhu. Vi behøver ikke å være redde for at han ikke oppfyller sine løfter. Han er den evige sannhet. Aldri vil han forandre den pakten han har opprettet med dem som elsker ham. Løftene han har gitt

til sin menighet, står fast evindelig. Han vil gjøre den til en evig herlighet, en glede for mange slekter.

[176] Studer det 41. kapitel hos Esaias og prøv å forstå det i hele dets betydning. Gud sier: «Jeg vil la elver velle fram på bare hauger og kilder midt i daler; jeg vil gjøre en ørken til en sjø og et tørt land til vannrike kilder; jeg vil la sedrer, akasier, myrter og oljetrær vokse fram i ørkenen; jeg vil la cypress, lønn og buksbom sammen gro på den øde mark, forat de alle sammen skal se og kjenne og legge seg på hjertet og forstå at Herrens hånd har gjort dette, og Israels Hellige skapt det.» Es. 41, 18—20.

Den som har valt Kristus, har sluttet seg til en makt som ingen samling av menneskelig visdom eller styrke kan styrte omkull. «Frykt ikke, for jeg er med deg,» sier han. «Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» «Jeg er Herren din Gud, som holder deg fast ved din høyre hånd, som sier til deg: Frykt ikke! Jeg hjelper deg.» Es. 41, 10. 13.

«Hvem vil I da ligne meg med, så jeg skulle være ham lik? sier den Hellige. Løft eders øyne mot det høye og se: Hvem har skapt disse ting? Han er den som fører deres hær ut i fastsatt tall, som kaller dem alle ved navn; på grunn av hans veldige kraft og hans mektige styrke savnes ikke en. Hvorfor vil du si, Jakob, og tale så, Israel: Min vei er skjult for Herren, og min rett går min Gud forbi? Vet du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er en evig Gud, den som har skapt jordens ender; han blir ikke trett, og han blir ikke mødig; hans forstand er uransakelig. Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. Gutter blir trette og mødige, og unge menn snubler. Men de som venter på Herren, får ny kraft, løfter vingene som ørner; de løper og blir ikke trette, de går og blir ikke mødige.» Es. 40, 25—31.

* * * * *

Sannhetslyset skal skinne inntil jordens ender. Større og stadig tiltagende lys stråler ut med himmelsk klarhet fra Gjenløserens ansikt på hans representanter for å skinne gjennom dunkelheten i en formørket verden. La oss som hans medarbeidere be om hans Ånds helligelse forat vi må kunne skinne klarere og klarere.

* * * * *

Sannhetslyset for denne tid skinner nå i kongers råd. Statsmenns oppmerksomhet blir ledet hen på Bibelen, nasjonenes lovbok, og de sammenligner sine nasjonale lover med dens statutter. Som Kristi representanter har vi ingen tid å spille. Våre anstrengelser må ikke begrenses til noen få steder der lyset er blitt så rikelig at man ikke setter pris på det. Evangeliets budskap skal forkynnes for alle slekter, stammer, tungemål og folk.

[177]

Kapittel 39—Et syn om striden

I et syn så jeg to hærer i fryktelig kamp. Den ene hæren ble ledet under banneret som hadde verdens merketegn. Den andre ble ført under fyrst Immanuels blodstenkte banner. Fane etter fane ble slept i støvet etter hvert som det ene kompani etter det andre fra Herrens hær sluttet seg til fienden, og stamme etter stamme fra fiendens rekker forente seg med Guds lovlydige folk. En engel som fløy midt oppe under himmelen, la Immanuels fane i manges hender, mens en mektig general ropte med høy røst: «Ta stilling i rekkene! La dem som er lojale mot Guds bud og Kristi vitnesbyrd, nå ta sitt standpunkt! Dra bort fra dem og skill dere ut og rør ikke ved noe urent, så vil jeg ta imot dere og være en far for dere, og dere skal være mine sønner og døtre. La alle som vil, komme Herren til hjelp, Herren til hjelp blant kjempene!»

Slaget raste. Seieren skiftet fra den ene siden til den andre. Snart ga korsets stridsmenn etter «som når en fanebærer faller i avmakt». Es. 10, 18 (eng. bibelovers.). Men deres tilsynelatende tilbakegang skjedde bare forat de skulle oppnå en gunstigere stilling. Det ble hørt fryderop. En lovsang steg opp til Gud, og englestemmer sluttet seg til sangen mens Kristi stridsmenn plantet hans banner på de festningene fienden til nå hadde holdt. Vår frelses høvding ledet slaget og sendte hjelp til sine stridsmenn. Hans kraft gjorde seg mektig gjeldende og oppmuntret dem til å føre striden fram til portene. Han lærte dem fryktelige ting i rettferdighet og førte dem fram skritt for skritt, fra seier til seier.

Endelig var seieren vunnet. Den hæren som fulgte det banneret som hadde innskriften «Guds bud og Jesu tro», fikk en herlig seier. Kristi stridsmenn var tett ved portene til staden, og med jubel tok byen imot sin konge. Fredens og gledens og den evige rettferdighets rike var opprettet.

Nå er menigheten en stridende menighet. Nå står vi overfor en verden som er i midnattsmørke, nesten fullt og helt henfallen til

avguderer. Men dagen kommer da striden er utkjempet og seieren vunnet. Guds vilje

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 41—42. kommer til å skje på jorden som den skjer i himmelen. Da skal folkeslagene ikke ha noen annen lov enn himmelens lov. Alle sammen er en lykkelig, forenet familie, iført lovprisningens og takksigelsens kledebon — Kristi rettferdighets kappe. Hele naturen i all dens prakt vil uavbrutt prise og tilbe Gud. Verden vil bade seg i himmelens lys. Årene vil rinne av sted i glede. Månens lys vil være som solens lys, og solens lys vil være syv ganger sterkere enn det er nå. Over denne scenen vil morgenstjernerne juble til hope, og Guds sønner vil rope av fryd mens Gud og Kristus i forening kunngjør at «synd skal ikke være mer, ei heller død skal være mer».

Dette er den scenen som er blitt fremstilt for meg. Men menigheten må og vil kjempe mot synlige og usynlige fiender. Satans redskaper i menneskelig skikkelse er til stede. Menneskene har sluttet seg sammen for å gjøre motstand mot herskarenes Herre. Disse sammenslutningene vil fortsette inntil Kristus forlater sin plass som forbeder ved nådestolen og ifører seg hevners kledebon. I hver eneste by finnes Satans redskaper som er travelt opptatt med å organisere i partier dem som er motstandere av Guds lov. Slike som bekjenner seg til å være hellige, stiller seg på disse partiers side sammen med dem som erklærer seg for å være vantro. Nå er det ikke tid for Guds folk til å være sveklinger. Vi kan ikke forlate vår vakt et eneste øyeblikk.

[179]

Kapittel 40—En forsømt advarsel

«Se, jeg legger i dag fram for eder velsignelse og forbannelse: velsignelsen, så sant I lyder Herrens, eders Guds bud, som jeg gir eder i dag, og forbannelsen, dersom I ikke lyder.» 5 Mos. 11, 26—28.

«Dersom I nå er lydige mot mine bud som jeg gir eder i dag, så I elsker Herren eders Gud og tjener ham av alt eders hjerte og av all eders sjel, da vil jeg gi eders land regn i rette tid, høstregn og vårregn, og du skal samle i hus ditt korn og din most og din olje, og for ditt fe vil jeg gi deg gress på dine marker, og du skal ete og bli mett. Ta eder i vare at eders hjerte ikke dåres, så I viker av og dyrker andre guder og tilber dem, og Herrens vrede opptennes mot eder, og han lukker himmelen til, så det ikke kommer regn, og jorden ikke gir sin grøde, og I hastig blir utryddet av det gode land Herren gir eder.» 5 Mos. 11, 13—17.

«Så legg eder da disse mine ord på hjerte og på sinne og bind dem som et tegn på eders hånd og la dem være som en minneseddel på eders panne og lær eders barn dem ved å tale om dem når du sitter i ditt hus, og når du går på veien, og når du legger deg, og når du står opp, og skriv dem på dørstolpene i ditt hus og på dine porter, forat eders og eders barns dager må bli mange i det land som Herren tilsvor eders fedre å ville gi dem, og I må leve der like så lenge som himmelen hvelver seg over jorden.» 3 Mos. 11, 18—21.

Hvis syvendedags adventistene hadde gått på Herrens vei og ikke latt seg beherske av egoistiske interesser, ville Herren ha gitt dem stor velsignelse. De som i strid med Herrens vilje har fortsatt å bli i Battle Creek^{*}, har gått glipp av av den verdifulle erfaringen og den åndelige

^{*}I forbindelse med opprettelsen av forlagsvirksomheten i Battle Creek, Michigan, i 1855, organiseringen av Generalkonferensen samme sted i 1863, opprettelsen av The Western Health Reform Institute [en helseanstalt etter helsereformens prinsipper] i samme by i 1866 og oppførelsen av Battle Creek Høyskole i 1874 flyttet mange syvendedags adventistfamilier dit. Dette førte til en tilstand som var ugunstig for den beste religiøse erfaring. I 90-årene var det kommet ikke så få budskaper med kall til syvendedags adventister som ikke behøvde å være i Battle Creek, om å spre seg slik at de kunne bringe

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 81—85. erkjennelsen som de kunne ha oppnådd hvis de var lydige. Mange av dem har forspilt Guds velbehag. Hjertet for virksomheten er blitt overfylt. Lenge har advarselen lydt, men den er ikke blitt påaktet. Grunnen til dette er at sinn og hjerte hos mange i Battle Creek ikke er under innflytelse av den Hellige Ånd. De fatter ikke hvor meget arbeid det er å utføre. De sover. [180]

Gå ut på høstmarken

Når syvendedags adventister flytter til byer der det allerede er en stor forsamling av troende, er de ikke på det rette sted, og deres åndelighet blir svakere og svakere. Barna deres blir utsatt for mange fristelser. Min bror, min søster, hvis du ikke absolutt trenges på et slikt sted av hensyn til verkets fremme, ville det være klokt om du reiste til et sted der sannheten ikke er blitt forkynt og du der prøver å bevise din evne til å arbeide for Mesteren. Gjør alvorlige bestrebelser for å vekke interesse for den nærværende sannhet. Arbeid fra hjem til hjem er en virksom metode når det foregår på en kristelig måte. Hold møter og gjør ditt beste for at møtene skal bli interessante. Husk at dette krever noe mer enn bare en preken.

Mange som har oppholdt seg lenge på ett sted, bruker tiden til å kritisere dem som arbeider på samme måte som Kristus for å overbevise og omvende syndere. De kritiserer motivene og hensiktene hos andre, som om det ikke var mulig for noen annen å utføre det uegennyttige arbeid som de selv ikke får seg til å gjøre. De er til anstøt. Hvis de vil reise til steder hvor det ikke fantes noen troende, og arbeide for å vinne sjeler for Kristus, ville de snart bli så travelt opptatt med å forkynne sannheten og med å hjelpe dem som lider, at de ikke fikk tid til å rive i stykker andres karakter, ingen tid til å tenke onde tanker for deretter å rapportere resultatene av deres formodede skarpe evne til å se inn under overflaten.

De som har bodd så lenge på steder hvor det er store menigheter, bør dra ut på høstmarken for å så og høste for Mesteren. Da vil de glemme seg selv i ønsket om å frelse sjeler. De vil se at det er så meget arbeid å utføre, så mange mennesker de kan hjelpe, at de ikke

lyset ut til mange steder som ikke var blitt advart. Noen etterkom dette rådet, andre ikke. [White Trustees.]

får tid til å speide etter feil hos andre. De kommer ikke til å få noen tid til å arbeide på den negative siden.

[181] Det at så mange troende er samlet på ett sted, vil gjerne oppmuntre til ond mistanke og ond tale. Mange blir opptatt med å speide og lytte etter det onde. De glemmer hvilken synd de begår. De glemmer at de ordene de taler, aldri kan bli usagt, og at de ved sin mistenksomhet sår ut frøkorn som kommer til å spire og bringe en ond høst. Hvor stor denne høsten er, får ingen vite før på den ytterste store dag, da hver tanke, hvert ord og hver handling blir stilt fram i dommen.

De tankeløse, ukjærlige ordene som blir sagt, vokser ved hver gjentagelse. En eller annen føyer til et ord inntil det falske rykte har fått et stort omfang. Stor skade blir gjort. Ved sin urettferdige mistanke og sine urettferdige dommer skader bakvaskerne sin egen erfaring og sår splidens sæd i menigheten. Hvis de kunne se forholdene slik som Gud ser dem, ville de innse sin stilling. De ville forstå hvordan de har forsømt den oppgaven Gud har gitt dem å gjøre, fordi de har hatt noe å utsette på sine brødre og søstre.

Den tid som blir brukt til å kritisere motiver og handlinger hos Kristi tjenere, burde de heller bruke til bønn. Hvis de som hefter seg ved feil, kjente sannheten angående dem som de har noe å utsette på, ville de ofte ha en ganske annen mening om dem. Hvor meget bedre ville det ikke være hvis man i stedet for å kritisere og fordømme andre, ville si: «Jeg må arbeide på min egen frelse. Hvis jeg vil samarbeide med ham som ønsker å frelse min sjel, må jeg med flid våke over meg selv. Jeg må fjerne ethvert onde i mitt liv. Jeg må bli en ny skapning i Kristus. Jeg må overvinne enhver feil. I stedet for å svekke dem som kjemper mot det onde, vil jeg da kunne styrke dem med oppmuntrende ord.»

Døm ikke

De som har brukt talens talent til å ta motet fra Guds tjenere som kjemper for å fremme Guds sak, og som legger planer og arbeider for å overvinne hindringer, bør be Gud om tilgivelse for den skaden de har gjort hans verk ved sine syndige fordommer og ukjærlige ord. De bør tenke over den skaden de har gjort ved å utbre falske rykter, ved å dømme dem som de ikke har noen rett til å dømme.

I Guds Ord er det blitt gitt tydelige anvisninger angående den fremgangsmåten vi skal følge når vi mener at en bror gjør noe uriktig. Kristus sier: «Om din bror synder mot deg, da gå bort og irettesett ham i enrom! hører han på deg, da har du vunnet din bror; men vil han ikke høre, da ta ennå en eller to med deg, forat enhver sak skal stå fast ved to eller tre vitners ord. Men hører han ikke på dem, da si det til menigheten! men hører han heller ikke på menigheten, da skal han være for deg som en hedning og en tolder.» Og Frelseren sier videre: «Når du bærer ditt offer fram til alteret, og der kommer i hu at din bror har noe imot deg, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror, og kom så og bær ditt offer fram.» Matt. 18, 15—17; 5, 23. 24.

[182]

«Herre, hvem skal bo i ditt telt? Hvem skal bygge på ditt hellige berg? Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet og taler sannhet i sitt hjerte, som ikke baktaler med sin tunge, som ikke gjør sin neste ondt og ikke fører skam over den som står ham nær, den som ser med ringeakt på den gudløse, men som ærer dem som frykter Herren, som sverger seg selv til skade og ikke bryter sitt ord, den som ikke låner sine penger ut mot rente og ikke tar gave mot den uskyldige. Den dette gjør, skal ikke rokkes evindeligg.» Sal. 15, 1—5.

«Døm ikke, forat I ikke skal dømmes! for med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med, skal eder måles igjen. Hvorfor ser du splinten i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var? Eller hvorledes kan du si til din bror: La meg dra splinten ut av ditt øye? og se, det er en bjelke i ditt eget øye! Du hykler! dra først bjelken ut av ditt eget øye, så kan du se å dra splinten ut av din brors øye.» Matt. 7, 1—5. Meget er innbefattet i dette å dømme. Husk at snart skal Gud gjennomgå ditt livsregnskap. Husk også at han har sagt: «Derfor er du uten unnskyldning, menneske, hvem du enn er som dømmer. For idet du dømmer din neste, fordømmer du deg selv; for du gjør det samme, du som dog dømmer; men vi vet at Guds dom, som sannhet byder, er over dem som gjør slikt. Men mener du det, du menneske, du som dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det, at du skal unnfly Guds dom?» Rom. 2, 1—3.

Alvorlige arbeidere har ingen tid til å feste seg ved andres mangler. De ser Frelseren, og ved å se på ham blir de forvandlet etter hans bilde. Det er hans eksempel vi skal følge når vi bygger opp vår karakter. I sitt liv på jorden åpenbarte han klart den guddommelige natur. Vi bør gjøre alt for å være fullkomne på vårt område på samme måte som han er fullkommen på sitt område. Medlemmene i menigheten må ikke fortsatt være likegyldige når det gjelder å danne en riktig karakter. Når de stiller seg under den dannende innflytelse av den Hellige Ånd, skal de utvikle en karakter som er en gjenstråling av den guddommelige karakter.

[183]

Kapittel 41—Han bærer våre byrder

Min bror, husk på at denne jord er ikke himmelen. Kristus har sagt: «I verden har I trengsel; men vær frimodige! jeg har overvunnet verden.» «Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld; for himlenes rike er deres. Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver eder allehånde ondt på for min skyld. Gled og fryd eder! for eders lønn er stor i himmelen; for således forfulgte de profetene før eder.» Joh. 16, 33; Matt. 5, 10—12.

Jesus har ikke overlatt deg til å være forskrekket over de prøver og vanskeligheter du møter. Han har fortalt deg alt om dem, og han har også sagt til deg at du ikke må bli motløs og nedtrykt når prøvelser kommer. Se hen til Jesus, din Gjenløser, og vær frimodig og glad. De prøvelser som er vanskeligst å bære, er de som kommer fra våre brødre, våre egne fortrolige venner. Men også disse prøvelsene kan vi bære med tålmodighet. Jesus ligger ikke i Josefs nye grav. Han er oppstanden og har fart opp til himmelen for å gå i forbønn for oss der. Vi har en frelser som elsket oss så høyt at han døde for oss forat vi ved ham kunne ha håp og styrke og frimodighet og få en plass med ham på hans trone. Han er i stand til og villig til å hjelpe deg når som helst du kaller på ham.

Hvis du prøver på å bære byrdene dine alene, kommer du til å bli knust under dem. Tunge ansvar hviler på deg. Jesus kjenner disse, og han vil ikke la deg bli alene hvis du setter din lit til ham. Det er til ære for ham når du overlater din sjel i hans varetekt som til en trofast skaper. Han byr deg håpe på hans miskunnhet og tro at han ikke ønsker at du skal bære disse tunge ansvar i din egen styrke. Bare tro, så skal du se Guds frelse.

Føler du at du er udyktig i deg selv til den stillingen som er betrodd deg? Takk Gud for dette. Jo mer du føler din svakhet, desto mer tilbøyelig vil du være til å søke om hjelp. «Hold eder nær til Gud, og han skal holde seg nær til eder.» Jak. 4, 8. Jesus ønsker at du skal være

[184] 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 127—129 (*Verdien av prøvelse*). lykkelig og frimodig. Han vil at du skal gjøre ditt beste med den evne han har gitt deg og så stole på at Herren skal hjelpe deg og oppreise slike som vil hjelpe deg å bære byrder.

[185] La deg ikke såre om mennesker taler uvennlig til deg. Sa ikke menneskene uvennlige ord om Jesus? Du kommer til kort og kan til tider gi anledning til uvennlige bemerkninger, men det gjorde Jesus aldri. Han var ren, flekkfri, ubesmittet. Vent ikke å få en bedre lodd her i livet enn herlighetens Fyrste fikk. Når dine fiender ser at de kan få deg til å føle deg såret, vil de bare glede seg. Se på Jesus og arbeid bare med hans ære for øye. Bevar ditt hjerte i Guds kjærlighet.

Kapittel 42—Studer Guds Ord

Dersom de som studerer medisin, ville granske Guds Ord nøye, ville de være langt bedre skikket til å forstå de øvrige studiefagene, for det følger alltid opplysning med alvorlig studium av Guds Ord. Arbeiderne i vår helsemisjon bør forstå at jo bedre de lærer å kjenne Gud og Kristus, og jo bedre de blir kjent med Bibelens historie, desto bedre vil de være skikket til å utføre sitt arbeid.

Elevene ved våre skoler bør strebe etter større kunnskap. Ikke noe vil i den grad hjelpe til å gi dem en god hukommelse som det å studere Skriften. Ikke noe vil i den grad hjelpe dem til å samle seg kunnskap i de øvrige fagene.

Dersom ikke-troende ønsker å ta del i klassene hvor legemisjonærer blir utdannet, og dere mener at de ikke kommer til å øve noen innflytelse som kan få andre elever bort fra sannheten, så la dem få lov til det. Noen av de beste misjonærene vil dere kanskje komme til å få fra dem. De har aldri hørt sannheten, og når de kommer til et sted der de er omgitt av en innflytelse som åpenbarer Mesterens Ånd, vil noen bli vunnet for sannheten. I den undervisningen som blir gitt, bør det ikke legges skjul på et eneste av sannhetsprinsippene i Bibelen. Når dere opptar medlemmer i klassen, slike elever som ikke hyller vår tro, og dette leder dere til å fortie de store emner som angår vårt timelige og evige vel — emner som stadig bør fremholdes for tanken — så bør slike ikke få adgang. Ikke i noe tilfelle må man gi slipp på prinsipper eller legge skjul på de særskilte eiendommelighetene i vår tro for å få utenforstående elever med i klassene.

Hvordan man skal forstå Bibelen

Til å lede bibelklassene bør man ansette trofaste lærere som vil gjøre sitt ytterste for at elevene skal kunne forstå leksene. Dette skal de ikke gjøre ved å forklare allting for dem, men ved å forlange at de skal gi 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 156, 157 (*Guds hensikt med sine institusjoner*). en tydelig forklaring av ethvert skriftsted

[186]

de leser. Disse lærerne bør huske på at man oppnår bare ganske lite ved å skimme overflaten i Ordet. Skal man forstå dette ord, er det nødvendig med ettertenksom overveielse og alvorlig, anstrengende studium. I Ordet finnes sannheter som er gjemt under overflaten på samme måte som årer med dyrebar erts. Den kostelige skatten blir oppdaget når man søker den, på samme måte som når en grubearbeider leter etter gull eller sølv. Beviset på sannheten i Ordet finner vi i Ordet selv. Skriften er den nøkkelen som åpner Ordet. Den dype meningen i sannhetene i Guds Ord blir utfoldet for vårt sinn ved hans Ånd. Bibelen er den store læreboken for elevene i skolene våre. Den lærer oss all Guds vilje angående Adams sønner og døtre. Den er en rettesnor for livet, og den lærer oss hvilken karakter vi må danne for det kommende liv. Vi behøver ikke sannhetens matte lys for å gjøre Skriften forståelig. Vi kunne like gjerne mene at middagssolen trenger jordens flimrende fakkelskjær for å forhøye dens glans. Uttalelser av prest og predikant er ikke påkrevet for å frelse mennesker fra villfarelse. De som spør det guddommelige orakel til råds, får lys. I Bibelen blir enhver plikt åpenbar. Enhver lærdom som blir gitt, er forståelig og åpenbarer Faderen og Sønnen for oss. Ordet er i stand til å gjøre alle vise til frelse. I Ordet finner vi en tydelig åpenbaring av frelsens vitenskap. Ransak Skriftene, for de er Guds røst som taler til sjelen.

[187]

Kapittel 43—Verdien av Guds Ord

Når det kommer villfarelse inn i våre rekker, skal vi ikke begynne å øve strid angående dette. Vi skal med troskap fremholde det tilrettevisende budskapet, og deretter skal vi lede folkets tanker bort fra fantasifulle, feilaktige idéer ved å fremholde sannheten i motsetning til vill-farelse. Når vi fremholder himmelske emner, vil det åpne sinnet for prinsipper som hviler på en grunnvoll så varig som evigheten.

Troende mennesker med en fast og konsekvent kristelig overbevisning og en solid karakter er til stor hjelp i Mesterens tjeneste. Ikke noe kan lede dem bort fra troen. For dem er sannheten en kostelig skatt.

Sannheten om Gud finnes i hans Ord. De som mener at de må søke andre steder etter sannhet for denne tid, trenger til en ny omvendelse. De har uriktige vaner som de må rette på, onde veier de må komme bort fra. De trenger til å søke etter sannheten på ny, slik den er i Jesus, forat deres karakter må kunne bygges opp i samsvar med Kristi lærdommer. Etter hvert som de kommer vekk fra sine menneskelige fore-stillinger og tar opp de plikter Gud har gitt dem, når de betrakter Kristus og blir forvandlet etter hans lignelse, vil de si: «Nærmere Gud, til deg, nærmere deg!»

Med Guds Ord i hånd kan vi komme nærmere, skritt for skritt i helliget kjærlighet til Jesus. Etter hvert som Guds Ånd blir bedre kjent, vil Bibelen bli tatt imot som den eneste grunnvoll for tro. Guds folk vil ta imot Ordet som blader av livets tre, mer dyrebart enn fint gull som er rensset i ilden, mektigere til å helliggjøre enn noe annet middel.

Lønn for trofast studium

Kristus og hans ord er i fullkommen harmoni. Når de blir tatt imot og trodd på, åpner de en trygg sti for alle som er villige til å vandre i lyset liksom Kristus er i lyset. Dersom Guds folk ville sette

pris på hans ord, kom vi til å få en himmel i menigheten her nede. De kristne ville

[188] 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 192—194. være ivrige og sultne etter å granske Ordet. De ville søke å finne tid til å sammenligne skriftsted med skriftsted og til å dvele ved Ordet. De ville være ivrigere etter Ordets lys enn etter morgenavisen, ukeblader og romaner. Deres største ønske ville være å ete Guds Sønnns kjød og drikke hans blod. Og som en følge av dette ville deres liv svare til prinsippene og løftene i dette ord. Dets undervisning ville for dem være som bladene av livsens tre. Den ville for dem bli en kilde av vann som veller fram til evig liv. Forfriskende byger av nådens regn ville vederkvege og gjen-opplive sjelen og få den til å glemme alt strev og all tretthet. De ville bli styrket og oppmuntret ved det inspirerte ord.

Predikantene kom til å bli inspirert med guddommelig tro. Deres bønner ville bli preget av alvor og fylt med guddommelig forvissning om sannheten. I solskinet fra himmelen ville de glemme all tretthet. Sannheten ville bli innflettet i deres liv, og deres himmelske prinsipper ville bli som en frisk, rinnende strøm som stadig tilfredsstillter sjelen.

Herrens lov er den kristnes leveregel. Hele hans vesen er gjennomtrengt av himmelens livgivende prinsipper. De travle tomheter som opptar så manges tid, svinner inn til det de i virkeligheten er verdt, når en sunn helliggjørende bibelsk gudsfrykt er til stede.

Bibelen, ikke noe annet enn Bibelen, kan bringe denne gode frukten. Den er visdom og kraft fra Gud, og den virker med all kraft i det mottagelige hjerte. Å, hvilke høyder vi kunne nå opp til hvis vi lot vår vilje underordne seg Guds vilje. Hvor vi enn er, så behøver vi Guds kraft. Den overfladiskheten som tar kraften fra menigheten, gjør den svak og likegyldig. Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd søker og lengter etter å finne kanaler som sannhetens guddommelige prinsipper kan flyte igjennom ut til verden.

Kunstige lys vil kanskje vise seg og gi seg ut for å være kommet fra himmelen. Men de kan ikke stråle som hellighetens stjerne, stjernen med himmelsk glans, og lede pilegrimens og den fremmedes føtter inn i Guds stad. Falske lys vil stille seg på det sanne lysets sted, og mange sjeler vil en viss tid la seg lede vill. Gud forby at dette skulle bli tilfellet med oss! Det sanne lys skinner nå og vil opplyse de sjeler som har sine vinduer åpnet mot himmelen.

[189]

Kapittel 44—Ledelse

St. Helena, California, 17. nov. 1903

Dagspressen i forskjellige byer har inneholdt artikler som fremholder at det foregår en strid mellom dr. Kellogg* og fru E. G. White om hvem av dem som skal være leder i syvendedags adventistenes samfunn. Da jeg leste disse artiklene, ble jeg meget bedrøvet over at noen skulle kunne misforstå min oppgave og dr. Kelloggs arbeid i en slik grad at de kunne offentliggjøre slike uriktige påstander. Det har ikke vært noen strid mellom dr. Kellogg og meg angående spørsmålet om ledelse. Ingen har noen gang hørt meg gjøre krav på stillingen som leder av samfunnet.

Jeg har en meget ansvarsfull oppgave å utføre — med penn og munn å bringe andre den undervisning jeg har mottatt, ikke bare til syvendedags adventister, men til verden. Jeg har gitt ut mange bøker, store og små, og noen av dem er blitt oversatt til flere språk. Dette er min oppgave — å åpne Skriften for andre, slik som Gud har åpnet den for meg.

Gud har ikke satt noen kongelig makt i syvendedags adventistenes menighet til å herske over hele samfunnet eller til å herske over noen gren av virksomheten. Han har ikke bestemt at byrden for ledelsen skal hvile på noen få menn. Ansvarer er fordelt mellom et stort antall kompetente menn.

Hvert medlem i menigheten har en stemme ved valg av embetsmenn for menigheten. Menigheten velger embetsmenn til de lokale konferensene. Delegerte valt av de lokale konferensene velger embetsmenn for

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 236—238. unionene, mens delegerte som er valt av unionskonferensene, velger embetsmenn

[190]

*Dr. John Harvey Kellogg, som det henvises til her, var i sine tidligere år en betrodd syvendedags adventisdeder, i mange år overlege og direktør ved Battle Creek Sanatorium. På dette tidspunkt holdt han på å ta de første skrittene bort fra sin tidligere lojale tilknytning til menighetens læresetninger og sin faste tillit til dens administrasjon. Dette førte til at han til sist ble fullstendig skilt fra samfunnet og dets virksomhet. [White Trustees.]

for Generalkonferensen. Ved denne ordningen har hver konferens, hver institusjon, hver menighet og hvert medlem enten direkte eller ved representanter en stemme ved valget av de menn som bærer de viktigste ansvar i Generalkonferensen.

Tidligere erfaringer

I vårt samfunns virksomhet i den første tiden pekte Herren ut eldste James White som en som sammen med sin hustru og under Herrens særskilte veiledning skulle ha en ledende del i utviklingen av denne virksomhet.

Historien om veksten innenfor denne virksomheten er alminnelig kjent. Trykkeriet ble først opprettet i Rochester, N. Y., og ble senere flyttet til Battle Creek, Michigan. Senere ble det opprettet et forlag på Stillehavskysten.

Jeg takker Herren for at han ga oss den forretten å ha del i virksomheten fra begynnelsen. Men hverken den gang eller senere, etterat virksomheten har fått et stort omfang, mens ansvarsene er blitt vidt fordelt, har noen hørt meg gjøre krav på å være leder for dette folk.

Fra året 1844 inntil nå har jeg tatt imot budskaper fra Herren og har gitt dem til hans folk. Dette har vært min oppgave — å gi folket det lys Herren gir meg. Jeg har fått det verv å ta imot hans budskaper og bringe dem ut. Jeg skal ikke stille meg fram for folket som om jeg innehadde en annen stilling enn den jeg har som budbærer med et budskap.

I mange ar har dr. J. H. Kellogg innehatt stillingen som overlege i den helsevirksomheten syvendedags adventistene driver. Det ville være umulig for ham å stå som leder av hele virksomheten. Dette har aldri vært hans rolle og kan aldri bli det.

Gud er vår leder

Jeg skriver dette forat alle må kunne vite at det blant syvendedags adventistene ikke er noen strid om ledelsen. Herren Gud i himmelen er vår konge. Han er en leder som vi trygt kan følge, for han gjør aldri noen feil. La oss ære Gud og hans Sønn som han åpenbarer seg gjennom overfor verden.

Gud vil virke mektig for sitt folk i dag dersom de vil stille seg helt under hans ledelse. De behøver den Hellige Ånds stadige nærvær. Hvis det var mer bønn under rådslagningene blant dem som har ansvar, mer hjertets ydmykelse for Gud, kom vi til å se uendelige beviser på guddommelig ledelse, og virksomheten ville gjøre hurtig fremgang.

[191]

Kapittel 45—Ett med Kristus i Gud

Herren kaller på menn med en sann tro og en sunn forstand, menn som ser forskjellen mellom det sanne og det falske. Enhver bør være på vakt, granske og etterleve undervisningen i det 17. kapitel hos Johannes og bevare en levende tro på sannheten for denne tid. Vi behøver den selvbeherskelsen som kan sette oss i stand til å innrette våre vaner slik at de stemmer med Kristi bønn.

Den undervisningen jeg har mottatt av En som har myndighet, er at vi skal lære å svare på den bønnen som er gjengitt i det 17. kapitel hos Johannes. Vi skal gjøre denne bønnen til vårt første studium. Enhver evangeliets tjener, enhver arbeider i helsemisjonen, skal lære den vitenskapen som denne bønnen inneholder. Brødre og søstre, jeg ber dere om å gi akt på disse ord og å overveie dem med en rolig, ydmyk, sønderknust ånd og med de sunne krefter i et sinn som er behersket av Gud. De som ikke lærer de lekser denne bønnen inneholder, står i fare for å få en ensidig utvikling som ingen senere utdanning vil kunne rette på.

«Jeg ber ikke for disse alene,» sa Jesus, «men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg.

Og den herlighet som du har gitt meg, den har jeg gitt dem, forat de skal være ett liksom vi er ett, jeg i dem, og du i meg, forat de skal være fullkommet til ett, så verden kan kjenne at du har utsendt meg, og elsket dem, liksom du har elsket meg.

Fader! jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har gitt meg, være hos meg, forat de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du har elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt. Rettferdige Fader! verden har ikke kjent deg; men jeg har kjent deg, og disse har kjent at du har utsendt meg, og jeg har kunngjort dem ditt navn, og

[192] 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 239—243. jeg vil kunngjøre dem det, forat den kjærlighet hvormed du har elsket meg, skal være i dem, og jeg i dem.» Joh. 17, 20—26.

Det er Guds hensikt at hans barn skal holde sammen i enighet. Venter de ikke at de skal bo sammen i den samme himmel? Er Kristus i strid med seg selv? Vil han gi sitt folk fremgang før de får vekk all ond mistanke og all uenighet, før arbeiderne med enig hensikt vier hjerte og sinn og styrke til den oppgaven som er så hellig i Guds øyne? Enighet gir styrke, splittelse svakhet. Når vi er enige med hverandre og arbeider harmonisk sammen for å frelse mennesker, er vi i sannhet «Guds medarbeidere». De som nekter å arbeide i harmoni, vanærer Gud i høy grad. Det gleder sjelefienden å se dem krysse hverandres planer. Slike trenger til å oppelske broderkjærlighet og ømhet i hjertet. Hvis de kunne få vekk det sløret som skjuler fremtiden, og se følgen av sin uenighet, ville det sikkert få dem til å omvende seg.

Vår eneste trygghet

Verden ser med tilfredshet på splittelsen blant de kristne. Van-troen er godt fornøyd. Gud krever en forandring hos sitt folk. Enhet med Kristus og med hverandre er vår eneste trygghet i disse siste dager. La oss ikke gjøre det mulig for Satan å peke på våre menighetsmedlemmer og si: «Se hvordan disse menneskene som står under Kristi banner, hater hverandre! Vi har ingen grunn til å være redde for dem så lenge de bruker mer tid til å kjempe med hverandre enn til å stride mot mine styrker.»

Etterat den Hellige Ånd var utgytt, dro disiplene ut for å tale om en oppstanden frelser, og deres eneste ønske var å frelse sjeler. De gledet seg i det herlige samfunn med de hellige. De var milde, omtensomme, selvfornektende, villige til å bringe hvilket som helst offer for sannhetens skyld. I sin daglige omgang med hverandre ga de til kjenne den kjærligheten som Kristus hadde pålagt dem å vise. Ved uegennyttig tale og handling gjorde de sitt beste for å oppflamme denne kjærligheten i andres hjerter.

De troende skulle alltid nære den kjærlighet som fylte disiplens hjerter etterat den Hellige Ånd var kommet over dem. De skulle gå fram i villig lydighet mot den nye befaling: «Liksom jeg har elsket eder, skal også I elske hverandre.» Joh. 13, 34. Så inderlig skulle de være knyttet til Kristus at de ville være i stand til å oppfylle hans

[193] krav. Kraften fra en frelser som kunne rettferdiggjøre dem ved sin rettferdighet, skulle virke mektigere gjennom dem.

Men de kristne i den første tid begynte å se etter feil hos hverandre. Mens de festet seg ved feilgrep og lot ukjærlig kritikk få plass, mistet de Frelseren av syne og så ikke den store kjærlighet han hadde åpenbart for syndere. De ble strengere med utvortes sere- monier, nøyere angående troens teori, skarpere i sin kritikk. I iveren etter å dømme andre glemte de sine egne villfarelser. De glemte den undervisningen Kristus hadde gitt om broderkjærlighet. Og det sørgeligste av alt var at de var uvitende om sitt tap. De forsto ikke at lykke og glede holdt på å forsvinne i deres liv og at de snart kom til å gå i mørke fordi de hadde lukket Guds kjærlighet ute fra sine hjerter.

Apostelen Johannes innså at broderkjærlighet holdt på å dø bort i menigheten, og han oppholdt seg særskilt ved dette punkt. Helt til sin dødsdag oppmuntret han de troende til stadig å vise kjærlighet til hverandre. Denne tanken fyller brevene hans til menighetene. «I elskede! la oss elske hverandre,» skriver han, «for kjærligheten er av Gud. . . . Gud har sendt sin Sønn, den enbårne, til verden, forat vi skal leve ved ham. . . . I elskede! har Gud elsket oss så, da er og vi skyldige å elske hverandre.» 1 Joh. 4, 7—11.

I Guds menighet i dag er det stor mangel på broderlig kjærlighet. Mange som bekjenner seg til å elske Frelseren, lar være å elske dem som er forenet med dem i kristelig fellesskap. Vi har den samme tro, er medlemmer av en familie, alle sammen barn av den samme himmelske Far, og vi har alle det samme salige håp om udødelighet. Hvor inderlig og ømt burde ikke det båndet som knytter oss sammen, være. Verdens mennesker legger merke til oss for å se om vår tro har en helliggjørende innflytelse på våre hjerter. De oppdager snart enhver feil i vårt liv, enhver inkonsekvens i våre handlinger. La oss ikke gi dem noen grunn til å bebreide vår tro.

Enighet er vårt sterkeste vitnesbyrd

Det er ikke motstand fra verden som stiller oss i den største fare. Det som fører til vår største ulykke og som hindrer Guds sak mest, er det onde som blir nært i hjertet hos slike som bekjenner seg til å tro. Det finnes ingen sikrere måte å svekke vår åndelighet på enn

den at vi er misunnelige, mistenksomme overfor hverandre, fulle av dømmesyke og ond mistanke. «Denne visdom kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sanselig, djevlesk; for hvor der er avind og trettesyke, der er urede og alt det som ondt er. Men den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren, dernest fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, uten tvil, uten skrømt. Men rettfærdighets frukt såes i fred for dem som holder fred. » Jak. 3, 15—18.

[194]

Harmoni og enighet mellom mennesker med forskjellig sinnelag er det sterkeste vitnesbyrd man kan avlegge om at Gud har sendt sin Sønn til verden for å frelse syndere. Det er vår forrett å kunne avlegge dette vitnesbyrd. Men for å kunne gjøre dette må vi la oss lede av Kristus. Vår karakter må dannes i overensstemmelse med hans karakter, vår vilje må underordne seg hans vilje. Da kan vi arbeide sammen uten noen tanke om sammenstøt.

Hvis vi hefter oss ved små uoverensstemmelser, vil det lede til handlinger som ødelegger kristelig fellesskap. La oss ikke tillate at fienden på den måten overlister oss. La oss stadig komme nærmere til Gud og til hverandre. Da skal vi bli som rettfærdighetens terebinter plantet av Herren og vannet av livets elv. Og hvor fruktbare vi da skal bli! Har ikke Kristus sagt: «Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt»? Joh. 15, 8.

Frelserens hjerte lengter etter at hans etterfølgere skal oppfylle Guds hensikt i hele dens høyde og dybde. De skal være ett i ham, selv om de er spredt over hele verden. Men Gud kan ikke gjøre dem til ett i Kristus dersom de ikke er villige til å gi avkall på sin egen vei for å følge hans vei.

Når Kristi bønn fullt ut blir trodd og når dens undervisning blir innført i det daglige liv blant Guds folk, vil det bli forenet handling i våre rekker. Bror vil bli knyttet til bror med Kristi kjærlighets gylne bånd. Guds Ånd alene kan frembringe denne enhet. Han som helliget seg selv, kan hellige sine disipler. Når de er forenet med ham, vil de være forenet med hverandre i den aller helligste tro. Når vi streber etter denne enhet, slik som Gud vil at vi skal strebe etter den, skal vi oppnå den.

Det Gud krever, er ikke tallrike institusjoner, store bygninger og utvortes prakt, men harmonisk handling hos et eiendomsfolk, et folk som er utvalt av Gud, dyrebart og innbyrdes enig, mennesker hvis liv er skjult med Kristus i Gud. Hver mann skal stå i sin lodd og på sin plass og øve den rette innflytelse i tanke, ord og handling. Når alle Guds arbeidere gjør dette, men heller ikke før, kommer hans verk til å utgjøre et fullstendig, symmetrisk hele. — 1904 — «*Testimonies*»,

[195] *VIII, side 183.*

Kapittel 46—Legmedlemmer ut i arbeidet

Et langt større arbeid er blitt pålagt de enkelte medlemmer i menigheten enn de selv forestiller seg. De har ikke øynene åpne for Guds krav. Tiden er kommet da man bør tenke ut hvert middel som kan hjelpe til å berede et folk til å bestå på Guds dag. Vi må være lys våkne og ikke være villige til å la dyrebare anledninger gå fra oss uten å akte på dem. Vi må gjøre alt som er mulig for oss å gjøre, for å lede sjeler til å elske Gud og holde hans bud. Jesus krever dette av dem som kjenner sannheten. Er hans krav urimelig? Er ikke Kristi liv vårt eksempel? Skylder vi ikke Frelseren en kjærlighetsgjeld, et alvorlig, uegennyttig arbeid til frelse for dem som han ga sitt liv for?

Mange av medlemmene i våre store menigheter gjør nesten ingenting. De kunne utføre et godt arbeid hvis de i stedet for å klumpe seg sammen ville spre seg til steder der sannheten ennå ikke har trengt inn. Trær trives ikke når de blir plantet for tett sammen. Gartneren tynner dem ut så de kan få plass til å vokse og ikke bli forkrøplet og syke. Den samme regelen ville ha god virkning i de store menighetene våre. Mange av medlemmene holder på å lide en åndelig død på grunn av mangel på slikt arbeid. De blir syke og udyktige. Hvis de ble plantet om, ville de få plass til å vokse seg sterke og kraftige.

Arbeid på spredte steder

Det var ikke Guds hensikt at hans folk skulle samles i kolonier eller slutte seg sammen i store grupper. Kristi disipler er hans representanter på jorden, og Guds plan er at de skal bli spredt overalt i landet, i byer, i landsbyer og bygder, og der skal de være som lys i verdens mørke. De skal være utsendinger for Gud, og ved sin tro og sine gjerninger skal de bære vitnesbyrd om at den kommende frelser snart skal åpenbares.

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 244—246.

[196]

Legmedlemmene i våre menigheter kan utføre et arbeid som de til nå neppe har begynt på. Ingen burde flytte til nye steder hvis

det bare er det timelige de tenker på. Men der det er anledning til å skaffe seg det daglige brød, kunne familier som er godt rotfestet i sannheten, flytte inn og utføre misjonsarbeid, en eller to familier på hvert sted. De bør ha kjærlighet til sjeler og føle seg tilskyndet til å arbeide for dem, og de bør tenke på hvordan de kan føre dem til sannheten. De kan utbre våre skrifter, holde møter i hjemmene, lære naboene å kjenne og innby dem til å komme med til disse møtene. På den måten kan de la sitt lys skinne ved gode gjerninger.

Arbeiderne bør stå selvstendige i Gud, og de bør gråte, be og arbeide for sine medmenneskers frelse. Husk at dere oppholder dere på en veddeløpsbane og kjemper om udødelighetens krans. Mens mange higer mer etter menneskelig ros enn etter Guds velbehag, bør deres høyeste mål være å arbeide i ydmykhet. Lær å øve tro når dere fremstiller deres naboer for nådens trone, og be Gud om å røre ved deres hjerter. På denne måten kan dere utføre et virkningsfullt misjonsarbeid. Dere vil kanskje påvirke noen som ikke vil høre på en predikant eller kolportør. Og de som på den måten arbeider på nye steder, kommer til å lære hvordan man best skal kunne nå folket, og de kan berede veien for andre arbeidere.

Den som er opptatt med dette arbeid, kan oppnå en dyrebar erfaring. I sitt hjerte bærer han en byrde for sine naboers frelse. Han må få hjelp fra Jesus. Han vil være nøye med å vandre forsiktig forat hans bønner ikke skal bli hindret og ingen skjødesynd skal skille ham fra Gud. Mens en slik arbeider hjelper andre, får han selv styrke og forståelse, og i denne beskjedne skolen kan han bli gjort dyktig til en oppgave på et mer omfattende felt.

Enhver sin gjerning

Kristus sier: «Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt.» Joh. 15, 8. Gud har utrustet oss med evner, og han har gitt oss talenter forat vi skal bruke dem for ham. Han har gitt en oppgave til hver enkelt — ikke bare et arbeid i en korneller hveteaker, men i alvorlig, ivrig arbeid for å frelse sjeler. Hver sten i Guds tempel må være en levende sten som skinner og sender lysstråler ut til verden. Legmenn må gjøre alt de kan. Og når de gjør bruk av de talenter de allerede har, vil Gud gi dem mer nåde og større dyktighet. Flere

som nekter å gå inn gjennom de dører der det åpner seg anledninger for dem til å gjøre nytte. Alle som tror på sannheten, bør begynne å arbeide. Gjør det arbeid som ligger nærmest. Gjør hva som helst, uansett hvor beskjedent det måtte være, heller enn å ligne mennene i Meros og ingenting gjøre.

Dersom vi bare vil gå fram i tillit til Gud, kommer vi ikke til å mangle midler. Herren er villig til å utføre et stort verk for alle som i sannhet tror på ham. Hvis legmennene i menigheten vil gå ut og utføre det arbeid de kan gjøre, ut i kampen på egen regning, og enhver passer på hvor meget han kan utrette for å vinne sjeler for Jesus, kommer vi til å se mange som forlater Satans rekke for å stille seg under Kristi banner. Dersom vårt folk vil gi akt på det lys som blir gitt i disse få belæringens ord, kommer vi sikkert til å se Guds frelse. Underfulle vekkelser vil følge. Syndere kommer til å omvende seg, og mange sjeler vil bli lagt til menigheten. Når våre hjerter blir ett med Kristus og vårt liv er i samsvar med hans arbeid, vil den ånd som falt på disiplene på pinsedagen, også falle på oss.

[198]

Kapittel 47—Skal vi bli funnet for lette?

Vår stilling i verden er ikke hva den burde være. Vi er langt fra der vi ville ha vært hvis vår kristelige erfaring hadde stått i forhold til det lys og de anledninger vi har fått, og dersom vi fra begynnelsen av stadig hadde gått fremad og oppad. Hvis vi hadde vandret i det lys som er gitt oss, og hvis vi hadde jaget etter å kjenne Herren, ville vår sti ha blitt klarere og klarere. Mange av dem som har hatt særskilt lys, har i den grad gjort seg lik med verden at de neppe kan skjelnes fra de verdslige. De står ikke fram som Guds eiendomsfolk, som hans utvalgte og dyrebare. Det er vanskelig å skjelne mellom den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham.

I helligdommens vektskål vil syvendedags adventistenes menighet bli veid. Den vil bli dømt etter de privilegier og fortrinn den har hatt. Dersom dens åndelige erfaring ikke svarer til de fortrinn Kristus har gitt den for en umåtelig pris, og hvis de velsignelser som den har vært gjenstand for, ikke har gjort den skikket til å utføre den oppgaven som ble betrodd den, kommer kjennelsen over den til å lyde: «Funnet for lett.» Den kommer til å bli dømt etter det lys som ble gitt den, og de anledninger den fikk.

Guds hensikt med sitt folk

Gud har kjærlighet, glede, fred og herlig seier i vente for alle som tjener ham i ånd og i sannhet. Hans lovlydige folk skal alltid stå rede til tjeneste. De skal ta imot forøkt nåde og kraft, forøkt kunnskap om den Hellige Ånds virksomhet. Mange er ikke beredt til å ta imot Åndens kostelige gaver, som Gud venter på å kunne gi dem. De strek-ker seg ikke høyere og høyere oppad etter kraft fra det høye, slik at de ved hjelp av de gaver som blir gitt, må kunne bli kjent som Guds eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger.

[199] 1904 — «Testimonies», VIII, side 247—251.

«Omvend deg og gjør de første gjerninger»

De høytidelige, advarende formaninger som kommer til oss gjennom ødeleggelsen av to høyt skattede hjelpemidler i virksomheten, * lyder: «Kom derfor i hu hva du er falt ifra, og omvend deg og gjør de første gjerninger.» Åp. 2, 5. Er ikke blindheten falt over vekterne som står på Sions murer? Er ikke mange av Guds tjenere ubekymret og vel tilfreds, som om skystøtten om dagen og ildstøtten om natten hvilte over helligdommen? Er det ikke noen i ansvarsfulle stillinger som bekjenner seg til å kjenne Gud, men som i liv og karakter forneker ham? Er ikke mange av dem som mener at de er hans særskilte, utvalgte folk, tilfreds med å leve uten å ha forvissningen om at Gud i sannhet er iblant dem for å frelse dem fra Satans snarer og angrep?

Ville vi ikke nå ha hatt meget større lys dersom vi i fortiden hadde aktet på Herrens formaninger, erkjent hans nærvær og omvendt oss fra alt som var i strid med hans vilje? Hadde vi gjort dette, ville himmelens lys ha skint inn i sjelens tempel og satt oss i stand til å fatte sannheten og til å elske Gud over alle ting og vår neste som oss selv. Å, hvor dypt Kristus blir vanæret av slike som bekjenner seg til å være kristne, mens de gjør til skamme det navnet de bærer ved at de forsømmer å innrette sitt liv i overensstemmelse med sin bekjennelse og ved at de unnlater å behandle hverandre med den kjærlighet og aktelse som Gud venter at de skal åpenbare ved vennlige ord og høflige handlinger!

Mørkets makter er i intens bevegelse. Følgen er krig og blodsutgytelse. Den moralske atmosfære blir forgiftet av grusomme, redselsfulle gjerninger. Stridens ånd brer seg. Den finnes i overflod på ethvert sted. Mange sjeler er besatt av en ånd som leder til svik eller til mørkets handlinger. Mange kommer til å falle fra troen, fordi de lytter til forførende ånders og demoners lærdommer. De skjønner ikke hvilken ånd det er som har tatt dem i eie.

* Her sikter hun til de to brannene som i 1902 ødela hovedbygningene i Battle Creek Sanatorium og Review and Herald Publishing Association, begge med sitt sete i Battle Creek, Michigan. [White Trustees.]

De ærer ikke Gud

[200] Han som ser inn under overflaten og som leser alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: «De føler seg ikke plaget og forbauset over sin moralske og åndelige tilstand.» «Liksom de har valt sine egne veier og deres sjel har behag i deres vederstyggeligheter, så vil jeg velge å gjøre ondt imot dem, og det de frykter for, vil jeg la komme over dem, fordi jeg ropte, men ingen svarte, jeg talte, men de hørte ikke, de gjorde det som ondt var i mine øyne, og valte det jeg ikke hadde behag i.» «Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,» «fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst», men har hatt «velbehag i urettferdigheten». Es. 66, 3. 4; 2 Tess. 2, 11. 10. 12.

Den himmelske lærer spør: «Hvilken større villfarelse kan bedra sinnet enn den påstanden at dere bygger på den rette grunnvollen og at Gud godkjenner deres handlinger, når dere i virkeligheten gjør meget som er i samsvar med verdslig fremgangsmåte og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en listig forførelse som tar sinnet i eie når mennesker som engang har kjent sannheten, forveksler gudfryktighetens skinn med dens ånd og kraft, og når de mener at de er rike og har vunnet rikdom og ikke mangler noe, mens de i virkeligheten mangler alt.»

Gud har ikke forandret seg overfor sine trofaste tjenere som bevarer sine klær uplettet. Men mange roper: «Fred og trygghet», når ødeleggelsen plutselig kommer over dem. Dersom det ikke skjer en grundig omvendelse, dersom menneskene ikke ydmyker sine hjerter ved å bekjenne og ta imot sannheten slik som den er i Jesus, vil de aldri kunne gå inn i himmelen. Når det engang skjer en renselse i våre rekker, vil vi ikke lenger hvile i makelighet og rose oss av å være rike og ha overflod og ingenting mangle.

Hvem kan med sannhet si: «Vårt gull er prøvd i ilden, og våre klær er uplettet av verden»? Jeg så vår Lærer peke på de såkalte rettferdiges kledebon. Idet han rev dem av, blottet han besmittelsen innenfor. Så sa han til meg: «Kan du ikke se hvordan de i innbilskhet har hyllet besmittelsen og råttenskapen inn i sin karakter? At «den er blitt til en horkvinne, den trofaste by!» [Es. 1, 21.] Min Faders hus er blitt til et handelssted, et sted som guddommelig nærvær og

herlighet er veket bort fra. Av den grunn er det svakhet, og styrken mangler.»

Krav om en reformasjon

Dersom menigheten, som nå holder på å bli gjennomsyret av sitt eget frafall, ikke gjør bot og omvender seg, kommer den til å ete frukten av sine egne gjerninger inntil den får avsky for seg selv. Når den setter seg opp mot det onde og velger det gode, når den søker Gud i all ydmyghet og når opp til sitt høye kall i Kristus, slik at den står på den evige sannhets grunn og i tro griper de dyder som er beredt for den, vil den bli lagt. Den vil tre fram i den enfoldighet og renhet som Gud gir den, den vil bli befridd fra jordiske forviklinger og vise at sannheten virkelig har gjort den fri. Da vil dens medlemmer i sannhet være Guds utvalgte, de vil være hans representanter.

[201]

Tiden er kommet da en grundig reformasjon bør finne sted. Når denne reformasjonen begynner, vil bønnens ånd besjele enhver troende og drive splidens og stridens ånd bort fra menigheten. De som ikke har levd i kristelig samfunn, vil komme nær hverandre. Ett medlem som arbeider i den riktige retning, kommer til å få andre medlemmer til å slutte seg til ham i bønn om at den Hellige Ånd må bli åpenbart. Det blir ingen forvirring, for alle vil arbeide i samsvar med åndens vilje. De skranker som skiller den ene troende fra den andre, kommer til å bli brutt ned, og Guds tjenere vil tale det samme. Herren vil samarbeide med sine tjenere. Alle vil med forstand be den bønne som Kristus lærte sine tjenere: «Komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.» Matt. 6, 10.

[202]

Kapittel 48—På veien hjem

Når jeg hører om de fryktelige ulykker som inntreffer fra uke til uke, spør jeg meg selv: Hva betyr disse ting? Den ene fryktelige hendelsen inntreffer etter den andre i hurtig rekkefølge. Hvor ofte hører vi ikke om jordskjelv og stormer, om ødeleggelse og branner og oversvømmelse med stort tap av liv og eiendom! For oss ser disse ulykkene ut som lunefulle eksempler på tilsynelatende uorganiserte, ubundne krefter. Men i disse hendelsene kan vi lese Guds hensikt. De er et av de midlene han bruker for å søke å vekke menneskene så de kan forstå den faren de er i.

Kristi komme er nærmere nå enn da vi først kom til troen. Den store striden nærmer seg sin avslutning. Guds straffedommer er i landet. De bringer en alvorlig advarsel og sier: «Vær også I rede! for Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker.» Matt. 24, 44.

Men det er mange, mange i våre menigheter som ikke har stort kjennskap til betydningen av sannheten for denne tid. Jeg råder dem til ikke å la være å ta hensyn til oppfyllelsen av disse tidenes tegn, som så tydelig forteller oss at enden er nær. Hvor mange det er som lot være å søke om frelse for sine sjeler og som snart kommer til å uttale de bitre ordene: «Kornhøsten er forbi, frukthøsten er til ende, men vi er ikke frelst.» Jer. 8, 20.

Vi lever i den avsluttende tid i denne jords historie. Profetien går hurtig i oppfyllelse. Prøvetidens timer svinner hastig. Vi har ikke noen tid å kaste bort, ikke et øyeblikk. La oss ikke sove på vår vakt. Ingen må si i sitt hjerte eller ved sine handlinger: «Min herre gir seg tid.» La budskapet om Kristi snare gjenkomst lyde med alvorlige, advarende ord. La oss overtale menn og kvinner overalt til å omvende seg og fly fra den kommende vrede. La oss vekke dem opp til å berede seg øyeblikkelig, for vi vet bare lite om det som forestår. La predikanter og legmedlemmer gå ut på markene som holder på å modnes, for å oppfordre de likegyldige og likeglade til å søke Herren mens han er å finne.

[203] 1904 — «Testimonies», VIII, side 252—254. Arbeiderne kommer

til å finne sin høst hvor som helst de forkynner Bibelens glemte sannheter. De kommer til å finne slike som vil ta imot sannheten og vie sitt liv for å vinne sjeler for Kristus.

Herren kommer snart, og vi må berede oss til å møte ham med fred. La oss bestemme oss for å gjøre alt som står i vår makt, for å bringe lys til våre omgivelser. Vi skal ikke være nedslått, men glade, og vi skal alltid ha Herren Jesus for øye. Han kommer snart, og vi må være beredt og vente på hans åpenbarelse. Å, hvor herlig det vil bli å få se ham og bli budt velkommen som hans gjenløste! Vi har ventet lenge, men vårt håp må ikke fordunkles. Hvis vi bare kan oppnå å se Kongen i hans skjønnhet, vil vi bli evig lykkelige. Jeg føler som om jeg kunne rope: «På veien hjem!» Vi nærmer oss tiden da Kristus skal komme med kraft og megen herlighet for å hente de gjenløste til deres evige hjem.

* * * * *

I det store avslutningsverk kommer vi til å møte forviklinger som vi ikke vet hvordan vi skal ta fatt på. Men la oss ikke glemme at de tre store makter i himmelen arbeider, at en guddommelig hånd holder hjulene, og at Gud vil oppfylle sine løfter. Han vil samle et folk ut fra verden, et folk som tjener ham i rettferdighet.

* * * * *

Vitenskapen kan aldri forklare skapelsesverket. Hvilken vitenskap kan forklare livets mysterier?

Den teorien at Gud ikke skapte stoffet da han frembrakte verden, er uten grunnvoll. Da Gud dannet vår verden, var han ikke avhengig av forhenværende stoff. Tvert imot, alle ting, materielle og åndelige, sto fram for Herren Jehova ved hans røst og ble skapt etter hans forsett. Himlene og all deres hær, jorden og alt som er på den, er ikke bare hans hendes verk. De sto fram ved hans munns ånde.

«Ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees, ikke ble til av det synlige.» Heb. 11, 3. — 1904 — «*Testimonies*», VIII, side 258, 259.

Kapittel 49—Naturens lover

Det er mange som når de studerer materiens og naturens lover, mister av syne, for ikke å si at de helt forneker, Guds direkte og stadige inngrep. De kommer med den tanken at naturen handler uavhengig av Gud og at den i og av seg selv har sine egne begrensninger og sine egne krefter å arbeide med. Etter deres mening er det en tydelig forskjell mellom det naturlige og det overnaturlige. Det naturlige tilskriver de ordinære årsaker som ikke har noen forbindelse med Guds makt. De tillegger stoffet en vital kraft, og naturen blir gjort til en guddom. De mener at naturen er stilt under visse forhold og at den virker etter fastsatte lover som Gud selv ikke kan gjøre inngrep i, at naturen er utstyrt med visse egenskaper og underkastet lover, og at den så er overlatt til seg selv for å følge disse lover og utføre det som opprinnelig ble pålagt den.

Dette er en falsk vitenskap. Det er ikke noe i Guds Ord som støtter den. Gud opphever ikke sine lover, men han virker stadig gjennom dem og bruker dem som sine redskaper. De er ikke selv-virkende. Gud er stadig i virksomhet i naturen. Den er hans tjener og blir ledet etter hans behag. Naturen vitner ved sin virksomhet om at et intelligent vesen er til stede, og at dette vesen handler etter sin vilje i alle sine gjerninger. Det er ikke ved en iboende kraft jorden år etter år yter sine rikdommer og fortsetter sin vandring rundt solen. Allmaktens hånd er i stadig virksomhet og leder denne planeten. Det er Guds kraft, som virker momentant, som holder den i stilling i dens omdreining.

Himmelens Gud er i stadig virksomhet. Det er ved hans kraft planteveksten florerer, hvert blad kommer til syne og hver blomst blir utfoldet. Enhver regndråpe, hvert snefnugg, hver gresspire, hvert blad, hver blomst og hver busk vitner om Gud. Disse små tingene som er så alminnelige rundt omkring oss, lærer oss den leksen at det ikke finnes noe så ubetydelig at den evige Gud ikke tar seg av det, ikke noe er så lite at han ikke legger merke til det.

Mekanismen i menneskelegemet kan man ikke fullt ut forstå. Den

1904 — «*Testimonies*», VIII, side 259—261 (*Gud i naturen*). [205]
rommer hemmeligheter som gjør de mest intelligente til skamme. At pulsen slår, det ene åndedrettet følger det andre, har ikke sin grunn i en mekanisme som etter en gang å være satt i sving fortsetter sin virksomhet. Det er i Gud vi lever, røres og er til. Hvert åndedrett og hvert pulsslå er et stadig vitnesbyrd om en alltid tilstedeværende Guds kraft.

Det er Gud som får solen til å stige opp på himmelhvelvingen. Han åpner himmelens sluser og gir regn. Han får gresset til å gro på fjellene. «Han er den som gir sne som ull, strør ut rim som aske.» «Ved sin torden lar han vannene i himmelen bruse, han . . . sender lyn med regn og fører vind ut av sine forrådsammer.» Sal. 147, 16; Jer. 10, 13.

Herren er stadig opptatt med å oppholde de tingene han har dannet, og bruke dem som sine tjenere. Kristus sa: «Min Fader arbeider inntil nå; også jeg arbeider.» Joh. 5, 17.

Guddomskraftens hemmeligheter

Menn med den største intelligens kan ikke forstå Jehovas hemmeligheter slik som disse blir åpenbart i naturen. Guds inspirerte ord stiller mange spørsmål som den lærdeste ikke kan svare på. Disse spørsmålene ble ikke stilt forat vi skulle kunne besvare dem, men for å lede vår oppmerksomhet til Guds dype hemmeligheter og for å lære oss at vår visdom er begrenset, at det i våre daglige omgivelser er meget som ligger utenfor den menneskelige fatteevne, og at hans dommer og hensikter er uransakelige, hans visdom usporlig.

Skeptikere nekter å tro på Gud fordi de med sin begrensede ånd ikke kan fatte den ubegrensede makt som han åpenbarer seg gjennom overfor menneskene. Men Gud skal anerkjennes mer på grunnlag av hva han ikke åpenbarer om seg selv enn på grunnlag av det som ligger åpent for vår innskrenkede oppfatning. Både i den guddommelige åpenbaring og i naturen har Gud gitt menneskene hemmeligheter som stiller krav til deres tro. Det må være slik. Vi vil alltid kunne granske, alltid forske, alltid lære, og likevel er det en uendelighet bak.

* * * * *

Den utdannelsen som begynner her, vil ikke bli fullendt i dette liv. Den vil fortsette gjennom evigheten, den vil stadig gå fram og aldri bli fullført. Dag etter dag vil Guds underfulle gjerninger, bevisene på hans undergjørende makt til å skape og oppholde universet, åpne seg i ny skjønnhet for tanken. I lyset som skinner fra tronen, vil hemmeligheter forsvinne, og sjelen vil bli fylt med forbauselse over hvor enkle de tingene er som man før aldri hadde forstått. — 1904

[206] — «*Testimonies*», VIII, side 328.

Kapittel 50—En personlig Gud

Den mektige kraften som virker gjennom hele naturen og oppholder alt, er ikke bare et altgjennomtrengende prinsipp, en virkende energi, slik som noen vitenskapsmenn fremstiller det. Gud er en Ånd, men han er likevel et personlig vesen, for mennesket ble skapt i hans bilde.

Naturen er ikke Gud

Guds henders gjerning i naturen er ikke Gud selv i naturen. Tingene ute i naturen er et uttrykk for Guds karakter. Av dem kan vi forstå hans kjærlighet, hans makt og hans herlighet, men vi skal ikke betrakte naturen som Gud. Menneskers kunst og dyktighet kan frembringe meget vakkert, ting som gleder øyet, og disse tingene gir oss et innblikk i utøverens tanker. Men den gjenstanden som er brakt fram, er ikke frembringeren selv. Det er ikke verket, men arbeideren som fortjener ære. Mens naturen således er et uttrykk for Guds tanke, er det likevel ikke naturen, men naturens Gud som skal opphøyes. . . .

En personlig Gud skapte mennesket

Da mennesket ble skapt, kom en personlig Guds handlekraft til syne. Da Gud hadde dannet mennesket i sitt bilde, var den menneskelige skikkelsen fullkommen i hele sin organisme, men den var uten liv. Da blåste en personlig, selveksisterende Gud livsånden inn i denne skikkelsen, og mennesket ble et levende, åndende, intelligent vesen. Alle deler av den menneskelige organismen ble satt i virksomhet. Hjertet, arteriene, venene, tungen, hendene, føttene, sansene, åndsevnene, alle begynte å arbeide, og de ble alle stilt under lov. Mennesket ble en levende sjel. Ved Jesus Kristus skapte en personlig Gud mennesket og utstyrte det med forstand og makt. Våre ben var ikke skjult for ham

1904 — «Testimonies», VIII, side 263—273. da de ble virket i [207]

lønndom. Hans øyne så oss allerede som ufullkomne fostre, og i hans bok var alle våre lemmer skrevet, før et eneste av dem var blitt til.

Det var Guds hensikt at mennesket, kronen på hans skaperverk, fremfor alle lavere vesener skulle uttrykke hans tanke og åpenbare hans herlighet. Men mennesket må ikke opphøye seg selv som Gud.

Gud åpenbart i Kristus

Som et personlig vesen har Gud åpenbart seg i sin Sønn. Jesus, utstrålingen av Faderens herlighet «og avbildet av hans vesen», ble i sin ferd på jorden funnet som et menneske. Som en personlig frelser kom han til verden. Som en personlig frelser for han opp til det høye. Som en personlig frelser går han i forbønn for oss i de himmelske boliger. Foran Guds trone er det «en som lignet en menneskesønn» som gjør tjeneste til beste for oss. Åp. 1, 13.

Kristus, verdens lys, tilslørte sin guddoms blendende glans og kom for å leve som et menneske blant mennesker, forat de uten å bli fortært kunne lære å kjenne sin skaper. Ikke noe menneske har noen gang sett Gud uten slik han er blitt åpenbart gjennom Kristus.

«Jeg og Faderen, vi er ett,» uttalte Kristus. «Ingen kjenner Sønnen, uten Faderen, heller ikke kjenner noen Faderen, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for.» Joh. 10, 30; Matt. 11, 27.

Kristus kom for å lære menneskene det som Gud ønsker de skal vite. I himlene hist oppe, på jorden, i oseanets vidstrakte vann ser vi Guds henders verk. Alt det skapte vitner om hans makt, hans visdom, hans kjærlighet. Men hverken av stjernene eller havet eller fossefallet kan vi lære Guds personlighet å kjenne i den grad som den er åpenbart i Kristus.

Gud så at en tydeligere åpenbaring enn naturen var nødvendig for å skildre både hans personlighet og hans karakter. Han sendte sin Sønn til verden for å åpenbare den usynlige Guds natur og egenskaper i den utstrekning som det menneskelige syn kunne tåle det.

Hadde Gud ønsket å bli fremstilt som om han personlig bodde i naturen — i blomsten, treet, gresstrået — mon da ikke Kristus ville ha nevnt dette for disiplene da han var på jorden? Men aldri blir Gud omtalt på en slik måte i den undervisning Kristus ga. Kristus

og apostlene fremholdt tydelig sannheten om en personlig Guds tilværelse.

Alt det som syndige menneskevesener kunne tåle uten å omkomme, åpenbarte Kristus angående Gud. Han er den guddommelige lærer, den som gir opplysning. Hadde Gud ment at vi trengte til andre åpenbareelser enn dem han har gitt gjennom Kristus og i sitt skrevne ord, ville han ha gitt oss dem. [208]

Kristus åpenbarte Gud for disiplene

La oss tenke på de ordene Kristus uttalte oppe på salen kvelden før han ble korsfestet. Prøvens time nærmet seg, og han søkte å trøste disiplene som skulle bli så hardt fristet og prøvd.

«Eders hjerte forferdes ikke!» sa han. «Tro på Gud og tro på meg! I min Faders hus er det mange rom; var det ikke så, da hadde jeg sagt eder det; for jeg går bort for å berede eder sted. . . . Tomas sier til ham: Herre! vi vet ikke hvor du går hen; hvorledes skulle vi da vite veien? Jesus sier til ham: Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved meg. Hadde I kjent meg, da hadde I også kjent Faderen, og fra nå av kjenner I ham og har sett ham. Filip sier til ham: Herre! vis oss Faderen, og det er oss nok! Jesus sier til ham: Så lang en tid har jeg vært hos eder, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen; hvorledes kan du da si: Vis oss Faderen? Tror du ikke at jeg er i Faderen og Faderen i meg? De ord jeg sier til eder, taler jeg ikke av meg selv, men Faderen, som blir i meg, han gjør sine gjerninger.» Joh. 14, 1—10. Disiplene forsto ennå ikke Kristi ord angående hans forhold til Gud. Meget i hans undervisning var fremdeles uklart for dem. De hadde stilt mange spørsmål som åpenbarte deres uvitenhet om Guds forhold til dem og til deres nåværende og fremtidige interesser. Kristus ønsket at de måtte få en klarere, mer bestemt kunnskap om Gud.

«Dette har jeg talt til eder i lignelser,» sa han, «det kommer en tid da jeg ikke lenger skal tale til eder i lignelser, men fritt ut forkynne eder om Faderen.» Joh. 16,

Da den Hellige Ånd ble utgytt over disiplene på pinsedagen, forsto de de sannhetene som Kristus hadde talt i lignelser. De lærdommene som hadde vært som gåter for dem, ble klare. Den forståelsen

som kom til dem da Ånden ble utgytt, fikk dem til å skamme seg over sine under lige teorier. Deres antagelser og fortolkninger var dumme i sammenligning med den kunnskapen om himmelske ting som de fikk nå. De ble ledet av Ånden, og lyset skinte inn i deres forstand som før hadde vært så formørket.

[209] Men disiplene hadde ennå ikke opplevd hele oppfyllelsen av Kristi løfte. De fikk all den kunnskapen om Gud som de kunne tale, men den fulle oppfyllelsen av løftet om at Kristus tydelig ville vise dem Faderen, hadde de ennå i vente. Slik er det også i dag. Kunnskapen vår om Gud er stykkevis og ufullkommen. Når striden er endt og mennesket Jesus Kristus overfor Faderen bekjenner sine trofaste tjenere som i en syndig verden har båret sant vitnesbyrd om ham, vil de klart forstå det som nå er hemmeligheter for dem.

Kristus tok sin herliggjorte menneskelighet med seg til de himmelske boliger. Dem som tar imot ham, gir han makt til å bli Guds barn, forat Gud til sist må kunne ta imot dem som sine, så de kan bo hos ham gjennom evigheten. Dersom de er lydige mot Gud her i tiden, vil de til sist kunne «se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner». Åp. 22, 4. Og hva er himmelens høyeste lykke annet enn det å se Gud? Hvilken større glede kan vel synderen oppleve, han som ble frelst ved Kristi nåde, enn det å betrakte Guds ansikt og erkjenne ham som Fader?

Skriftens vitnesbyrd

Skriften antyder klart forholdet mellom Gud og Kristus, og den påviser liksom klart personligheten og individualiteten hos dem begge.

«Etterat Gud fordem hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene, så har han i disse siste dager talt til oss ved Sønnen, som han har satt til arving over alle ting, ved hvem han og har gjort verden, han som er avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, og som derfor, da han hadde gjort renselse for våre synder, satte seg ved Majestetens høyre hånd i det høye, og er blitt så meget større enn englene som han har arvet et herligere navn fremfor dem. For til hvem av englene har han noen tid sagt: Du er min sønn, jeg har født deg i dag, og atter: Jeg vil være ham en far, og han skal være meg en sønn?» Heb. 1, 1—5.

Gud er Kristi Fader. Kristus er Guds Sønn. Kristus har fått en opphøyet stilling. Han er gjort likestillet med Faderen. Gud åpenbarer alle sine rådsslutninger for sin Sønn.

Jesus sa til jødene: «Min Fader arbeider inntil nå; også jeg arbeider. . . . Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjør; for det han gjør, det gjør Sønnen likeså; for Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt det han selv gjør.» Joh. 5, 17—20.

Denne enheten kommer også til uttrykk i det syttende kapitel hos Johannes, i den bønningen Kristus holder for sine disipler:

«Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg. Og den herlighet som du har gitt meg, den har jeg gitt dem, forat de skal være ett, liksom vi er ett, jeg i dem, og du i meg, forat de skal være fullkommet til ett, så verden kan kjenne at du har utsendt meg og elsket dem, liksom du har elsket meg.» Joh. 17, 20-23.

[210]

Vidunderlige ord! Den enheten som råder mellom Kristus og hans disipler, ødelegger ikke personligheten hos noen av dem. De er ett i hensikt, i sinn og i karakter. Det er på denne måten Gud og Kristus er ett. ...

Hans kjærlige omsorg

Himmel og jord står under Guds herredømme, og han vet nøyaktig hva vi trenger til. Vi kan se veien bare et lite stykke foran oss, men «alt er nakent og bart for hans øyne som vi har å gjøre med». Heb. 4, 13. Han sitter på sin trone høyt hevet over forvirringene her på jorden. Alt ligger åpent og bart for hans guddommelige overblikk, og fra sin store og stille evighet ordner han alt som hans forsyn ser er best.

Ikke engang en spurv faller til jorden uten at Faderen legger merke til det. Satan har et slikt hat til Gud at han endog finner glede i å ødelegge stumme skapninger. Bare ved Guds beskyttende omhu blir fuglene bevart slik at de kan fryde oss med sine glade sanger. Men ikke engang spurvene glemmer han. «Frykt derfor ikke! I er mer enn mange spurver.» Matt. 10, 31.

[211]

Kapittel 51—Faren ved spekulativ kunnskap

Falsk vitenskap er et av de midler som Satan gjorde bruk av i himmelen, og han gjør bruk av den i dag. De falske påstander han la fram for englene, og hans listige vitenskapelige teorier lokket mange av dem bort fra deres troskap.

Etter at Satan hadde mistet sin plass i himmelen, la han sine fristelser fram for våre første foreldre. Adam og Eva ga etter for fienden, og ved deres ulydighet ble menneskeslekten gjort fremmed for Gud, og jorden ble skilt fra himmelen.

Dersom Adam og Eva aldri hadde rørt ved det forbudte treet, ville Herren ha gitt dem kunnskap, en kunnskap som ingen syndens forbannelse hvilte over, en kunnskap som ville ha brakt dem evig glede. Det eneste de oppnådde ved sin ulydighet, var kjennskapet til synden og dens følger.

Forførelser i de siste dager

Det feltet som Satan førte våre første foreldre inn på, er det samme som han fører menneskene inn på i dag. Han oversvømmer verden med behagelige fabler. Med ethvert middel som står til hans rådighet, søker han å hindre menneskene i å oppnå den kunnskapen om Gud som kan bety frelse.

Vi lever i en meget opplyst tid. Men meget som blir kalt lys, baner vei for Satans visdom og kunster. Meget av det som blir fremholdt, kan tilsynelatende være riktig, men det krever nøye overveielse under megen bønn, fordi det likevel kan være besnærende påfunn fra fiendens side. Villfarelsens sti synes ofte å ligge tett opptil sannhetens sti. Den er vanskelig å skjelne fra den stien som fører til hellighet og til himmelen. Men et sinn som er opplyst av den Hellige Ånd, vil kunne oppdage at den viker av fra den rette veien. Etter en tids forløp viser det seg at de to veiene ligger langt fra hverandre.

[212] 1904 — «Testimonies», VIII, side 290—304.

Panteistiske teorier

Spiritistiske lærdommer holder allerede på å trenge seg inn blant vårt folk og vil undergrave troen dersom noen gir akt på dem. Den teorien at Gud er et abstrakt vesen som finnes overalt i naturen, er et av de listigste påfunn fra Satans side. Den stiller Gud i et falskt lys og er en vanære for hans storhet og majestet.

Panteistiske teorier finner ingen støtte i Guds Ord. Hans sannhets lys viser at disse teoriene er midler som kan forderve sjelene. Mørket er deres element, sanselighet deres sfære. De tilfredsstill det naturlige hjerte og gir tilbøyeligheten fritt løp. Følgen av å anta disse teorier er at de blir skilt fra Gud.

På grunn av synden er vår tilstand blitt unaturlig, og den kraften som skal gjenopprette oss, må være overnaturlig. I motsatt fall er den verdiløs. Det finnes bare en makt som kan fordrive det onde fra menneskehjertene, nemlig Guds kraft i Jesus Kristus. Bare ved den korsfestedes blod finnes det renselse fra synd. Hans nåde alene kan sette oss i stand til å motstå og undertvinge tilbøyelighetene i vår falne natur. Dersom Gud er et abstrakt vesen som gjennomtrenger hele naturen, så bor han i alle mennesker, og for å oppnå hellighet behøver mennesket da bare å utvikle den kraften det har i seg selv.

Hvis disse teorier blir fulgt til sin logiske konsekvens, kommer de til å feie hele den kristne husholdning over ende. De vil gjøre forsoningen overflødig, og mennesket blir gjort til sin egen frelser. Disse teoriene om Gud gjør hans ord til intet, og de som tar imot dem, står i stor fare for til sist å betrakte hele Bibelen som oppspinn. De mener kanskje at dyd er bedre enn last, men når Gud er fjernet fra sin herskerstilling, setter de sin lit til menneskelig kraft, og denne kraften er verdiløs uten Gud. Uten støtte eier den menneskelige viljen ingen virkelig kraft til å stå imot og overvinne det onde. Sjelens vern er nedbrutt. Mennesket har ingen skranke mot synd. Når Guds Ords og hans Ånds hemninger først er forkastet, vet vi ikke hvor dypt et menneske kan synke ned.

De som fortsatt hyller disse spiritistiske teorier, kommer til å skade sin kristelige erfaring, avbryte sin forbindelse med Gud og miste det evige liv.

De sofisterier angående Gud og naturen som fyller verden med skepsis, er inspirert av den falne fiende, som selv gransker Bibelen

[213] og som kjenner den sannheten som det er så viktig for menneskene å ta imot. Hans plan er å få menneskenes sinn bort fra de store sannhetene som har til hensikt å berede dem for det som skal komme over verden.

Jeg har sett følgene av disse fantasifulle betraktningene om Gud i form av frafall, spiritisme og fri kjærlighet. Den tilbøyelighet til fri kjærlighet som disse lærdommene innbefatter, var så tilhyllet at det i begynnelsen var vanskelig å åpenbare dens virkelige karakter. Før Herren la den fram for meg, visste jeg ikke hva jeg skulle kalle den. Men det ble sagt til meg at jeg skulle kalle den vanhellig åndelig kjærlighet.

Svermeri etter 1844

Etterat tiden var løpet ut i 1844, møtte vi svermeri av enhver art. Jeg tok imot irettesettende vitnesbyrd som jeg skulle fremholde for noen som hyllet spiritistiske teorier.

Det var noen som var aktive i å utbre falske idéer angående Gud. Jeg fikk lys om at disse menn gjorde sannheten til intet ved sine falske lærdommer. Det ble meddelt meg at de førte sjeler på villspor når de fremholdt spekulative teorier om Gud.

Jeg reiste til det stedet der de oppholdt seg, og gjorde klart for dem hvilken art deres arbeid var av. Herren ga meg styrke til på en klar måte å vise dem deres fare. Blant andre synspunkter påsto de at slike som en gang var helliggjort, ikke kunne synde. Deres falske lære gjorde stor skade for dem selv og for andre. De holdt på å få en spiritistisk makt over noen som ikke kunne innse hvor onde disse vakkert tilslørte teoriene var. Den læren at alle var hellige, hadde ført til den oppfatning at de helliggjortes hengivenhet aldri ville lede dem på villspor. Følgen av denne oppfatning var at onde lyster ble fullbyrdet i deres hjerter som var langt fra å være rene i tanker og liv, enda de ifølge bekjennelsen var helliggjort.

Ugudelig lære blir fulgt av et syndig liv. Den er et forførende lokkemiddel fra løgnens far og leder til ubotferdighet i selvtilfreds urenhet.

Dette er bare ett av de tilfelle der jeg ble oppfordret til å irettesette slike som fremholdt læren om en upersonlig Gud som gjennomtrenger hele naturen, og lignende villfarelser.

Tidligere erfaringer vil gjenta seg

Erfaringen fra fortiden kommer til å gjenta seg. Satans religiøse forestillinger vil i fremtiden anta nye former. Villfarelser vil bli fremholdt på en tiltalende og smigrende måte. Falske teorier, iført lysets kledning, kommer til å bli fremholdt for Guds folk. På den måten vil Satan søke å lede endog de utvalgte vill hvis det er mulig. De listigste innflytelser vil bli utøvd. Menneskesinnene kommer til å bli hypnotisert. [214]

Korrupsjon av enhver art lignende den som fylte menneskene før syndfloden, kommer til å bli innført for å ta menneskesinnene til fange. Opphøyelse av naturen som Gud, den ubundne frihet for menneskeviljen, de gudløses råd, alt dette benytter Satan som midler for å oppnå visse formål. Han vil gjøre bruk av sinnets makt over andres sinn for å gjennomføre sine hensikter. Det sørgeligste av alt er den tanken at under hans forførende innflytelse kommer menneskene til å ha gudfryktighets skinn uten å ha noen virkelig forbindelse med Gud. På samme måte som tilfellet var med Adam og Eva, som spiste frukten av treet til kunnskap om godt og ondt, er det også nå mange som spiser av villfarelsens bedragerske smuler.

Satans redskaper kler falske teorier i en tiltalende kledning, på samme måte som han i Edens hage gjemte seg for våre første foreldre ved å tale gjennom slangen. Disse redskapene drypper inn i menneskesinnet det som i virkeligheten er en dødelig villfarelse. Satans hypnotiserende innflytelse kommer til å hvile over dem som vender seg bort fra Guds tydelige ord til behagelige eventyr.

Det er de som har hatt størst lys, som er mest utsatt for Satans stadige besnæringer. Han vet at dersom han kan bedra dem, kommer de under hans ledelse til å kle synden i rettferdighets drakt og føre mange på villspor.

Jeg sier til alle: Vær på vakt! For Satan går omkring som en lysets engel i enhver forsamling av kristelige arbeidere, og i enhver menighet søker han å vinne medlemmer over på sin side. Det er blitt meg pålagt å gi Guds folk denne advarselen: «Gud lar seg ikke spotte!» Gal. 6, 7.

Vær på vakt overfor en svermerisk religion

I denne tid trenger vi åndeligsinnede menn i Guds sak, menn som er prinsippfaste og som har en klar forståelse av sannheten.

Jeg er blitt undervist om at det ikke er nye og fantasifulle lærdommer folket trenger til. De behøver ikke menneskelige meninger. De behøver et vitnesbyrd fra menn som kjenner og etterlever sannheten, menn som forstår og lyder den befalingen som ble gitt til Timoteus: «Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære! For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster ta seg selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret, og de skal vende øret bort fra sannheten og vende seg til eventyr. Men vær du edru i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste!» 2 Tim. 4, 2—5.

Vær faste og bestemte i deres ferd, og ha føttene ombundet med den ferdighet til kamp som fredens evangelium gir. Dere kan være overbevist om at en ren og ubesmittet kristendom ikke er en svermerisk kristendom. Gud har ikke lagt på noen den byrden å oppmuntre til smak for spekulative lærdommer og teorier. Mine brødre, hold slike ting borte fra deres undervisning. Tillat ikke at de kommer inn i deres erfaring. La dem ikke ødelegge deres livsoppgave.

En advarsel mot falsk lære

En advarsel mot falsk lære finner vi i Paulus' brev til kolossenserne. Apostelen uttaler at de troendes hjerter må «knyttes sammen i kjærlighet» slik at de «når fram til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap om Guds hemmelighet, det er Kristus, i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult til stede. Dette sier jeg,» skriver han videre, «forat ingen skal dåre eder ved lokkende tale. . . . Liksom I altså mottok Kristus Jesus som herre, så vandre i ham, så I er rotfestet og blir oppbygget i ham og faste i troen, således som I har lært, rike på den med takksigelse. Se til at det ikke må være noen som gjør eder til rov ved verdslig visdom og tomt bedrag, etter menneskenes lære, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus. For I ham bor hele guddommens fylde legemlig, og I er fylt i ham, som er hodet for all makt og myndighet.» Kol. 2, 2—10.

Jeg har fått i oppdrag å si til vårt folk: La oss følge Kristus. Glem ikke at han skal være vårt mønster i alle ting. De idéene som ikke finnes i hans undervisning, kan vi trygt forkaste. Jeg henstiller til våre predikanter å være forvissnet om at deres føtter står på den evige sannhets grunn. Pass på at dere ikke følger en innskytelse og kaller den den Hellige Ånd. Noen står i fare i denne henseende. Jeg oppfordrer dem til å være sunne i troen, beredt til å forsvare seg overfor enhver som krever dem til regnskap for det håp som er i dem.

Tankene blir ledet bort fra den nærliggende plikt

Fienden søker å få våre brødres og søstres tanker bort fra den oppgaven å berede et folk til å bestå i disse siste dager. Hans sofismer har til hensikt å lede menneskenes tanker bort fra øyeblikkets farer og plikter. De ringeakter det lyset som Kristus kom fra himmelen for å gi sitt folk gjennom Johannes. De lærer at de begivenhetene som er nær forestående, ikke har stor nok betydning til å fortjene særskilt oppmerksomhet. De forkaster den sannheten som er av himmelsk opprinnelse, og de tar den første erfaringen bort fra Guds folk mens de gir det en falsk vitenskap i stedet.

[216]

«Så sa Herren: Stå på veiene og se til, og spør etter de gamle stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på den!» Jer. 6, 16.

La ingen forsøke å rive vekk grunnvollene for vår tro — de grunnvoller som ved bønn og studium av Ordet og ved åpenbaring ble lagt i begynnelsen av vår virksomhet. På disse grunnvollene har vi bygd i de siste 50 år. Noen mener kanskje at de har funnet en ny vei og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt.

I den senere tid har mange påtatt seg å bygge en ny tro, grunnlegge nye prinsipper. Men hvor lenge ble deres bygning stående? Den falt snart, for den var ikke grunnfestet på Klippen.

Måtte ikke de første disiplene møte argumenter fra menneskene? Måtte de ikke høre på falske teorier, og måtte de ikke etter å ha gjort alt for å stå urokkelige, si: «Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt»? 1 Kor. 3, 11. På samme måte skal vi holde vår første fulle visshet fast inntil enden. Ord med kraft er sendt av Gud

og Kristus til dette folk og har punkt for punkt ført dem ut fra verden og inn i det klare lyset av den nærværende sannhet. Med leper som var berørt med hellig ild, har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige ord har satt sitt segl på ektheten av den sannheten som er blitt forkynt.

En fornyelse av det tydelige vitnesbyrd

Herren krever en fornyelse av det tydelige vitnesbyrdet som ble gitt i tidligere år. Han krever en fornyelse av det åndelige liv. Den åndelige energi hos hans folk har lenge ligget i dvale, men det må inntreffe en oppstandelse fra en tilsynelatende død.

Bønn og syndsbejennelse må rydde Kongens vei. Når vi gjør dette, vil Åndens kraft komme over oss. Vi behøver pinsefestens kraft. Den vil komme, for Herren har lovt å sende sin Ånd som den altbeseirende makt.

[217] Vanskelige tider ligger foran oss. Enhver som kjenner sannheten, bør våkne opp og stille seg under Guds ledelse, med legeme, sjel og ånd. Fienden er på spor etter oss. Vi må være lys våkne, vi må være på vakt mot ham. Vi må ikle oss Guds fulle rustning. Vi må følge de råd som blir gitt gjennom Profetiens Ånd. Vi må elske og lyde sannheten for denne tid. Dette vil redde oss fra å ta imot kraftige forførelser. Gud har talt til oss gjennom sitt Ord. Han har talt til oss gjennom vitnesbyrdene til menigheten og gjennom de bøker som har gjort sitt til å gjøre klar vår nåværende plikt og den stillingen vi bør innta. Vi bør gi akt på de advarsler som er gitt, linje på linje, bud på bud. Hvilken unnskyldning kan vi komme med dersom vi setter oss ut over dem?

Jeg ber innstendig dem som arbeider for Gud, om ikke å ta imot det falske i stedet for det sanne. La ikke noe menneskelig resonnement få den plassen som guddommelig, helliggjørende sannhet bør ha. Kristus venter på å kunne tenne tro og kjærlighet i sitt folks hjerter. La ikke villfarende teorier få medhold hos det folk som burde stå på vakt på den evige sannhets plattform. Gud oppfordrer oss til å holde fast ved de fundamentale prinsipper som hviler på urokkelig autoritet.

Søk den første kjærlighet

Hos mange som lenge har vært med i sannheten, har en hard, dømmende ånd trengt seg inn i hjertene. De er skarpe, kritiske og ser feil hos andre. De har steget opp på dommersetet for å felle dom over dem som ikke retter seg etter deres idéer. Gud oppfordrer dem til å stige ned og bøye seg for ham i botferdighet og bekjenne sine synder. Han sier til dem: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Kom derfor i hu hva du er falt ifra, og omvendt deg og gjør de første gjerninger! ellers kommer jeg over deg og vil flytte din lysteme fra dens sted, hvis du ikke omvender deg.» Åp. 2, 4. 5. De trakter etter å få den første plassen, og ved sine ord og handlinger sårer de mange hjerter.

Mot denne ånd, og mot den falske sentimental-kristendom som er likså farlig, uttaler jeg min advarsel: Pass dere, brødre og søstre! Hvem er deres leder — Kristus eller den engelen som falt ned fra himmelen? Ransak dere selv og se om dere er faste i troen.

Guds Ord vårt vern

Vårt løsen må være: «Til loven og til vitnesbyrdet! Dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi det ikke er noe lys i dem.» Es. 8, 20 [eng. overs.]. Vi har en bibel full av den mest dyrebare sannhet. Den inneholder kunnskapens alfa og omega. Skriften, som Gud har inspirert, er «nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkomment, duelig til all god gjerning». 2 Tim. 3, 16. 17. Gjør Bibelen til din lærebok. Alle kan forstå dens undervisning. [218]

Jeg formaner våre predikanter, leger og menighetsmedlemmer til å studere de lærdommer Kristus ga sine disipler straks før sin himmelfart. Disse lærdommene inneholder undervisning som folket trenger.

Evig liv kan man bare oppnå ved at man eter Guds Sønnns kjød og drikker hans blod. «Sannelig, sannelig sier jeg eder,» sa Kristus, «den som tror, har evig liv.... Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om noen eter av dette brød, skal han leve evindeligen; og det brød jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv. .

. . Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag; for mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham. . . . Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet; de ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.» Joh. 6, 47—63.

Kristus formaner sitt folk til å tro hans ord og leve etter det. De som tar imot dette ord og tilegner seg det og lar det gå inn som en del av enhver handling og enhver karakteregenskap, blir sterke i Guds kraft. Det vil vise seg at deres tro er av himmelsk opprinnelse. De vil ikke gå inn på fremmede stier. Deres tanker vil ikke vende seg til en kristendom som er preget av sentimentalitet og ekstase. Overfor engler og overfor mennesker vil de stå som dem som har en sterk, konsekvent kristelig karakter.

I sannhetens gylne røkelseskar, slik som det blir båret fram i Kristi lære, har vi det som kan overbevise og omvende sjeler. Fremhold i Kristi enfoldighet de sannheter han kom til verden for å forkynne, så vil kraften i ditt budskap gjøre seg gjeldende. Kom ikke med teorier og prøver som Kristus aldri talte om og som ikke har noe grunnlag i Bibelen. Vi har herlige, høytidelige sannheter å forkynne. «Det står skrevet», er den prøvestenen som skal stilles fram for enhver sjel.

Menneskene kan ennå lære meget som tjener til deres fred. Ennå kan vi høre nådens stemme kalle: «Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile! Ta mitt åk på eder og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» Matt. 11, 28—30. Bare når vi får åndelig liv, kan vi finne hvile og oppnå varig gode. I uvær og storm må vi kunne si: «Mitt anker holder.»

[219]

La oss gå til Guds Ord for å finne veiledning. La oss søke etter et «Så sier Herren». Vi har hatt nok av menneskelige metoder. Et sinn som bare er opplært til menneskelig vitenskap, forstår ikke det som hører Gud til. Men når dette samme sinn blir omvendt og helliggjort, vil det kunne se den guddommelige kraft i Ordet. Bare det sinn og hjerte som er rensset ved Åndens helliggjørelse, kan fatte de himmelske ring.

Brødre, i Herrens navn formaner jeg dere til å våkne opp og gjøre deres plikt. Overgi deres hjerter til den Hellige Ånds kraft, så blir de

mottagelige for Ordets lære. Da blir dere i stand til å skjelne Guds dypheter.

Måtte Gud føre sitt folk inn under sin Ånds dype påvirkning! Måtte han få dem til å våkne, til å se sin fare og til å berede seg for det som kommer over jorden!

Studer Åpenbaringsens bok

For Johannes åpenbarte Herren de emner som han så ville være nødvendige for hans folk i de siste dager. Den undervisningen han ga, finnes i Åpenbaringsens bok. De som vil være medarbeidere med vår Herre og frelser Jesus Kristus, vil gi til kjenne en dyp interesse for de sannheter som finnes i denne boken. I skrift og tale vil de gjøre alt for å forklare de vidunderlige ting som Kristus kom fra himmelen for å åpenbare.

«Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for at han skulle vise sine tjenere det som snart skal skje; og han sendte bud ved sin engel og kunngjorde det i tegn for sin tjener Johannes, som har vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som skrevet er; for tiden er nær.» Åp. 1, 1—3.

De høytidelige budskaper som er blitt gitt i sin orden i Åpenbaringsens bok, må innta førsteplassen i sinnet hos Guds folk. Ikke noe annet må få lov å oppta hele vår oppmerksomhet.

Kostbar tid svinner bort, og det er fare for at mange vil komme til å bli frarøvet den tiden som burde ha vært brukt til å forkynne de budskaper Gud har sendt til en fallen verden. Satan gleder seg når han ser at sinnet hos dem som skulle ha vært opptatt med å granske de sannhetene som angår evige virkeligheter, blir ledet inn på andre baner.

Kristi vitnesbyrd, et vitnesbyrd av den mest høytidelige karakter, skal fremholdes for verden. Gjennom hele Åpenbaringsens bok finner vi de mest dyrebare og glederike løfter, og det er også advarsler med en betydning som i den frykteligste grad er alvorlig. Vil ikke de som bekjenner seg til å ha kunnskap om sannheten, lese det vitnesbyrd som Johannes fikk av Kristus? Her er det ingen gjetninger, ikke noe vitenskapelig bedrag. Her har vi sannheter som har med vårt

nåværende og fremtidige vel å gjøre. Hva har agnene å gjøre med kornet? ...

Herren kommer snart. Vekterne på Sions murer blir formant til å våkne opp og innse det ansvar Gud har gitt dem. Han kaller på vektere som i Åndens kraft vil gi verden det siste advarselsbudskap, og som vil forkynne hvor langt på natten vi er kommet. Han kaller på vektere som vil vekke menneskene opp av deres sløvhet så de

[221] ikke skal sove dødens søvn.

Kapittel 52—Den siste krisen

Vi lever i endens tid. Tidenes tegn som så hurtig går i oppfyllelse, forteller at Kristi komme er nær for døren. Den tiden vi lever i, er høytidelig og betydningsfull. Guds Ånd blir gradvis men sikkert trukket bort fra jorden. Plager og straffedommer holder allerede på å komme over dem som forakter Guds nåde. Ulykkene på land og på hav, de usikre tilstandene i samfunnene sammen med krigsryktene er ille-varslende. De varsler forestående begivenheter av største omfang.

Det ondes redskaper holder på med å forene sine krefter og slutte seg sammen. De samler krefter til den siste store krisen. Store forandringer kommer snart til å finne sted på vår jord, og de siste begivenheter kommer til å foregå hurtig.

Forholdene i verden viser at vi står overfor urolige tider. Dagspressen er full av antydninger om en fryktelig konflikt i den nærmeste fremtid. Frekke røverier forekommer ofte. Streiker er alminnelige. Tyveri og mord forekommer overalt. Mennesker er som besatt av demoner, tar livet av menn, kvinner og barn. Menneskene er besatt av laster, og ondskap av enhver art råder.

Det har lyktes fienden å fordreie retten og fylle menneskenes hjerter med en higen etter egen vinning. «Rettfærdigheten står langt borte; for sannheten har snublet på tingstedet, og det rette kan ikke finne inngang.» Es. 59, 14. I de store byene er det flokker av mennesker som lever i fattigdom og elendighet, nesten uten mat, boliger og klær, mens det i de samme byene finnes slike som har mer enn hjertet kan begjære, og som lever i luksus og bruker pengene til rikt utstyrte hus, til personlig pryd eller til det som er enda verre: til å tilfredsstille sanselige lyster, til brennevin, tobakk og annet som ødelegger hjernens krefter, bringer sinnet ut av likevekt og nedverdiger sjelen. Ropet fra en menneskehet som sulter, stiger opp til Gud, mens mennesker ved hjelp av undertrykkelse og utsugelse av enhver art hoper seg opp kolossale formuer.

1909 — «*Testimonies*», IX, side 11—18.

[222]

En ødeleggelses scene

Engang jeg var i New York, ble jeg oppfordret til å betrakte noen bygninger som vokste opp mot skyene med etasje etter etasje. Disse bygningene var garantert for å være ildfaste, og de ble bygd for å forherlige sine eiere og byggmestere. Høyere og høyere reiste disse bygningene seg, og det dyreste materiale ble brukt. De som eide disse bygningene, spurte ikke: «Hvordan kan vi best herliggjøre Gud?» Herren var ikke i deres tanker.

Jeg tenkte: «Tenk om de som setter pengene sine i slikt, kunne se sin handlemåte slik som Gud ser på den! De bygger praktfulle bygninger, men hvor tomme deres planer og påfunn er i hans øyne som hersker over universet! De bruker ikke alle hjertets og åndens krefter til å overveie hvordan de kan herliggjøre Gud. Dette, som er menneskets første plikt, har de mistet av syne.

Mens disse høye bygningene steg til værns, roste eiermennene seg i ærgjerrig stolthet av at de hadde penger som de kunne bruke til å forherlige seg selv med og til å vekke misunnelse hos naboene. En stor del av pengene som ble brukt på denne måten, hadde de skaffet seg ved utpresning og ved å utnytte de fattige. De glemte at det blir holdt regnskap i himmelen med enhver transaksjon i forretningslivet, med enhver urettferdig handel og med enhver svikefull handling. Det kommer en tid da menneskene i sin frekkhet og i sitt bedrag kommer fram til et punkt som Herren ikke vil tillate dem å overskride, og de kommer til å finne ut at det er en grense for overbærenheten hos Jehova.

Den neste scenen som ble rullet opp for meg, var en brannalarm. Menneskene så på disse høye bygningene som ble sagt å være ildfaste, og sa: «De er helt sikre.» Men disse bygningene ble fortært som om de var oppført av bek. Brannsprøytene kunne ikke stanse ødeleggelsen. Brannmannskapet var ikke i stand til å gjøre bruk av sprøytene.

Jeg er blitt opplyst om at dersom det ikke, når Herrens tid kommer, har inntrådt en forandring i hjertene hos stolte, ærgjerrige mennesker, kommer de til å finne at den hånden som hadde vært sterk til å frelse, vil være sterk til å ødelegge. Ingen jordisk makt kan holde Guds hånd tilbake. Når bygninger blir oppført, vil ingen materialer kunne brukes som kan bevare dem fra å bli ødelagt når Guds

bestemte tid kommer til å bringe gjengjeldelse over menneskene fordi de har tilsidesatt hans lov og fordi de har næret en egoistisk ærgjerrighet.

[223]

De sanne årsaker blir ikke forstått

Selv blant pedagoger og statsmenn er det ikke mange som forstår årsakene som ligger til grunn for de nåværende tilstander i menneskesamfunnene. De som holder statens tømmer, er ikke i stand til å løse det problemet som har sin årsak i moralsk fordervelse, fattigdom, nød og tiltagende forbrytelse. De kjemper forgjeves for å bringe de økonomiske forhold på en tryggere basis. Hvis menneskene vil gi mer akt på den undervisning de finner i Guds Ord, kunne de finne løsning på de problemer som besværer dem.

Skriften skildrer tilstanden i verden like før Kristi annet komme. Om de menn som ved utplyndring og utsugelse hopper seg opp store rikdommer, står det skrevet: «I har samlet skatter i de siste dager! Se, den lønn I har forholdt arbeiderne som har skåret eders akre, den skriker, og høstfolkenes rop er kommet inn for den Herre Sebaots ører. I har levd i vellevnet på jorden og etter eders lyster; I har gjødd eders hjerter på slaktedagen! I har domfelt og drept den rettferdige; ingen gjør motstand mot eder.» Jak. 5, 3—6.

Men hvem lytter til advarslene fra tidenes tegn som hurtig blir oppfylt? Hvilket inntrykk gjør de på de verdslige? Hvilken forandring viser seg i livet hos disse mennesker? Ikke mer enn man så i folkets innstilling på Noahs tid. De som levde på syndflodens tid, var så opptatt av verdslige sysler og forlystelser at de «visste ikke av før vannflommen kom og tok dem alle». Matt. 24, 39. De hadde advarsler sendt fra himmelen, men de nektet å høre. Og i dag haster verden fram mot evig ødeleggelse uten å ta det minste hensyn til Guds advarende stemme.

Herrens dag er nær

Verden er grepet av krigsånden. Profetien i det 11. kapitel hos Daniel er nesten fullstendig blitt oppfylt. Snart vil de trengselsscenene som omtales i profetiene, finne sted.

«Se, Herren tømmer jorden og legger den øde; han omskifter dens skikkelse og adspredde dem som bor på den. . . . For de har krenket lovene, overtrådt budet, brutt den evige pakt. Derfor fortærer forbannelse jorden, og de som bor på den, må bøte Det er forbi med gleden ved trommenes lyd, det er slutt med de jublendes larm; det er forbi med gleden ved sitarens klang.» Es. 24, 1—8.

[224]

«Ve oss, for en dag! For Herrens dag er nær og kommer som en ødeleggelse fra den Allmektige. . . . Sædekornene er tørket inn under mulden som dekker dem; forrådshusene er ødelagt, ladene nedbrutt, for kornet er fordervet. Hvor buskapen stønner! Oksehjordene farer redde omkring, for det finnes intet beite for dem; også fårehjordene må lide.» «Vintreet er tørket bort, og fikentreet er visnet; granatepletreet og palmen og epletreet, alle markens trær er tørket bort; ja, all fryd er svunnet bort fra menneskenes barn.» Joel 1, 15—18. 12.

«Jeg pines! Å mitt hjertes vegger! ... Jeg kan ikke tie! For basunlyd, krigsskrik har du hørt, min sjel! Ødeleggelse på ødeleggelse roper de om; for hele landet er ødelagt.» Jer. 4, 19. 20.

«Jeg så jorden, og se, den var øde og tom; jeg så til himmelen, og dens lys var borte. Jeg så fjellene, og se, de bevet, og alle haugene skalv. Jeg så, og se, det var intet menneske mer, og alle himmelens fugler var fløyet bort. Jeg så, og se, den fruktbare mark var en ørken, og alle dens byer var brutt ned.» Jer. 4, 23—26.

«Ve! Stor er den dag, det er ingen som den, og en trengselstid er det for Jakob; men han skal bli frelst fra den.» Jer. 30, 7.

Noen få trofaste

Ikke alle i denne verden har stilt seg på fiendens side mot Gud. Ikke alle er blitt ulydige. Det er noen få trofaste som er tro mot Gud, for Johannes skriver: «Her er de . . . som holder Guds bud og Jesu tro.» Åp. 14, 12. Snart vil det rase en heftig kamp mellom dem som tjener Gud, og dem som ikke tjener ham. Snart vil de ting som kan rystes, bli rystet, forat de ting som ikke kan rystes, skal bli ved. [Heb. 12, 27.]

Satan er en flittig bibelgransker. Han vet at hans tid er kort, og han prøver på alle mulige måter å motarbeide Guds verk på denne jord. Det er umulig å kunne forklare den erfaringen Guds folk, som lever på jorden, kommer til å gjennomgå når himmelsk herlighet og

en gjentakelse av tidligere tiders forfølgelser skjer samtidig. De vil vandre i det lyset som går ut fra Guds trone. Ved englenes hjelp vil det stadig være forbindelse mellom himmelen og jorden. Satan vil omgi seg med onde engler og påstå å være Gud, og på den måten utfører han alle mulige slags under for endog å føre de utvalgte på villspor om det var mulig. Det vil ikke være noen trygghet for Guds folk i å utføre mirakler, for Satan vil etterligne de under som blir gjort. Guds folk, som er prøvet og lutret, finner sin kraft i det tegnet som er omtalt i 2 Mos. 31, 12—18. De skal ta sitt standpunkt på det levende ord: «Det er skrevet.» Dette er den eneste grunnvollen som de trygt kan stå på. De som har brutt pakten med Gud, kommer på den dag til å være uten Gud og uten håp. [225]

De som tilber Gud, vil gjøre seg særlig bemerket fordi de gir akt på det fjerde bud. Det er dette budet som er tegnet på Guds skapermakt og et vitnesbyrd om hans krav på menneskenes ærefrykt og hyllest. De onde vil utmerke seg ved sin anstrengelse for å bryte ned Skaperens minnesmerke og opphøye Roms institusjon. I det spørsmålet striden gjelder, vil hele kristenheten skille seg i to store grupper, nemlig dem som holder Guds bud og Jesu tro, og dem som tilber dyret og dets bilde og tar dets merke. Enda kirken og staten vil forene sine krefter for å tvinge alle, både «små og store, rike og fattige, frie og trelle», til å ta dyrets merke, vil Guds folk likevel ikke ta imot det. Åp. 13, 16. Profeten fra Patmos ser «dem som hadde seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall ... stå ved glasshavet med Guds harper i hånd», der de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang. Åp. 15, 2.

Fryktelige prøvelser og fristelser venter Guds folk. Krigsånden ryster folkeslagene fra den ene enden av jorden til den andre. Men midt i den trengsel som kommer — en trengselstid som ikke har vært make til så lenge folkene har vært til — vil Guds folk stå urokket. Satan og hans herskarene kan ikke ødelegge dem, for engler som er veldige i makt, vil beskytte dem.

* * * * *

Guds straffedommer. Herren holder på å ta bort sine hemmende krefter fra jorden, og snart kommer det død og ødeleggelse, en tiltagende forbrytelse, grusomme, onde handlinger mot de rike som har

oppøyet seg mot de fattige. De som ikke er under Guds beskyttelse, kommer ikke til å finne trygghet på noe sted eller i noen stilling. Menneskelige redskaper blir opplært, og de bruker sine oppfinnelsesevner til å sette i verk det mektigste maskineri til å såre og drepe. — 1904. «*Testimonies*», VIII, side 50.

* * * * *

[226] Snart vil store vanskeligheter reise seg mellom nasjonene — vanskeligheter som ikke tar slutt før Jesus kommer. Mer enn noen gang før trenger vi na til å slutte oss sammen og tjene ham som har beredt sin trone i himmelen, og som har et kongedømme som hersker over alt og alle. Gud har ikke forlatt sitt folk, og vår styrke ligger i at vi ikke forlater ham.

Guds straffedommer er i landet. Kriger og rykter om krig, ødeleggelse ved brann og oversvømmelse forteller klart at trengselstiden, som stadig kommer til å bli større helt til enden, er meget nær for hånden. — E. G. W. i «*Review and Herald*», 24. november 1904.

* * * * *

En utvalgt ætt. Guds ord til hans folk er: «Gå ut fra dem og skill eder fra dem, ... og rør ikke ved urent, så skal jeg ta imot eder, og jeg vil være eder en far, og I skal være meg sønner og døtre.» «I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat I skal forkynne hans dyder som kalte eder fra mørket til sitt underfulle lys.» 2 Kor. 6, 17. 18; 1 Pet. 2, 9. Guds folk skal skille seg ut som et folk som tjener ham helt, med et udelt hjerte. De skal ikke selv ta noen ære, men huske på at de ved en høytidelig pakt har forpliktet seg til å tjene Herren og ingen annen enn ham.

«Herren sa til Moses: Tal til Israels barn og si: Mine sabbater skal I holde; for det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til slekt, forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder. Derfor skal I holde sabbaten. Den skal være eder hellig; den som vanhelliger den, skal visselig late livet; hver den som gjør noe arbeid på den dag, han skal ut-ryddes av sitt folk. I seks dager skal der arbeides; men på den syvende dag skal det være høyhellig sabbat, hellig for Herren; hver den som gjør noe arbeid på sabbatsdagen, skal visselig late

livet. Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt etter slekt, en evig pakt. Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn. For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på den syvende dag hvilte han og holdt seg i ro.» 2 Mos. 31, 12—17.

Peker ikke disse ordene oss ut som Guds kalte folk? Og sier de ikke til oss at så lenge tiden kommer til å vare, skal vi verne om det hellige samfunnstegn som er gitt oss? Israels barn skulle holde sabbaten fra slekt til slekt, «en evig pakt». Sabbaten har ikke mistet noe av sin betydning. Den er fremdeles tegnet mellom Gud og hans folk, og den kommer til å være det til evig tid. — 1909. «*Testimonies*», IX, side 17,18.

[227]

Kapittel 53—Kalt til å være vitner

I en særskilt forstand er syvendedags adventistene satt i verden til å være vektere og lysbærere. Til dem er blitt betrodd den siste advarsel til en fortapt verden. Vidunderlig lys fra Guds Ord skinner på dem. Et arbeid av største betydning er gitt dem, nemlig å forkynne den første, den annen og den tredje engels budskap. Ikke noen annen gjerning har så stor betydning. De må ikke tillate noe annet å oppta deres oppmerksomhet.

De høytideligste sannheter som noen gang er blitt betrodd dødelige mennesker, er gitt til oss forat vi skal forkynne dem for verden. Å forkynne disse sannheter er vår oppgave. Verden skal bli advart, og Guds folk skal vise seg tro i det tillitsvervet som er overlatt til dem. De må ikke gå opp i spekulasjon, og heller ikke må de inngå forretnings-forbindelser med ikke-troende, for dette vil hindre dem i det arbeid Gud har gitt dem.

Kristus sier om sitt folk: «I er verdens lys.» Matt. 5, 14. Det er ikke noen ubetydelig sak at Guds rådslutninger og planer så tydelig er blitt åpenbart for oss. Det er et vidunderlig privilegium å kunne forstå Guds vilje slik den er åpenbart i profetiens urokkelige ord. Dette legger et tungt ansvar på oss. Gud venter at vi skal bringe andre den kunnskapen han har gitt oss. Det er hans hensikt at guddommelige og menneskelige redskaper skal forene seg i å forkynne det advarende budskap.

Enhver er en vekter

Enhver som har tatt imot sannhetens lys, står, så langt hans anledninger strekker seg, under samme ansvar som profeten i Israel som disse ordene ble talt til: «Og du menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg. Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du 1909 — «Testimonies», IX, side 19—29.

[228] 1909 — «Testimonies», IX, side 19—29. skal visselig dø, og du

ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd. Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» Esek. 33, 7—9.

Skal vi vente til profetiene om endens tid er oppfylt før vi sier noe om dem? Hvilken verdi ville da våre ord ha? Skal vi vente til Guds straffedommer rammer overtrederen før vi viser ham hvordan han skal unngå dem? Hvor er vår tro på Guds ord? Skal de tingene som er forutsagt, gå i oppfyllelse før vi tror hva han har sagt? Med klare, tydelige stråler er lyset kommet til oss og viser at Herrens store dag er nær, at den er like for døren. La oss lese og forstå før det er for sent.

Vi skal være kanaler som er helliget, og gjennom dem skal det himmelske lyset flyte til andre. Den Hellige Ånd skal besjele og gjennomtrenge hele menigheten, rense hjerter og binde dem sammen. De som er begravet med Kristus i dåpen, skal stå opp til et nytt liv og gi en levende fremstilling av Kristi liv. En hellig oppgave er lagt på oss. Befalingen er gitt til oss: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 19. 20. Dere er innviet til den oppgaven å gjøre frelsens evangelium kjent. Himmels fullkommenhet skal være deres kraft.

Et hellig liv

Det er ikke bare ved å forkynne sannheten, ikke bare ved å utbre litteratur vi skal vitne for Gud. La oss huske på at et Kristuspreget liv er det sterkeste argument som kan fremholdes til forsvar for kristendommen, og at en overfladisk kristelig karakter gjør mer skade i verden enn den verdsliges karakter. Alle de bøker som er skrevet, er ikke nok til å erstatte et hellig liv. Det menneskene vil tro på, er ikke det som predikanten sier, men det som menigheten lever. Innflytelsen av den forkynnelsen som lyder fra prekestolen, blir ofte motarbeidet av den prekenen som kommer til uttrykk i livet hos dem som gir seg ut for å forsvare sannheten.

[229]

Det er Guds hensikt å herliggjøre seg for verden gjennom sitt folk. Han venter at de som bærer Kristi navn, skal representere ham i tanke, ord og handling. Deres tanker skal være rene, og deres ord edle og oppløftende, slik at de drar alle sine omgivelser nærmere til Frelseren. Kristi religion skal være innflettet i alt de gjør og sier. Enhver forretningshandling skal ha vellukten av Guds nærvær.

Synden er et avskyelig element. Den ødela den moralske ynden hos et stort antall av englene. Den trengte inn i verden og utslettet nesten hele Guds moralske bilde i mennesket. Men i sin store kjærlighet gjorde Gud en utvei slik at menneskene kunne vinne tilbake den stillingen de var falt fra da de ga etter for fristeren. Kristus kom for å stå som hode for menneskeheten og på våre vegne utarbeide en fullkommen karakter. De som tar imot ham, blir født på ny.

Kristus så hvordan menneskeslekten ved syndens mektige vekst og virksomhet er blitt besatt av fyrsten over luftens hærskarer, og hvordan den med gigantisk styrke går fram i det onde. Han så også at en mektigere kraft skulle møte Satan og overvinne ham. «Nå holdes dom over denne verden; nå skal denne verdens fyrste kastes ut.» Joh. 12, 31. Han så at dersom menneskene trodde på ham, skulle de få makt over den falne engleskaren som bærer navnet Legion. Kristus styrket sin sjel med den tanken at ved det vidunderlige offer han holdt på å bringe, skulle denne verdens fyrste kastes ut og menneskene bli stilt der de ved Guds nåde kunne vinne tilbake det de hadde mistet.

Det liv Kristus levde her i verden, kan menneskene ved hans kraft og under hans veiledning leve. Når de strider med Satan, kan de få all den hjelpen han fikk. De kan mer enn seire ved ham som elsket dem og ga seg selv for dem.

Det liv de bekjennende kristne lever, og som ikke svarer til Kristuslivet, er en hån mot kristendommen. Alle som har fått sine navn ført inn i menighetens bøker, er pliktige til å representere Kristus ved å åpenbare en stille og saktmodig ånds innvortes prydelse. De skal være hans vitner og åpenbare fordelene ved å leve og arbeide etter det eks-empel Kristus har gitt dem. Sannheten for denne tid skal vise seg i sin kraft i livet hos dem som tror den, og den skal bringes videre til verden. De troende skal i sitt liv være en fremstilling av sannhetens kraft til å helliggjøre og foredle.

Kristi representanter

Beboerne i det himmelske univers venter at Kristi etterfølgere skal skinne som lys i verden. De skal åpenbare kraften i den nåde Kristus døde for å gi dem. Gud venter at de som bekjenner seg til å være kristne, i sitt liv skal åpenbare kristendommens høyeste utvikling. De er kjent som Kristi representanter, og de skal vise at kristendommen er en virkelighet. De skal være troens menn, modige menn, helhjertede menn som uten å tvile stoler på Gud og hans løfter.

[230]

Alle som ønsker å komme inn i Guds stad, må i sitt jordiske liv fremstille Kristus i sine handlinger. Det er dette som gjør dem til Kristi sendebud, til hans vimer. De skal bære et klart, bestemt vitnesbyrd mot alle onde skikker og vise syndere til Guds Lam som bærer verdens synd. Alle som tar imot ham, gir han rett til å bli Guds barn. Gjenfødselen er den eneste stien vi kan gå på til Guds stad. Den er smal, og den porten vi går gjennom, er trang, men på denne stien kan vi lede menn, kvinner og barn og lære dem at de må få et nytt hjerte og en ny ånd dersom de skal bli frelst. Gamle, nedarvede karaktertrekk må overvinnnes. Sjelens naturlige ønsker må forandres. Alt bedrag, all falskhet og all ond tale må gis opp. Det liv man må leve, er det nye liv som setter Kristi preg på menneskene.

En stadig troskap mot sannheten

Det må ikke være noe hykleri i livet hos dem som har et så hellig og høytidelig budskap som det vi er kalt til å forkynne. Verden legger merke til syven dedags adventistene fordi den vet en del om deres trosbekjennelse og deres høye idealer. Når den ser slike som ikke lever opp til sin bekjennelse, peker den på dem med forakt.

De som elsker Jesus, vil under alle forhold innrette sitt liv i overensstemmelse med hans vilje. De har bestemt seg for å stå på Herrens side, og deres liv skal tre fram i skarp motsetning til det liv verdslige mennesker lever. Fristeren vil komme til dem med sine innsmigrende lokkemidler og bestikkelser og si: «Alt dette vil jeg gi deg hvis du vil tilbe meg.» Men de vet at han ikke har noe som er verd å motta, og de vil nekte å gi etter for hans fristelser. Ved Guds nåde blir de satt i stand til å bevare sine prinsipper rene og

ubesmittet. Hellige engler er nær hos dem, og Kristus blir åpenbart i dem når de trofast etterlever sannheten. De er hvert øyeblikk beredt til å tjene Kristus og som sanne vimer bærer de et avgjort vitnesbyrd til fordel for sannheten. De viser at det finnes en åndelig kraft som kan hjelpe menn og kvinner til ikke å vike en tomme fra sannhet og rettferdighet, ikke engang for alle de gaver mennesker kan gi dem. Hvor de enn måtte være, vil de ære Gud fordi de har innrettet sitt liv etter hans vilje uten å tenke på hvilke offer som måtte kreves av dem.

[231]

Et verdensomspennende budskap

Det lys Gud har gitt sitt folk, må ikke bli holdt innenfor de menighetene som allerede kjenner sannheten. Det må bli sendt ut til de mørke steder på jorden. De som vandrer i lyset liksom Kristus er i lyset, vil samarbeide med Frelseren for å åpenbare for andre det han har åpenbart for dem. Det er Guds hensikt at sannheten for denne tid skal bli forkynt for alle slekter, stammer, tungemål og folk. Ute i verden i dag er menn og kvinner opptatt med å søke etter timelig vinning og verdslig forlystelse. Det er tusener på tusener som ikke vier den minste tid eller tanke på sjelens frelse. Tiden er kommet da budskapet om Kristi snare komme skal lyde overalt i verden.

Beviser som ikke er til å ta feil av, peker på at enden er nær. Advarselen skal lyde med tydelig lyd. Veien må beredes for Fredsfyrstens komme i himmelens skyer. Det er meget å gjøre i de byene som ennå ikke har hørt sannheten for denne tid. Vi skal ikke opprette institusjoner som i størrelse og prakt vil kunne måle seg med verdens institu-sjoner. Men med den utrettelige utholdenhet og aldri sviktende nidkjærhet som Kristus viste i sitt arbeid, skal vi i Herrens navn fremme Guds verk.

Som et folk trenger vi i høy grad til å ydmyke våre hjerter for Gud i bønn om hans tilgivelse fordi vi har unnlatt å fullbyrde den evangeliske misjonsbefalingen. Vi har opprettet store sentrer på noen få steder og latt mange viktige byer være uberørt. La oss nå ta fatt på det arbeid som er bestemt for oss, og forkynne det budskapet som skal vekke menn og kvinner til å forstå hvilken fare de er i. Hvis hver eneste syvendedags adventist hadde utført den oppgaven som er lagt på dem, ville tallet på de troende nå ha vært meget større enn

det er. I alle byene i Amerika ville det ha vært noen som var blitt ledet til å gi akt på budskapet om å lyde Guds lov.

På noen steder er budskapet om å holde sabbaten hellig blitt fremholdt med klarhet og kraft, mens det på andre steder ikke er blitt gitt noen advarsel. Vil ikke de som kjenner sannheten, våkne opp til det ansvar som hviler på dem? Mine brødre, dere kan ikke være med på å forsømme den misjonsbefalingen Frelseren ga dere.

Allting i universet oppfordrer dem som kjenner sannheten, til uten forbehold å vie seg til forkynnelsen av den sannheten som er blitt kunngjort for dem i den tredje engels budskap. Alt det vi ser og hører, kaller oss til vår plikt. Den virksomheten Satans redskaper utfolder, er en oppfordring til enhver kristen om å være på post. [232]

Den rette slags arbeidere

Den oppgaven vi har fått, er stor og betydningsfull, og den krever kloke, uegennyttige menn, slike som forstår hva det vil si å gi seg over til uselvvisk anstrengelse for å frelse sjeler. Men det er ikke noe behov for den tjeneste lunkne menn kan yte. Dem har Kristus ikke bruk for. Det trenges menn og kvinner med hjerter som kan bli rørt ved menneskelig lidelse og som i sitt liv bærer vitnesbyrd om at de tar imot lys og liv og nåde og bringer det til andre.

Guds folk må komme nær til Kristus i selvfornektelse og oppofrelse, og deres eneste mål må være å bringe nådens budskap ut til verden. Noen kommer til å arbeide på en måte og noen på en annen, etter som Herren måtte kalle dem og lede dem. Men de må alle gjøre forenet bestrebelse og søke å gjøre virksomheten til et fullkomment hele. I skrift og tale skal de arbeide for ham. Det trykte sannhetsord må bli oversatt på forskjellige språk og brakt ut til jordens ender.

Mitt hjerte blir ofte så nedtrykt fordi så mange som kunne gjøre noe, ingenting gjør. De er et bytte for Satans fristelser. Det ventes at hvert menighetsmedlem som kjenner til sannheten, skal arbeide så lenge det er dag, for natten kommer da ingen kan arbeide. Snart kommer vi til å forstå hva natten betyr. Guds Ånd blir påført sorg og holder på å forlate jorden. Folkeslagene blir vrede. Det blir gjort omfattende forberedelser til krig. Natten er nær. La menigheten våkne og gå ut for å gjøre det arbeid som er lagt på den. Enhver troende, lærd eller ulærd, kan bære fram budskapet.

Evigheten ligger utstrakt foran oss. Teppet holder på å gå opp. Hva tenker vi på når vi henger fast ved vår egenkjærlige lyst til makelighet, mens sjeler overalt omkring oss går mot fortapelse? Er våre hjerter blitt helt og holdent upåvirkelige? Kan vi ikke innse og forstå at vi har en oppgave å utføre for å hjelpe andre? Mine brødre og søstre, er dere med blant dem som har øyne og ikke ser, og ører og ikke hører? Har Gud forgjeves gitt dere kunnskap om sin vilje? Har han forgjeves sendt dere advarsel på advarsel om at enden er nær? Tror dere på det som blir sagt i hans ord om det som vil komme over verden? Tror dere at Guds straffedommer henger over jordens beboere? Hvordan kan dere da sitte i ro og mak, likegyldige og likeglade?

[233] Hver dag som går, bringer oss nærmere avslutningen. Bringer den oss også nærmere til Gud? Er vi årvåkne i bønn? De som vi omgås daglig, trenger vår hjelp og vår veiledning. Deres sinn er kanskje i den tilstand at den Hellige Ånd vil kunne la et ord som blir uttalt i rette tid, feste seg «som en nagle på et sikkert sted». I morgen vil noen av disse sjeler kanskje være der vi aldri mer kan nå dem. Hvordan er vår innflytelse over disse medvandrere? Hva har vi gjort for å vinne dem for Kristus? Tiden er kort, og våre krefter må organiseres til å utføre en større oppgave. Det trenges arbeidere som innser storheten i verket og som vil ta opp arbeidet, ikke på grunn av den lønnen de får, men fordi de forstår hvor nær enden er. Tiden krever større dyktighet og en dypere helligelse. Å, dette emne opptar meg i den grad at jeg roper til Gud: «Reis opp og send ut arbeidere som har full forståelse av sitt ansvar, sendebud med hjerter hvor selvforhudelse, som ligger ved roten til all synd, er blitt korsfestet.»

En inntryktsfull scene

I nattens syner ble en meget inntrykksfull scene stilt fram for meg. Jeg så en veldig ildkule falle ned mellom noen prektige bygninger og gjorde at de øyeblikkelig ble ødelagt. Jeg hørte en si: «Vi visste at straffedommer skulle komme over jorden, men vi visste ikke at de ville komme så snart.» Andre sa med fryktsomme stemmer: «Så, dere visste det! Hvorfor fortalte dere oss det ikke? Vi visste det ikke.» Fra alle kanter ble hørt lignende irettesettende uttalelser.

Jeg våknet meget fortvilet. Jeg falt igjen i søvn og syntes at jeg var i en stor forsamling. En som hadde myndighet, talte til de tilstedeværende og viste dem et stort verdenskart. Han sa at kartet skildret Guds vingård som skulle dyrkes opp. Når lyset fra himmelen skinte på noen, skulle de sende lyset ut til andre. Lyset skulle bli tent på mange steder, og av disse lysene skulle igjen andre lys bli tent.

Disse ordene ble gjentatt: «I er jordens salt; men når saltet mister sin kraft, hva skal det så saltes med? Det duer ikke lenger til noe, uten til å kastes ut og tredes ned av menneskene. I er verdens lys; en by som ligger på et fjell, kan ikke skjules; en tenner heller ikke et lys og setter det under en skjepe, men i staken; så skinner det for alle i huset. La således eders lys skinne for menneskene, forat de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen! » Matt. 5, 13—16.

Jeg så glimt av lys skinne fra steder og landsbyer, fra de høye og de lave steder på jorden. Folk var lydige mot Guds ord, og som følge av dette var det minnesmerker for ham i hver by og landsby. Hans sannhet ble forkynt overalt i verden.

Så ble dette kartet tatt vekk, og et annet ble satt opp i stedet. På dette kartet skinte det lys bare på noen få steder. Resten av verden var i mørke, bare med et glimt av lys hist og her. Vår Lærer sa: «Dette mørket er følgen av at menneskene følger sin egen fremgangsmåte. De har næret nedarvede og tilegnede tilbøyeligheter til det onde. De har gjort tvil og kritikk og anklage til sine viktigste sysler i livet. Deres hjerter er ikke slik som de burde være for Gud. De har gjemt sitt lys under en skjepe.

[234]

Hvis enhver Kristi stridsmann hadde gjort sin plikt, og hvis alle vektere på Sions murer hadde gitt basunen en tydelig lyd, ville verden allerede ha hørt advarselsbudskapet. Men arbeidet ligger flere år baketter. Mens menneskene har sovet, har Satan overlistet oss.

Vi ma sette vår lit til Gud og gå trøstig fram og i ydmyk tillit til ham gjøre vår uegennyttige gjerning, overlate oss selv og vår nutid og fremtid til hans vise forsyn og holde den tilliten vi hadde i begynnelsen, urokkelig fast til det siste. Vi må huske på at det ikke er på grunn av vår verdighet vi har tatt imot himmelens velsignelser, men på grunn av Kristi verdighet og fordi vi ved troen på ham tar imot Guds rike nåde.

[235]

Kapittel 54—Hjemmemisjonsarbeid

Kristus tar imot — å, med hvilken glede! — ethvert menneskelig redskap som overgir seg til ham. Han stiller det menneskelige sammen med det guddommelige forat han må kunne bringe verden den menneskeliggjorte kjærlighets mysterier. Tal om dette, be om dette, syng om dette, fyll verden med hans sannhets budskap og fortsett med å trenge ut til fremmede land.

Himmelske krefter venter på å kunne samarbeide med menneskelige redskaper for å åpenbare for verden hva mennesker kan bli til og hva de ved sin innflytelse kan gjøre for å frelse sjeler som holder på å gå fortapt. Den som i sannhet er omvendt, vil være så full av Guds kjærlighet at han vil lengte etter å bringe andre den gleden han selv eier. Herren ønsker at menigheten skal vise verden hellighetens skjønnhet. Den skal åpenbare kraften i den kristne religion. Himmelen skal gi gjenskinn i den kristnes karakter. De som er i mørke, skal høre lyd av takksigelse og lovsang. Ved å søke å gjøre godt mot andre skal vi gi uttrykk for vår takknemlighet for evangeliets glade budskap, for dets løfter og forsikringer. Når vi utfører dette arbeid, bringer vi stråler av himmelsk rettferdighet til trette, besvæerte, lidende sjeler. Det er liksom en kilde som blir åpnet for den trette, tørste vandringsmannen. Ved enhver barmhjertighetsgjerning og ved enhver kjærlighetshandling er engler fra Gud til stede.

Vårt eksempel

Kristi virksomhet skal være til eksempel for oss. Stadig dro han omkring og gjorde godt. I tempelet og i synagogen, på gatene i byene, på torvet og i verkstedet, ved sjøbredden og ute blant fjellene forkynte han evangeliet og helbredet de syke. Han levde et liv i uegennyttig

[236] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 30—40. tjeneste, og dette livet skal være vår lærebok. Hans ømme, medlidende kjærlighet er en irrettesettelse for vår selviskhet og hjerteløshet.

Hvor som helst Jesus gikk omkring, spredte han velsignelser på sin vei. Hvor mange av dem som bekjenner seg til å tro på ham, har lært å undervise i vennlighet, medlidenhet, uegennyttig kjærlighet? Lytt til hans stemme når han taler til de svake, de trette, de hjelpeløse: «Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile!» Matt. 11, 28. Hans tålmodighet tok aldri slutt, hans kjærlighet ble aldri holdt tilbake. Kristus oppfordrer oss til å arbeide tålmodig og vedvarende for de tusener som omkommer i sine synder og som er spredt omkring i alle land som vrak på en øde kyst. De som skal få del i Kristi herlighet, må også få del i hans tjeneste. De må hjelpe de svake, de elendige og de motløse.

De som tar opp dette arbeid, bør gjøre Kristi liv til sitt stadige studium. De må ta arbeidet meget alvorlig og gjøre bruk av enhver evne i Herrens tjeneste. Oppriktig, uegennyttig bestrebelse vil bringe dyrebare resultater. Hos den store Lærer vil arbeiderne få den høyeste utdannelsen som kan gis. Men de som ikke bringer det lyset de har tatt imot, videre til andre, kommer engang til å finne at de har lidd et fryktelig tap.

Menneskene har ingen rett til å mene at det er en grense for de anstrengelser de skal gjøre i arbeidet med å frelse sjeler. Ble Kristus noen gang trett i sitt arbeid? Trakk han seg noen gang tilbake fra oppofrelse og møye? Medlemmene i menigheten skal gjøre de samme vedholdende, iherdige bestrebelse som han gjorde. De skal alltid være beredt til å gå til handling, lydige mot Mesterens befalinger. Hvor som helst vi ser et arbeid som venter på å bli gjort, skal vi ta fatt og gjøre det mens vi stadig ser hen til Jesus. Dersom våre menighetsmedlemmer ville følge dette råd, ville hundrer av sjeler bli vunnet for Jesus. Hvis hvert menighetsmedlem yar en levende misjonær, ville evangeliet hastig bli forkynt i alle land, for alle slekter, stammer og tungemål.

Følgen av helhjertet bestrebelse

La helligede evner bli satt i arbeid med å forkynde sannheten for vår tid. Dersom fiendens styrker går av med seieren nå, er det fordi menighetene forsømmer det arbeid Gud har gitt dem. I årevis er arbeidet blitt fremstilt for oss, men mange har sovet. Hvis syvendedags adventistene nå vil våkne og utføre det arbeid som er

[237] bestemt for dem, vil sannheten bli fremholdt i våre forsømte byer i klare, tydelige trekk og med Åndens kraft.

Når helhjertet arbeid blir utført, vil virkningen av Kristi nåde komme til syne. Vekterne på Sions murer skal være lys våkne, og de skal vekke andre. Guds folk skal være så alvorlige og trofaste i sitt arbeid for ham at all egen nytte i deres liv blir tatt bort. Da kommer hans arbeidere til å se øye mot øye, og Herrens arm vil bli åpenbart med den kraft som viste seg i Kristi liv. Tilliten blir gjenopprettet, og det blir enhet i menighetene overalt innenfor våre rekker.

Forskjellig slags tjeneste

Herren kaller sitt folk til å utføre forskjellig slags arbeid. De som bor ved hovedveiene og de som bor på ensomme steder, skal høre evangeliets budskap. Menighetsmedlemmer skal utføre evangelisk arbeid hjemme hos naboene som ennå ikke har fått de fulle bevisene for sannheten for denne tid.

Gud kaller på kristelige familier til å reise til steder som ennå er i mørke og villfarelse, forat de der skal arbeide med visdom og kjærlighet for Mesteren. Det krever selvoppofrelse å svare på dette kallet. Mens mange venter til enhver hindring er fjernet, går sjeler i døden uten håp og uten Gud i verden. Det er mange, svært mange, som bare for timelig fordel eller for å skaffe seg vitenskapelig opplysning, våger seg ut til helsefarlige strøk og tåler vanskeligheter og savn. Hvor er de som er villige til å gjøre dette for å kunne fortelle andre om Frelseren? Hvor er de menn og kvinner som vil reise til steder som trenger til evangeliet, for å vise dem som er i mørke, til Frelseren?

Bring våre skrifter ut

Mange blant Guds folk skal gå ut med våre skrifter til steder der den tredje engels budskap aldri er blitt forkynt. Våre bøker må gis ut på mange forskjellige språk. Ydmyke, trofaste menn skal gå ut med disse bøker som kolportørevangelister og bringe sannheten til slike som ellers aldri fikk opplysning om den. De som tar fatt på denne arbeidsgren, bør være i stand til å utføre arbeid i helsemisjonen. De må hjelpe de syke og lidende. Mange som et slikt barmhjertighets-

arbeid blir utført for, kommer til å høre livets ord og ta imot det. . .

Arbeid i hjemmene

I mange stater er det kolonier med arbeidsomme, velhavende bønder som aldri har hørt sannheten for denne tid. Slike steder bør bli opparbeidet. La våre legmedlemmer ta fatt i denne tjenesten. Våre legmedlemmer kan gjøre meget i sine egne nabolag ved å låne ut eller selge bøker, ved å utbre blader og ved å holde bibellesninger. Hvis de er fulle av kjærlighet til sjeler, kan de forkynde budskapet med slik kraft at mange blir omvendt. [238]

To bibelarbeidere satt hos en familie. Med Bibelen liggende åpen foran seg fremholdt de Herren Jesus Kristus som den syndstilgivende Frelser. Alvorlig bønn ble sendt opp til Gud, og ved innflytelse av Guds Ånd ble hjerter påvirket og bløtgjort. Det var friskhet og kraft i deres bønner. Mens de forklarte Guds Ord, så jeg et mildt, klart lys stråle over Skriften, og jeg sa: «Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, forat mitt hus kan bli fullt!» Luk. 14, 23.

Det dyrebare lyset ble brakt videre fra nabo til nabo. Familiealtre som hadde vært brutt ned, ble reist opp igjen, og mange omvendte seg.

Mine brødre og søstre, overgi dere til Herren for å gjøre tjeneste. La ingen anledning til å utføre noe gå fra dere. Besøk de syke og lidende og vis dem vennlig interesse. Hvis det er mulig, så gjør noe for deres velbefinnende. På denne måten kan dere påvirke hjertene og tale et ord for Kristus.

Bare evigheten kan åpenbare hvor vidtrekkende et slikt arbeid kan bli. Andre veier til å gjøre nytte vil åpne seg for dem som er villige til å utføre den plikten som ligger dem nærmest. Det vi nå behøver, er ikke lærde, dyktige talere, men ydmyke, kristne menn og kvinner som hos Jesus fra Nasaret har lært å være saktmodige og ydmyke, og som i tillit til hans styrke vil gå ut på veiene og ved gjerdene med innbydelsen: «Kom! for nå er det ferdig. » Luk. 14, 17.

De som forstår seg på å dyrke jorden, og slike som kan bygge enkle, billige hus, vil kunne være til hjelp. De kan gjøre godt arbeid og på samme tid ved sin karakter åpenbare det høye ideal som

det er dette folks forrett å kunne oppnå. Bønder, forretningsmenn, byggmestre og slike som er dyktige i forskjellige andre sysler, bør reise til forsømte steder for å hjelpe opp jordbruket, opprette industri, bygge beskjedne hjem til seg selv og bringe sine naboer kunnskap om sannheten for denne tid.

Arbeid for kvinner

Det er et omfattende arbeidsfelt for kvinner så vel som for menn. Den dyktige kokken, sydamen, sykepleiersken — alles hjelp er nødvendig. Lær medlemmene i fattige hjem å lage mat, å sy og reparere sine egne klær, å pleie de syke og å ta vare på hjemmet på den rette måten. Også barna bør læres opp til å gjøre en eller annen barmhjertighetsgjerning for slike som er ulykkeligere stilt enn de selv er.

[239]

Hjemmet en misjonsmark

Det er et stort arbeid å utføre for hvert eneste par hender. Enhver handling bør gjøre sitt til å høyne menneskene. Det er så mange som trenger hjelp. Hjertet hos den som ikke lever for å være seg selv til behag, men for å være til velsignelse for dem som nyter så få velsignelser, vil banke av tilfredshet. Enhver lediggjenger bør våkne opp og stille seg ansikt til ansikt med livets virkeligheter. Ta Guds ord og gransk innholdet av det. Dersom dere er ordets gjørere, kommer livet i sannhet til å bli en levende virkelighet for dere, og dere skal finne at belønningen er stor.

Herren har en plass for enhver i sin store plan. Talenter som ikke er nødvendige, blir ikke gitt. Om talentet enn er lite, så har Gud plass til det. Og hvis dette ene talentet blir brukt med troskap, vil det utføre nettopp det arbeid Gud har bestemt det til. I arbeidet fra hjem til hjem er det bruk for den beskjedne arbeidsmanns talenter. I dette arbeid kan de utrette mer enn glimrende evner klarer.

Tusen anledninger til å gjøre nytte ligger åpne foran oss. Vi beklager at hjelpemidlene for tiden er så knappe, mens forskjellige og inntrengende krav blir stilt til oss om midler og menn. Hvis vi virkelig tok saken alvorlig, kunne vi allerede nå øke hjelpemidlene hundrefold. Egennytte og selviske hensyn stenger veien. . . .

Til og med når Guds folk er opptatt med sitt daglige arbeid, kan de lede andre til Kristus. Og mens de gjør dette, kan de ha den dyrebare forsikringen om at Frelseren er nær. De behøver ikke å tenke at de er overlatt til å stole på sine egne svake anstrengelser. Kristus vil gi dem ord å tale, ord som kan vederkvege, oppmuntre og styrke stakkars kjempende sjeler som er i mørke. Deres egen tro blir styrket når de føler at Gjenløserens løfte blir oppfylt. De er ikke til velsignelse bare for andre, men det arbeid de utfører for Kristus, bringer velsignelse til dem selv.

Det er mange som kan og som bør gjøre det arbeid jeg har omtalt. Min bror, min søster, hva gjør du for Kristus? Søker du å være til velsignelse for andre? Kommer det vennlige, medlidende ord fra dine leper? Gjør du alvorlige anstrengelser for å vinne andre for Frelseren?

Følgen av å svikte oppgaven

Det blir utført forholdsvis lite misjonsarbeid. Og hva er følgen av dette? De sannhetene Kristus ga, blir ikke fremholdt. Mange blant Guds folk vokser ikke i nåden. Mange er i en ubehagelig klagende sinnstilstand. De som ikke hjelper andre til å innse betydningen av sannheten for denne tid, må være misfornøyd med seg selv. Satan gjør bruk av dette trekk i deres erfaring og får dem til å kritisere og finne feil. Dersom de var travelt opptatt med å søke å kjenne Guds vilje og å gjøre etter den, ville de føle en slik byrde for fortapte sjeler og en slik uro i sitt sinn at de ikke ville la være å etterkomme befalingen: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Mark. 16, 15. [240]

Et opprop om utrettelig virksomhet

Herren oppfordrer sitt folk til å stå opp av søvne. Alle tings ende er nær. Når de som kjenner sannheten, blir Guds medarbeidere, vil rettferdighetens frukter komme til syne. Når Guds kjærlighet kommer til syne i misjonsforetagender, kommer mange til å våkne opp og innse det syndige i deres egen handlemåte. De kommer til å innse at deres tidligere egenkjærlighet har gjort dem ubrukbare som Guds medarbeidere. Når Guds kjærlighet blir åpenbart, slik

som den kommer til syne i uegennyttig tjeneste for andre, blir den et middel som får mange sjeler til å tro på Guds ord nettopp som det lyder.

Gud ønsker å oppfriske sitt folk ved den Hellige Ånds gave ved å døpe dem på ny i sin kjærlighet. Det er ikke nødvendig at Ånden skal mangle i menigheten. Etter Kristi himmelfart kom den Hellige Ånd over de ventende, bedende, troende disipler med en fylde og en kraft som trengte inn i hvert eneste hjerte. I fremtiden skal jorden bli opplyst av Guds herlighet. En hellig innflytelse skal gå ut til verden fra dem som er helliget ved sannheten. Jorden skal bli omsluttet av en nådens atmosfære. Den hellige Ånd skal arbeide på menneskehjertene, ta det som hører Gud til, og vise det til menneskene.

* * * * *

Hvis noen bringer sannheten til et sted og så mangler mot, energi og takt til å fullføre arbeidet, blir det gjort en stor feil. I et slikt tilfelle må nemlig virksomheten gå videre uten den grundige og iherdige anstrengelse som er absolutt nødvendig på slike steder. Dersom arbeidet går tungt, og dersom arbeideren møter motstand, gjør han et feigt tilbaketog i stedet for å gå til Gud med faste, bønn og gråt og i tro klynge seg til lysets og kraftens og styrkens Kilde, til skyene forsvinner og mørket blir spredt. Troen blir styrket når man kommer i kamp med tvil og motstridende innflytelser. Den erfaring som blir vunnet i slike prøvelser, er av større verdi enn de kosteligste juveler.

[241] — 1875 — «*Testimonies* », III, side 555.

Kapittel 55—Nødvendigheten av alvorlig anstrengelse

I Åndens kraft skal Kristi utvalgte tjenere vitne om sin leder. Frelserens brennende ønske om frelse for syndere skal kjennetegne deres anstrengelser. Den nådige innbydelsen som først ble gitt av Kristus, skal føres videre av menneskelige stemmer og lyde gjennom verden: «Den som vil, han ta livsens vann uforskyldt! » (Åp. 22, 17.) Menigheten skal si: «Kom! » Enhver kraft i menigheten skal være aktivt opptatt på Kristi side. Kristi etterfølgere skal slutte seg sammen i en kraftig anstrengelse for å gjøre verden oppmerksom på profetiene i Guds Ord som så hurtig blir oppfylt. Vantro og spiritisme holder på å få et sterkt fotfeste i verden. Skal de som har fått stort lys, være kalde og vantro i denne tid?

Vi står ved selve grensen til trengselstiden, og forviklinger som vi neppe har drømt om, ligger foran oss. En kraft fra det dype får menneskene til å kjempe mot himmelen. Menneskelige vesener har forent seg med Satans redskaper for å tilintetgjøre Guds lov. Innbyggerne på jorden kommer hurtig til å ligne innbyggerne i Noahs dager da vannflommen rev dem alle bort, og Sodomas beboere som ble fortært av ild fra himmelen. Satans krefter er i virksomhet for å lede menneskenes tanker bort fra evige virkeligheter. Fienden har lagt forholdene til rette slik som det passer hans hensikter. Verdslige sysler, tidens mote — slikt er det som opptar tankene hos menn og kvinner. Forlystelse og unyttig lesning ødelegger dømmekraften. På den brede veien som fører til evig ødeleggelse, går det et langt tog. Verden som er full av vold, svir og drukkenskap, holder på å omvende menigheten. Guds lov, rettferdighetens guddommelige målestokk, blir erklært å være ugyldig.

I denne tid — en tid med overveldende urettferdighet — skal et nytt liv som kommer fra Kilden til alt liv, bli gitt dem som har Guds kjærlighet i sine hjerter, og de skal gå ut med kraft og forkynne budskapet om en korsfestet og oppstanden Frelser. De skal arbeide alvorlig og utrettelig for å frelse sjeler. Deres eksempel skal være

slik at det øver en avgjørende innflytelse på deres omgivelser. Alt annet skal de

[242] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 43—48. regne for tap i sammenligning med det som er langt større, nemlig å kjenne Jesus Kristus, vår Herre.

Vi bør nå være besjelet av et dypt alvor. Våre sovende krefter bør bli vekket opp til utrettelig anstrengelse. Gudhengivne arbeidere bør dra ut på feltet for å bane vei for Kongen og vinne seier på nye steder. Min bror, min søster, betyr det ikke noe for deg å vite at sjeler hver dag går ned i graven uten å være advart og uten å være frelst, uvitende om sin trang til evig liv og den forsoning frelsen har gjort for dem? Betyr det ikke noe for deg at verden snart skal bli stilt overfor Jehova ved hans lov som er brutt? Himmelske engler er forbauset over at de som i så mange år har hatt lyset, ikke har brakt sannhetens fakkell ut til de mørke steder på jorden.

Den umåtelige verdi av det offer som vår gjenløsning krevde, åpenbarer den kjensgjerningen at synden er et fryktelig onde. Gud kunne ha tatt bort denne skampletten på skaperverket ved å utrydde synderen fra jordens overflate. Men «så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv ». Joh. 3, 16. Hvorfor er det da ikke mer alvor hos oss? Hvorfor er det så mange som går ledige? Hvorfor søker ikke alle som bekjenner seg til å elske Gud, å opplyse sine naboer og sine omgangsfeller slik at disse ikke lenger skal forakte en så stor frelse?

Mangel på sympati

Blant dem som bekjenner seg til å være kristne i dag, råder det en fryktelig mangel på den sympati som man burde ha for ufrelste sjeler. Hvordan skal vi kunne forstå hvor hellig og betydningsfullt det arbeid er som vi er kalt til med disse ordene: «Våk over sjeler som de som skal gjøre regnskap! » dersom våre hjerter ikke slår i takt med Kristi hjerte? Vi taler om kristelig misjon. Lyden av våre stemmer blir hørt, men føler vi Kristi ømme lengsel etter sjeler? . . .

Fra alle land lyder det makedoniske rop: «Kom over og hjelp oss!» Gud har åpnet arbeidsmarkene for oss, og dersom menneskelige redskaper bare ville samarbeide med guddommelige redskaper,

ville mange, mange sjeler bli vunnet for sannheten. Men de som bekjenner seg til å være Guds folk, har sovet over det arbeid som er gitt dem, og på mange steder ligger det fremdeles forholdsvis urørt. Gud har sendt budskap etter budskap for å vekke vårt folk til å gjøre noe og til å gjøre det nå. Men på spørsmålet: «Hvem skal jeg sende?» er det få som har svart: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 8. [243]

Når makelighetens og sløvhetens skjendsel en gang blir tatt bort fra menigheten, vil Herrens Ånd vise seg i nåde. Guddommelig kraft vil bli åpenbart. Menigheten kommer til å se hærskares Guds vidunderlige verk. Sannhetens lys kommer til å skinne med klare, kraftige stråler, og liksom i apostlenes tid kommer mange sjeler til å vende seg fra villfarelse til sannhet. Jorden vil bli opplyst av Herrens herlighet.

Himmelske engler har lenge ventet på menneskelige redskaper — menighetens medlemmer — for å samarbeide med dem i det store verk som skal utføres. De venter på deg. Så stort er feltet og så vidtspennende er planen at ethvert helliget hjerte vil bli drevet til å tjene som et redskap for guddommelig kraft.

På samme tid vil det være en kraft som arbeider fra det dype. Mens Guds nådes redskaper arbeider gjennom mennesker, setter Satan sine redskaper i arbeid og underlegger seg alle som vil la ham herske over dem. Det kommer til å bli mange herrer og mange guder. Ropet vil lyde: «Se, her er Kristus!» og: «Der er Kristus!» Satans listige planer kommer til å gjøre seg gjeldende overalt for å lede menneskenes oppmerksomhet bort fra øyeblikkets plikt. Det vil skje tegn og under. Men i alle disse uttrykk for kraft vil troens øye kunne se varsler om den herlige og høytidelige fremtid og den seier som venter Guds folk.

Arbeid, å, arbeid, og ha evigheten for øye! Husk at hver kraft og evne må være helliget. Et stort verk skal utføres. La denne bønnen stige opp fra ubesmittede leper: «Gud være oss nådig og velsigne oss, han la sitt åsyn lyse hos oss! forat man på jorden må kjenne din vei, blant alle hedninger din frelse.» Sal. 67, 2. 3.

De som innser, om enn bare i begrenset utstrekning, hva gjeløsløsningen betyr for dem og deres medmennesker, vil vandre i tro og vil i en viss grad innse menneskehetens store nød. Deres hjerter vil bli rørt av medlidenhet når de ser den vidtomfattende nød i verden — nøden hos de skarer som lider mangel på føde og klær, og den

moralske nød hos tusener som oppholder seg under skyggen av en skjebne så fryktelig at fysisk lidelse ikke er noe i sammenligning med den.

[244] Menighetsmedlemmene bør huske på at den kjensgjerningen at deres navn er skrevet inn i menighetens bøker, ikke er i stand til å frelse dem. De må vise at de er antatt av Gud, at de er arbeidere som ikke behøver å skamme seg. Dag etter dag skal de bygge opp sin karakter etter Kristi anvisninger. De skal bli i ham og stadig øve tro på ham. På den måten vil de vokse opp til menns og kvinners fulle modenhet i Kristus — sunne, glade, takknemlige kristne som Gud leder inn i et stadig klarere og klarere lys. Hvis de ikke har hatt denne erfaringen, vil de bli blant dem som engang skal heve sine stemmer til bitter klage: «Høsten er forbi, sommeren er til ende, og min sjel er ikke frelst! Hvorfor fløy jeg ikke til festningen for å finne tilflukt? Hvorfor har jeg lekt med min sjels frelse og foraktet nådens Ånd?»

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast. » Sef. 1, 14. La oss være iført evangeliets sko, ferdige til å marsjere ut på et øyeblikks varsel. Hver time, hver stund er kostbar. Vi har ingen tid som vi kan bruke i selvisk tilfredsstillelse. Overalt omkring oss er det sjeler som omkommer i synd. Hver dag er det noe vi kan gjøre for vår Herre og Mester. Hver dag skal vi vise sjeler til Guds Lam som bærer verdens synd.

[245] «Vær også I rede! for Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker. » Matt. 24, 44. Gå til hvile om kvelden med enhver synd bekjent. Dette gjorde vi da vi ventet å møte vår Herre i 1844. Og nå er denne store begivenhet nærmere enn da vi først kom til troen. Vær alltid beredt, kveld, morgen og middag, forat dere, når ropet lyder: «Brudgommen kommer, gå ham i møte!» selv om dere blir vekt opp av søvne, må kunne møte ham med deres lamper beredt og brennende.

Kapittel 56—Våre skrifter

Det siste evangeliebudskaps store og vidunderlige verk skal bringes ut i verden i denne tid som aldri før. Verden skal ta imot sannhetens lys ved ordets evangeliserende tjeneste i våre bøker og tidsskrifter. Våre skrifter skal vise at alle tings ende er nær. Jeg er blitt pålagt å si til våre forlagshus: «Løft banneret! Løft det høyere opp! Forkynn den tredje engels budskap så det må bli hørt over hele verden. La det bli klart at «her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro». Åp. 14, 12. La vår litteratur forkynne budskapet som et vitnesbyrd for hele verden!»

Våre arbeidere bør nå bli oppmuntret til å vie sin største oppmerksomhet til de bøker som inneholder bevisene for vår tro — bøker som fremholder bibelske lærdomspunkter og som vil berede et folk til å bli stående i de prøvende tider vi går i møte. Etterat vi ved bibelsk undervisning og under bønn har ført et folk til sannhetens lys ved å bruke våre skrifter på en forstandig måte, skal vi hjelpe dem til å bli arbeidere i tale og lære. Vi skal oppmuntre dem til å utbre de bøkene som handler om bibelske emner, bøker med en lære som vil berede et folk til å bestå, fordi de har sine lender ombundet med sannhet og har sine lamper brennende.

Vi har så å si ligget i dvale når det gjelder det arbeid som kunne ha vært utført hvis vi hadde gått ut med godt forarbeidet litteratur. La oss nå ved å bruke tidsskrifter og bøker på en klok måte forkynne ordet med besluttosom energi forat verden må kunne forstå det budskapet Kristus ga Johannes på øya Patmos. Ethvert forstandig menneske som bekjenner Kristi navn, må gi dette vitnesbyrd: «Alle tings ende er nær. Bered deg til å møte din Gud!»

1909 — «*Testimonies*», IX, side 61—64.

[246]

Skal utbres overalt

Våre skrifter bør utbres overalt. La dem bli utgitt på mange språk. Den tredje engels budskap skal bli forkynt ved dette middel og ved

den levende predikant. Våkne opp, dere som tror på sannheten for denne tid! Det er deres plikt å sette alle mulige midler inn for å hjelpe dem som forstår sannheten, til å forkynne den. Endel av de pengene som salget av våre skrifter bringer inn, bør brukes til å øke våre muligheter for å fremstille mer litteratur som kan åpne blindes øyne og bryte hjertets nye jord.

Det er fare for at man kan gå så opp i forretningsforetagender og bli så opptatt med verdslige gjøremål at Guds Ords rene sannheter ikke får innpass i livet. Lysten til handel og vinning tar mer og mer overhånd. Mine brødre, la deres sjeler gjennomgå en sann omvendelse. Hvis det noen gang var en tid da vi trengte til å innse vårt ansvar, så var det nå da sannheten snubler på gaten og retten ikke får innpass. Satan er kommet med stor makt for å virke med all urettferdighets bedrag i dem som går fortapt. Og alt som kan rystes, vil bli rystet, og det som ikke kan rystes, vil bestå.

Herren kommer meget snart, og vi holder på å møte begivenheter som vil bringe ulykke. Selv om djevelens redskaper er usynlige, er de virksomme for å ødelegge menneskeliv. Men dersom vårt liv er skjult med Kristus i Gud, skal vi få se hans nåde og frelse. Kristus kommer for å opprette sitt rike på jorden. La våre tanker være helliget og bli brukt til å herliggjøre ham. La oss arbeide nå som vi aldri har arbeidet før. Vi blir formant til å være «rede i tide og i utide». 2 Tim. 4, 2. Vi må finne anledninger til å forkynne sannheten. Vi må utnytte enhver anledning til å føre sjeler til Kristus.

Som et folk må vi bli omvendt på ny, og vårt liv må bli helliggjort til å forkynne sannheten slik som den er i Jesus. Mens vi arbeider med å utbre våre skrifter, må vi med et varmt og bankende hjerte tale om Frelserens kjærlighet. Gud alene har makt til å forlate synder. Dersom vi ikke fremholder dette budskapet for de uomvendte, kommer vår for-sømmelse kanskje til å bety ødeleggelse for dem. Våre blad inneholder velsignede bibelske sannheter til frelse for sjeler. Det er mange som kan hjelpe til med å selge våre tidsskrifter. Herren oppfordrer oss alle til å søke og frelse fortapte sjeler. Satan arbeider for å forføre endog de utvalgte, og nå er tiden kommet til å arbeide med årvåkenhet. Folk må bli gjort oppmerksomme på våre bøker og blad. Evangeliet i den nærværende sannhet må uten utsettelse bli fremholdt i våre byer. Skal vi ikke våkne opp til våre plikter?

Den store misjonsbefalingen må fullbyrdes

Dersom vi gjør Kristi liv og lærdommer til vårt studium, vil enhver begivenhet som finner sted, kunne danne utgangspunkt for en inntrykksfull preken. Det var på denne måten Kristus forkynte evangeliet på gater og streder. Og mens han talte, vokste den lille tilhørerskaren til en stor forsamling. Evangelister i vår tid skal være Kristi medarbeidere. De har like klart som de første disiplene fått denne forsikringen: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord; gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 18—20.

Den oppgaven som Guds folk skal utføre, blir fremholdt i følgende inspirerte ord: «Se, jeg sender mitt bud for ditt åsyn; han skal rydde din vei, det er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne!» Mark. 1, 2. 3. «Se, min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham, han skal føre rett ut til hedningefolkene. . . . Han skal ikke bli mødig, og hans kraft ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden; og på hans lov venter øyene.» Es. 42, 1—4.

Gud innbyr alle mennesker til å foreta den fullstendigste undersøkelse av de kravene hans lov stiller. Hans ord er hellig og ubegrenset. Sannhetens sak skal gå fram som en brennende fakkell. Alvorlig studium av Guds Ord vil åpenbare sannheten. Synd og urett vil ikke finne støtte, men Guds lov vil bli hevdet. «Så sier Gud Herren, som skapte himmelen og utspente den, som bredte ut jorden med det som gror på den, som gir ånde til folket som bor på den, og ånd til dem som ferdes på den: Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden, og jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene, forat du skal åpne blinde øyne, føre de bundne ut av fengselet og føre dem som sitter i mørket, ut av fangehuset.» Es. 42, 5—7. Kristne skal søke sitt lys fra Guds Ord, og så skal de gå ut i tro for å bringe lyset til dem som sitter i mørke.

Kapittel 57—Utbre litteraturen

Natten til den 2. mars 1907 ble det åpenbart mange ting for meg angående verdien av vår litteratur som behandler den nærværende sannhet, og angående hvor lite våre brødre og søstre i menighetene gjør for å la den få en stor utbredelse.

Det er flere ganger blitt fremstilt for meg at våre presser nå til stadighet bør være opptatt med å fremstille lys og sannhet. Dette er en tid med åndelig mørke i verdens menigheter. Uvitenhet om guddommelige ting har skjult Gud og sannheten for menneskene. Ondskapens makter samler sine styrker. Satan smigrer sine medarbeidere med at han vil utføre et verk som skal forbause verden. Mens menigheten delvis er uvirksom, er Satan og hans hærskarer i sterk aktivitet. De bekjennende kristne samfunn omvender ikke verden, for de er selv fordervet av egoisme og hovmod og trenger til å oppleve omvendelsens kraft fra Gud i sin midte før de kan lede andre til renere og høyere idealer.

En oppmuntrende erfaring

Ettermiddagen den 2. mars tilbrakte jeg i rådslagning sammen med bror og søster S. N. Haskell. Vi drøftet virksomheten i Oakland og deres planer om å reise til øststatene for å tilbringe en tid i South Lancaster. Etter denne sammenkomsten var jeg trett og gikk tidlig til ro. Jeg var plaget av revmatisme i venstre side og kunne ikke hvile på grunn av smerte. Jeg snudde meg fra den ene siden til den andre og forsøkte å finne lindring. Jeg følte en smerte i hjertet, og denne varslet ikke godt. Endelig falt jeg i søvn.

Omtrent klokken halv ti prøvde jeg å snu meg og ble da oppmerksom på at jeg var fullstendig fri for legemlig smerte. Da jeg snudde meg fra den ene siden til den andre og beveget hendene, følte jeg en uvanlig frihet og letthet som jeg ikke kan beskrive. Værelset var fylt med lys, et ualminnelig vakkert, mildt, himmelblått lys, og det forekom meg som om jeg var i armene til himmelske vesener.

Dette eiendommelige lys har jeg opplevd ved tidligere anledninger

1909 — «*Testimonies*», IX, side 65—67. med særskilt velsignelse, [249]
men denne gangen var det tydeligere, mer inntrykksfullt, og jeg følte en fred så full og rik at jeg ikke kan uttrykke det med ord. Jeg reiste meg opp i sittende stilling og så at jeg var omgitt av en lysende sky, hvit som sne, og i kantene farget med lyserødt. Luften var fylt av den bløteste, herligste musikk, og jeg gjenkjente musikken som englesang. Så hørte jeg en stemme som talte til meg og sa: «Frykt ikke, jeg er din frelser. Hellige engler er rundt omkring deg. »

«Dette er himmelen, » sa jeg, «og nå kan jeg hvile. Jeg skal ikke frembære flere budskaper og ikke mer behøver jeg å bli stilt i et falskt lys. Nå blir alt lett, og jeg vil kunne nyte fred og hvile. Å, hvilken uendelig fred som fyller min sjel! Er dette virkelig himmelen? Er jeg et av Guds små barn, og skal jeg alltid eie denne fred?»

Stemmen svarte: «Ditt arbeid er ennå ikke fullført.»

Jeg sovnet inn på ny, og da jeg våknet, hørte jeg musikk og ønsket å synge. Noen gikk forbi døren min, og jeg undret meg på om vedkommende så lyset. En stund etter forsvant lyset, men freden fortsatte.

Litt senere falt jeg i søvn igjen. Denne gangen syntes jeg at jeg var i et rådslagningsmøte der vår virksomhet ble drøftet. Flere av våre brødre var til stede. Ledere i arbeidet, og eldste Haskell og hans hustru var der og rådslo sammen med brødrene angående utbredelsen av våre bøker, traktater og tidsskrifter.

Eldste Haskell kom med sterke beviser for at de bøkene som inneholder den kunnskapen som er blitt gitt søster White — bøker som inneholder det særskilte budskap som skal forkynnes for verden i denne tid — bør få en større utbredelse. «Hvorfor, » spurte han, «setter vårt folk ikke større pris på de bøkene som har det guddommelige preg, og lar dem få en større utbredelse? Hvorfor arbeider man ikke spesielt med de bøkene som inneholder advarsler mot Satans virksomhet? Hvorfor anstrenger vi oss ikke mer for å utbre de bøkene som gjør oppmerksom på Satans planer for å motarbeide Guds verk, og som avslører hans planer og peker på hans forførelser? De moralske onder i hans bedrag må bli fjernet ved at menneskenes øyne blir åpnet så de kan bli oppmerksomme på stillingen og på

faren i vår tid. Da vil de anstrenge seg flittig for å gripe troen på Kristus og hans rettferdighet.»

Et sendebud fra himmelen sto midt iblant oss og talte advarende og belærende ord. Han lot det bli klart for oss at evangeliet om riket er det budskapet som verden må ha forat den ikke skal forgå, og at dette budskapet som våre skrifter inneholder, og som allerede er trykt, og i dem som skal komme ut siden, bør bli utbredt blant folket

[250] nær og fjern.

Kapittel 58—Et videre syn

I arbeidet for å fremme Herrens verk hjemme og ute må de som har ansvarsfulle stillinger, legge visse planer for å kunne gjøre den best mulige bruk av menn og midler. Underholdet av virksomheten på mange av de fremmede misjonsmarker er en byrde som for en stor del må bæres av våre konferenser i hjemlandet. Disse konferenser bør ha midler så de kan støtte til når arbeidet skal begynne på nye felter, der de prøvende sannheter i den tredje engels budskap ennå aldri har trengt inn. I løpet av de siste år er dører blitt åpne som ved et trylleslag, og vi trenger menn og kvinner som kan gå inn gjennom disse dørene og begynne alvorlig virksomhet for å frelse sjeler.

Våre skoler kan gjøre meget for å oppfylle kravet om utlærte arbeidere til disse misjonsmarkene. Man bør legge kloke planer for å styrke arbeidet i våre utdannelsessentre. Man bør studere de beste metoder for å gjøre gudhengivne unge menn og kvinner i stand til å bære ansvar og til å vinne sjeler for Kristus. Man bør lære dem hvordan de kan komme i kontakt med folket og hvordan de kan fremholde den tredje engels budskap på en tiltalende måte. Og når det gjelder ledelse og finansielle spørsmål, bør de få undervisning som kan være til hjelp for dem når de blir sendt til isolerte felter der de ofte må lide savn og øve den strengeste sparsommelighet.

Kolportasje en verdifull undervisning

Herren har innført en plan som mange av elevene i våre skoler kan gjøre bruk av for å tilegne seg praktiske lærdommer som er nødvendige for at de skal ha fremgang senere i livet. Han har gitt dem den forrett å kunne selge dyrebare bøker som er helliget den oppgaven å fremme vår skoleog sanatorievirksomhet. I selve arbeidet med disse bøkene kommer de til å høste mange erfaringer som kan lære dem hvordan de skal stille seg overfor problemer som de møter på fremmede misjonsmarker. Når de i skoletiden kolporterer med disse bøkene, kan mange

[251]

1909 — «Testimonies», IX, side 76—79. av dem lære hvordan man skal møte folk på en høflig måte, og hvordan man skal vise takt i samtale med dem om forskjellige punkter i den nærværende sannhet. Og når de i en viss grad er heldige i finansiell henseende, kan noen også lære sparsommelighet og økonomi, noe som kan bli til stor hjelp for dem når de blir sendt ut som misjonærer.

Elever som går ut for å selge «Kristi Lignelser» og «I den store Leges fotspor», må absolutt studere den boken de skal selge. Når de setter seg inn i innholdet av boken og søker å etterleve lærdommene i den, blir de utviklet i kunnskap og åndelig styrke. Budskapene i disse bøker inneholder det lyset Gud har pålagt meg å bringe til verden. Lærerne i våre skoler bør oppmuntre elevene til omhyggelig å studere hvert eneste kapitel i dem. De bør lære elevene disse sannhetene og søke å innprente i de unge kjærlighet til de dyrebare tankene Herren har betrodd oss forat vi skal bringe dem videre til verden.

Forberedelsen til å arbeide med disse bøkene, og de erfaringene som de daglig får ved å lede folks oppmerksomhet til dem, kommer på den måten til å vise seg å være en uvurderlig hjelp for dem som tar del i dette arbeid. Ved Guds velsignelse vil de unge da bli gjort dyktige til å tjene i Herrens vingård.

Menighetens embetsmenn har ansvar

De som bærer ansvar i de lokale menighetene i konferensen, har en særskilt oppgave å utføre for ungdommen. Når menighetens embetsmenn ser lovende unge mennesker som gjerne vil berede seg til å gjøre nytte i Herrens tjeneste, men har foreldre som ikke har råd til å sende dem til skolen, er det deres plikt å tenke over hvordan man kan hjelpe og oppmuntre dem. De bør rådføre seg med foreldrene og den unge og sammen legge kloke planer. Noen unge er kanskje best skikket til å ta opp hjemmemisjonsarbeidet. Det å utbre vår litteratur og å gjøre venner og naboer oppmerksomme på den tredje engels budskap er et vidtomfattende og nyttig arbeid. Andre bør oppmuntres til å ta fatt på kolportørarbeidet og selge våre større bøker. Noen har kanskje betingelser for å bli verdifulle arbeidere i våre institusjoner. Og dersom lovende unge mennesker ble oppmuntret på en forstandig måte og fikk den rette hjelp, ville

de i mange tilfelle selv kunne tjene skolepengene ved å selge «Kristi Lignelser» eller «I den store Leges fotspor».

Utdannelse ved egen hjelp

Når de unge selger disse bøkene, utfører de en tjeneste som misjonsarbeidere ved å bringe dyrebart lys til menneskene i verden. På samme tid tjener de penger som gjør det mulig for dem å gå på skole, der de kan fortsette sin forberedelse til å gjøre enda større nytte i Herrens sak. På skolen får de av lærere og elever oppmuntring og inspirasjon til å fortsette sitt arbeid med boksalg. Og når tiden kommer da de skal forlate skolen, har de sikret seg en praktisk utdanning som gjør dem i stand til å utføre hardt, alvorlig, selvoppofrende arbeid. Et slikt arbeid er nødvendig på mange utenlandske misjonsfelter der den tredje engels budskap må gå fram under vanskelige og prøvende forhold.

[252]

Hvor meget bedre er ikke denne planen enn å la elevene gå gjennom skolen uten å få en praktisk utdanning i arbeid ute på feltet, og så når de er ferdige med skolen, å reise ut fra den med en gjeld og med liten forståelse av de vanskeligheter som kommer til å møte dem på nye og uprøvede arbeidsmarker. Hvor vanskelig vil det ikke da bli for dem når de kommer til å møte finansielle problemer som er knyttet til pionérarbeid i fremmede land! Og hvilken byrde blir det ikke for dem å bære før den gjelden eleven har stiftet, er betalt!

På den annen side vil meget være vunnet dersom man ville følge planen om å hjelpe seg selv. Eleven ville da ofte kunne forlate skolen helt eller nesten helt fri for personlig gjeld. Skolens økonomi ville bli styrket, og de lærdommer som eleven sikret seg mens han gikk gjennom disse erfaringer på det hjemlige feltet, ville bli til uvurderlig hjelp for ham i fremmede land.

Man bør legge kloke planer for å hjelpe verdige elever til å tjene sine egne skolepenger ved å selge disse bøkene, hvis de ønsker det. De som på denne måten tjener nok til å arbeide seg gjennom et kurs ved en av våre misjonsskoler, kommer til å sikre seg en meget verdifull erfaring som kan hjelpe dem til å bli dyktige til å utføre banebrytende misjonsarbeid på andre felter.

[253]

Kapittel 59—Forholdene i byene

Hurtig, men sikkert, holder en universal skyld på å komme over våre byer på grunn av den stadig større og overlagte ugudelighet. Vi lever midt inne i en «forbrytelses-epidemi», som tenkende, gudfryktige menn overalt står forskrekket overfor. Ingen menneskelig penn kan skildre den korrupsjonen som holder på å ta overhånd. Hver dag gir nye eksempler på politisk strid, bestikkelse og svik. Hver dag bringer sin hjerteskjærende beretning om vold og lovløshet, om likegyldighet overfor menneskelig lidelse, om brutal, djevelsk ødeleggelse av menneskeliv. Hver dag bærer vitnesbyrd om sinnsykdrom, drap og selvmord.

Byene i dag holder hurtig på å ligne Sodoma og Gomorra. Det er mange fridager. I en hvirvel av spenning og forlystelse blir tusener dratt bort fra livets nøkterne plikter. Opphissende sport og fornøyelse — teater, hesteveddeløp, hasardspill, drikk og svir — egger enhver lidenskap til handling.

Ungdommen blir revet med av den populære strøm. De som lærer å elske fornøyelse for fornøyelsens skyld, lukker døren opp for en flom av fristelser. De overgir seg til selskaperlig lystighet og tankeløs munterhet. De blir ledet videre og videre fra den ene form for adspredelse til den andre, til de mister både lyst og evne til å leve et nyttig liv. Deres religiøse lengsler blir kalde, deres åndelige liv blir formørket. Alle sjelens edlere evner, alt som knytter et menneske til den åndelige verden, utarter.

Innflytelsen av truster, fagforeninger og streiker gjør at leveforholdene i byene stadig blir vanskeligere og vanskeligere.

Lidenskapelige lyster

Den sterke lidenskap etter penger, tørst etter stas, luksus og overdådighet — alt dette er krefter som hos det store flertall blant menneskene leder tankene vekk fra livets sanne mål. De åpner døren til

1909 — «*Testimonies*», IX, side 89—96. utallige onder. Mange er opptatt av interesser for jordiske skatter og blir ufølsomme overfor Guds krav og sine medmenneskers trang. De betrakter sin rikdom som et middel til å forherlige seg selv. De føyer hus til hus og jordeiendom til jordeiendom. De fyller sine hus med luksus, mens det overalt omkring dem er mennesker nedsunket i elendighet og forbrytelse, sykdom og død.

[254]

Ved allslags undertrykkelse og utsugelse hopper menneskene seg opp kolossale formuer, mens ropene fra en sultende menneskehet stiger opp til Gud. Det er flokkevis av mennesker som kjemper med fattigdom, tvunget til å arbeide for en liten betaling, ute av stand til å sikre seg det aller nødvendigste til livets opphold. Slit og savn, uten noe håp om bedre kår, gjør byrden tung. Når det så støter smerte og sykdom til, blir byrden nesten uutholdelig. De er utslitt og nedtrykt og vet ikke hvor de skal ty hen for å få hjelp.

Skriften skildrer tilstanden i verden like før Kristi annet komme. Apostelen Jakob gir et bilde av den grådighet og undertrykkelse som da kommer til å råde. Han sier: «Og nå, I rike: ... I har samlet skatter i de siste dager! Se, den lønn I har forholdt arbeiderne som har skåret eders akre, den skriker, og høstfolkernes rop er kommet inn for den Herre Sebaots ører. I har levd i vellevnet på jorden og etter eders lyster. I har gjødd eders hjerter på slaktedagen! I har domfelt og drept den rettferdige; ingen gjør motstand mot eder. » Jak. 5, 1—6.

Dette er et bilde av det som finner sted i dag. «Derfor er retten blitt holdt tilbake, og rettferdigheten står langt borte; for sannheten har snublet på tingstedet, og det rette kan ikke finne inngang, og sannheten ble borte, og den som holdt seg fra det onde, ble plyndret. » Es. 59,14.15.

Endog kirken, som skulle være sannhetens søyle og grunnvoll, tilskynder til egoistisk fornøyleslyst. Hva slags midler er det mange kirker tyr til når de skal samle inn penger til religiøse formål? Til basarer, soup'r, veldedighetsutsalg eller endog til lotterier og lignende påfunn. Ofte blir det stedet som er innviet til gudstjeneste, vanhelliget ved at man fester og drikker, kjøper og selger og tar del i lystighet. Respekten for Guds hus og aktelsen for å tilbe ham blir nedbrutt hos de unge. Selvbeherskelsens skranker blir svekket. Når de blir føyet på denne måten, vokser egenkjærligheten, og lysten til stas blir oppmuntret og styrket.

Vi nærmer oss krisen

[255] Fra slekt til slekt har Herren kunngjort sin handlemåte. Når en krise er kommet, har han åpenbart seg og grepet inn for å hindre at Satans planer blir virkeliggjort. Innenfor nasjoner, familier og hos det enkelte menneske har han ofte tillatt at forholdene har utviklet seg til en krise forat hans inngrep kunne bli synlig. Han har gjort det klart at det er en Gud i Israel som vil hevde sin lov og forsvare sitt folk.

I tiden før syndfloden kom menneskene med alle slags påfunn og listige kunster for å utrydde Jehovas lov. De satte hans autoritet til side fordi den ikke stemte med deres planer. Slik som tilfellet var i dagene før vannflommen, slik er også nå den tiden like foran oss da Herren må åpenbare sin allmakt. I denne tid da ugudeligheten tar overhånd, kan vi vite at den siste store krisen er nær. Når oppsatsigheten mot Guds lov blir nesten universal, og når hans folk blir undertrykt og plaget av sine medmennesker, vil Herren tre imellom.

Satan sover ikke. Han er lys våken under sitt forsøk på å gjøre det pålitelige profetiske ord til intet. Med klokskap og forførende kraft arbeider han for å motvirke Guds vilje som er klart uttrykt i hans Ord. I årevis har Satan holdt på å vinne herredømme over menneskenes sinn ved hjelp av listige sofismer som han har oppfunnet for å fortrenge sannheten. I denne farlige tid vil de som gjør rettferdighet i gudsfrykt, forherlige hans navn ved å gjenta Davids ord: «Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din lov.» Sal. 119, 126.

Guds straffedommer over våre byer

Under et opphold i Loma Linda, California, den 16. april 1906 ble en vidunderlig scene rullet opp for meg. I et syn om natten sto jeg på en høyde, og derfra kunne jeg se hus svaie som rør for vinden. Bygninger, både store og små, styrtet sammen. Forlystelsessteder, teatre, hoteller og rike menneskers hjem ble rystet og splintret. Mange liv gikk tapt, og luften gjenlød av skrikene fra skadede og redselsslagne mennesker.

Ødeleggelsens engler fra Gud var i arbeid. Bygninger som var så solid oppført at menneskene betraktet dem som sikre mot enhver fare, ble ved en eneste berøring forvandlet til ruinhauger. Det fantes

ikke noe sted hvor man var sikker og trygg. Jeg følte meg ikke i noen særlig fare, men jeg kan ikke finne ord til å beskrive de forferdelige scener som ble fremstilt for meg. Det så ut som at Guds overbærenhet var uttømt og at dommens dag var kommet.

Den engelen som sto ved min side, opplyste meg da om at bare få har noen forståelse av den ugudelighet som råder i verden, særlig ugudeligheten i de store byene. Han uttalte at Herren har bestemt en tid da han vil besøke overtredere i vrede fordi de så hårdnakket har ringeaktet hans lov. [256]

Det som gjorde det mest levende inntrykk på mitt sinn, til tross for det fryktelige ved den fremstillingen som ble rullet opp for meg, var likevel den opplysningen som ble gitt i forbindelse med dette. Engelen som sto ved min side, erklærte at Guds overhøyhet sammen med hans hellighet må bli åpenbart for dem som hårdnakket nekter å være lydige mot kongenes Konge. De som velger fortsatt å være ulydige, må i barmhjertighet bli besøkt med straffedommer forat de om mulig kan bli vekket til å forstå sin syndige handlemåte.

Den følgende dag overveiet jeg de scenene som var blitt vist meg, og den undervisningen som ble gitt. Om ettermiddagen reiste vi til Glendale, i nærheten av Los Angeles, og den følgende natt ble jeg på ny undervist om helligheten i de ti bud og budenes bindende krav samt om Guds overhøyhet over alle jordiske herskere.

Jeg syntes jeg var i en forsamling der jeg talte til folket om Guds lovs krav. Jeg leste skriftstedene angående sabbaten som ble innstiftet i Eden ved slutten av skapelsesuken, og om lovgivningen på Sinai, og uttalte deretter at sabbaten skal holdes hellig «som en evig pakt», som et tegn mellom Gud og hans folk til evig tid, forat de skal kjenne at det er Herren deres Gud som helliger dem.

Deretter stanset jeg ytterligere ved Guds herredømme over alle jordiske herskere. Hans lov skal være rettesnoren for våre handlinger. Det er forbudt for menneskene å ødelegge sine sanser ved å være umåteholdne eller ved å stille sitt sinn under djevelske innflytelser, for dette gjør det umulig å holde Guds lov. Skjønt den guddommelige Hersker lenge har båret over med dem som er forherdet, lar han seg likevel ikke bedra, og vil ikke alltid holde seg taus. Hans overhøyhet, hans autoritet som Hersker over verdensaltet, må til sist bli anerkjent, og de rettferdige krav i hans lov må bli hevdet.

Meget mer undervisning angående Guds langmodighet og angående nødvendigheten av å vekke overtredere til å innse sin farlige stilling i hans øyne ble gjentatt for folket, slik som den ble mottatt fra min Lærer.

Den 18. april, to dager etterat synet om de sammenstyrtende bygningene ble fremstilt for meg, reiste jeg på innbydelse til Carr Street menighet i Los Angeles. Da vi nærmet oss kirken, hørte vi avisguttene rope: «San Francisco ødelagt av jordskjelv!» Med tungt hjerte leste jeg de første il-utsendte nyhetene om den fryktelige ulykken.

[257] På hjemreisen to uker senere reiste vi gjennom San Francisco. Vi leide en drosje og tilbrakte halvannen time med å betrakte ødeleggelsen i denne store byen. Bygninger som man mente var sikre for fare, lå i ruiner. I noen tilfelle var husene delvis sunket ned i jorden. Byen viste fram et forferdelig bilde på hvor utilstrekkelig menneskelig dyktighet er til å reise opp bygninger som er sikre mot brann og jordskjelv.

Ved sin profet Sefanias omtaler Herren de straffedommer som han skal hjemsøke syndere med:

«Bort, bort vil jeg ta alt av jorden, sier Herren. Jeg vil ta bort mennesker og dyr, ta bort himmelens fugler og havets fisker og alt det som volder anstøt, sammen med de ugudelige, og jeg vil utrydde menneskene av jorden, sier Herren.» «Og på Herrens offerslaktnings dag vil jeg hjemsøke høvdingene og kongens sønner og alle som kler seg i utenlandske klær. Og jeg vil på den dag hjemsøke hver den som hopper over dørtreskelen, dem som fyller sin Herres hus med vold og svik.»

«Og på samme tid vil jeg ransake Jerusalem med lykter, og jeg vil hjemsøke de folk som ligger på sin berme og sier i sitt hjerte: Herren gjør hverken godt eller ondt. Og deres gods skal bli til rov, og deres hus ødelegges. De skal bygge hus, men ikke bo i dem, og plante vingårder, men ikke drikke vin fra dem.»

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast. Hør! Det er Herrens dag! Full av angst skriker da kjempen. En vredes dag er den dag, en dag med nød og trengsel, en dag med omstyrtelse og ødeleggelse, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og skodde, en dag med basunklang og hærskrig mot de faste byer og de høye murtinder. Da vil jeg sette slik angst i menneskene

at de går der som blinde, fordi de har syndet mot Herren; og deres blod skal utøses som støv, og deres kjøtt som møkk. Hverken deres sølv eller deres gull skal kunne berge dem på Herrens vredes dag; ved hans nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært; for han vil gjøre ende, ja brått gjøre ende på alle dem som bor på jorden. » Sef. 1, 2. 3. 8. 9. 12—18.

Gud er situasjonens herre

Gud kan ikke bære over med dette så meget lenger. Hans straffedommer begynner allerede å falle på enkelte steder, og snart vil hans åpenbare mishag bli merket andre steder.

En rekke begivenheter kommer til å vise at Gud er situasjonens herre. Sannheten vil bli forkynt på en tydelig og utvetydig måte. Som et folk må vi berede Herrens vei under den Hellige Ånds overoppsyn og ledelse. Evangeliet må bli forkynt i dets renhet. Strømmer av levende vann skal utdypes og utvides i sitt løp. På alle felter, nær og fjern, vil menn bli kalt fra plogen og fra de mer alminnelige sysler i forretningslivet, som i stor utstrekning legger beslag på sinnet, og bli lært opp i samarbeid med menn som har erfaring. Når de lærer å utføre virkningsfullt arbeid, kommer de til å forkynne sannheten med kraft. Når det guddommelige forsyn virker på den mest forunderlige måte, vil fjell av vanskeligheter bli flyttet og kastet i havet. Det budskap som betyr så meget for jordens beboere, vil bli hørt og forstått. Menneskene kommer til å få vite hva som er sannhet. Fremad, stadig fremad vil verket gå inntil hele jorden er blitt advart, og da skal enden komme.

[258]

[259]

Kapittel 60—Et arbeid for vår tid

Etter som dagene går, blir det mer og mer klart at Guds straffedommer er i verden. Ved branner, oversvømmelser og jordskjelv advarer han jordens beboere om sitt nær forestående komme. Den tiden nærmer seg da den store krisen i verdens historie kommer, da alt som blir foretatt i Guds regjering, vil bli lagt merke til med dyp interesse og ubeskrivelig angst. I hurtig rekkefølge vil Guds straffedommer avløse hverandre — branner, oversvømmelse og jordskjelv, og dessuten krig og blodsutgytelse.

Å, om folket ville kjenne sin besøkestid! Det er mange som ennå ikke har hørt den prøvende sannhet for denne tid. Det er mange som Guds Ånd arbeider med. Tiden for Guds ødeleggende straffedommer er nådens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære sannheten å kjenne. Herren vil se i nåde til disse. Hans miskunnelige hjerte blir rørt. Hans hånd er ennå rakt ut for å frelse mens døren er lukket for dem som ikke vil gå inn.

Guds barmhjertighet viser seg i hans langvarige overbærenhet. Han holder sine straffedommer tilbake menst han venter på at advarselens budskap skal lyde for alle. Å, om vårt folk ville føle som de burde, det ansvar som hviler på dem til å bringe det siste nådens budskap til verden! Hvilket vidunderlig arbeid som da ville bli utført!

Legg merke til byene og deres behov for evangeliet! Behovet for alvorlige arbeidere blant menneskemassene i byene er blitt fremholdt for meg i over tyve år. Hvem føler en byrde for de store byene? Noen få har følt byrden, men i forhold til det store behov og de mange anledninger har man vist dette arbeid bare liten oppmerksomhet.

Byene i øststatene

Jeg er blitt undervist om at budskapet på ny skal gå med stor kraft i øststatene. I mange av de store byene i disse stater ble den

første og den annen engels budskap forkynt under bevegelsen i 1844.
Til oss

1909 — «*Testimonies*», IX, side 97—108. som Guds tjenere er [260]
den tredje engels budskap blitt betrodd, det avsluttende budskap som
skal berede et folk for kongens komme. Vi skal gjøre enhver mulig
anstrengelse for å bringe kunnskap om sannheten til alle som vil
høre. Og det er mange som vil lytte. Overalt i de store byene har
Gud oppriktige sjeler som interesserer seg for det som er sannhet.

Tiden er kort, og Herren ønsker at alt som har forbindelse med
hans sak, skal komme i orden. Han ønsker at det høytidelige budska-
pet med advarsel og innbydelse skal bli kunngjort så vidt omkring
som hans utsendinger kan bringe det. Ikke noe som kan hindre
budskapet i å gjøre fremgang, må få innpass i våre planer. «Gjenta
budskapet, gjenta budskapet!» var de ordene som gang på gang ble
sagt til meg. «Si til mitt folk at de må gjenta budskapet på de steder
hvor det først ble forkynt, og hvor menighet etter menighet stilte seg
på sannhetens side mens Guds kraft på en merkbar måte vitnet med
sannheten.

I årevis kjempet banebryterne i vår virksomhet med fattigdom
og mange prøvelser for å få den nærværende sannhets sak inn på
en gunstig basis. De arbeidet utrettelig med små hjelpemidler, og
Herren velsignet deres beskjedne anstrengelser. Budskapet gikk med
kraft i øststatene og ble utvidet mot vest inntil innflytelsesrike sentrer
var blitt opprettet på mange steder. Arbeiderne i dag kommer kanskje
ikke til å møte alle de prøvelser som meldte seg i disse tidlige tider.
Det at forholdene er blitt forandret, bør imidlertid ikke få dem til å
utvise mindre anstrengelse.

Når Herren nå byr oss at vi på ny skal forkynne budskapet med
kraft i øststatene, og når han pålegger oss å begynne arbeidet i byene
der så vel som i sydstatene og i vestog nordstatene, bør vi da ikke
alle som en svare og være lydige mot hans befaling? Skal vi ikke
legge planer for å sende våre budbærere overalt på disse steder og
yte dem rikelig støtte? Skal ikke Guds tjenere oppta arbeidet i disse
tettbefolkede sentrer slik at de på disse steder kan oppløfte sin røst
med advarsel til menneskemassene? Hvorfor har vi våre konferenser
der hvis de ikke skulle fremme nettopp dette arbeid? . . .

Når disse arbeiderne taler sannheten og etterlever sannheten og
ber om fremgang for sannheten, vil Gud påvirke hjertene. Når de

arbeider med all den styrken Gud gir dem, og de i hjertets ydmykhet setter all sin lit til ham, vil deres arbeid ikke bli uten frukt. Deres iherdige anstrengelser for å la sjeler få kunnskap om sannheten for denne tid, vil bli støttet av hellige engler, og mange sjeler vil bli frelst.

Rundhåndethet i misjonsarbeidet

Sydstatene må få lyset fra den nærværende sannhet. Si ikke: «Våre trykkerier og våre menigheter trenger mer hjelp. Vi trenger selv alle de midler vi kan få tak i, til å utføre det arbeid vi allerede har.» Den ene etter den andre har lukket døren igjen for visse misjonsforetagender fordi de har vært redde for at dette arbeid skulle kreve midler som de gjerne ville ha til andre foretagender. Mine brødre, dere trenger mer av Kristi sinn. Løft deres banner høyere, så vil de som nylig er omvendt til sannheten, forstå at de har en oppgave å utføre. På den måten vil midlene til å fremme verket stadig økes.

Kan vi vente at innbyggerne i byene skal komme og si: «Hvis dere vil komme til oss og preke, skal vi hjelpe dere med å utføre dette og hint»? Hva vet de om vårt budskap? La oss gjøre hva vi kan for å advare disse menneskene som holder på å gå til grunne uten å være advart og uten å være frelst. Herren vil at vi på den måten skal la vårt lys skinne for menneskene, at hans Hellige Ånd kan bringe sannheten til oppriktige hjerter som søker etter ham.

Når vi utfører dette arbeidet, kommer vi snart til å se at midler flyter inn i våre forrådsammer, og vi får penger nok til å utføre en mer omfattende og vidtrekkende virksomhet. Rike mennesker kommer til å ta imot sannheten og gi av sine midler til fremme for Guds verk. Jeg er blitt undervist om at det er mange midler i de byene der ennå ikke noe er blitt gjort. Gud har interesserte mennesker der. Gå til dem, undervis dem slik som Kristus underviste. Gi dem sannheten. De vil ta imot den. Og like sikkert som oppriktige sjeler omvender seg, vil deres midler bli helliget til Herrens tjeneste, og vi skal få se at våre hjelpeskilder blir økt.

Å, om vi bare kunne se trangen i disse byene slik som Gud ser den! I en tid som denne skal hver eneste hånd være sysselsatt. Herren kommer. Enden er nær og kommer hastig! Om kort tid har vi ikke

lenger den frihet til å arbeide som vi har nå. Vi står overfor fryktelige ansvar, og det vi gjør, må vi gjøre hurtig.

En drivkraft til tjeneste

Nylig ble jeg i nattens timer vekket opp av min søvn og fikk et blick inn i Kristi lidelser for menneskene. Hans oppofrelse, den spott og latterliggjørelse han ble utsatt for av ugudelige mennesker, hans sjeleangst i Getsemane have, hans forrådelse og korsfestelse — alt sammen ble levende skildret for meg.

[262]

Jeg så Kristus midt i en stor forsamling av mennesker. Han søkte å innprente sine lærdommer i deres sinn. Men de foraktet og forkastet ham. Menneskene overøste ham med grovheter og skammeligheter. Det gjorde meg virkelig vondt å se på alt dette. Jeg ropte til Gud: «Hva skal det bli gjort med denne forsamlingen? Vil ingen gi slipp på sin opphøyde mening om seg selv og søke Herren liksom små barn? Vil ingen komme til Gud med sønderknuste hjerter i anger og bekjennelse?»

Jeg fikk en fremstilling av Kristi sjelekamp i Getsemane da den hemmelighetsfulle kalken rystet i Gjenløserens hånd. «Min Fader!» ba han, «er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi! Dog ikke som jeg vil, men som du vil.» Matt. 26, 39. Mens han bønnfalt Faderen, falt store blodsdråper fra hans ansikt ned på jorden. Mørkets makter samlet seg omkring Frelseren for å gjøre hans sjel motløs.

Kristus reiste seg opp fra jorden og gikk bort til det stedet der han hadde forlatt sine disipler og oppfordret dem til å våke og be med ham forat de ikke skulle bli overveldet av fristelse. Han ville se om de forsto hans sjelekamp. Han behøvde menneskelig medfølelse. Men han fant dem sovende. Tre ganger gikk han på den måten bort til dem, og hver gang lå de og sov.

Tre ganger ba Frelseren: «Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi.» Det var her en fortapt verdens skjebne rystet i vektskålen. Hvis han nektet å drikke kalken, ville følgen bli evig ødeleggelse for menneskeslekten. Men en engel fra himmelen styrket Guds Sønn til å ta kalken og drikke dens bitre smerte.

Hvor få det er som forstår at alt dette ble gjort for hver enkelt av dem! Hvor få det er som sier: «Det var for meg, forat jeg måtte kunne utvikle en karakter for det kommende evige liv!»

Mens disse tingene så levende ble fremstilt for meg, tenkte jeg: «Jeg vil aldri kunne fremholde dette emne for folket slik som det er.» Og jeg har bare gitt dere en svak fremstilling av det som ble vist meg. Når jeg har tenkt på denne kalk som rystet i Kristi hender, og når jeg har forstått at han kunne ha nektet å drikke den og overlatt verden til å omkomme i synd, har jeg gitt det løfte at alle krefter i mitt liv skal være viet den oppgaven å vinne sjeler for ham.

[263] Kristus kom til jorden for å lide og dø forat vi ved å øve tro på ham og ta imot hans fortjeneste kunne bli Guds medarbeidere. Det var Frelserens hensikt at når han hadde faret opp til himmelen for å bli forbeder for menneskene, skulle hans etterfølgere fortsette det arbeid han hadde begynt. Skal det menneskelige redskap ikke vise noen særlig interesse for å bringe lyset i evangeliets budskap til dem som sitter i mørke? Det er noen som er villige til å gå til jordens ender for å bringe menneskene sannhetens lys, men Gud krever at enhver som kjenner sannheten, skal søke å vinne andre for kjærlighet til sannheten. Hvis vi ikke er villige til å gjøre særskilte oppofrelser for å frelse sjeler som er på vei til undergang, hvorledes skal vi da kunne bli aktet verdige til å gå inn i Guds stad?

Det er en personlig oppgave å utføre for hver enkelt av oss. Jeg vet at det er mange som stiller seg i det riktige forhold til Kristus og som har bare denne ene tanken å bringe budskapet med sannheten for vår tid ut til verden. De er alltid beredt til å tilby sin tjeneste. Men det piner mitt hjerte når jeg ser så mange som er tilfreds med en overfladisk erfaring, en erfaring som bare koster dem så Ute. Deres liv forteller at for dem er Kristus død forgjeves.

Dersom du ikke føler at det er en ære å ha del i Kristi lidelser, dersom du ikke føler noen byrde i din sjel for dem som går fortapt, og dersom du er uvillig til å oppofre noe for å kunne spare midler til det arbeid som skal utføres, så blir det ingen plass for deg i Guds rike. Vi trenger til å ha del med Kristus i hans lidelser og selvfornektelse ved hvert skritt. Vi trenger til at Guds Ånd skal hvile på oss og lede oss til stadig å være selvoppofrende.

Gjør deg rede

«Se, jeg kommer snart,» uttaler Jesus, «og min lønn er med meg, til å gi enhver igjen etter som hans gjerning er.» Åp. 22, 12. Når

Kristus kommer, vil han granske hvert talent. Han vil kreve renter av den kapital han har skjenket. Ved sin egen ydmykelse og sjeleangst, ved sitt strevsomme liv og sin skammelige død har Kristus betalt for den tjenesten som er ydet av alle dem som har tatt imot hans navn og bekjent seg til å være hans tjenere. Alle er under den høyeste forpliktelse til å forbedre sine evner i arbeidet med å vinne sjeler for ham. Dere hører «ikke eder selv til», sier han, «for I er dyrt kjøpt». Ær derfor Gud ved et liv i tjeneste som vil vinne menn og kvinner fra synd til rettferdighet. (1 Kor. 6, 19. 20.) Kristi eget liv er den pris vi er kjøpt for — kjøpt forat vi måtte kunne gi Gud hans eget igjen ved trofast tjeneste.

Vi har ikke tid nå til å bruke våre krefter og talenter til verdslige gjøremål. Skal vi være opptatt med å tjene verden, tjene oss selv, og gå glipp av det evige liv i himmelens salighet? Nei, det har vi ikke råd til. La oss bruke ethvert talent i Guds verk. De som tar imot sannheten, skal ved sin innsats øke antallet av menn og kvinner som kan bli Guds medarbeidere. Sjeler skal opplyses og opplæres til å tjene Gud på en forstandig måte. De skal stadig vokse i kunnskapen om rettferdighet. [264]

Hele himmelen er interessert i at det arbeid Kristus kom til verden for å gjøre, blir utført. Himmelenes redskaper åpner veier slik at sannhetens lys kan skinne ut til de mørke steder på jorden. Engler venter på å kunne hjelpe dem som vil ta fatt på det arbeid som i årevis er blitt utpekt for oss. Skal vi ikke vise interesse for at det blir satt i gang arbeidsmåter og midler til å påbegynne virksomhet i byene? Mange anledninger er gått tapt fordi vi har forsømt å gjøre dette arbeid straks, fordi vi har unnlatt å gå fram i tro. Herren sier: «Hadde dere trodd på de budskapene jeg har sendt, ville det ikke ha vært en slik mangel på arbeidere og på midler til å underholde dem. »

Kristi komme er nær og haster sterkt. Tiden til å arbeide er kort, og menn og kvinner går undergangen i møte. Engelen sa: «Skulle ikke de menn som har hatt stort lys, samarbeide med ham som sendte sin Sønn til verden for å bringe lys og frelse til menneskene? » Skal de som har tatt imot kunnskap om sannheten, linje på linje, bud på bud, litt her og litt der, vise så liten takknemlighet overfor ham som kom til jorden forat hans guddommelige kraft kunne bli arvelodd for hver troende sjel? Det var på denne måten Kristi guddom skulle bli

virkningsfull til frelse for menneskeslekten, og vår store Yppersteprests forbønn har makt ved Guds trone. Planen ble lagt i himmelen. Skal de som er kjøpt for en så høy pris, unnlate å sette pris på denne store frelsen?

Herren kan ikke tale rosende om et folk som bekjenner seg til å være gudfryktig og til å tro på Kristi nær forestående komme, og som likevel forsømmer å advare byene om de straffedommer som snart skal ramme landet. De som gjør dette, kommer snart til å bli dømt for sin forsømmelse. Kristus ga sitt liv for å frelse de sjeler som går fortaapt i sine synder. Skal vi nekte å utføre det arbeid som er lagt på oss, nekte å samarbeide med Gud og himmelske redskaper? Det er tusener som gjør dette, og som lar være å bli ett med Kristus, forsømmer å la Kristi store offer stråle fram i livet, i den frelsende nåde som lar sannheten komme til syne i rettferdighets gjerninger. Dette er likevel det arbeid som ble gitt menneskene ved Guds Sønnns offer. Kan vi fortsatt være likegyldige når vi vet dette? Jeg formaner våre brødre til å våkne opp. De åndelige evner blir svekket og kommer til å dø hvis de ikke blir brukt til å vinne sjeler for Kristus. Hvilken unnskyldning kan man gi for å forsømme den herlige, store gjerning som Kristus ga sitt liv for å full-byrde?

[265]

Vårt liv et vitnesbyrd

I de få dagene vi har her på jorden, har vi ikke råd til å tilbringe vår tid med tøyse og tomhet. Vi trenger til å ydmyke våre sjeler for Gud forat hvert hjerte må kunne drikke av sannheten og la den gjennomføre den forvandlingen som kan overbevise verden om at dette virkelig er Guds sannhet. La livet være skjult med Kristus i Gud. Bare når vi søker Herren liksom små barn, når vi ikke lenger er opptatt med å finne feil hos våre brødre og søstre og hos dem som trofast søker å bære ansvar innenfor verket, og når vi søker å få våre hjerter i overensstemmelse med Gud, kan han bruke oss til ære for sitt navn.

Vi trenger alle sammen til å innta et selvoppofrende standpunkt overfor Gud dersom vårt arbeid skal bli antatt av ham. La oss huske på at bekjennelsen ingenting betyr dersom vi ikke har sannheten i hjertet. Vi trenger til at Guds kraft til omvendelse griper oss forat vi må kunne forstå en fortaapt verdens trang. Byrden i mitt budskap til

dere er: Gjør dere rede, gjør dere rede til å møte Herren! Gjør deres lamper i stand og la sannhetens lys skinne på gater og ved gjerder! Det er en verden som skal advares om at alle tings ende nærmer seg.

Mine brødre og søstre, søk Herren mens han finnes. Det kommer en dag da de som har kastet bort tid og anledninger, vil ønske at de hadde søkt ham. Gud har gitt dere evner til å tenke. Han vil at dere skal holde dere på fornuftens vei og på arbeidets bane. Han ønsker at dere skal gå ut til våre menigheter for å utføre alvorlig arbeid for ham. Han vil at dere skal begynne å holde møter for dem som er utenfor menigheten, så folk kan få høre sannheten i dette siste advarende budskap. Det finnes steder der dere vil bli mottatt med glede, der sjeler vil takke dere fordi dere kommer dem til hjelp. Måtte Herren hjelpe dere til å ta fatt på dette arbeid som aldri før.

Løft banneret høyt

La oss begynne å arbeide for dem som ennå ikke har fått lyset. «Meg er gitt all makt i himmel og på jord, » uttaler Frelseren, «og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende! » Matt. 28, 18. 20. Det vi behøver, er en levende tro, tro til over Josefs opprevne grav å forkynne at vi har en levende Frelser, en Frelser som vil gå foran oss og som vil arbeide sammen med oss. Gud vil utføre arbeidet dersom vi vil skaffe ham redskapene. Det trenges meget mer bønn blant oss, og meget mindre vantro. Vi trenger til å løfte banneret høyere og atter høyere for folket. Vi bør huske på at Kristus alltid er ved vår høyre hånd når vi forkynner frihet for de fangne og deler livets brød ut til sultne sjeler. Når vi stadig har det klart for oss hvor nødvendig og viktig vårt arbeid er, vil Guds frelse bli åpenbart på en underfull måte.

[266]

Må Gud hjelpe oss til å ta rustningen på og til å arbeide som om vi mente det alvorlig, som om menneskenes sjeler var verd å frelse. La oss søke en ny omvendelse. Vi trenger Guds Ånds nærvær blant oss slik at våre hjerter må bli milde og en bitter ånd ikke kommer inn i vårt arbeid. Min bønn er at den Hellige Ånd fullt ut må ta våre hjerter i eie. La oss oppføre oss som Guds barn som søker ham om råd og er beredt til å gjennomføre hans planer hvor som helst de blir lagt fram. Gud vil bli herliggjort ved et slikt folk, og de som er vitne til vår nidkjærhet, vil si: Amen, ja, amen.

«Våkn opp, våkn opp, ikle deg din styrke, Sion! Kle deg i ditt høytidsskrud, Jerusalem, du hellige stad! . . . Hvor fagre er på fjellene dens føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud er blitt konge! Hør! Dine vektere oppløfter sin røst, de jubler alle sammen. For like for sine øyne ser de at Herren vender tilbake til Sion.

Bryt ut og juble alle sammen, I Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem. Herren avdekker sin hellige arm for alle folkenes øyne, og alle jordens ender får se vår Guds frelse. » Es. 52, 1—10.

* * * * *

Setter dere så stor pris på det offer som ble gjort på Golgata at dere er villige til å la alle andre interesser være underordnet den oppgaven å frelse sjeler? Det samme ivrige ønske om å redde syndere som preget Frelserens liv, vil prege hans sanne etterfølgeres liv. En kristen har ikke noe ønske om å leve for seg selv. Han gleder seg over å kunne vie alt han har og er, til tjeneste for Mesteren. Han blir drevet av et usigelig ønske om å vinne sjeler for Kristus. De som ikke har noe slikt ønske, burde heller nære bekymring for sin egen frelse. La dem be om tjenestens ånd. — 1902, «Testimonies», VII, side 10.

* * * * *

Dersom de kristne ville arbeide i fellesskap og gå fram som én, under ledelse av én makt, for å fullføre én hensikt, ville de kunne ryste verden.

[267]

Kapittel 61—En appell til legmenn

Når arbeidere med erfaring gjør særskilte anstrengelser på et sted der vårt folk holder til, hviler det på de troende på dette sted en meget høytidelig forpliktelse til å gjøre alt de kan for å åpne vei for Herrens verk. De bør ransake sine egne hjerter under bønn og rydde vei for Kongen ved å legge bort enhver synd som kan hindre dem i å sam-arbeide med Gud og med deres brødre.

Dette har man ikke alltid fullt ut forstått. Satan har ofte brakt inn en ånd som har gjort det umulig for medlemmer i menigheten å se anledninger til å gjøre tjeneste. Ikke sjelden har troende mennesker tillatt fienden å arbeide gjennom dem nettopp i en tid da de burde ha vært helt helliget til Gud og til å fremme hans verk. Uten selv å vite det har de gått langt bort fra rettferdighets vei. Ved å nære en kritisk og klandrende ånd og en fariséisk gudsfrykt og stolthet har de bedrøvet Guds Ånd og i høy grad sinket det arbeid som Guds sendebud utførte.

Dette onde er blitt påpekt mange ganger og på mange steder. Til tider har det hendt at de som har næret en kritiserende, dømmende ånd, har angret og omvendt seg, og Gud har da kunnet bruke dem til ære og forherligelse for sitt navn.

Vi lever i en særskilt tid i jordens historie. Et stort arbeid skal utføres i løpet av ganske kort tid, og enhver kristen må gjøre noe for å støtte denne virksomheten. Gud kaller på menn og kvinner som vil hellige seg til sjelevinnende arbeid. Når vi begynner å fatte hvilket offer Kristus brakte for å frelse en fortapt verden, vil det bli en veldig kamp for å frelse sjeler. Gid alle våre menigheter kunne innse og forstå Kristi usigelige offer.

En reformatorisk bevegelse

I nattens syner ble en stor reformatorisk bevegelse blant Guds folk fremstilt for meg. Mange priste Gud. De syke ble helbredet, og

det skjedde andre under. En bønnens ånd, slik som den viste seg på pinse

[268] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 125—135. dagen, gjorde seg gjeldende. Man så hundrer og tusener besøke familier og åpne Guds Ord for dem. Hjerter ble overbevist ved den Hellige Ånds kraft, og en sann omvendelsens ånd ble synlig. Overalt ble dører åpnet for forkynnelsen av sannheten. Verden syntes å bli opplyst av den himmelske innflytelse. Guds sanne og ydmyke folk tok imot store velsignelser. Jeg hørte lyd av takksigelse og lovsang, og det syntes å foregå en reformasjon liksom den vi var vitne til i 1844.

Men noen nektet å omvende seg. De var ikke villige til å gå på Guds vei, og når det kom anmodninger om frivillige gaver til fremme av Guds verk, klynget noen seg egenkjærlig til sitt jordiske gods. Disse begjærlige sjeler ble skilt fra de troendes skare.

Guds straffedommer hjemsøker jorden, og under innflytelse av den Hellige Ånd må vi forkynne det advarselsbudskap han har betrodd oss. Vi må forkynne dette budskap, linje på linje, bud på bud. Menneskene blir snart tvunget til å ta store avgjørelser, og det er vår plikt å passe på at de får anledning til å forstå sannheten forat de må kunne innta et forstandig standpunkt på den riktige siden. Herren oppfordrer sitt folk til å arbeide — arbeide med alvor og visdom — mens nådetiden varer.

Betydningen av personlig arbeid

Medlemmene i våre menigheter burde utføre mer arbeid fra hjem til hjem med å holde bibellesninger og utbre vår litteratur. En kristelig karakter kan utvikles symmetrisk fullstendig bare når det menneskelige redskap betrakter det som en forrett å arbeide uegennyttig med å forkynne sannheten og med å støtte Guds sak med midler. Vi må så ved alle vann, bevare våre egne sjeler i Guds kjærlighet, arbeide mens det er dag og bruke de midlene Herren har gitt oss, til å gjøre hvilken som helst plikt som ligger oss nærmest. Hva som helst våre hender finner å gjøre, skal vi gjøre med troskap. Hvilket offer vi enn blir oppfordret til å bringe, skal vi bringe med glede. Når vi sår ved alle vann, kommer vi til å oppleve at «den som sår med velsignelser, skal høste med velsignelser». 2 Kor. 9, 6.

De som bekjenner seg til å være Kristi barn, må følge hans eksempel. Hjelp deres medmennesker i deres fysiske trang, så vil deres takknemlighet bryte ned skranker og gjøre det mulig for dere å nå inn i deres hjerter. Overvei denne sak alvorlig. Som menigheter har dere hatt anledning til å virke som Guds medarbeidere. Hvis dere hadde vært lydige mot Guds Ord og tatt opp dette arbeid, ville dere ha blitt velsignet og oppmuntret og ha oppnådd en rik erfaring. Som Guds red- skaper ville dere med alvor ha arbeidet for en plan til å redde, til å gjenopprette og til å frelse. Denne planen ville ikke ha låst seg fast, men den ville vokse og gå fram fra nåde til nåde, fra kraft til kraft. [269]

Herren har vist meg det arbeid som må utføres i våre byer. De troende i disse byene skal arbeide for Gud i nærheten av sine hjem. De skal arbeide stille og ydmykt og bringe himmelens atmosfære med seg hvor som helst de ferdes. Dersom de holder selvet ute av syne og alltid henviser til Kristus, vil man merke kraften i deres innflytelse.

Det er ikke Herrens hensikt at det skal overlates til predikanten å utføre den største delen av arbeidet med å så ut sannhetens såkorn. Menn som ikke er blitt kalt til å preke, skal arbeide for Mesteren med de forskjellige evner de har. Når en arbeider uforbeholdent gir seg over til Herrens tjeneste, får han en erfaring som setter ham i stand til å arbeide for Mesteren med større og større fremgang. Den innflytelsen som dro ham til Kristus, hjelper ham til å dra andre til Kristus. Oppgaven som offentlig taler blir kanskje aldri lagt på ham, men han er likevel en Guds tjener, og hans virksomhet vitner om at han er født av Gud.

Kvinner så vel som menn kan ta del i arbeidet med å så sannheten på steder der den kan arbeide seg fram og bli åpenbar. De kan innta sin plass i arbeidet i denne krisen, og Herren vil virke gjennom dem. Dersom de forstår sin plikt og arbeider under innflytelsen av den Hellige Ånd, vil de komme til å eie nettopp den selvtillit som er nødvendig i denne tid. Frelseren vil la sitt åsyns lys stråle over disse selvoppofrende kvinner, og dette vil gi dem en kraft som overgår mennenes. I familier kan de utføre et arbeid som menn ikke kan gjøre, et arbeid som øver innflytelse på det indre liv. De kan påvirke hjerter som menn ikke kan nå. Deres arbeid er påkrevet. Taktfulle og ydmyke kvinner kan gjøre et godt arbeid ved å forklare sannheten

for folk i deres hjem. Når Guds Ord på den måten blir forklart, vil det virke som en surdeig, og ved dets innflytelse vil hele familier omvende seg.

Mine brødre og søstre, tenk over deres planer. Grip enhver sjanse til å tale med deres naboer og med dem dere omgås, eller til å lese litt for dem av bøker som inneholder sannheten for vår tid. Vis dem at dere betrakter sjelers frelse for å være av den aller største viktighet — sjeler som Kristus har brakt et så stort offer for.

[270] Når dere arbeider for sjeler som holder på å gå fortapt, har dere engler med dere. Tusener ganger tusener og ti tusener ganger ti tusener venter på å samarbeide med medlemmene i våre menigheter for å bringe det lyset som Gud så gavmildt har gitt, forat et folk må bli beredt for Kristi komme. «Nå er en velbehagelig tid, se, nå er frelsens dag!» 2 Kor. 6, 2. Enhver familie bør søke Herren i alvorlig bønn om hjelp til å gjøre Guds gjerning.

Gå ikke forbi de små tingene for å søke etter et større arbeid. Kan hende du ville kunne utføre en liten gjerning, men kommer fullstendig til kort i et større arbeid og så blir overgitt til motløshet. Begynn hvor som helst du ser at det er noe som skal utføres. Enten du er rik eller fattig, stor eller liten, kaller Gud deg til aktiv tjeneste for ham. Hvis du med din kraft gjør alt det dine hender finner å gjøre, kommer du til å utvikle et talent og bli skikket for arbeidet. Hvis du forsømmer dine daglige anledninger, blir du ufruktbar og visner bort. Dette er grunnen til at det er så mange ufruktbare trær i Herrens have.

I hjemmets krets, i stuen hos din nabo eller ved den sykes leie kan du i stillferdighet lese Bibelen og tale et ord for Jesus og sannheten. På den måten kan du strø ut dyrebare såkorn som vil spire og bære frukt mange dager senere.

Gi akt på forsynets åpne dører

Et misjonsarbeid kan utføres på mange steder som slett ikke ser så lovende ut. Det er nødvendig at våre sjeler blir grepet av misjonsånden, slik at vi blir inspirert til å arbeide for de menneskeklasser som vi ikke hadde planer å gjøre noe for, og på måter og steder der vi ikke tenkte på å arbeide. Herren har sin plan for såingen av evangeliets sæd. Når vi sår i overensstemmelse med hans vilje, blir

sæden på den måten mangfoldiggjort, slik at hans ord vil kunne nå tusener som aldri har hørt sannheten.

Anledninger tilbyr seg overalt. Treng inn på alle steder der forsynet åpner veien. Øynene trenger til å bli salvet med himmelsk øyensalve for å kunne se og oppfatte anledningene. Gud kaller på lysvåkne misjonærer. Det er veier og måter som vil åpne seg for oss. Vi skal kunne se og forstå disse forsynets åpne dører.

Guds menighet har fått til oppgave å påbegynne nettopp det arbeid som Kristus utførte mens han var her på jorden. De skal ta fatt på enhver arbeidsgren som han var opptatt med. Med alvor og oppriktighet skal de fortelle menneskene om himmelens uransakelige rikdom og uforgjengelige skatt. De skal være fylt med den Hellige Ånd. De skal gjenta himmelens tilbud om fred og tilgivelse. De skal peke på portene i Guds stad og si: «Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livsens tre og gjennom portene komme inn i staden. » Åp. 22, 14.

[271]

Oppelsk selvfornektelsens ånd

Ethvert menighetsmedlem bør nære oppofrelsens ånd. I hvert hjem bør det undervises om selvfornektelse. Fedre og mødre, lær deres barn til å være sparsommelige. Oppmuntre dem til å spare på småskillingene til misjonsarbeid. Kristus er vårt eksempel. For vår skyld ble han fattig forat vi ved hans fattigdom skulle bli rike. Han lærte at alle bør samles i kjærlighet og enighet for å arbeide slik som han arbeidet, oppofre slik som han oppofret, og for å elske liksom Guds barn.

Mine brødre og søstre, dere må være villige til å omvende dere for å kunne øve Kristi selvfornektelse. Kle dere enkelt, men sømmelig. Bruk minst mulig til dere selv. La det i deres hjem være en forsagelsesbøsse, hvor dere kan legge de pengene dere sparer ved små selvfornektelser. Sørg hver dag for å få en klarere forståelse av Guds Ord, og bruk enhver anledning til å bringe andre den kunnskapen dere har fått. Bli ikke trette av å gjøre godt, for Gud gir dere stadig den store velsignelsen i sin Gave til verden. Samarbeid med Herren Jesus, så vil han gi dere de uvurderlige lærdommer om sin kjærlighet. Tiden er kort. Når tiden er inne, og det her nede ikke lenger er noen tid, skal dere få deres lønn.

Jeg har fått i oppgave å si til dem som oppriktig elsker Gud og eier midler: Nå er tiden for dere til å bruke deres midler til å støtte Herrens verk. Nå er det tid til å holde predikantenes hender oppe i deres selvfornektende anstrengelser for å frelse sjeler som går mot fortapelsen. Når dere i de himmelske boliger møter de sjeler dere var med på å frelse, skal dere så ikke få en herlig lønn?

La ikke noen holde sine ører tilbake, og la dem som har meget, glede seg over at de i himmelen kan samle seg en skatt som ikke svikter. De penger som vi nekter å bruke i Herrens verk, kommer til å forgå. Av dem vil det ikke bli noen renter i himmelens bank.

I følgende ord skildrer apostelen Paulus dem som holder tilbake fra Gud det som hører ham til: «De som vil bli rike, faller i fristelse og snare og mange dårlige og skadelige lyster, som senker menneskene ned i undergang og fortapelse. For pengekjærhet er en rot til alt ondt; av lyst dertil har somme faret vill fra troen og har gjennomstunget seg selv med mange piner.» 1 Tim. 6, 9. 10.

[272] Det har meget å si at vi sår ved alle vann. Det betyr at vi stadig gir gaver og offer. Gud vil sørge for hjelpemidler slik at den tro husholder over hans betrodde midler skal få nok av alt til å være i stand til å ha rikelig til all god gjerning. «Som skrevet er: Han strødde ut, han ga de fattige; hans rettferdighet blir til evig tid. Og han som gir såmannen såkorn og brød til å ete, han skal og gi eder utsæd og øke den og gi vekst til fruktene av eders rettferdighet.» 2 Kor. 9, 9. 10. Den sæden som blir sådd ut med rund og gavmild hånd, tar Herren vare på. Den som gir sæd til såmannen, gir Guds tjener det som setter ham i stand til å arbeide med ham som gir sæden.

Herren oppfordrer nå syvendedags adventister på ethvert sted til å hellige seg til ham og til å gjøre alt de kan i overensstemmelse med de forhold de er under, for å støtte hans verk. Han vil at de ved sin rundhåndethet med gaver og offer skal vise at de setter pris på hans velsignelser og være takknemlige for hans miskunnhet.

Mine kjære brødre og søstre, alle de penger vi har, hører Herren til. Jeg appellerer til dere i Herrens navn at dere slutter dere sammen for lykkelig å gjennomføre de oppgaver som ved Guds veiledning er blitt påbegynt. La ikke arbeidet med å opprette minnesmerker for Gud på mange steder bli gjort vanskelig og besværlig fordi dere holder tilbake de nødvendige midler. La ikke dem som strever med å bygge opp viktige foretagender, enten de nå er store eller små,

bli motløse fordi vi er for trege til å slå oss sammen for å få disse foretagender slik at de kan gjøre den best mulige tjeneste. La hele vårt folk stå opp og se hva de kan gjøre. La dem vise at det er enighet og styrke hos syvendedags adventistene.

Betingelser for tilfredsstillende tjeneste

Som et folk må vi komme inn i et hellig og inderlig samfunn med Gud. Vi trenger til at himmelens lys skal skinne inn i våre hjerter og inn i sinnets kammer. Vi trenger til den visdommen som Gud alene kan gi, dersom det skal lykkes oss å bringe budskapet til disse byene. La våre menigheter overalt ta stilling i rekkene. La ingen som ved dåpen har forpliktet seg til å leve for å tjene Gud og for å ære hans navn, vike fra sin forpliktelse. Det er en verden å frelse. La denne tanken mane oss til større oppofrelse og til mer alvorlig arbeid for dem som farer vill.

Når dere følger prinsippene i Guds Ord, vil deres innflytelse bli verdifull for enhver menighet og enhver organisasjon. Dere skal komme «Herren til hjelp, Herren til hjelp blant kjempene» [Dom. 5, 23]. All tom tale, all lettsindighet og spøk er fiendens lokkemidler for å berøve dere åndelig styrke. Rust dere mot dette onde i Israels Guds navn. Dersom dere vil ydmyke dere for Gud, vil han gi dere et budskap til dem som bor ved veiene og ved gjerdene, og til dem i frem- mede land som behøver deres hjelp. Gjør lampene i stand og hold dem brennende slik at dere i tale og i ferd, hvor som helst dere kommer, kan åpenbare dyrebare lysstråler.

[273]

Dersom vi vil overgi oss til å tjene Herren, vil han undervise oss om hva vi skal gjøre. Dersom vi vil tre inn i et inderlig forhold til Gud, vil han samarbeide med oss. La oss ikke bli så opptatt med oss selv og med våre egne interesser at vi glemmer dem som klatrer på kristenlivets stige og som trenger vår hjelp. De evner Gud har gitt oss, må vi være beredt til å bruke i Herrens verk. Vi må være ferdige til å tale i tide og utide — ord som kan være til hjelp og til velsignelse. ...

Hundrer av vårt folk som burde være ute på arbeidsmarken, gjør lite eller slett ikke noe for å fremme budskapet. De som har hatt alle fortrinn med hensyn til å kjenne sannheten, og som har tatt imot

undervisning, linje på linje, bud på bud, litt her og litt der, har et stort ansvar overfor de sjeler som aldri har hørt det siste evangeliebudskap.

Dersom medlemmene i menigheten i denne gunstige tid vil komme til Gud i ydmykhet og gi avkall på alt som er urett i deres hjerter og søke råd hos ham for hvert skritt, vil han åpenbare seg for dem og gi dem mot i ham. Og mens menighetsmedlemmene utfører sin del med troskap, vil Herren hjelpe og veilede sine utvalgte tjenere og styrke dem i deres viktige arbeid. La oss alle sammen forene oss i megen bønn for å holde deres hender oppe og for å hente klare stråler fra den himmelske helligdom.

Enden er nær og lister seg snikende og umerkelig inn på oss liksom en tyv som kommer lydløs i natten. Måtte Herren hjelpe oss til at vi ikke lenger må sove slik som de andre, men at vi må våke og være edru. Sannheten vil snart oppnå en herlig seier, og alle som velger å være Guds medarbeidere, vil seire med den. Tiden er kort. Snart kommer natten da ingen kan arbeide. La dem som gleder seg i den nærværende sannhets lys, nå skynde seg med å bringe sannheten til andre. Herren spør: «Hvem skal jeg sende?» De som ønsker å ofre noe for sannhetens skyld, må nå svare: «Her er jeg, send meg!»

[274] Es. 6, 8.

Kapittel 62—Troskap i helsereformen

Jeg har fått det oppdrag å bringe et budskap til hele vårt folk angående helsereformen, for mange har forlatt sin tidligere troskap med hensyn til helsereformens prinsipper.

Guds hensikt er at hans barn skal vokse opp til menns og kvinners fulle modenhet i Kristus. Forat dette skal kunne skje, må de gjøre en riktig bruk av alle sinnets og sjelens og legemets krefter. De kan ikke la noen åndelig eller legemlig styrke gå tapt.

Spørsmålet om hvordan man kan bevare helsen, er av grunnleggende betydning. Når vi studerer dette spørsmålet i Guds frykt, finner vi at det både av hensyn til vår legemlige og vår åndelige fremgang er best å holde seg til en enkel kost. La oss vie dette spørsmål et tålmodig studium. Vi trenger kunnskap og takt for å kunne ta et klokt standpunkt i denne sak. Vi skal ikke motarbeide naturens lover, men lyde dem.

De som har fått undervisning om de onder som følger med bruken av kjøttmat, te og kaffe og av mektige og usunne retter, og som har bestemt seg for å inngå pakt med Gud ved offer, vil ikke fortsatt føye lysten til mat som de vet er usunn. Gud krever at lysten skal bli rensset, og at man må øve selvfornektelse overfor det som ikke er godt. Dette er et arbeid som må utføres før hans folk kan stå for hans ansikt som et fullkomment folk.

Personlig ansvar

Guds siste folk må være et omvendt folk. Når man fremholder dette budskap, vil følgen bli at sjeler blir omvendt og helliggjort. Vi skal merke Guds Ånds kraft i denne bevegelse. Det er et vidunderlig og bestemt budskap. Det betyr alt for den som tar imot det, og det skal

1909 — «Testimonies», IX, side 153—166.

(Manuskript lest for de delegerte ved Generalkonferensens møte i Washington, D. C., den 31. mai 1909.) forkynnes med et høyt rop.

[275]

Vi må ha en sann, varig tro på at dette budskap vil få en stadig større betydning helt til tiden er avsluttet.

Noen av dem som bekjenner seg til å tro, tar imot visse deler av Vitnesbyrdene som Guds budskap, mens de forkaster de deler som fordømmer deres yndlingsnytelser. Slike mennesker motarbeider sin egen velferd og menighetens velferd. Det er av vesentlig betydning at vi vandrer i lyset mens vi har lyset. De som mener at de tror på helsereformen og likevel handler i strid med dens prinsipper i sine daglige livsvaner, skader sin egen sjel og gjør et feilaktig inntrykk på sinnet hos troende og ikke-troende.

Styrke ved lydighet

Det hviler et høytidelig ansvar på dem som kjenner sannheten, for at alle deres handlinger skal være i overensstemmelse med deres tro, og at de skal leve et rent og helliggjort liv slik at de er beredt for den oppgaven som må utføres hastig i den tid da budskapet skal avsluttes. De har ingen tid eller kraft som de kan bruke for å føye appetitten. Disse ordene bør komme til oss med tvingende alvor: «Så fatt da et annet sinn og vend om, forat eders synder må bli utslettet, så husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn. » Ap. gj. 3, 19. Det er mange blant oss som er kommet akterut i åndelighet og som sikkert kommer til å gå fortapt hvis de ikke helt omvender seg. Har dere råd til å risikere dette?

Stolthet og en svekket tro berøver mange Guds rike velsignelse. Hvis de ikke ydmyker sine hjerter for Herren, er det mange som kommer til å bli overrasket og skuffet når ropet lyder: «Se, brudgommen kommer! » Matt. 25, 6. De har teorien om sannheten, men de har ingen olje i sine kar sammen med lampene. Vår tro i denne tid må ikke være inn-skrenket til en enighet i eller en tro på teorien i den tredje engels budskap. Vi må ha Kristi nådes olje som gir lampen næring og får livets lys til å skinne og vise vei for dem som er i mørke.

Dersom vi ønsker å unngå å få en sykkelig erfaring, må vi uten å nøle begynne å arbeide på vår egen frelse med frykt og beven. Det er mange som ikke gir noe avgjørende bevis på at de er tro mot sitt dåpsløfte. Deres iver er kjølnet i formvesen, i verdslig ærgjerrighet, stolthet og egenkjærighet. Unntagelsesvis blir deres følelser grepet,

men de faller ikke selv på klippen, Jesus Kristus. De kommer ikke til Gud med hjerter som er sønderknust i anger og bekjennelse. De som opplever virkningen av en sann omvendelse i sine hjerter, vil åpenbare Åndens frukter i sitt liv. Å, måtte de som har så lite åndelig liv, likevel forstå at evig liv bare kan bli gitt til dem som får del i den guddommelige natur og unnflyr fordervelsen i verden som stammer fra det onde begjær.

[276]

Bare Kristi kraft kan få i stand den forandring i hjerte og sinn som må oppleves av alle dem som ønsker å få del i det nye liv i himmelens rike. «Uten at noen blir født på ny, » sa Frelseren, «kan han ikke se Guds rike. » Joh. 3, 3. Den religionen som kommer fra Gud, er den eneste religion som kan lede til Gud. Forat vi skal kunne tjene ham på den rette måten, må vi bli født av den guddommelige Ånd. Dette vil lede til årvåkenhet. Det vil rense hjertet og fornye sinnet og gi oss en ny evne til å kjenne og elske Gud. Det vil gi oss villig lydighet mot alle hans krav. Dette er sann gudsdyrkelse.

Gud krever uavbrutt fremgang hos sitt folk. Vi trenger til å lære at tilfredsstillelse av appetitten er den største hindring for åndelig utvikling og sjelens helliggjørelse. Enda vi bekjenner oss til helsereformen, spiser mange av oss det som er upassende. Ettergivenhet overfor appetitten er den største årsak til legemlig og åndelig svekkelse og ligger for en stor del ved roten av svakhet og en for tidlig død. La den som streber etter å eie Åndens renhet, huske på at det er kraft i Kristus til å overvinne appetitten.

Kjøttretter

Hvis vi kunne ha noen fordel av å føye lysten til kjøttretter, ville jeg ikke rette denne appell til dere. Men jeg vet at det kan vi ikke. Kjøttretter er skadelige for det legemlige velvære, og vi bør lære å unnvære dem. De som lever under forhold der det går an å få tak i vegetarisk kost, men som velger å følge sin egen forkjærlighet i dette spørsmål, kommer litt etter litt til å bli likegyldige angående den undervisning Herren har gitt angående andre sider av den nærværende sannhet, og de kommer til å miste forståelsen av hva som er sannhet. De kommer ganske sikkert til å høste det de har sådd.

Jeg er blitt undervist om at elevene i våre skoler ikke skal serveres kjøttretter eller mat som man vet er usunn. Ikke noe som kan få

vekket lysten til pirremidler, bør bli satt på bordene. Jeg appellerer til gamle og unge og middelaldrende. Gi avkall på lysten til slike ting som skader dere. Tjen Herren ved offer.

[277] La barna få en fornuftig del i dette arbeid. Vi er alle sammen medlemmer av Herrens familie, og Herren vil at hans barn, både gamle og unge, skal bestemme seg for å gi avkall på appetitten og til å spare på de midler som er nødvendige for å få opprettet møtelokaler og underholdt misjonærene.

Jeg har fått pålegg om å si til foreldrene: Still dere med sjel og ånd på Herrens side i dette spørsmål. Vi må stadig huske på at i disse siste dager blir vi stilt på prøve fremfor verdensaltets herre. Vil dere ikke gi avkall på nytelser som kan være til skade for dere? Bekjennende ord er billige. La deres selvfornektende handlinger vitne om at dere vil lyde de kravene Gud stiller til sitt eiendomsfolk. En del av det dere sparer ved deres selvfornektende handlinger, kan dere da legge opp i forrådsammeret så det blir midler til å utføre Guds verk.

Det er mange som mener at de ikke kan unnvære kjøtt. Men hvis slike ville stille seg på Herrens side med den faste beslutningen at de ville følge hans veiledning, ville de få styrke og visdom liksom Daniel og hans medbrødre. De ville finne at Herren ville gi dem en sunn dømmekraft. Mange ville bli forundret over hvor meget de kunne spare for Guds sak ved å vise selvfornektelse. De små beløpene som blir spart ved oppofrende handlinger, ville gjøre mer til oppbyggelse av Guds sak enn det som blir utrettet ved store gaver som ikke har krevd noen selvfornektelse.

Syvendedags adventistene arbeider med viktige sannheter. I over 40 år har Herren gitt oss særskilt lys angående helsereformen. Men hvordan vandrer vi i dette lys? Hvor mange det er som har nektet å leve i overensstemmelse med Guds råd! Som et folk bør vi gjøre fremgang i samsvar med det lyset vi har fått. Det er vår plikt å forstå helsereformens prinsipper og å respektere dem. Når det gjelder avhold, burde vi være foran alle andre folk, men likevel finnes det blant oss godt opplyste menighetsmedlemmer, ja endog forkynnere av evangeliet, som viser liten respekt for det lys Gud har gitt angående dette emne. De spiser som de selv vil, og arbeider etter eget behag.

De som er lærere og ledere i vår sak, bør innta et fast standpunkt på Bibelens grunn når det gjelder helsereformen, og bære et tydelig vitnesbyrd for dem som tror, at de lever i de siste dager av jordens historie. Det må trekkes en skillelinje mellom dem som tjener Gud, og dem som tjener seg selv.

Det er blitt åpenbart for meg at de prinsipper som ble gitt i budskapetets første tid, er liksom viktige og bør aktes liksom samvittighetsfullt i dag som den gang. Det er noen som aldri har fulgt det lys som ble gitt angående kostspørsmålet. Det er på tide at vi nå tar lyset fram fra skjeppe der det har vært skjult, og lar det skinne med tydelige, klare stråler.

Prinsippene for en sunn levemåte betyr meget for oss som individer og som et folk. Da budskapet om helsereformen først kom til meg, var jeg svak og skrøpelig og led av hyppige besvimelsesanfall. Jag ba til Gud om hjelp, og han åpnet det store emne om helsereformen for meg. Han opplyste meg om at de som holder hans bud, må komme inn i et hellig forhold til ham, og at de ved avhold når det gjelder mat og drikke, må bevare sinnet og legemet i den gunstigste tilstand for tjeneste. Dette lys har vært en stor velsignelse for meg. Jeg tok mitt standpunkt som en helsereformator i forvissningen om at Herren ville styrke meg. Tross min alder har jeg bedre helse i dag enn jeg hadde i mine yngre dager.

[278]

Noen har sagt at jeg ikke har fulgt helsereformens prinsipper slik som jeg har forfektet dem med min penn. Men jeg kan si at jeg har vært en tro helsereformator. De som har vært medlemmer i min familie, vet at dette er sant.

«Til Guds ære»

Vi trekker ikke opp noen bestemt linje som man skal følge når det gjelder kosten. Men vi må si at i de land der frukter, kornsorter og nøtter finnes i rikelig mengde, er kjøtt ikke den rette næring for Guds folk. Jeg er blitt undervist om at kjøtt har en tilbøyelighet til å gjøre naturen dyrisk og til å berøve menn og kvinner den kjærlighet og medfølelse som de burde nære overfor andre, og til å gi de lavere lidenskaper herredømme over de høyere krefter i vårt vesen. Hvis kjøtt noen gang har vært sunt, så er det ikke ufarlig nå. Kreft, svulster og lungesykdommer skyldes i stor utstrekning kjøttspising.

Vi må ikke gjøre kjøtt til en prøve i spørsmålet om medlemskap, men vi bør tenke over den innflytelsen bekjennende troende som bruker kjøtt, har på andre. Skal vi ikke som Guds sendebud si til menneskene: «Enten I altså eter eller drikker eller hva I gjør, så gjør alt til Guds ære»? 1 Kor. 10, 31. Skal vi ikke bære et bestemt vitnesbyrd mot å føye en fordervet appetitt? Vil noen av dem som er evangeliets tjenere og forkynner den høytideligste sannhet som noen gang er blitt overlatt til dødelige mennesker, sette et eksempel ved å vende tilbake til kjøttgrytene i Egypt? Vil de som får sitt underhold av tienden fra Guds forrådshus, tillate seg ved selvisk nytelse å forgifte den livsstrømmen som flyter gjennom deres blodkar? Vil de ringeakte det lys og de advarsler Gud har gitt dem? Legemets helse må betraktes som noe av vesentlig betydning for vekst i nåden og for tilegnelsen av et jevnt temperament. Dersom vi ikke passer ordentlig på maven, vil vi bli hindret i å danne en rettskaffen moralsk karakter. Hjernen og nervene står i sympatisk forbindelse med maven. Feilaktig mat og drikke fører til feilaktig tenkning og handling. Alle blir nå prøvd og veiet. Vi er blitt døpt til Kristus, og dersom vi vil gjøre vårt beste for å skille oss fra alt som kan dra oss nedover og gjøre oss til det vi ikke burde være, kan vi få styrke til å vokse opp til Kristus, som er vårt levende hode, og vi skal få se Guds frelse.

[279]

Bare når vi forstår prinsippene for en sunn levemåte, kan vi være fullt våkne til å innse de onder som følger med en uriktig kost. Når noen har innsett sin feil og har mot til å endre sine vaner, vil de finne at reformen krever en kamp og stor utholdenhet. Men når de engang har sikret seg riktige vaner, vil de innse at bruken av mat som de før betraktet for å være uskadelig, langsomt men sikkert la grunnvollen til dårlig fordøyelse og andre sykdommer.

Fedre og mødre, vær årvåkne til bønn. Vær nøye på vakt mot umåtehold i enhver form. Lær deres barn prinsippene for virkelig helsereform. Undervis dem om hva de bør unngå for å kunne bevare helsen. Guds vrede har allerede begynt å hjemsøke ulydighetens barn. Hvilke forbrytelser, hvilke synder og hvilke forkastelige handlinger vi ser overalt omkring oss! Som et folk må vi vise stor omhu ved å bevare barna våre fra fordervede omgangsfeller.

Undervisning om helseprinsipper

Større anstrengelser bør bli gjort for å undervise folket om helsereformens prinsipper. Det bør settes i gang kokekurs, og i hjemmene bør man kunne få undervisning i sunn matlaging. Gamle og unge bør lære hvordan man kan lage mat på en enklere måte. Overalt hvor sannheten blir fremholdt, bør befolkningen lære å lage enkel og samtidig velsmakende mat. Man bør vise dem hvordan man kan lage en nærende kost uten å bruke kjøtt.

Lær folket at det er bedre å forstå hvordan man kan holde seg frisk enn å forstå hvordan man skal kurere en sykdom. Våre leger bør være kloke pedagoger. De bør advare alle mot egenkjærlig nytelse og vise at avhold fra de ting Gud har forbudt, er den eneste måten man kan forebygge ødeleggelsen av legeme og sinn.

Man bør vise stor takt og forsiktighet når man tilbereder nærende fødemidler til erstatning for det som tidligere utgjorde kosten for dem som nå holder på å lære å følge helsereformen. Det som er nødvendig, er tro til Gud, et alvorlig forsett sammen med villighet til å hjelpe hverandre. En kost som mangler de nødvendige næringsstoffer, bringer vanære over helsereformen. Vi er dødelige, og vi må skaffe oss en mat som gir kroppen den rette næring.

[280]

Ytterligheter i kostspørsmålet

Mens noen av vårt folk samvittighetsfullt holder seg borte fra upassende fødemidler, forsømmer de å sikre seg de stoffer som er nødvendige til kroppens underhold. De som hyller ytterliggående meninger angående helsereformen, står i fare for å lage smakløse retter og gjøre dem så utiltalende at de ikke er tilfredsstillende. Maten bør lages på en slik måte at den er appetittlig så vel som nærende. Den må ikke mangle de stoffer som organismen trenger. Jeg bruker litt salt og har alltid brukt det, fordi salt i stedet for å være skadelig faktisk er av vesendig betydning for blodet. Grønnsakene bør man gjøre velsmakende ved å tilsette litt melk eller fløte eller noe tilsvarende.

Selv om det er gitt advarsler om farer for sykdom i forbindelse med å bruke smør, og at det kan være skadelig å bruke for meget egg til små barn, bør vi likevel ikke betrakte det som en overtredelse

av prinsippene å bruke egg av sunne høns som er riktig stelt og foret. Egg inneholder egenskaper som gjør sitt til å motarbeide visse giftstoffer.

Noen som har sluttet med å bruke melk, egg og smør, forsømmer å sikre organismen den riktige næringen, og som følge av dette er de blitt svake og arbeidsudyktige. På den måten kommer helsereformen i vanry. Det arbeid som vi har søkt å bygge på fast grunn, blir blandet med fremmede elementer som Gud ikke har krevd, og menighetens krefter blir svekket. Men Gud vil gripe inn for å avverge følgene av disse utslag av for stor iver. Evangeliet må tilpasses den syndige slekt. Det skal føre de rike og de fattige sammen ved Jesu føtter.

Den tid vil komme da vi kanskje må slutte med å bruke noen av de fødemidlene vi nå bruker, som f. eks. melk og egg. Men det er ikke nødvendig at vi stiller oss selv i vanskeligheter ved ubetimelige og ytterliggående innskrenkninger. Vent til forholdene krever det, så vil Herren berede veien.

De som ønsker å se fremgang når de forkynner helsereformens prinsipper, må gjøre Guds Ord til veileder og rådgiver. Bare når de som forsvarer helsereformens prinsipper, gjør dette, kan de stå i en gunstig stilling. La oss aldri vitne mot helsereformen ved å la være å bruke sunn, velsmakende mat i stedet for de skadelige fødemidlene vi har gitt avkall på. Oppelsk ikke på noen måte lysten til pirremidler. Bruk bare enkel, sunn føde og takk alltid Gud for helsereformens prinsipper. Vær sann og oppriktig i alt, så vil du oppnå dyrebare seirer.

[281]

Kosten i forskjellige land

På samme tid som vi motarbeider fråtseri og umåtehold, må vi ta hensyn til de forholdene menneskeheten lever under. Gud har sørget for beboerne i de forskjellige land i verden. De som ønsker å være Guds medarbeidere, må nøye overveie spørsmålet før de slår fast akkurat hvilke fødemidler man bør spise og hvilke ikke. Vi kommer i berøring med menneskeskarene. Dersom helsereformen i dens mest vidtgående utstrekning ble fremholdt for slike som lever under forhold som gjør det umulig å ta imot den, ville vi gjøre større skade enn gagn. Når jeg forkynner evangeliet for de fattige, er det blitt meg pålagt å oppfordre dem til å spise den maten som er mest

nærende. Jeg kan ikke si til dem: «Dere må ikke spise egg eller melk eller fløte. Dere må ikke bruke smør når dere lager mat.» Evangeliet må forkynnes for de fattige, men tiden er ennå ikke kommet til å foreskrive den strengeste kost.

Et ord til de vaklende

De predikanter som føler seg fri til å la seg lede av appetitten, tar meget feil av målet. Gud vil at de skal være helsereformatorer. Han vil at de skal leve etter det lys som er gitt angående dette emne. Det gjør meg vondt når jeg ser at de som burde være nidkjære for våre helseprinsipper, ennå ikke er omvendt til den riktige levemåten. Jeg ber om at Herren må arbeide på deres sinn så de kan forstå hvilket stort tap de lider. Dersom forholdene var som de burde være i de familiene som våre menigheter består av, kunne vi utføre dobbelt så stort arbeid for Herren.

Betingelser for å bli bønnhørt

For å bli rensset og for å kunne bli bevart rene må syvendedags adventistene ha den Hellige Ånd i sine hjerter og i sine hjem. Herren har opplyst meg om at når vår tids Israel ydmyker seg for ham og renser sjelens tempel fra all urenheter, vil han høre deres bønner for de syke og velsigne dem når de bruker hans legemidler mot sykdom. Når det menneskelige redskap i tro gjør alt det kan for å bekjempe sykdommen og bruker de enkle behandlingsmetodene som Gud har vist oss, vil Gud velsigne dets bestrebelsers.

Dersom Guds folk etterat de har mottatt så meget lys, holder fast ved uriktige vaner, føyer selvet og nekter å gjennomføre en reform, må de finne seg i de konsekvenser som følger med overtredelsen. Dersom de for enhver pris bestemmer seg for å ville tilfredsstille en fordervet appetitt, vil Gud ikke gjøre noe under for å redde dem fra følgene av deres ettergivenhet. «I pine skal I komme til å ligge.» Es. 50, 11.

De som velger å være formastelige og sier: «Herren har helbredet meg, og jeg behøver ikke å innskrenke min kost. Jeg kan spise og drikke som jeg har lyst til,» kommer om ikke så lenge til å trenge Guds gjenoppbyggende kraft både til legeme og sjel. Fordi

om Herren har helbredet dere, må dere ikke gi dere over til verdens egenkjærlige skikker. Gjør som Kristus bød etter sin helbredelsesgjerning: «Gå bort, og synd ikke mer!» Joh. 8, 11. Appetitten må ikke være deres gud.

Herren ga det gamle Israel sitt ord på at hvis de ville klynge seg til ham og oppfylle alle hans krav, ville han bevare dem fra alle de sykdommer han hadde sendt over egypterne. Men dette løfte ble gitt på betingelse av lydighet. Hadde israelittene vært lydige mot den under-visningen de fikk, og dratt nytte av disse fordeler, ville deres helse og fremgang ha vært en anskuelsesundervisning for verden. Israelittene unnlot å oppfylle Guds hensikt og oppnådde derfor ikke de velsignelser som de kunne ha fått. Men i Josef og Daniel, i Moses og Elias og mange andre har vi edle eksempler på følgene av den sanne plan for leve-måten. En lignende troskap i dag ville bringe lignende følger. Til oss har Herren skrevet: «I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat I skal forkynne hans dyder som kalte eder fra mørke til sitt underfulle lys.» 1 Pet. 2, 9.

Selvovergivelse og hvile

Å, hvor mange det er som går glipp av de rikeste velsignelser Gud har i vente for dem i form av helse og åndelige gaver! Det er mange sjeler som kjemper om særskilte seirer og særskilte velsignelser for å kunne utrette noe stort. Med dette i tanke føler de hele tiden at de må kjempe en sjelsfortærende kamp i bønn og tårer. Når slike mennesker under bønn ransaker Skriften for å lære å kjenne Guds uttrykte vilje, og de så av hjertet gjør hans vilje uten noe forbehold eller noen ettergivenhet overfor selvet, finner de hvile. All sjelekamp, alle tårer og all anstrengelse vil ikke kunne bringe dem den velsignelsen de lengter etter. De må helt og fullt overgi selvet. De må utføre det arbeid som tilbyr seg mens de sikrer seg den overflod av Guds nåde som blir lovt alle som ber i tro.

[283]

«Vil noen komme etter meg,» sa Jesus, «da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg.» Luk. 9, 23. La oss følge Frelseren i hans enkelhet og selvfornektelse. La oss i tale og i hellig liv opphøye mannen fra Golgata. Frelseren kommer meget nær til dem som helliger seg til Gud. Dersom det noen gang var en

tid da vi trengte til Guds Ånds virksomhet på våre hjerter og vårt liv, så er det nå. La oss gripe denne guddommelige kraft for å få styrke til å leve et liv i hellighet og selvovergivelse.

[284]

Kapittel 63—Et opprop om evangelister i helsemisjonen

Vi lever i de siste dager. Alle tings ende er nær. De tegn som Kristus har forutsagt, går hurtig i oppfyllelse. Det er stormfulle tider foran oss, men la oss ikke ytre et eneste vantroens eller motløshetens ord. Han som forstår hva situasjonen krever, sørger for at arbeiderne på de forskjellige steder får slike fordeler som gjør dem i stand til på en mer virkningsfull måte å vekke folkets oppmerksomhet. Han vet hva de svakeste i hans hjord behøver, og han sender sitt eget budskap til veier og stier. Han elsker oss med en evig kjærlighet. La oss huske på at vi har et budskap om legedom til en verden som er full av syndbetyngede sjeler. Må Herren øke vår tro og hjelpe oss til å innse at han ønsker vi alle skal bli kjent med hans legedoms tjeneste og med nådestolen. Han ønsker at hans nådes lys skal stråle ut fra mange steder.

Sanatorier i misjonens tjeneste

På mange steder er det sjeler som ennå ikke har hørt budskapet. Helsemisjonsarbeidet må heretter gå fram med et alvor som aldri før. Dette arbeidet er den døren som sannheten skal få adgang gjennom til de store byene, og sanatorier bør opprettes på mange steder.

Sanatorievirksomhet er et av de beste midler til å nå alle klasser i befolkningen. Våre sanatorier er evangeliets høyre hånd, som åpner veier, og gjennom disse veier kan lidende mennesker få det glade budskap om legedom ved Kristus. I disse institusjonene kan de syke lære å overlate sin sak til den store Lege, som vil samarbeide med deres alvorlige bestrebelser for å vinne sunnheten tilbake ved å bringe dem sjelelig så vel som legemlig legedom.

1909 — «Testimonies», IX, side 167—172.

(Manuskript lest for de delegerte ved Generalkonferensens møte

[285] i Washington D. C., den 1. juni 1909.)

Kristus er ikke lenger personlig til stede her i verden for å gå gjennom våre byer og bygder og helbrede de syke. Men han har pålagt oss å fortsette det arbeid i helsemisjonen som han begynte. I dette arbeid skal vi gjøre vårt aller beste. Vi må opprette institusjoner der de syke kan få pleie, der menn og kvinner som lider av sykdom, kan være under omsorg av leger og sykepleiersker og bli behandlet uten medisiner [drugs].

Jeg er blitt undervist om at vi ikke må nøle med å utføre det arbeid som trenger til å bli gjort på helsereformens område. Ved dette arbeid skal vi nå fram til sjeler ved veiene og stiene. Jeg har fått særskilt lys om at mange i våre sanatorier vil ta imot og lyde den nærværende sannhet. I disse anstaltene skal menn og kvinner bli undervist om hvordan de skal ta vare på sine legemer, og samtidig om hvordan de kan bli sterke i troen. De skal lære hva det vil si å ete Guds Sønns kjød og drikke hans blod. Kristus sa: «De ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.» Joh. 6, 63.

Våre sanatorier skal være skoler som gir undervisning på helsereformens område. Til syndbetyngede sjeler skal de bringe bladene fra livsens tre som kan gjengi dem fred og håp og tro på Jesus.

La Herrens verk gå fremad. La helsemisjonsog opplysningsarbeidet bli fremmet. Jeg er overbevist om at dette er vår store mangel — alvorlige, gudhengivne, intelligente, dyktige arbeidere. I hver eneste større by burde en virkelig helsemisjonsvirksomhet være representert. Mange bør nå spørre: «Herre! hva vil du at jeg skal gjøre?»

Det er Herrens hensikt at hans helbredelsesmetoder uten bruk av medisiner skal bli kjent i alle store byer gjennom våre helseanstalter. Gud gir en hellig verdighet til dem som går videre og videre ut til hvert sted der det er mulig å få adgang. Satan vil gjøre arbeidet så vanskelig som mulig, men Guds kraft vil følge med alle iherdige arbeidere. La oss, ledet av vår himmelske Faders hånd, gjøre bruk av enhver anledning til å utvide Guds verk.

Herren taler til alle helsemisjonærer og sier: Gå og arbeid i dag i min vingård for å frelse sjeler. Gud bønnhører alle som søker ham i sannhet. Han har den kraften som vi alle trenger til. Han fyller hjertet med kjærlighet, glede, fred og hellighet. Vi utvikler stadig en karakter. Vi har ikke råd til å bruke tiden til å arbeide i strid med Guds plan.

[286] Det finnes leger som på grunn av tidligere forbindelse med våre sanatorier synes det er fordelaktig å slå seg til i nærheten av disse institusjonene, og de lukker sine øyne for det store, forsømte og ubearbeidede feltet der uegennyttig arbeid ville være til velsignelse for mange. Legemisjonærer kan øve en høynende, foredlende, helliggjørende innflytelse. Leger som ikke gjør dette, misbruker sin kraft og utfører et arbeid som Herren ikke godkjenner.

Opplæring av arbeidere

Hvis Herren noen gang har talt gjennom meg, så taler han når jeg sier at de arbeidere som er ansatt i skolevirksomheten, i predikergjerningen eller i helsemisjonen, må stå som en enhet, slik at alle arbeider under overoppsyn av Gud, og den ene på den måten hjelper den andre, og enhver er til velsignelse for hverandre.

De som er knyttet til våre skoler og sanatorier, skal arbeide med alvor og villighet. Det arbeid som blir gjort under den Hellige Ånds tjeneste, vil bære den guddommelige påskrift og gjøre sitt inntrykk på menneskenes sinn.

Herren oppfordrer de unge blant oss til å gå på våre skoler og hurtig forberede seg til å tjene. På forskjellige steder bør det utenfor byene bli opprettet skoler der vår ungdom kan få en utdanning som gjør dem i stand til å gå ut og utføre evangelisk arbeid og drive virksomhet i helsemisjonen.

Herren må få anledning til å vise menneskene deres plikt og til å virke på deres sinn. Ingen skal binde seg til å tjene i en årrekke under ledelse av en bestemt gruppe menn eller i en bestemt gren av Mesterens verk, for Herren selv vil kalle menn liksom han fordum kalte uanselige fiskere, og han vil gi dem opplysning angående arbeidsfeltet og de metoder de bør følge. Han vil kalle menn fra plogen og fra andre sysler til å gi den siste advarsel til fortapte sjeler. Det er mange måter vi kan arbeide for Mesteren på, og den store Lærer vil åpne disse arbeideres forstand og gjøre dem dyktige til å se underfulle ting i hans ord.

Sykepleiere som evangelister

Kristus, den store legemisjonær, er vårt eksempel. Om ham er det skrevet at han «gikk omkring i hele Galilea og lærte folket i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og helbredet all sykdom og all skrøpeligheit blant folket». Matt. 4, 23. Han helbredet de syke og forkynte evangeliet. I hans tjeneste var helbredelse og undervisning nøye knyttet sammen. I vår tid skal de ikke skilles at. [287]

De som i våre institusjoner blir undervist i sykepleie, skal rustes ut til å gå ut som evangelister i helsemisjonen. Der skal de forene ordets tjeneste med legemlig helbredelse.

Vi må la vårt lys skinne i det moralske mørke. Når de ser gjen-skinnet av ham som er verdens lys, vil mange som nå er i mørke, forstå at det er håp om frelse for dem. Ditt lys er kanskje lite, men husk på at det er hva Gud har gitt deg, og at han holder deg ansvarlig for at du lar det skinne. En eller annen vil kanskje tenne sitt lille lys med ditt, og hans lys kan bli et middel til å lede andre ut fra mørke.

Overalt omkring oss er dørene åpne til tjeneste. Vi bør bli kjent med våre naboer og søke å dra dem til Kristus. Når vi gjør dette, vil det behage Gud, og han vil samarbeide med oss.

Ofta hendte det at innbyggerne i en by der Kristus arbeidet, ønsket at han skulle bli hos dem og arbeide videre blant dem. Men til tider måtte han da si til dem at han måtte gå til andre byer som ikke hadde hørt de sannhetene han fremholdt. Etterat han hadde forkynt sannheten for folket på det ene stedet, overløt han til dem å bygge videre på det han hadde gitt dem, mens han dro til et annet sted. De som han har overlatt sitt arbeid til, bør følge hans arbeidsmetoder i dag. Vi skal gå fra sted til sted med budskapet. Så snart sannheten er blitt forkynt på et sted, skal vi gå for å advare andre.

Grupper bør organiseres og få den grundigste utdanning til å arbeide som sykepleiersker, som evangelister, som predikanter, som kolportører, som evangeliske elever, for å fullkomme en karakter etter den guddommelige lignelse. Å berede oss til å få en høyere utdanning i skolen hisset skal nå være vårt mål.

Ifølge den undervisning Herren gang på gang har gitt meg, vet jeg at det burde være arbeidere som i den evangeliske helsesaks interesse foretar reiser til byer og mindre steder. De som utfører dette arbeid, kommer til å samle en rik høst av sjeler både fra de

høyere og de lavere klasser i samfunnet. Veien for dette arbeid blir på beste måten forberedt ved de bestrebelse den trofaste kolportør gjør.

Mange kommer til å bli kalt ut på feltet for å arbeide fra hjem til hjem, holde bibellesninger og be med slike som er interessert.

Våre predikanter som har oppnådd en erfaring i å forkynne ordet, bør lære å gi enkle sykebehandlinger og deretter arbeide på en forstandig måte som evangelister i helsemisjonen.

I denne tid er det behov for arbeidere — evangeliske helsemisjonærer. Dere har ikke råd til å bruke mange år til forberedelse. Dører som er åpne for sannheten, kommer snart til å bli lukket for alltid.

- [288] Gå ut med budskapet nå. Vent ikke slik at fienden får anledning til å innta de arbeidsmarkene som nå ligger åpne for dere. Små grupper bør gå ut for å utføre det arbeid som Kristus bestemte for sine disipler. La dem arbeide som evangelister, utbre våre skrifter og tale om sannheten til dem de kommer sammen med. La dem be for de syke, hjelpe dem i deres nød, ikke ved hjelp av medisiner [drugs], men med naturens legemidler, og lære dem hvordan de kan vinne
- [289] sunnheten tilbake og unngå sykdom.

Kapittel 64—The College of Medical Evangelists

Da jeg i 1905 var til stede ved Generalkonferensens møte i Washington, D. C., fikk jeg et brev fra J. A. Burden med beskrivelse av en eiendom som han hadde funnet ca. seks kilometer fra Redlands. Da jeg leste dette brevet, ble det klart for meg at dette var et av de steder jeg hadde sett i et syn, og jeg ba ham telegrafisk om å sikre seg eiendommen uten å nøle. Da jeg senere besøkte denne eiendommen, kjente jeg den igjen som et av de steder jeg hadde sett i et syn nesten to år tidligere. Hvor takknemlig jeg er til Herren vår Gud for dette stedet!

En av de største fordelene ved Loma Linda er den behagelige avveksling av henrivende naturomgivelser i alle retninger. Den vidstrakte utsikt til dal og fjell er praktfull. Men viktigere enn praktfulle naturomgivelser og vakre bygninger og utstrakte jordarealer er den umiddelbare tilknytning denne institusjonen har til et tett befolket strøk og de anledninger som på denne måten blir gitt til å bringe mange, mange mennesker opplysning om den tredje engels budskap. Vi må ha en klar åndelig innsikt, ellers kan vi ikke oppdage Guds banebrytende forsyn som åpner veien for oss til å opplyse verden.

Sammen med det faktum at vi eier dette sted, følger det store ansvar å gi det arbeid som blir utført ved institusjonen, preg av undervisning. Loma Linda skal ikke bare være et sanatorium, men et senter for utdanning. Her skal vi opprette en skole der evangelister kan bli opplært i helsemisjonen. Dette arbeid innbefatter meget, og det er av særlig betydning at det blir gjort en riktig begynnelse. Herren har en særskilt oppgave å utføre på dette sted. Han påla meg å anmode eldste Haskell og hans hustru om å hjelpe oss med å få en riktig start i en virksomhet som kunne svare til den som de hadde satt i gang i Avondale [i Australia]. Erfarne arbeidere har gitt sitt samtykke til å slutte

1909 — «Testimonies», IX, side 173—178.

(Manuskript lest for de delegerte ved Generalkonferensens møte i Washington, D. C., den 1. juni 1909.) [The College of Medical

[290] *Evangelists er navnet på vårt samfunns legeskole i Loma Linda, California.]* seg til våre krefter i Loma Linda for å utvikle skolen som skal drives der. Når de går fram i tro, vil Herren gå foran dem og berede veien.

Med hensyn til skolen vil jeg gjerne si: Gjør den særlig sterk når det gjelder å utdanne sykepleiere og leger. I skoler som blir opprettet for helsemisjonen, bør man utdanne mange arbeidere som i egenskap av leger kan arbeide som evangelister i helsemisjonen. Ifølge hva Herren har påvist, er denne opplæring i samsvar med de prinsipper som ligger til grunn for en sann høyere utdanning. Den høyeste utdannelsen er å følge Kristi fotspor og etterligne det eksempel han ga da han var i verden. Vi kan ikke oppnå en utdanning som er høyere enn denne, for den slags utdanning vil gjøre menneskene til Guds medarbeidere.

Hva slags utdanning?

Å ha en høyere utdanning vil si å ha en levende forbindelse med Kristus. Frelseren tok de ulærde fiskere fra båtene og fiskegarnene deres og tok dem med seg når han gikk fra sted til sted, underviste menneskene og hjalp dem i deres trang. Han satte seg på en sten eller på en opphøyet plass og samlet disiplene omkring seg for å gi dem undervisning, og snart kunne det være flere hundre mennesker som lyttet til hans tale. Det er mange menn og kvinner som mener at de vet alt som er verd å vite, mens de i høy grad kunne trenge til å sitte ydmykt ved Jesu føtter og lære av ham som ga sitt liv for at han kunne gjengjøre en fallen verden. Vi behøver alle sammen Kristus — ham som forlot de kongelige boliger, la sin kongelige kledning og krone i sin majestets himmel til side og tok på seg menneskelighet. Guds Sønn kom som et lite barn for at han måtte kunne forstå menneskenes erfaringer og vite hvordan han skulle behandle dem. Han kjenner barnas behov. I sin tjenestetid på jorden tillot han ikke at noen forbød dem å komme til ham. Ikke send dem bort, sa han til disiplene, «for himmerikes rike hører sådanne til».

I skolens arbeid bør enkelhet råde. Ikke noe argument er så kraftig som fremgang som grunner seg på enkelhet. Det kan lykkes for dere å utdanne studenter til å bli legemisjonærer uten en skole som kan utdanne leger som konkurrerer med verdens leger. Gi studentene

en praktisk utdannelse. Jo mindre avhengig dere er av verdslige utdannelsesmetoder, desto bedre vil det være for elevene. De bør få en spesiell undervisning i hvordan de skal behandle syke mennesker uten å bruke giftige medisiner [poisonous drugs] og i overensstemmelse med det lys Gud har gitt. Når de behandler de syke, er det ikke nødvendig å bruke giftige medisiner. Studentene bør kunne forlate skolen uten å ofre helsereformens prinsipper eller kjærligheten til Gud og til rettferdighet. [291]

Den utdannelse som skal måle seg med verdens standard, bør verdsettes mindre og mindre av dem som streber etter dyktighet til å utføre arbeid i helsemisjonen i forbindelse med den tredje engels budskap og dets virksomhet. De skal læres opp på grunnlag av samvittighetens standpunkt, og dersom de samvittighetsfullt og trofast følger riktige prinsipper når de behandler de syke, vil disse metodene komme til å bli anerkjent som fordelaktigere enn de metoder mange er blitt vant til og som krever bruk av giftige medisiner [poisonous drugs].

I denne tid bør vi ikke søke å konkurrere med verdens medisinske skoler. Hvis vi gjør det, blir våre utsikter til fremgang små. Vi er ikke på dette tidspunkt ferdige til på en heldig måte å løse den oppgaven å opprette store medisinske læresteder. Og skulle vi følge verdens metoder i medisinsk praksis og kreve de store honorarer som verdslige leger forlanger for sin hjelp, ville vi komme bort fra Kristi plan for vår hjelp til de syke.

I våre sanatorier bør det være forstandige menn og kvinner som kan gi undervisning i Kristi metoder for tjeneste. Ved den undervisning kompetente, gudhengivne lærere gir, kan de unge bli delaktige i guddommelig natur og lære hvordan de skal unnfly fordervelsen i verden, som skyldes det onde begjær. Jeg er blitt opplyst om at vi bør ha mange flere kvinner som særlig kan ta seg av kvinnesykdommer, mange flere sykepleiersker som vil behandle de syke på en enkel måte uten å bruke medisiner [drugs].

Det er ikke i samsvar med den undervisning som ble gitt ved Sinai at mannlige leger skulle utføre en jordmors oppgave. Bibelen taler om at kvinner ved barnefødsel ble hjulpet av kvinner, og således burde det alltid være. Kvinner bør utdannes og opplæres til å gjøre dyktig tjeneste som jordmødre og som leger for kvinner. Dette er Herrens plan. La oss utdanne kvinner til å behandle

kvinnesykdommer på en innsiktsfull måte. Vi bør ha en skole der kvinnelige leger kan opplære kvinner til å yte den best mulige hjelp i kvinnesykdommer. Blant oss som et folk bør legearbeidet stå på det høyeste trinn.

Utdannelse av misjonærer

[292] I Loma Linda har vi et fordelaktig sentrum der vi kan drive forskjellige misjonsvirksomheter. Vi kan se at det var ved Guds forsyn vårt folk kom til å eie dette sanatorium. Vi bør sette pris på Loma Linda som et sted Herren forutså at vi ville komme til å trenge, og som han ga oss. Det er en meget dyrebar oppgave å utføre i forbindelse med sanatoriets og skolens interesser i Loma Linda, og denne oppgaven vil bli utført når alle arbeider mot det ene mål å handle i enighet etter Guds plan.

I Loma Linda kan mange bli utdannet til å bli misjonsarbeidere i helseog avholdssaken. Det bør utdannes lærere til mange grener i virksomheten. Skoler skal bli opprettet på steder der ennå ingen virksomhet er blitt gjort. Misjonærer skal reise til andre stater der lite arbeid er blitt utført. Vi må arbeide for å gjøre kjent helsereformens prinsipper. Måtte Gud hjelpe oss som et folk til å arbeide med klokskap.

Jeg er meget interessert i at man nøye overveier hva våre institusjoner i Loma Linda trenger, og at man tar de riktige skritt. Når det skal utføres arbeid på dette sted, er det nødvendig med talentfulle, utpreget åndeligsinnede menn og kvinner som vil gå forsiktig fram og stole helt på Herren. Dersom lærerne på det medisinske område vil stå på sin post i Guds frykt, kommer vi til å se at det blir utført et godt arbeid. Med Kristus som vår lærer kan vi nå opp til en høy standard i erkjennelsen av sann legevitenenskap.

Det er av største viktighet at elevene lærer hvordan de kan representere helsereformens prinsipper på rette måte. Lær dem å fortsette studiet av dette emne på en trofast måte sammen med andre viktige linjer innenfor utdannelsens område. Jesu Kristi nåde vil gi visdom til alle som følger Herrens plan for en sann utdanning. Han som kjøpte menneskeslekten med sitt eget liv, bør være det eksempel elevene nøye følger. De bør se hen til Frelseren og stole på ham som den som helbreder alle slags sykdommer. Herren ønsker at

arbeiderne skal gjøre særskilte anstrengelser for å vise de syke og lidende til den store Lege, som dannet det menneskelige legeme.

Misjonsskoler og sanatorier

Det ville være godt om våre misjonsskoler for kristelige arbeidere ble opprettet i nærheten av våre helseanstalter, slik at elevene kunne bli undervist om prinsippene for en sunn levemåte. Institusjoner som sender ut arbeidere som er i stand til å fremholde grunnene for vår tro, og som har en tro som er virksom i kjærlighet, er meget verdifulle. Jeg har fått tydelig undervisning om at der det er mulig, bør skoler bli opprettet i nærheten av våre sanatorier, slik at den ene institusjonen kan være en hjelp og en styrke for den andre. Han som skapte menneskene, har interesse for dem som lider. Han har ledet oss da vi grunnla våre sanatorier, forat de skulle være virksomme midler til å utdanne unge menn og kvinner til den oppgaven å hjelpe mennesker som lider. [293]

Helsearbeidere blant syvendedags adventistene bør huske på at Herren Gud den allmechtige er konge. Kristus var den største lege som noen gang har gått på denne vår jord, som er så forbannet av synd. Herren vil at hans folk skal komme til ham for å få den legende kraft. Han vil døpe dem med sin Hellige Ånd og gjøre dem beredt til en tjeneste som vil gjøre dem til velsignelse ved at de gjenoppretter åndelig og legemlig helse hos dem som trenger til å bli helbredet. [294]

Kapittel 65—Enighet mellom forskjellige nasjonaliteter

«Om noen tørster, han komme til meg og drikke! » «Den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» Joh. 7, 37; 4, 14.

Dersom vi med disse løfter foran oss velger fortsatt å være tørre og visne av mangel på livets vann, er det vår egen skyld. Hvis vi ville være enfoldige nok og komme til Kristus på samme måten som et barn kommer til sine jordiske foreldre, og be om det han har lovt og tro at vi får det, ville vi få det. Dersom vi alle hadde vist en slik tro som vi burde, ville vi ha blitt velsignet med langt mer av Guds Ånd ved våre møter enn vi til nå har opplevd. Jeg gleder meg over at det ennå er noen møtedager igjen. Spørsmålet er nå: Vil vi komme til kilden og drikke? Vil de som forkynner sannheten, sette et eksempel? Gud vil gjøre store ting for oss dersom vi i tro tar ham på hans ord. Å, måtte vi her oppleve en felles hjertets ydmykelse for Gud!

Siden disse møtene begynte, har jeg følt meg tilskyndet til å oppholde meg meget ved kjærlighet og tro. Grunnen til dette er at dere behøver dette vitnesbyrdet. Noen som har begynt virksomhet på disse misjonsmarkene, har sagt: «Dere forstår ikke det franske folk. Dere forstår ikke tyskerne. De må behandles på en bestemt måte.»

Men jeg spør: Forstår ikke Gud dem? Er det ikke ham som har gitt sine tjenere et budskap til folket? Han vet nettopp hva de trenger til, og dersom budskapet kommer direkte fra ham gjennom hans tjenere til folket, vil det utføre den oppgaven han har sendt det til. Det vil gjøre alle til ett i Kristus. Selv om noen er avgjort franske, andre avgjort tyske og andre avgjort amerikanere, vil de liksom avgjort være kristne.

Det jødiske tempel ble bygd av tilhugne sten, som var hentet fra fjellene, og hver sten var tilpasset sin plass i tempelet, tilhugd,

slipt og prøvd før den ble fraktet til Jerusalem. Og da alle stenene var ført fram til stedet, ble bygningen ført opp uten lyd av meisel eller hammer. Denne bygningen er en fremstilling av Guds åndelige tempel, som er satt sammen av materiale samlet fra alle slekter og tungemål og folk, fra alle klasser, høye og lave, rike og fattige, lærde og ulærde. De er ikke døde gjenstander som skal tilpasses ved hjelp av hammer og meisel. De er levende sten, hugget ut fra verden ved hjelp av sannheten, og den store Byggmester, tempelets herre, holder nå på med å hugge til og slipe dem og gjøre dem i stand til deres bestemte plasser i det åndelige tempel. Når dette tempel er fullført, vil det være fullkomment i alle sine deler, til beundring for engler og mennesker, for dets byggmester og skaper er Gud. Ingen må tro at det ikke er nødvendig at det blir rettet et slag mot dem. Det er ikke noe menneske og ikke noen nasjon som er fullkommen i enhver vane og tanke. Den ene må lære av den andre. Derfor ønsker Gud at de forskjellige nasjonaliteter skal blandes sammen, at de skal bli ett i dømmekraft, ett i hensikt. Da vil vi få se et eksempel på den enheten som det er i Kristus.

[295]

Ett mønster — Kristus Jesus

Jeg var nesten redd for å komme hit til dette landet, fordi jeg hørte så mange si at de forskjellige nasjonaliteter i Europa var eiendommelige og måtte behandles på en bestemt måte. Men Guds visdom er lovt dem som føler sitt behov og ber om den. Gud kan føre menneskene dit der de vil ta imot sannheten. La Herren ta sinnet i eie og danne det slik som leret blir dannet i pottemakerens hånd, så vil disse ulikhetene ikke forekomme. Se hen til Jesus, brødre. Etterlign hans vesen og hans ånd, så får dere ikke noen vanskeligheter med å nå disse forskjellige klasser. Vi har ikke seks mønstre vi skal følge, heller ikke fem. Vi har bare ett, og det er Kristus Jesus. Dersom de italienske brødre, de franske brødre og de tyske brødre prøver å ligne ham, setter de sine føtter på den samme sannhets grunnvoll. Den samme ånd som bor i den ene, vil bo i den andre — Kristus i dem, herlighetens håp. Jeg formaner dere, brødre og søstre, at dere ikke setter opp et skillende gjerde mellom forskjellige nasjonaliteter. Tvert imot, bryt det ned hvor som helst det finnes. Vi bør prøve på å

bringe alle inn i den harmoni som det er i Jesus, og arbeide med det ene mål for øye — våre medmenneskers frelse.

[296] Vil dere, mine predikantbrødre, gripe Guds rike løfter? Vil dere legge selvet til side og la Jesus vise seg? Selvet må dø før Gud kan virke gjennom dere. Jeg blir fylt av angst når jeg ser selvet dukke fram hos den ene og den andre her og der. I Jesu av Nasarets navn må jeg si til dere: Deres vilje må dø, den må bli Guds vilje. Han ønsker å smelte dere om og rense dere fra enhver besmittelse. Et stort arbeid må utføres for dere før dere kan bli fylt med Guds kraft. Jeg ber dere innstendig om å komme meget nær til ham så dere kan oppleve hans rike velsignelse før dette møtet blir avsluttet.

Et stort lys med advarsler og irettesettelser har skinnet på noen av dem som er til stede her. Når en irettesettelse blir gitt, søker fienden alltid å skape et ønske om menneskelig sympati hos dem som blir vist til rette. Derfor ønsker jeg å formane dere til at dere ikke ved å søke andres sympati og ved å se tilbake på deres tidligere prøvelser igjen begår feil på de samme punkter ved å bygge dere selv opp. Herren fører sine villfarne barn over det samme feltet om og om igjen. Men dersom de fortsatt lar være å gi akt på hans Ånds formaninger, hvis de unnlater å gjøre en reform på ethvert punkt hvor de har feilet, vil han til sist overlate dem til deres egen svakhet.

Jeg ber dere, brødre, om å komme til Kristus og drikke. Drikk frelsens vann uforskyldt. La ikke deres egne følelser komme i betraktning. Tro ikke at sentimentalitet er religion. Rist av dere enhver menneskelig støtte og klyng dere fast til Kristus. Dere trenger en ny forberedelse før dere er i stand til å ta del i arbeidet med å frelse sjeler. Deres ord og deres handlinger øver innflytelse på andre, og denne innflytelsen må dere møte igjen på Guds dag. Jesus sier: «Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den til.» Åp. 3, 8. Lyset skinner fra denne døren, og det er vår forrett å ta imot det hvis vi vil. ...

Hver enkelt har en nærkamp å kjempe for å vinne seier over synd i sitt eget hjerte. Dette er til tider en meget smertefull og nedslående oppgave, for når vi ser manglene i vår karakter, fortsetter vi med å se på dem mens vi burde se på Jesus og ikle oss hans rettferdighet. Enhver som går inn gjennom perleportene i Guds stad, kommer til å gå dit inn som seierherre, og hans største seier blir seieren over selvet.

«Derfor altså bøyer jeg mine knær for Faderen, som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden, at han etter sin herlighets rikdom må gi eder å styrkes med kraft ved hans Ånd i eders innvortes menneske, at Kristus må bo ved troen i eders hjerter, så I, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, må være i stand til å fatte med alle de hellige hva bredde og lengde og dybde og høyde der er, og kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, forat I kan fylles til all Guds fylde.» Ef. 3, 14-19.

Som Guds medarbeidere, brødre og søstre, må dere klynge dere til den Allmektiges arm. Arbeid for enhet, arbeid for kjærlighet, så blir dere en makt i verden.

[297]

Kapittel 66—Enhet i Kristus Jesus

Da jeg var til stede ved rådslagningsmøtet i Generalkonferensens styre i september 1904, var mitt sinn sterkt opptatt med tanken om den enheten som bør følge med vår virksomhet. Jeg kunne ikke være til stede ved alle møtene, men i nattens timer ble den ene scenen etter den andre fremstilt for meg, og jeg følte at jeg hadde et budskap å gi vårt folk på mange steder.

Det gjør meg vondt i hjertet når jeg ser at vi med slike vidunderlige tilskyndelser til å bringe våre krefter og evner fram til den aller høyeste grad av utvikling er tilfreds med å være dverger i Kristi verk. Det er Guds vilje at alle hans arbeidere skal vokse opp til fullkomne menn og kvinner i Kristus. Hvor det er liv, er det vekst. Og veksten vitner om vitalitet. Ord og gjerninger bærer et levende vitnesbyrd for verden om hva kristendommen gjør for Kristi etterfølgere.

Når dere utfører det arbeid dere har fått, uten å øve strid eller kritikk mot andre, vil dette bli fulgt av en frihet, et lys og en kraft som vil gi preg og innflytelse til de institusjoner og foretagender som dere er knyttet til.

Husk på at dere aldri er på sikker grunn når dere er opprørt og når dere føler det som deres plikt å skulle rette på hver eneste sjel som kommer i deres nærhet. Dersom dere gir etter for fristelsen til å kritisere andre, peke på deres feil og bryte ned det de utfører, så vær overbevist om at dere ikke blir i stand til å gjøre deres egen del edelt og godt.

Dette er en tid da hver mann i en ansvarsfull stilling og hvert medlem i menigheten bør sørge for at hver eneste side av deres arbeid blir i nøye samklang med Guds Ords lære. Ved utrettelig aktpågivenhet, ved inderlig bønn og ved Kristus-pregede ord og handlinger skal vi vise verden hva Gud ønsker at hans menighet skal være.

Fra sin høye stilling så Kristus, herlighetens Konge, himmelens Majestet, hvilken tilstand menneskene var i. Han hadde medynk med

de menneskelige vesener i deres svakhet og syndighet og kom til jorden for

1909 — «*Testimonies*», IX, side 184—188. å åpenbare hva Gud er for menneskene. Han forlot de kongelige boliger, byttet sin guddom med menneskelighet og kom selv til verden for på våre vegne å danne en fullkommen karakter. Han valgte ikke sin bolig blant de rike på jorden. Han ble født i fattigdom, var av lav herkomst og bodde i den foraktede landsbyen Nasaret. Så snart han var gammel nok til å bruke verktøy, hjalp han til med å sørge for familien. [298]

Kristus fornedret seg selv for å stå i spissen for menneskeheten og møte de fristelser og utholde de prøvelser som menneskene må møte og gjennomgå. Han måtte vite hva menneskene skulle komme til å møte fra den falne fiende, forat han skulle kunne vite hvordan han skulle kunne hjelpe dem som blir fristet.

Og Kristus er blitt satt til å være vår dommer. Faderen er ikke dommeren. Englene er det heller ikke. Han som tok på seg menneskelighet og som her i verden levde et fullkomment liv, skal dømme oss. Han alene kan være vår dommer. Vil dere huske dette, brødre? Vil dere huske det, predikanter? Vil dere huske det, fedre og mødre? Kristus tok på seg menneskelighet forat han kunne være vår dommer. Ingen av dere er satt til å være dommer over andre. Alt dere kan gjøre, er å holde dere selv under disiplin. I Kristi navn ber jeg dere gi akt på det pålegg han gir dere, aldri å sette dere i dommersetet. Dag etter dag har dette budskapet lydt i mine ører: «Stig ned fra dommersetet. Stig ned i ydmykhet.»

Aldri har det vært en tid da det er viktigere for oss å fornekte oss selv og daglig ta korset opp, enn det er nå. Hvor megen selvfornektelse er vi villige til å øve?

Et liv i nåde og fred

I det første kapitel i Peters annet brev finner vi løftet om at nåde og fred skal bli oss mangfoldig til del, hvis vi setter all vår iver inn på «i var tro a vise dyd, og i dyden skjønnsomhet, og i skjønnsomheten avhold, og i avhold tålmod, og i tålmodet gudsfrykt, og i gudsfrykten broderkjærighet, og i broderkjærigheten kjærighet til alle». 2 Pet. 1, 5—7. Disse dyder er vidunderlige skatter. De gjør «en mann mer

dyrebar enn gull, ja, et menneske mer enn Ofirs gulltunge». Es. 13, 12 [eng. bibel].

[299] «Når disse ting finnes hos eder og får vokse, da viser de at I ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus». 2 Pet. 1, 8.

Skal vi ikke anstrenge oss for å gjøre best mulig bruk av våre evner den lille tiden vi har igjen her i livet, for å føye nåde til nåde, kraft til kraft, og således gjøre det klart at vi har en kraftkilde i himmelen hisset? Kristus sier: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord.» Matt. 28, 18. I hvilken hensikt er denne makt gitt ham? For oss. Han ønsker at vi skal forstå at han har vendt tilbake til himmelen som vår eldre Bror, og at den umåtelige makt som er gitt ham, er blitt stilt til vår rådighet.

De som i sitt liv vil rette seg etter den undervisningen som er gitt menigheten gjennom apostelen Peter, får kraft fra det høye. Vi skal leve etter addisjonsplanen og sette alt inn på å gjøre vårt kall og vår utvelgelse fast. Vi skal være en fremstilling av Kristus i alt vi sier og gjør. Vi skal leve hans liv. De prinsipper han ble ledet etter, skal prege vår ferd blant dem vi omgås.

Når vi er sikkert forankret i Kristus, har vi en makt som ikke noe menneske kan ta fra oss. Hva er årsaken til det? Det kommer av at vi tar del i den guddommelige natur og har unnflydd fordervelsen i verden, som skyldes det onde begjær. Vi er blitt delaktige i hans natur, han som kom til denne jord iført menneskers kledning, forat han måtte kunne stå i spissen for menneskeslekten og utvikle en karakter som ikke var plettet eller besmittet av synd.

Hvorfor er mange av oss så svake og udyktige? Det kommer av at vi ser på selvet og stanser ved vår egen natur og undres på hvordan vi kan oppnå en plass for oss selv, for vår individualitet, våre eiendommeligheter, i stedet for å oppholde oss ved Kristus og hans karakter.

Brødre som ellers kunne arbeide harmonisk sammen hvis de ville lære av Kristus og glemme at de er amerikanere eller europeere, tyskere eller franskmenn, svensker, dansker eller nordmenn, synes å være preget av den følelsen at dersom de skulle blande seg med folk av andre nasjonaliteter, ville noe av det som er særpreget for deres eget land og folk, gå tapt, og noe annet ville komme i stedet.

Mine brødre, la oss legge alt slikt til side. Vi har ingen rett til å holde våre tanker festet ved oss selv, vår forkjærlighet og våre forestillinger. Vi skal ikke søke å hevde en særegen personlig identitet, en personlighet, en individualitet som kan skille oss fra våre medarbeidere. Vi har en karakter som vi må opprettholde, og det er Kristi karakter. Når vi har Kristi karakter, kan vi sammen utføre Guds oppgave. Kristus i oss vil møte Kristus i våre brødre, og den Hellige Ånd vil gi dem hjertets og handlingens enhet som vitner for verden at de er Guds barn. Må Herren hjelpe oss til å avdø fra selvet og bli født på ny, slik at Kristus kan bo i oss, et levende, virksomt prinsipp, en kraft som vil bevare oss i hellighet. Streb alvorlig etter enighet. Be om den, arbeid for den. Den vil bringe åndelig sunnhet, opphøyde tanker, en edel karakter, et himmelsk sinn og gjøre dere i stand til å seire over egoisme og ond mistanke. Den vil føre til at dere kan mer enn seire ved ham som elsket dere og ga seg selv for dere. Korsfest selvet. Akt andre høyere enn dere selv. På den måten kan dere oppnå enhet med Kristus. Overfor det himmelske univers og overfor menigheten og verden kan dere da bære et urokkelig vitnesbyrd om at dere er Guds sønner og døtre. Gud blir herliggjort ved det eksempel dere gir.

[300]

Verden trenger til å se et bevis på det under som binder Guds folks hjerter sammen i kristelig kjærlighet. Den trenger til å se Herrens folk sitte sammen i det himmelske i Kristus. Vil dere ikke gi deres liv som et bevis på hva Guds sannhet kan gjøre for dem som elsker og tjener ham? Gud vet hva dere kan bli. Han vet hva guddommelig nåde kan gjøre for dere dersom dere får del i den guddommelige natur.

[301]

Kapittel 67—Kristi forhold til nasjonalitet

Kristus anerkjente ingen forskjell på nasjonalitet eller rang eller trosbekjennelse. De skriftlærde og fariseerne ønsket å gjøre alle himmelens gaver til et lokalt eller nasjonalt gode og å holde den øvrige del av Guds familie i verden utenfor. Men Kristus kom for å bryte ned ethvert skillende gjerde. Han kom for å vise at hans nådes og kjærlighets gave er uinnskrenket som luften og lyset eller som regnbygene som vederkveger jorden.

Kristi liv grunnla en religion hvor det ikke er noen kaste, en religion som knyttet jøde og hedning, fri og trelle sammen i et felles broderskap, likestilt overfor Gud. Ikke noe spørsmål om politikk hadde innflytelse på hans handlinger. Han gjorde ingen forskjell på naboer og fremmede, venner og fiender. Det som rørte hans hjerte, var en sjel som tørstet etter livsens vann.

Han gikk ikke forbi noe menneskelig vesen som om det skulle være verdiløst, men han søkte å bringe det legende middel til hver sjel. Hvem han enn var sammen med, så fremholdt han en lærdom som var avpasset etter tid og forhold. Enhver forsømmelse eller hån som mennesker viste mot sine medmennesker, gjorde det bare mer klart for ham at de trengte til hans guddommelig-menneskelige sympati. Han søkte å tenne håp hos de laveste og minst lovende og fremholdt for dem forsikringen om at de kunne bli ulastelige og uskyldige og oppnå en karakter som ville gjøre dem til Guds barn.

«Derfor, brødre, legg enn mer vinn på å gjøre eders kall og utvelgelse fast! for når I gjør disse ting, da skal I ingensinne snuble; for på denne måte skal det rikelig gis eder inngang i vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike.» 2 Pet. 1, 10. 11.

En praktisk illustrasjon

For mange år siden, da tallet på dem som trodde på Kristi snare komme, var ganske lite, kom sabbatsholderne i Topsham i staten

Maine sammen til gudstjeneste i det store kjøkkenet i bror Stockbridge How-

1909 — «*Testimonies*», IX, side 190—194.

(*Fra et kapitel om «Forlagsvirksomheten i College View».*) lands hjem. En sabbats formiddag var bror Howland ikke til stede. Dette forbauset oss, for han pleide alltid å være presis. Men snart kom han inn med glødende kinner, og strålte av Guds herlighet. «Brødre,» sa han, «jeg har funnet det! Jeg har funnet at vi kan arbeide på en slik måte at vi kan ha Guds Ords garanti for at vi skal «ingensinne snuble». Nå skal jeg fortelle dere hvordan det henger sammen.» [302]

Så fortalte han at han hadde lagt merke til at en bror, en fattig fisker, hadde følelsen av at han ikke ble aktet så høyt som han burde, og at bror Howland og andre mente at de sto høyere enn han. Dette var ikke sant, men for ham så det slik ut, og han hadde vært borte fra møtene i flere uker. Bror Howland gikk til hans hjem, la seg på kne for ham og sa: «Min bror, tilgi meg. Hva er det jeg har gjort?» Mannen tok ham i armen og prøvde å få ham til å stå opp på sine føtter. «Nei,» sa bror Howland, «hva har jeg gjort mot deg?» «Jeg har ikke noe imot deg.» «Jo, det må du sikkert ha,» sa bror Howland, «for engang kunne vi snakke sammen, men nå snakker du ikke til meg, og jeg vil gjerne vite hva som er i veien.» «Reis deg opp, bror Howland,» sa han. «Nei,» sa bror Howland, «det gjør jeg ikke.» «Så må jeg bøye meg ned,» sa han og falt på kne og bekjente hvor barnaktig han hadde vært og hvor mange dårlige tanker han hadde huset. «Og nå,» sa han, «vil jeg legge dem alle sammen til side.»

Da bror Howland fortalte denne opplevelsen, lyste ansiktet hans av Herrens herlighet. Akkurat da han var ferdig, kom fiskeren og hans familie inn, og vi hadde et herlig møte.

Sett nå at noen av oss fulgte bror Howlands fremgangsmåte. Dersom vi gikk til våre brødre når de hadde onde tanker, og sa: «Tilgi meg hvis jeg har gjort noe for å skade deg,» så kom vi kanskje til å bryte Satans trolldomskraft og fri våre brødre fra deres fristelser. La det ikke komme noe inn mellom dere og deres brødre. Hvis dere ved å oppofre noe kan gjøre noe for å fjerne mistanke, så gjør det. Gud vil at vi skal elske hverandre som brødre. Han vil at vi skal være medlidende og høflige. Han vil at vi skal lære oss opp til å tro at våre brødre elsker oss, og til å tro at Kristus elsker oss. Kjærlighet avler kjærlighet.

Ha Kristi kjærlighet i hjertet

[303]

Venter vi å møte våre brødre i himmelen? Hvis vi kan leve sammen med dem i fred og harmoni her nede, kan vi også leve sammen med dem der oppe. Men hvordan skulle vi kunne være sammen med dem i himmelen hvis vi ikke kan være sammen med dem her uten stadig kamp og strid? De som oppfører seg på en måte som skiller dem fra deres brødre og vekker uoverensstemmelse og splid, trenger til en grundig omvendelse. Våre hjerter må smeltes og underkues av Kristi kjærlighet. Vi må vise den kjærlighet som han viste da han døde for oss på Golgatas kors. Vi trenger til å nærme oss Frelseren mer og mer. Vi bør be meget, og vi må lære å øve tro. Vi må være mer ømhjertet og høflige. Vi går gjennom denne verden bare en gang. Skal vi ikke anstrenge oss for å etterlate et preg av Kristi karakter hos dem vi omgås?

Våre harde hjerter trenger til å bli knust. Vi trenger til å komme sammen i fullkommen enighet og å innse at Jesus Kristus av Nasaret har kjøpt oss med sitt blod. Enhver bør si: «Han ga sitt liv for meg, og han vil at jeg på min vei gjennom denne verden skal åpenbare den kjærlighet som han åpenbarte da han ga seg selv for meg.» Kristus bar våre synder i sitt eget legeme på korset for at Gud kunne være rettferdig og likevel rettferdiggjøre dem som tror på ham. Dette er livet, det evige liv, for alle som vil overgi seg til Kristus.

Jeg ønsker å se Kongen i hans skjønnhet. Jeg ønsker å se hans uforlignelige herlighet. Jeg ønsker at også dere skal se ham. Kristus vil føre sine gjenløste langsmed livsens elv og forklare dem alt som trykket dem her i verden. Nådens hemmeligheter vil bli utfoldet for dem. Der deres menneskelige sinn bare så forvirring og brystne forhåpninger, kommer de til å se den skjønneste og mest fullkomne harmoni.

La oss tjene Gud med alle våre evner og med all vår forstand. Vår forstand vil vokse når vi gjør bruk av det vi har. Vår religiøse erfaring vil bli styrket når vi lar den bli en del av vårt daglige liv. På den måten kommer vi til å gå trinn for trinn opp på den stigen som når opp til himmelen, og fra det øverste trinnet trer vi inn i Guds rike. La oss være kristne her i verden. Da skal vi få et evig liv i herlighetens rike.

Når det råder enighet blant Kristi etterfølgere, er det et bevis på at Faderen har sendt sin Sønn for å frelse syndere. Det er et vitnesbyrd om hans makt, for ikke noe mindre enn Guds mirakuløse kraft kan føre menneskene med deres forskjelligartede natur sammen i harmonisk handling, der deres eneste mål er å tale sannheten i kjærlighet.

Guds råd og advarsler er tydelige og bestemte. Når vi leser Skriften og ser hvilken kraft til det gode det er i enighet, og hvilken kraft til det onde det er i uenighet, hvordan kan vi da la være å ta imot Guds ord i våre hjerter? Mistanke og mistillit er som en ond surdeig. Enighet bærer vitnesbyrd om sannhetens kraft.

[304]

Kapittel 68—En prøvetid ligger foran oss

En tid med stor prøvelse ligger foran oss. Det er på sin plass at vi nå bruker alle våre evner og gaver til å fremme Guds verk. De krefter Herren har gitt oss, skal brukes til å bygge opp, ikke til å bryte ned. De som i sin uvitenhet er blitt forført, skal ikke fortsatt være i denne tilstand. Herren sier til sine sendebud: Gå til dem og fortell dem hva jeg har sagt, enten de nå hører det eller ikke.

Den tid er like foran oss da forfølgelse vil ramme dem som forkynner sannheten. Utsiktene er ikke lyse. Men la oss til tross for dette ikke slutte med våre anstrengelser for å frelse slike som er på vei til fortapelsen, og som himmelens fyrste ofret sitt dyrebare liv for å gjenløse. Når det ene middel svikter, så prøv det andre. Våre anstrengelser må ikke være døde og livløse. La oss arbeide for Gud så lenge livet blir spart. Gjennom hele menighetens historie har Guds utvalgte sendebud vært utsatt for skjendsel og forfølgelse for sannhetens skyld. Men hvor som helst Guds folk måtte bli nødt til å gå, selv om de på samme måte som den elskede disippel skulle bli forvist til en øde ø, så kjenner Kristus til hvor de er, og han vil styrke og velsigne dem og fylle dem med fred og glede.

Snart kommer en trengsel over hele verden. Enhver bør søke å lære sin Gud å kjenne. Vi har ikke noen tid å kaste bort. Med alvor og varme må vi forkynne budskapet: «Alle I som tørster, kom til vannene, og I som ingen penger har! Kom! kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» «Så sier Herren: Akt på det som er rett, og gjør rettferdighet! For min frelse kommer snart, og snart skal min rettferdighet åpenbares. Salig er det menneske som gjør dette, det menneskebarn som holder fast ved det, som holder sabbaten, så han ikke vanhelliger den, som varer sin hånd, så den ikke gjør noe ondt.» Es. 55, 1; 56, 1.2.

Guds kjærlighet til menigheten er uten grense. Hans omsorg for sin arv hører aldri opp. Han tillater ikke at det kommer noen trengsel over

[305] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 227—231. menigheten utenom

det som er av vesentlig betydning for at den kan bli rensset og for at det kan gå den vel både her og i evigheten. Han vil rense sin menighet liksom han rensset tempelet ved begynnelsen og ved avslutningen av sin tjeneste på jorden. Enhver prøve han tillater å komme over menigheten, kommer forat hans folk må oppnå en dypere gudsfrykt og større styrke til å bringe korssets seier ut til alle deler av verden. Han har en oppgave for alle å utføre. Det må stadig være utvidelse og fremgang. Arbeidet må utvides fra by til by, fra land til land og fra folk til folk, det må stadig gå fremad og oppad, grunnfestet, styrket og befestet.

Den uskyldig lidende

«Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, .. full av nåde og sannhet.» Men de som Kristus kom for å frelse, ville ikke ha noe med ham å gjøre. «Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.» Joh. 1, 14. 11. Mens de overga seg til Satans herredømme, forkastet de Messias og søkte anledning til å slå ham i hjel.

Satan og hans engler bestemte seg for å gjøre Kristi død så ydmykende som mulig. De fylte de jødiske lederes hjerter med bittert hat til Frelseren. Prestene og rådsherrene som var behersket av fienden, opphisset folkemengden til å ta standpunkt mot Guds Sønn. Bortsett fra Pilatus' erklæring om at han var uskyldig, var det ingen som talte et ord i hans favør. Og selv Pilatus, som visste at han var uskyldig, overlot ham til mishandling av mennesker som Satan hadde herredømme over.

Lignende hendelser vil finne sted i en nær fremtid. Menneskene vil opphøye og strengt håndheve lover som direkte strider mot Guds lov. Selv om de med nidkjærhet innskjerper sine egne påbud, vil de vende seg bort fra et tydelig «så sier Herren». Mens de opphøyer en falsk hviledag, vil de søke å tvinge menneskene til å vanære Guds lov, som er avskriften av hans karakter. Guds tjenere må, til tross for at de ikke er skyldige i noen uriktig handling, lide ydmykelse og mishandling av slike som Satan inspirerer og fyller med avind og religiøs forblindelse.

Sabbatsspørsmålet

[306]

Religiøse krefter, som ifølge sin bekjennelse er knyttet til himmelen, og som gir seg ut for å eie Lammets preg, vil ved sine handlinger vise at de har en drages hjerte og at de blir oppmuntret og behersket av Satan. Den tid kommer da Guds folk vil merke forfølgelsens hånd fordi de holder den syvende dag hellig. Satan har fått i stand en forandring av sabbaten i håp om å kunne gjennomføre sin hensikt om å tilintetgjøre Guds plan. Han søker å gi Guds befalinger mindre gyldighet i verden enn menneskelige lover. Syndens menneske, som tenkte på å forandre tider og lover, og som alltid har undertrykt Guds folk, vil sørge for at det blir utgitt lover som tvinger menneskene til å feire den første dag i uken. Men Guds folk skal stå fast på Herrens side. Og han vil arbeide til beste for dem og tydelig vise at han er guden Gud.

Herren har sagt: «Mine sabbater skal I holde; for det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til slekt.» 2 Mos. 31, 13. Ingen bør være ulydig mot hans befaling for å unngå forfølgelse, men alle bør tenke over Kristi ord: «Men når de forfølger eder i den ene by, da fly til den andre!» Matt. 10, 23. Hvis det kan unngås, så kom ikke i menneskers vold, for de er ledet av antikristens ånd. Vi bør gjøre alt som kan gjøres, forat de som er villige til å lide for sannhetens skyld, blir spart for undertrykkelse og grusomhet.

Kristus er vårt eksempel. Den beslutning antikrist tok om å gjennomføre det opprøret han begynte i himmelen, vil fortsatt øve sin virkning i ulydighetens barn. Deres avind og hat mot dem som lyder det fjerde bud, vil bli mer og mer bittert. Men Guds folk skal ikke skjule sitt banner. De skal ikke ignorere Guds bud og for behagelighets skyld følge mengden i det som er ondt.

Herren oppmuntrer alle som søker ham av hele sitt hjerte. Han gir dem sin Hellige Ånd, åpenbarelsen av hans nærvær og velbehag. Men han vil forlate dem som forlater Gud for å redde sitt liv. Når de søker å frelse sitt liv ved å gi avkall på sannheten, mister de det evige liv.

Prøvelsens natt er snart til ende. Satan gjør bruk av sin mesterlige kraft fordi han vet at hans tid er kort. Guds straffedom er over verden for å oppfordre alle som kjenner sannheten, til å skjule seg i klippens kløft og betrakte Guds herlighet. Det må nå ikke bli lagt noen demper

på sannheten. Man må føre en tydelig tale. Sannheten må fremholdes utilhyllet, i brosjyrer og traktater, og disse må bli spredt som løvet om høsten.

[307]

Kapittel 69—Søndagsarbeid

Sanitarium, California, den 17. august 1902 Kjære bror!

Jeg vil forsøke å svare på ditt spørsmål om hva dere bør gjøre i tilfelle av at søndagslover blir håndhevet.

Det lys som ble gitt meg i en tid da vi ventet nettopp en slik krise som den dere synes å stå overfor, var at når folket ble påvirket av en makt fra det dype til å gjennomtvinge søndagshelligholdelse, bør syvendedags adventistene vise sin klokskap ved å holde seg fra regulært arbeid på den dagen og heller bruke den til å gjøre misjonsarbeid.

Å trosse søndagslovene vil bare skjerpe forfølgelsen som blir satt i gang av de religiøse ivrere som søker å håndheve disse lovene. La dem ikke få anledning til å kalle dere lovbrøtere. Hvis de må nøye seg med å passe på menn som hverken frykter Gud eller mennesker, vil det snart miste nyhetens interesse for dem, og de kommer til å innse at det hverken er konsekvent eller passende for dem å være så nøyeregnende med hensyn til søndagshelligholdelsen. Fortsett bare med deres misjonsarbeid, med Bibelen i deres hender, så vil fienden se at han har skadet sin egen sak. Man tar ikke dyrets merke fordi om man viser at man forstår det kloke i å bevare freden ved å holde seg fra arbeid som vekker anstøt, når man på samme tid utfører et arbeid av den største betydning.

Når vi bruker søndagen til misjonsarbeid, tar vi svøpen ut av hendene til vilkårlige ivrere, når det ville ha vært mer kjært for dem å ydmyke syvendedags adventistene. Når de ser at vi er opptatt på søndagen med å besøke folket og åpne Skriftene for dem, kommer de til å innse at det ikke nytter å forsøke å hindre vår virksomhet ved å utstede søn-dagslover.

Søndagen kan brukes til forskjellig slags arbeid som vil fremme Her-

[308] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 232—238. rens sak. På den dag kan man holde friluftsmøter og møter i hjemmene. Man kan utføre

arbeid fra hjem til hjem. De som skriver, kan bruke dagen til å skrive artikler. Når det er mulig, bør man alltid holde religiøse møter på søndagen. Gjør disse møtene i høyeste grad interessante. Syng ekte vekkelsessanger og tal med kraft og overbevisning om Frelserens kjærlighet. Tal om avhold og om sann religiøs erfaring. På den måten kan dere lære meget med hensyn til hvordan dere skal arbeide, og dere vil komme til å nå mange sjeler.

La lærerne i våre skoler bruke søndagen til misjonsarbeid. Det ble sagt til meg at de på den måten ville være i stand til å tilintetgjøre fiendens hensikter. La lærerne ta elevene med seg for å holde møter for slike som ikke kjenner sannheten. På den måten vil de kunne utrette langt mer enn de kan på noen annen måte.

Gud har gitt oss tydelige anvisninger angående vårt arbeid. Vi skal forkynne sannheten om Herrens sabbat for å sette i stand det bruddet som er gjort i hans lov. Vi skal gjøre alt vi kan for å opplyse de uvitende, men vi skal aldri slutte oss sammen med verden for å ta imot finansiell hjelp.

Om Israels barn leser vi: «Og jeg ga dem mine bud og kunngjorde dem mine lover; for det menneske som holder dem, skal leve ved dem. Også mine sabbater ga jeg dem, så de skulle være til et tegn mellom meg og dem, forat de skulle vite at jeg er Herren, som helliger dem. Men Israels hus var gjenstridig mot meg i ørkenen; de fulgte ikke mine bud og forkastet mine lover, enda det menneske som holder dem, får leve ved dem, og mine sabbater vanhelliget de grovelig. Da sa jeg at jeg ville utøse min harme over dem i ørkenen og gjøre ende på dem.

Men det jeg gjorde, det gjorde jeg for mitt navns skyld, forat det ikke skulle bli vanhelliget for de folks øyne for hvis øyne jeg hadde ført dem ut. Men jeg løftet også min hånd for dem i ørkenen og svor at jeg ikke ville la dem komme inn i det land som jeg hadde gitt dem, det land som flyter med melk og honning, det fagreste av alle land, fordi de forkastet mine lover og ikke fulgte mine bud og vanhelliget mine sabbater; for deres hjerte fulgte deres motbydelige avguder. Men jeg viste dem skånsel og ødela dem ikke; jeg gjorde ikke aldeles ende på dem i ørkenen; og jeg sa til deres barn i ørkenen: Følg ikke eders fedres bud og hold ikke deres lover og gjør eder ikke urene med deres mot-bydelige avguder! Jeg er Herren, eders Gud; følg mine bud og hold mine lover og gjør etter dem! Og hellighold

[309] mine sabbater! De skal være til et tegn mellom meg og eder, forat I skal vite at jeg, Herren, er eders Gud.» Esek. 20, 10—20.

Herrens prøve

Sabbaten er Herrens prøve, og ikke noe menneske, det være seg konge, prest eller hersker, er bemyndiget til å tre inn mellom Gud og mennesket. De som søker å være samvittighet for sine medmennsker, setter seg over Gud. De som er under innflytelse av en falsk religion og holder en uekte hviledag, vil sette til side det mest avgjørende bevis angående den sanne sabbat. De vil søke å tvinge mennesker til å lyde de lover de selv har skapt, lover som er i direkte strid med Guds lov. Guds vrede vil falle på dem som fortsetter på denne veien. Hvis de ikke gjør en forandring, kan de ikke unngå straffen.

Loven om å holde den første dag i uken er kommet i stand av en frafallen kristenhet. Søndagen er et barn av pavedømmet, noe som den kristne verden har opphøyet over Guds hellige hviledag. Ikke i noe tilfelle skal Guds folk hylle den. Men jeg ønsker de skal forstå at de ikke gjør Guds vilje når de viser trossig motstand mens han ønsker at de skal unngå det. På den måten skaper de en fordom så bitter at man umulig kan forkynne sannheten. Gjør ingen demonstrasjon på søndagen for å trosse loven. Hvis dere gjør dette på et sted og blir ydmyket, vil det samme bli gjort på et annet sted. Vi kan bruke søndagen som en dag til å fremme det arbeid som har betydning for Kristi sak. Vi skal gjøre vårt beste og arbeide i all saktmodighet og ydmykhet.

Forfølgelse i vente

Kristus advarte sine disipler med hensyn til hva de kom til å møte i sitt arbeid som evangelister. Han visste hva de ville komme til å lide, hvilke prøvelser og vanskeligheter de ville bli kalt til å gjennomgå. Han ville ikke la dem være uvitende om hva som skulle møte dem, forat trengselen, når den kom uventet, ikke skulle rokke deres tro. «Nå har jeg sagt eder det før det skjer, forat I skal tro når det skjer.» Joh. 14, 29. Når prøvelsen kom, skulle deres tro bli styrket i stedet for å bli svekket. De kunne da si til hverandre: «Han

fortalte oss at dette ville komme, og hva vi skulle gjøre for å møte det.»

«Se, jeg sender eder som får midt iblant ulver,» sa Kristus, «vær derfor kloke som slanger og enfoldige som duer!» «I skal hates av alle for mitt navns skyld; men den som holder ut inntil enden, han skal bli frelst.» Matt. 10, 16. 22. De hatet Kristus uten årsak. Er det da noe å undre seg over at de hater dem som bærer hans tegn, som gjør hans tjeneste? De blir betraktet som jordens utskudd.

«Når de forfølger eder i den ene by, da fly til den andre!» Det er ikke Guds vilje at deres liv skal ofres på en likegyldig måte. «Sannelig sier jeg eder: I skal ikke komme til ende med Israels byer før Menneskesønnen kommer.» Matt. 10, 23.

[310]

Folket må høre sannheten, den likefremme, positive sannhet. Men denne sannhet skal fremholdes i Kristi ånd. Vi skal være som får midt iblant ulver. De som ikke for Kristi skyld vil gi akt på de advarsler han har gitt, og ikke vil vise tålmodighet og selvbeherskelse, kommer til å gå glipp av dyrebare anledninger til å arbeide for Mesteren. Herren har ikke gitt sitt folk den oppgaven å angripe dem som overtrer hans lov. Ikke i noe tilfelle skal vi holde klappjakt på de andre kirkesamfunn. La oss huske på at som et folk som er betrodd en hellig sannhet, har vi vært forsømmelige og avgjort utro. Virksomheten har vært innskrenket til noen få sentrer, helt til befolkningen der er blitt forherdet mot evangeliet. Det er vanskelig å gjøre inntrykk på dem som har hørt sannheten så ofte og likevel forkaster den.

Alt dette er nå imot oss. Hvor meget lenger virksomheten nå ville ha nådd dersom vi hadde gjort alvorlige anstrengelser for å nå slike som, hvis de hadde omvendt seg, ville gi en riktig fremstilling av hva den nærværende sannhet ville gjøre for menneskene! Det er ikke riktig at noen få steder skal ha alle fortrinn mens andre blir forsømt.

En erfaring i Avondale

Ved vår skole i Avondale i nærheten av Cooranbong, Australia, skulle man avgjøre spørsmålet om søndagsarbeid. Det så ut som at nettet snart ville bli trukket så tett omkring oss at vi ikke ville kunne arbeide om søndagen. Skolen vår lå dypt inne i skogen, langt borte

fra noen landsby eller jernbanestasjon. Ingen bodde så nær at de på noen måte kunne bli forstyrret av det vi foretok oss. Likevel ga man akt på oss. Embetsmenn fikk i oppdrag å ferdes omkring for å inspisere våre omgivelser, og de kom. De kunne ha sett meget hvis de hadde ønsket å anklage oss, men de syntes ikke å legge merke til dem som var i arbeid. De hadde så stor tillit til oss som et folk og så stor aktelse for oss på grunn av hva vi hadde utrettet i kommunen, at de trodde de kunne stole på oss hvor som helst.

Mange erkjente det faktum at hele distriktet var blitt forvandlet etterat vi kom dit. En kvinne som ikke holdt sabbaten, sa til meg: «De ville ikke tro meg hvis jeg fortalte Dem alt angående den forandringen som har foregått her i strøket som følge av at De kom hit og opprettet denne skolen og holdt disse små møtene.»

[311] Da våre brødre ble truet av forfølgelse og ble forlegne med hensyn til hva de skulle gjøre, ble derfor det samme rådet gitt som ble gitt som svar på spørsmålet om spill [games]. Jeg sa: «Bruk søndagen til å gjøre misjonsarbeid for Gud. Lærere, gå sammen med deres elever. Ta dem med ut i utmarken (dette er hva vi kalte de tynt befolkede områdene ute i skogene der det ofte kan være to eller tre kilometer mellom hvert hus) og besøk folk i deres hjem. La dem få vite at dere interesserer dere for deres sjelers frelse.» Dette gjorde de, og som følge av dette høstet de selv stor fordel og var dessuten i stand til å hjelpe andre. Guds velsignelse hvilte over dem når de gransket Skriften for å lære hvordan de skulle fremholde Ordets sannheter på en slik måte at disse sannhetene fikk en gunstig mottagelse.

* * * * *

Vi skal gjøre alt vi kan for å fjerne den fordømmen mange har mot vårt arbeid og mot Bibelens sabbat.

* * * * *

Lær folket opp til i alle ting å rette seg etter lovene i deres land, når de kan gjøre det uten å komme i konflikt med Guds lov.

* * * * *

Forfølgeres hjerter er til tider mottagelige for guddommelige inntrykk, slik som tilfellet var med apostelen Paulus' hjerte før han ble omvendt.

[312]

Kapittel 70—Godgjørenhet

«Ær Herren med gaver av ditt gods og med førstegrøden av all din avling! Så skal dine lader fylles med overflod og dine persekar flyte over av most.» Ord. 3, 9. 10.

«Den ene strør ut og får ennå mer; den andre holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog bare fattigdom. Den som velsigner, skal trives, og den som lesker andre, han blir selv lesket.» Ord. 11, 24. 25.

«Den edle har edle tanker, og han blir fast ved det som er edelt.» Es. 32, 8. I frelsesplanen har guddommelig visdom utpekt den lov at handling følges av en reaksjon, og dette gjør en godgjørenhetshandling til en dobbelt velsignelse i alle dens forgreninger. Den som gir til de trengende, er til velsignelse for andre, og selv blir han velsignet i enda høyere grad.

Evangeliets herlighet

Forat menneskene ikke skulle gå glipp av de velsignede følger av godgjørenhet, innførte vår Gjenløser den planen å godkjenne dem som sine medarbeidere. Gud kunne ha fullført sin plan med å frelse syndere uten menneskelig hjelp. Men han visste at mennesket ikke kunne bli lykkelig uten å ha en del i dette store verk. Ved en kjede av omstendigheter som ville appellere til deres nestekjærlighet, gir han menneskene det beste middel til å utvikle godgjørenhet og holder dem til vanemessig å yte for å hjelpe de fattige og for å fremme hans sak. En ruinert verden stiller ved sin trang krav til oss om talenter i form av midler og inn-flytelse til å overbringe menn og kvinner den sannheten som de så hardt trenger til. Og når vi gir akt på disse krav ved å arbeide og gjøre godgjørenhet, blir vi innforlivet i bildet av ham som ble fattig for vår skyld. Når vi yter, velsigner vi andre og samler på den måten den sanne rikdom.

Det er til ære for evangeliet at det er grunnlagt på det prinsipp at

[313]

1909 — «*Testimonies*», IX, side 253—256. når man stadig øver

godgjørenhet, blir det guddommelige bildet gjenopprettet i den falne slekt. Dette arbeidet begynte i de himmelske boliger. Der ga Gud menneskene et uomstøtelig bevis på den kjærlighet som han betraktet dem med. Så høyt elsket han «verden at han ga sin Sønn, den Enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh. 3, 16. Kristi gave åpenbarer Faderens hjertelag. Den viser at han, etterat han har tatt på seg vår gjenløsning, ikke vil spare noe, hvor dyrebart det enn måtte være, når det er nødvendig for å fullbyrde hans verk.

Gavmildhetens ånd er himmelens ånd. Kristi selvoppofrende kjærlighet blir åpenbart på korset. Forat mennesket skulle kunne bli frelst, ga han alt han hadde, og deretter ga han seg selv. Kristi kors er en appell til godgjørenheten hos enhver som følger den velsignede frelser. Det prinsipp som her blir gjort klart, er å gi, gi. Når dette blir gjennomført i virkelig godgjørenhet og velgjerning, er det den sanne frukt av et kristelig liv. Prinsippet hos verdslige mennesker er: å få, få, og på den måten venter de å sikre seg lykke. Men når dette blir gjennomført i hele sin utstrekning, er frukten av det elendighet og død.

Evangeliets lys som skinner fra Kristi kors, er en irettesettelse for egoisme og en oppmuntring til gavmildhet og godgjørenhet. Man skal ikke klage over den kjensgjerning at det stadig blir flere oppfordringer om å gi. I sitt forsyn kaller Gud sitt folk ut av deres begrensede arbeids-krets for å utføre større foretagender. Det er nødvendig med ubegrensede anstrengelser i denne tid da moralsk mørke dekker jorden. Mange blant Guds folk står i fare for å bli besnært av verdslighet og begjær. De bør forstå at det er hans nåde som øker kravene på deres midler. Formålene som setter godgjørenheten i virksomhet, må legges fram for dem, for ellers kan de ikke etterligne karakteren i det store Mønster.

Velsignelsene ved å være husholder

Da Kristus ga sine disipler den oppgaven å «gå ut i all verden» og forkynne «evangeliet for all skapningen», ga han menneskene den oppgaven å utbre kunnskapen om hans nåde. Mens noen går ut for å preke, oppfordrer han andre til å etterkomme hans krav til dem om offergaver til støtte for hans sak på jorden. Han har lagt midler i

[314]

menneskers hender forat hans guddommelige gaver må kunne flyte gjennom men-neskelige kanaler når de utfører den oppgaven som er anvist oss til frelse for våre medmennesker. Dette er en av de måter Gud opphøyer mennesker på. Det er nettopp en slik oppgave mennesket behøver, for den vil røre ved de dypeste medfølelser i dets hjerte og sette dets ypperste åndsevner i virksomhet.

Alt som er godt her på jorden, er blitt satt her ved Guds gavmilde hånd som et uttrykk for hans kjærlighet til mennesket. De fattige er hans, og religionens sak er hans. Gullet og sølvet hører Herren til, og han kunne la det regne ned fra himmelen om han ville. Men i stedet har han gjort mennesket til sin husholder og betrodd det midler, ikke forat de skal hopes opp, men forat de skal brukes til gagn for andre. Slik gjør han mennesket til det middel som han utdeler sine velsignelser gjennom på jorden. Gud innførte godgjørenhetssystemet forat mennesket kunne bli lik sin skaper, godgjørende og uegennyttig av karakter, og til sist sammen med Kristus få del i den evige, herlige belønning.

Møtes omkring korset

Den kjærlighet som kom til uttrykk på Golgata, bør gjenopplives, styrkes og spres blant våre menigheter. Skal vi ikke gjøre alt hva vi kan for å gi kraft til de prinsipper Kristus brakte til denne verden? Skal vi ikke uten å nøle anstrenge oss for å grunnfeste de godgjørende foretagender som det nå blir stilt krav om, og gjøre dem virkningsfulle? Når du står foran korset og ser himmelens fyrste gå i døden for deg, kan du da lukke ditt hjerte og si: «Nei, jeg har ikke noe å gi»?

Kristi troende folk skal forevige hans kjærlighet. Denne kjærligheten skal dra dem sammen omkring korset. Den skal befri dem for all egenkjærlighet og binde dem til Gud og til hverandre.

Møt omkring Golgatas kors i selvpoppofrelse og selvfornektelse. Gud vil velsigne deg når du gjør ditt beste. Når du nærmer deg nådetronen, og når du finner deg knyttet til denne trone med en gyllen lenke som ble sendt ned fra himmelen til jorden for å løfte menneskene opp av syndens hule, vil ditt hjerte i kjærlighet strekke seg ut etter dine brødre og søstre som er uten Gud og uten håp i verden.

* * * * *

Enhver anledning til å hjelpe en bror i nød eller til å støtte Guds sak ved å utbre sannheten, er en perle som du kan sende i forveien og sette inn i himmelens bank til sikker oppbevaring. — 1872. «Testimonies», III, side 249.

* * * * *

[315]

Når alles sak kommer fram for Gud for å bli gjennomgått, blir ikke spørsmålet: Hvilken bekjennelse førte de? men: Hva har de gjort? Har de vært ordets gjørere? Har de levd for seg selv, eller har de vært opptatt med godgjørende gjerninger, med vennlige og kjærlige handlinger, satt andre høyere enn seg selv og øvd selvfornektelse for å kunne være til velsignelse for andre? Hvis regnskapet viser at dette har vært deres liv, at deres karakter har vært preget av ømhet, selvfornektelse og godgjørenhet, kommer de til å høre Kristus uttale den herlige forsikringen og de velsignede ordene: «Vel gjort!» «Kom hit, I min Faders velsignede! arv det riket som er beredt eder fra verdens grunnvoll ble lagt!» Matt. 25, 34. Kristus er blitt bedrøvet og såret ved deres utpregede egoistiske kjærighet og ved deres likegyldighet overfor andres smerte og trang. — 1875. «Testimonies», III, side 525.

[316]

Kapittel 71—Selvstendighetens ånd

Før jeg forlot Australia, og etterat jeg kom hjem til Amerika, er jeg blitt undervist om at det skal utføres et stort arbeid her i landet. De som var med i verket i begynnelsen, holder på å forsvinne. Bare få av banebryterne i verket er ennå blant oss. Mange av de tunge byrdene som tidligere ble båret av menn med lang erfaring, faller nå på yngre menn.

Med denne overføring av ansvar til arbeidere med mer eller mindre begrenset erfaring følger visse farer som vi trenger til å være på vakt overfor. Verden er full av kamp om å være den første. Tilbøyeligheten til å rive seg løs fra medarbeidere, splittelsens ånd, ligger i selve luften vi innånder. Noen betrakter enhver anstrengelse for å innføre orden for å være farlig — en innskrenkning av den personlige frihet, noe vi må frykte som paveveldet. Disse villedede sjeler ser det som en dyd å kunne rose seg av sin frihet til å tenke og handle selvstendig. De sier at de ikke vil rette seg etter noe menneskes pålegg, at de ikke er ansvarlige overfor noe menneske. Jeg er blitt undervist om at Satan gjør særskilte anstrengelser for å lede menneskene til å mene at det er velbehagelig for Gud at de velger sin egen vei uavhengig av råd fra sine brødre.

I dette ligger det en avlorlig fare for fremgangen for vårt verk. Vi må være forsiktige og forstandige i vår handlemåte, i harmoni med gudfryktige rådgiveres dømmekraft, for i dette ligger vår sikkerhet og styrke. I motsatt tilfelle kan Gud ikke arbeide med oss og ved oss og for oss.

Å, hvor det ville glede Satan om det kunne lykkes for ham å komme inn blant dette folk og skape uorden i virksomheten i en tid da det er nødvendig med en grundig organisasjon, som vil være den sterkeste makt til å holde falske bevegelser utenfor og til å gjendrive påstander som Guds Ord ikke godkjenner. Vi må trekke jevnt i trådene forat ikke noe skal bryte ned det organisasjonsog ordenssystem som ved klokt og

1909 — «Testimonies», IX, side 257—261.

(Manuskript lest for de delegerte ved Generalkonferensens møte i Washington D. C., den 30. mai 1909.) omhyggelig arbeid er blitt bygd opp. Det må ikke bli gitt frihet til udisiplinerte elementer som gjerne vil ta virksomheten i sine hender i denne tid. Noen har fremholdt den tanken at når vi nærmer oss tidens avslutning, vil ethvert Guds barn opptre uavhengig av enhver religiøs organisasjon. Men Herren har undervist meg om at i dette verket finnes det ikke noe som heter hver manns uavhengighet. Stjernene på himmelen er alle under lov, for hver enkelt av dem påvirker de andre til å gjøre Guds vilje, slik at de i fellesskap følger den lov som bestemmer deres bevegelse. Forat Herrens verk skal kunne gjøre god og sikker fremgang, må hans folk arbeide i fellesskap. [317]

Den rykkvise, ustadige fremgangsmåten som blir fulgt av noen som kaller seg kristne, har vi en god fremstilling av i det arbeid som blir utført av sterke, men utemmede hester. Når den ene trekker fremover, trekker den andre i motsatt retning. Når kjøreren roper til dem, styrter den ene fram med et rykk, mens den andre blir stående ubevegelig. Dersom menneskene ikke vil arbeide i fellesskap i dette store og herlige verk for denne tid, vil det oppstå forvirring. Det er ikke noe godt tegn når noen nekter å gå sammen med sine brødre, men foretrekker å opptre på egen hånd. Arbeiderne må eie fortrolighet til de brødre som føler seg fri til å påpeke enhver avvikelse fra riktige prinsipper. Dersom menneskene bærer Kristi åk, kan de ikke trekke hver sin vei. De vil trekke sammen med Kristus.

Noen arbeidere trekker med all den styrke Gud har gitt dem, men de har ennå ikke lært at de ikke skal trekke alene. I stedet for å isolere seg bør de trekke sammen med sine medarbeidere. Hvis de ikke gjør det, blir arbeidet deres utført på et uriktig tidspunkt og på en feilaktig måte. De vil ofte motarbeide det som Gud ønsket skulle bli utført, og deres arbeid blir således verre enn spilt.

Enhet i mangfoldigheten

På den annen side må de ledende blant Guds folk være på vakt mot den faren det er å fordømme de metoder som blir fulgt av enkelte arbeidere som Herren leder til å utføre et særskilt arbeid som bare få er skikket til å gjøre. Brødre med ansvar bør være langsomme til å kritisere handlinger som ikke er i full overensstemmelse med

[318] deres egne arbeidsmetoder. De må aldri mene at enhver plan skal bære preg av deres egen personlighet. De må ikke være redde for å ha tillit til en annens metoder, for hvis de unnlater å vise tillit til en medarbeider som i ydmykhet og gudhengiven nidkjærhet utfører et spesielt arbeid på den måten Gud har bestemt, hindrer de Guds saks fremgang.

Gud både kan og vil bruke noen som ikke har fått en grundig utdanning i menneskers skoler. Hvis man tviler på hans makt til å gjøre dette, viser det en åpenbar vantro. Det er å begrense allmakten hos ham for hvem ikke noe er umulig. Å, om det var mindre av denne unødvendige, mistroiske forsiktighet! Den fører til at så mange av kreftene i menigheten ikke blir brukt. Den stenger veien slik at den Hellige Ånd ikke kan bruke menneskene. Den gjør at de som er villige og ivrige etter å arbeide liksom Kristus, kommer til å gå ledige. Den holder mange borte fra å tre inn i virksomheten, mens de ville ha blitt dyktige Guds medarbeidere hvis de fikk en rimelig anledning.

Da profeten så det ene hjulet inneni det andre samt hvordan de levende vesener sto i forbindelse med dem, syntes han at alt sammen var så innviklet og uforståelig. Men mellom hjulene kunne han se den Evige Visdoms hånd, og fullkommen orden er følgen av dens arbeid. Når Guds hånd leder, virker hvert hjul i fullkommen overensstemmelse med hvert av de andre hjulene. Det er blitt åpenbart for meg at menneskelige redskaper er tilbøyelige til å strebe etter for megen makt og selv søker å bestemme virksomheten. De lar Herren Gud, den mektige arbeider, i altfor stor grad komme utenfor når de legger fram sine metoder og planer, og de overlater ikke alt angående verkets fremme til ham. Ingen må et eneste øyeblikk tenke at de selv er i stand til å ta vare på det som tilhører den store «JEG ER». Ved sitt forsyn bereder Gud en vei slik at verket kan bli utført av menneskelige redskaper. Hver mann bør derfor stå på sin post og gjøre sin plikt i denne tid og vise at Gud er hans lærer.

Generalkonferensen

Herren har ofte undervist meg om at det ene menneskes dømmekraft aldri skal bli underlagt et annet enkelt menneskes dømmekraft. Aldri må en mann eller noen få menn tenke at de eier tilstrekkelig

visdom og makt til å kontrollere virksomheten og si hvilke planer som alene skal følges. Men når brødrene fra alle deler av arbeidsfeltet er samlet til generalkonferanse og der holder fram sin mening, må man ikke holde fast på personlig uavhengighet og personlige meninger, men må oppgi disse. Aldri må en arbeider betrakte det som en dyd at han fortsatt hevder sitt standpunkt om selvstendighet på tross av beslutning av Generalkonferensen.

Når en liten gruppe menn som er blitt betrodd den alminnelige ledelse av virksomheten, har forsøkt i Generalkonferensens navn å gjennomføre ukloke planer og å begrense Guds verk, har jeg til tider sagt at jeg ikke lenger kan betrakte Generalkonferensens røst som Guds røst, slik som den er representert av disse få menn. Men dermed er ikke sagt at man ikke skal respektere de beslutninger som blir tatt av Generalkonferensen i en forsamling av lovmessig valgte representanter fra alle deler av arbeidsfeltet. Gud har ordnet det slik at når representanter fra hans menighet fra alle deler av jorden er samlet til generalkonferanse, skal de ha myndighet. Den feil som noen står i fare for å gjøre, er at de tillegger en manns eller noen få menns mening og bedømmelse det fulle mål av autoritet og innflytelse som Gud har lagt ned i sin menighet gjennom Generalkonferensens beslutning og stemme, når den er samlet for å legge planer for utviklingen og fremgangen for hans verk.

Når den makten som Gud har lagt ned i menigheten, blir overdratt til en enkelt mann og han blir utrustet med myndighet til å avgjøre ting for andre, betyr dette en endring av den sanne bibelske orden. Den måten Satan virker på overfor en slik manns sinn kan i aller høyeste grad bli lumsk, til tider nesten overveldende, fordi fienden håper på at han gjennom hans sinn kan påvirke mange andre. La oss gi den høyeste organiserte autoritet i menigheten det som vi har så lett for å overlate til en mann eller til en liten gruppe menn.

[319]

[320]

Kapittel 72—En fordeling av ansvar

Gud vil at hans folk skal være et forstandig folk. Han har ordnet det slik at det skal velges menn som delegerte til våre konferenser. De skal være prøvede menn. De skal være pålitelige menn. Valg av delegerte som skal overvære våre konferanser er en viktig sak. Disse menn har den oppgaven å legge slike planer som skal følges forat verket skal ha fremgang, og derfor skal de være forstandige menn som kan tenke fra årsak til virkning.

«Dagen etter satt Moses og skiftet rett mellom folket, og folket sto omkring Moses fra morgen til kveld. Da Moses' svigerfar så hvor meget han hadde å gjøre for folket, sa han: Hva er dette for et arbeid du legger på deg for folket? Hvorfor sitter du alene og dømmer mens hele folket står omkring deg fra morgen til kveld? Moses svarte sin svigerfar: Folket kommer til meg for å få vite Guds vilje; når de har en sak, da kommer de til meg, og jeg skifter rett mellom dem og lærer dem Guds bud og lover. Da sa Moses' svigerfar til ham: Det er ikke klokt det du her gjør. Du må jo bli altfor trett, både du og dette folk som er med deg; for dette arbeid er for svært for deg, du makter ikke å gjøre det alene. Men hør nå på meg! Jeg vil gi deg et råd, og Gud skal være med deg. Tre du fram for Gud på folkets vegne og legg deres saker fram for ham, forklar dem budene og lovene, og lær dem den vei de skal vandre og den gjerning de skal gjøre. Velg deg så ut duelige menn av hele folket, menn som frykter Gud, troverdige menn, som hater urettferdig vinning, og sett dem til domsmenn over dem, noen over tusen, noen over hundre, noen over femti og noen over ti! Og de skal skifte rett mellom folket til enhver tid; enhver stor sak skal de komme til deg med, men enhver liten sak skal de selv dømme i. Således letter du byrden for deg selv, og de bærer den med deg.

1909 — «Testimonies», IX, side 262—269.

(Manuskript lest for de delegerte ved Generalkonferensens møte

[321] i Washington D. C., den 30. mai 1909.)

Dersom du gjør dette, og Gud byr deg det, da vil du kunne holde ut, og da vil også alt folket her kunne gå hjem i fred.

Moses lød sin svigerfars råd og gjorde alt det han sa. Han valgte ut duelige menn av hele Israel og satte dem til høvdinger over folket, til domsmenn, noen over tusen, noen over hundre, noen over femti og noen over ti. Og de skiftet rett mellom folket til enhver tid; enhver vanskelig sak kom de til Moses med, men i enhver liten sak dømte de selv. Så ba Moses farvel med sin svigerfar, og han dro hjem til sitt eget land.» 2 Mos. 18, 13—26.

Også i det første kapitel av Apostlenes gjerninger finner vi undervisning av valg av menn til å bære ansvar i menigheten. Judas' frafall hadde etterlatt en tom plass i apostlenes rekke, og det var nødvendig å velge en annen til å innta hans plass. Der Peter taler om dette, sier han:

«Derfor bør en av de menn som vandret sammen med oss i all den tid den Herre Jesus gikk inn og ut hos oss, like fra sin dåp ved Johannes inntil den dag da han ble opptatt fra oss — en av disse bør sammen med oss bli vitne om hans oppstandelse. De stilte da fram to, Josef, som kaltes Barsabbas, med tilnavnet Justus, og Mattias. Og de ba således: Du, Herre, som kjenner alles hjerter! vis oss hvem du har utvalgt av disse to til å få del i denne tjeneste og apostelgjerning som Judas gikk bort fra for å gå til sitt eget sted! Så kastet de lodd mellom dem, og loddet falt på Mattias, og han ble regnet sammen med de elleve apostler.» Ap. gj. 1, 21—26.

Forsiktighet ved valg av ledere

Fra disse skriftsteder ser vi at Herren har visse menn til å fylle visse stillinger. Gud vil lære sitt folk å gå forsiktig fram og gjøre et klokt valg av menn som ikke vil være utro i hellige tillitsverv. Dersom de troende på Kristi tid trengte til å være forsiktige når de valgte menn til ansvarsfulle stillinger, så trenger vi som lever i denne tid, sikkert også til å vise stor forsiktighet. Vi må legge fram hver enkelt sak for Gud og med inderlig bønn be ham om å velge for oss.

Herren, himmelens Gud, har valgt erfarne menn til å bære ansvar i hans sak. Disse menn må kunne øve en særskilt innflytelse. Hvis den makt som blir gitt disse menn, blir overdratt til alle, blir det nødvendig å stanse opp. De som blir valgt til å bære byrder i Guds

[322]

verk, må ikke være ubehersket eller egoistiske eller store i seg selv. Aldri må deres eksempel eller innflytelse gjøre sitt til å styrke det som er ondt. Herren har ikke gitt menn eller kvinner frihet til å fremholde edéer som kan føre hans verk ned på et lavt nivå og berøve det den hellighet som alltid bør omgi det. Guds verk må bli mer og mer hellig for hans folk. Den opphøyde karakter som finnes i sannheten, må vi på enhver måte fremheve. De som er satt til å være voktere over Guds verk i våre institusjoner, må alltid la Guds vilje og hans vei bli fremtredende. Om verket i sin alminnelighet skal holde seg sunt, avhenger av troskapen hos de menn som er satt til å gjennomføre hans vilje i menighetene.

Som ledere må det settes inn menn som vil nyttiggjøre seg en økt erfaring, ikke i det som har med dem selv å gjøre, men i det som angår Gud — en mer omfattende erkjennelse av Kristi karakter. Jo mer kjennskap de har til Kristus, med desto større troskap vil de kunne representere ham for verden. De skal lytte til hans røst og gi akt på hans ord.

En advarsel

«Da begynte han å refse de byer hvor hans fleste kraftige gjerninger var gjort, fordi de ikke hadde omvendt seg: Ve deg, Korasin! ve deg, Betsaida! Dersom de kraftige gjerninger som er gjort i eder, var gjort i Tyrus og Sidon, da hadde de for lenge siden omvendt seg i sekk og aske. Dog, jeg sier eder: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag enn eder.

Og du, Kapernaum, som er blitt opphøyet like til himmelen! like til dødsriket skal du bli nedstøtt; for dersom de kraftige gjerninger som er gjort i deg, var gjort i Sodoma, da var de blitt stående til denne dag. Dog sier jeg eder: Det skal gå Sodomias land tåleligere på dommens dag enn eder.

På den tid tok Jesus til orde og sa: Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige, og åpenbart det for de umyndige; ja, Fader, fordi således skjedde det som var behagelig for deg. Alle ting er meg overgitt av min Fader, og ingen kjenner Sønnen, uten Faderen, heller ikke kjenner noen Faderen, uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare det for.

Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile! Ta mitt åk på eder og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» Matt. 11, 20—30.

Det er alltid trygt å være saktmodig og ydmyk og ømhjertet, men på samme tid skal vi stå fast som klippen overfor Kristi lære. Vi må nøye gi akt på hans undervisning. Ikke et ord må vi la gå oss forbi. Sannhe ten består til evig til. Vi skal ikke sette vår lit til noen løgn eller forstillelse. De som gjør dette, kommer til å innse at de har gjort det på bekostning av det evige liv. Vi må nå gjøre rette stier for våre føtter, slik at det som er lammet, ikke blir vridd av ledd. Når de halte blir ledet bort fra trygge stier, hvem er da ansvarlige andre enn de som har ført dem på villspor? De har satt til side Jesu råd og hans ord som betyr evig liv, og fulgt de forføreriske gjerninger som stammer fra løgnens far.

[323]

Jeg har noe å si til alle som kanskje mener at de kan føle seg trygge når de får sin utdanning i Battle Creek. Herren har utslettet to av våre største institusjoner, *) som hadde sin beliggenhet i Battle Creek, og har gitt advarsel etter advarsel liksom Kristus advarte Betsaida og Kapernaum. Det er nødvendig at man alvorlig gir akt på hvert ord som går ut av Guds munn. Det må ikke forekomme noen syndig avvikelse fra Kristi ord. Kristus oppmuntrer de villfarne til å vende om. De som ydmyker sine hjerter og bekjenner sine synder, får tilgivelse. Deres overtredelse blir forlatt. Men den som mener at han kom til å vise svakhet hvis han skulle bekjenne sine synder, finner ikke tilgivelse og får ikke se Kristus som sin gjeløser. Han kommer til å fortsette videre og videre i overtredelse, begå feilgrep etter feilgrep og føye synd til synd. Hva vil et slikt menneske gjøre på den dag da bøkene blir åpnet og enhver blir dømt etter det som står skrevet i bøkene?

Det er nødvendig at det femte kapitel i Åpenbaringens bok blir nøye gransket. Det er av stor betydning for dem som skal ha del i Guds verk i disse siste dager. Det er noen som er blitt bedratt. De forstår ikke hva som vil komme over jorden. De som har tillatt sitt sinn å bli omtåket med hensyn til hva som er synd, svever i et

*De to institusjonene som det siktes til her, var Battle Creek Sanatorium, som ble ødelagt ved brann den 23. februar 1902, og Review and Herald-forlaget, som brant ned den 30. desember 1902. [White Trustees.]

fryktelig bedrag. Dersom de ikke gjør en avgjort forandring, kommer det til å vise seg at de er for lette når Gud uttaler domskjennelsen over menneskenes barn. De har overtrådt loven og brutt den evige pakt, og de kommer til å få igjen etter sine gjerninger.

[324] «Og jeg så, da det åpnet det sjette segl, og se, det ble et stort jordskjelv, og solen ble sort som en hårsekk, og hele månen ble som blod, og stjernene på himmelen falt ned på jorden, liksom et fikentre kaster sine umodne fikener ned når det rystes av en sterk vind. Og himmelen vek bort, liksom en bokrull som rulles sammen, og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted. Og kongene på jorden og stormennene og krigs- høvdingene og de rike og de veldige og hver trelle og hver fri mann gjemte seg i hulene og imellom berghamrene, og de sier til fjellene og hamrene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede! For deres vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?» Åp. 6, 12—17.

Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tunger, som sto for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kortler, og med palmegrener i sine hender; og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet! . . . Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. De skal ikke hungre mer, heller ikke tørste mer, solen skal heller ikke falle på dem, eller noen hete; for Lammet, som er midt for tronen, skal vokte dem og føre dem til livsens vannkilder, og Gud skal tørke bort hver tåre av deres øyne.» Åp. 7, 9—17.

I disse skriftsteder blir to klasser pekt ut. Den ene klassen lot seg bedra og tok standpunkt sammen med dem som Herren fører trette med. De mistolket de budskapene som ble sendt til dem, og de kledde seg i selvrettferdighetens kledebon. Synden var ikke syndig i deres øyne. De fremholdt usannhet som sannhet, og de førte mange sjeler på villspor.

Vi trenger til å gi akt på oss selv. Advarsler har lydt. Kan vi ikke se hvordan Kristi forutsigelser går i oppfyllelse, slik de er gjengitt i det 21. kapitel hos Lukas? Hvor mange studerer Kristi ord? Hvor mange bedrar sine egne sjeler og berøver seg selv de velsignelser som andre kunne oppnå hvis de selv ville tro og vise lydighet?

Prøvetiden dryger ennå, og det er vår forrett å kunne gripe det håp som ligger ferdig for oss i evangeliet. La oss angre, omvende oss og avstå fra våre synder, så de kan bli utslettet! «Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. Men vakt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare! for den skal komme over alle dem som bor over den hele jord. Men våk hver tid og stund, og be, så I kan være i stand til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen!» Luk. 21,33—36.

Skal vi gå forbi de advarsler Kristus har gitt, uten å akte på dem? Skal vi ikke nå med flid arbeide for å omvende oss mens barmhjertighetens nådige stemme ennå lyder? [325]

«Våk derfor! for I vet ikke hva dag eders Herre kommer. Men det skal I vite at dersom husbonden visste i hvilken nattevakt tyven kom, da ville han våke, og ikke la noen bryte inn i sitt hus. Derfor vær også I rede! for Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker. Hvem er da den tro og kloke tjener som hans husbond har satt over sine tjenestefolk for å gi dem deres mat i rette tid? Salig er den tjener som han finner å gjøre så når han kommer. Sannelig sier jeg eder: Han skal sette ham over alt det han eier. Men dersom den onde tjener sier i sitt hjerte: Min herre gir seg tid, og så gir seg til å slå sine medtjenere og eter og drikker med drankerne, da skal denne tjeners herre komme en dag han ikke venter, og en time han ikke vet, og hugge ham sønder og gi ham lodd og del med hyklerne; der skal være gråt og tenners gnissel.» Matt. 24, 42—51. [326]

Kapittel 73—I ydmykhet og tro

Jeg har fått en særskilt undervisning for Guds folk, for farefulle tider ligger foran oss. Ødeleggelse og vold tiltar i verden. I menigheten holder menneskemakt på å ta overhånd. De som er blitt valgt til å inneha betrodde stillinger, mener at de har rett til å herske.

Menn som Herren kaller til viktige stillinger i sitt verk, må komme i et ydmykt avhengighetsforhold til ham. De må ikke prøve å sikre seg for stor myndighet, for Gud har ikke kalt dem til å herske, men til å legge planer og rådslå sammen med sine medarbeidere. Enhver arbeider skal i like høy grad underkaste seg Guds krav og anvisninger.

Kloke rådgivere

Av hensyn til betydningen av verket i det sydlige California og de vanskeligheter det nå er i, bør man velge minst fem menn som eier klokskap og erfaring, til å rådslå med formennene i den lokale konferens og i unionskonferensen angående alminnelige planer og fremgangs-måter. Herren har ikke behag i den tilbøyeligheten som viser seg hos noen til å herske over dem som har mer erfaring enn de selv har. Ved en slik opptreden har noen gitt til kjenne at de ikke passer inn i de viktige stillinger de innehar. Et hvilket som helst menneske som utfolder store dimensjoner og søker å øve kontroll over sine medarbeidere, viser at han er en farlig mann når det gjelder å bli betrodd religiøst ansvar.

Ingen må klynge seg til den forestillingen at dersom de ikke har pengene i kontanter, bør de ikke foreta seg noe som krever innsats av pengemidler. Hvis vi i vår tidligere erfaring alltid hadde fulgt denne fremgangsmåten, hadde vi ofte kommet til å la særskilte fordeler gå fra oss, slike som vi oppnådde da vi kjøpte skoleeiendommen i Fernando og da vi kjøpte sanatorieeiendommene i Paradise Valley, Glendale og Loma Linda.

[327] 1909 — «Testimonies», IX, side 270—276.

Gå fremad

Det at man ikke foretar seg noe som krever pengeinnsats uten at man har pengene i kontanter for å fullføre det påtenkte arbeid, bør vi ikke alltid betrakte som den klokeste planen. Når Herren bygger opp sitt verk, gjør han ikke alltid alle ting klart for sine tjenere. Til tider prøver han tilliten hos sitt folk ved å la dem arbeide i tro. Ofte fører han dem til trange og vanskelige steder og byr dem å gå fremad når deres føtter synes å røre ved vannet i Det røde hav. Nettopp i slike stunder, når hans tjeneres bønner blir sendt opp til ham i alvorlig tro, åpner han veien for dem og fører dem ut i åpent land.

Herren ønsker at hans folk i disse dager skal tro at han vil gjøre like store ting for dem som han gjorde for Israels barn på deres vandring fra Egypt til Kana'an. Vi må ha en opplært tro som ikke nøler med å følge hans anvisninger i de vanskeligste hendelser. «Gå fremad!» er den befaling Gud gir sitt folk.

Tro og en glad lydighet er det krav som blir stilt dersom Herrens planer skal bli virkeliggjort. Når han gjør oppmerksom på nødvendigheten av å opprette virksomhet på steder der den kommer til å få innflytelser, skal folket gå fram i tro og arbeide i tro. Ved sin gudfryktige vandel, sin ydmykhet, sine bønner og sine alvorlige bestrebelsler bør de anstrenge seg for å lede menneskene til å sette pris på den gode virksomheten som Herren har opprettet blant dem. Det var Herrens hensikt at Loma Linda Sanatorium skulle bli vårt folks eiendom, og han gjennomførte sine planer på en tid da vanskelighetens elver var fulle og gikk over sine bredder.

En ting er det å arbeide for private interesser med personlige formål for øye. Da kan man følge sine egne planer. Men det å fremme Herrens verk på jorden er en ganske annen sak. Når han bestemmer at en viss eiendom skal sikres for å fremme og oppbygge hans verk, enten det gjelder sanatorieeller skolevirksomheten eller noen annen gren, vil han gjøre mulig dette foretagende. Men da må de som har erfaring, vise tro og stole på hans planer og arbeide hurtig for å sikre seg de fordeler han peker ut. Selv om vi ikke skal søke å fravriste andre det de eier, bør vi likevel være lys våkne når det tilbyr seg fordeler slik at vi kan legge planer for å bygge opp verket. Og når vi har gjort dette, bør vi sette alle krefter inn på å samle inn frivillige gaver fra Guds folk for å støtte disse nye foretagender.

[328] Ofte ser Herren at hans arbeidere er i tvil om hva de bør gjøre. Dersom de i slike stunder ville stole på ham, ville han åpenbare sin vilje for dem. Guds verk skal nå gå hurtig fram, og dersom hans folk vil besvare hans kall, vil han gjøre dem som har eiendommer, villige til å yte av sine midler og på den måten gjøre det mulig for hans verk å bli fullført på jorden. «Tro er en full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees.» Heb. 11, 1. Tro på Guds ord vil bringe hans folk eiendom som kan gjøre dem i stand til å arbeide i de store byene som venter på sannhetens budskap.

Den kalde, formelle vantro måten noen arbeidere utfører sin virksomhet på, virker meget støtende på Guds Ånd. Apostelen Paulus sier: «Gjør alt uten knurr og tvil, forat I kan være ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblant en vanartet og vrang slekt, iblant hvilken I viser eder som lys i verden, idet I holder fram livets ord, til ros for meg på Kristi dag, at jeg ikke har løpt forgjeves eller arbeidet forgjeves. Men om jeg og blir ofret mens jeg gjør altertjeneste og bærer eders tro fram som offer, så gleder jeg meg, og gleder meg sammen med eder alle.» Fil. 2, 14-17.

Vi skal oppmuntre hverandre til den levende tro som Kristus har gjort det mulig for hver enkelt troende å eie. Virksomheten skal gå fram etter som Herren bereder veien. Når han fører sitt folk til trange steder, er det deres forrett å samles til bønn og huske på at alle ting kommer fra Gud. De som ennå ikke har hatt del i de prøvende erfaringer som følger verket i disse siste dager, vil snart måtte gå gjennom ting som vil være en alvorlig prøve for deres tillit til Gud. Når hans folk ikke ser noen vei fremad, når Det røde hav er foran dem og den forfølgende hær bak dem, i slik stund er det Gud byr dem: «Gå fremad!» På den måten arbeider han for å prøve deres tro. Når dere møter slike erfaringer, så gå fremad, stol på Kristus. Gå skritt for skritt på den stien han viser. Prøver kommer nok, men gå fremad. Dette vil gi dere en erfaring som vil styrke troen på Gud og berede dere til den sanneste tjeneste.

Kristi eksempel

En dypere og mer omfattende erfaring i religiøse ting kommer til å møte Guds folk. Kristus er vårt eksempel. Dersom vi i levende tro og helliggjort lydighet åpenbarer Kristi kjærlighet og nåde, og

dersom vi viser at vi har en sann oppfatning av Guds veiledende forsyn i virksomheten, kommer vi til å bringe verden en overbevisende kraft. En høy stilling gir oss ikke verdi i Guds øyne. Et menneske blir målt etter sin helligelse og troskap i å etterleve Guds vilje. Dersom Guds siste folk ville vandre for ham i ydmykhet og tro, vil han ved dem gjennomføre sitt evige forsett og gjøre dem i stand til å arbeide harmonisk og bringe verden sannheten som den er i Jesus. Han vil bruke alle — menn, kvinner og barn — til å la lyset skinne for verden og velge ut et folk som er tro mot hans befalinger. Ved den tro hans folk har til ham, vil Gud kunngjøre for verden at han er den sanne Gud, Israels Gud.

[329]

«Bare før eders liv således som verdig er for Kristi evangelium,» formaner apostelen Paulus, «forat jeg, enten jeg kommer og ser eder, eller jeg er fraværende, må få høre om eder at I står fast i en ånd, så I med en sjel kjemper sammen for troen på evangeliet og ikke i noen ting lar eder skremme av motstanderne; det er for dem et varsel om undergang, men om eders frelse, og det fra Gud. For eder ble det unt, for Kristi skyld — ikke bare å tro på ham, men og å lide for hans skyld.»

«Er det da noen trøst i Kristus, er det noen kjærlighetens hussvalelse, er det noe Åndens samfunn, er det noen medfølelse og barmhjertighet, da gjør min glede fullkommen, så I har det samme sinn, idet I har den samme kjærlighet og med en sjel har det ene sinn, ikke gjør noe av trette syke eller lyst til tom ære, men i ydmykhet akter hverandre høyere enn eder selv, og ikke ser hver på sitt eget, men enhver også på andres beste.

La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus, han som, da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik, men av seg selv ga avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydige inntil døden, ja korsets død. Derfor har og Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alt navn, så at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære. Derfor, mine elskede, liksom I alltid har vært lydige, så arbeid, ikke bare som i mitt nærvær, men nå meget mer i mitt fravær, på eders

frelse med frykt og beven; for Gud er den som virker I eder både å ville og å virke til hans velbehag.» Fil. 1,27—29; 2,1—13.

Jeg har fått pålegg om å fremholde disse ord for vårt folk i det sydlige California. De er påkrevet på ethvert sted der en menighet blir stiftet, for en fremmed erfaring har holdt på å komme inn i våre rekker.

[330] Nå er tiden kommet for meneskene til å ydmyke sine hjerter for Gud og lære å arbeide på hans måte. La dem som har søkt å herske over sine medarbeidere, overveie hvilken ånd de er av. De bør søke Herren med faste og bønn og i sjelens ydmykhet.

I sitt jordiske liv ga Kristus et eksempel som alle trygt kan følge. Han setter pris på sin hjord, og han vil ikke at den skal bli stilt under noen makt som vil innskrenke dens frihet i hans tjeneste. Han har aldri satt noe menneske til å herske over hans arv. Sann bibelsk religion vil lede til selv-herredømme, ikke til herredømme over hverandre. Som et folk trenger vi til et større mål av den Hellige Ånd, forat vi uten å opphøye oss selv må kunne bære fram det høytidelige budskapet han har gitt oss.

[331] Brødre, behold deres bebreidende ord for dere selv. Lær Guds hjord å se hen til Kristus, ikke til et feilende menneske. Enhver som blir en lærer i sannheten, må i sitt eget liv bære hellighetens frukt. Når han betrakter Kristus og følger ham, vil han vise de sjeler som er under hans tilsyn, et eksempel på hva en levende, lærvillig kristen vil være. La Gud lære dere sin vei. Spør ham daglig for å få vite hans vilje. Han vil gi et pålitelig råd til alle som søker ham av et oppriktig hjerte. Vandre verdig mot det kall dere ble kalt med, og pris Gud i deres daglige ferd så vel som i deres bønner. Hvis dere på den måten fremholder livets ord, vil dere oppmuntre andre sjeler til å bli etterfølgere av Kristus.

Kapittel 74—En velbalansert ledelse

Denne morgen kan jeg ikke finne hvile. Mitt sinn er besværet over forholdene i det sydlige California. Gud har gitt enhver sin gjerning, men det er noen som ikke under bønn tenker over sitt personlige ansvar.

Når en arbeider blir valgt til et embete, bringer dette embete ham ikke en kraft og evne som han ikke tidligere hadde. En høy stilling gir ikke karakteren kristelige dyder. Den mannen som mener at han selv klarer å tenke ut planer og idéer for alle grener av virksomheten, åpenbarer en stor mangel på visdom. Ikke noe enkelt menneskes sinn er i stand til å ta seg av de mange og forskjellige ansvar i en konferens som omfatter tusener av mennesker og mange virkegrener.

Men en større fare enn denne er blitt åpenbart for meg, nemlig den følelsen som har tiltatt blant våre arbeidere, at predikanter og andre som arbeider i sakens tjeneste, skulle stole på at visse ledende brødre skal bestemme deres plikter. En enkelt manns sinn og dømmekraft må ikke betraktes som om det var i stand til å kontrollere og prege en konferens. Det enkelte individ og menigheten har sine egne ansvar. Gud har gitt hver mann ett talent eller flere talenter som han skal bruke og utvikle. Når han bruker disse talenter, øker han sin evne til å tjene. Gud har gitt enhver en personlig dømmekraft, og denne gaven vil han at hans arbeidere skal bruke og utvikle. Formannen i en konferens må ikke mene at hans personlige dømmekraft skal være dømmekraft for dem alle.

Ikke i noen konferens bør man drive forslag igjennom uten at brødrene har fått tid til omhyggelig å overveie saken fra alle sider. Fordi formannen i en konferens foreslo visse planer, har man til tider ment at det var unødvendig å spørre Herren til råds angående disse. På den måten er forslag blitt godkjent som ikke tjente til åndelig gagn for de troende, og dette innbefattet langt mer enn det de første tilfeldige overveielser viste. Slike handlinger er ikke etter Guds plan. Meget, meget

1909 — «*Testimonies*», IX, side 277—280. ofte er saker kommet

[332]

opp til behandling og gjennomført ved avstemning, når de innbefatter langt mer enn man ante, og langt mer enn hva de som stemte, ville ha gitt sitt samtykke til dersom de hadde tatt tid til å betrakte spørsmålet fra alle sider.

I denne tid har vi ikke råd til å være likegyldige eller forsømmelige i Guds verk. Hvis vi ønsker å være forberedt på de erfaringer som møter oss, må vi hver dag søke Herren alvorlig. Våre hjerter må bli rensset fra enhver følelse av overlegenhet, og sannhetens levende prinsipper må plantes inn i sjelen. Unge og gamle og folk i mellomalderen bør praktisere de dyder som hører med til en kristelig karakter. Hver dag bør bringe åndelig utvikling forat de må bli kar til ære i Mesterens tjeneste.

«Og det skjedde at han var ensteds og ba; og da han holdt opp, sa en av hans disipler til ham: Herre! lær oss å be liksom Johannes lærte sine disipler!» Luk. 11, 1. Den bønne Kristus ga sine disipler som svar på denne anmodningen, er ikke holdt i et høytflyvende språk, men uttrykker med enkle ord det sjelen trenger til. Den er kort og dreier seg direkte om de daglige behov.

Stol på Gud

Enhver sjel har den forrett å kunne tale med Herren om sin særskilte trang og å sende opp personlige takksigelser for de velsignelser den daglig tar imot. Men de mange lange og åndløse, trosfattige bøner som blir sendt opp til Gud, er til byrde for ham i stedet for å være til en glede. Å, hvor meget vi trenger til rene, omvendte hjerter! Vi trengter til en styrket tro. «Be, så skal eder gis,» lyder Frelserens løfte, «let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder!» Matt. 7, 7. Vi trenger til å lære å tro dette ord og til å ta Kristi lys og nåde med i alle våre handlinger. Vi trenger til å gripe fatt på Kristus og holde fast ved ham til vi vet at hans nådes forvandlende kraft viser seg i oss. Vi må ha tro på Kristus hvis vi ønsker å gi gjenskinn av hans guddommelige karakter.

Kristus kledde sin guddom i menneskelighet og levde et liv i bønn og selvfornektelse og i daglig kamp med fristelse forat han måtte kunne hjelpe dem som i dag er anfektet av fristelse. Han er vår dyktighet og vår styrke. Han ønsker at det menneskelige, når det tilegner seg hans nåde, skal få del i den guddommelige natur og på

den måten unnfly fordervelsen i verden som kommer av lysten. Hvis Guds ord i Det gamle og i Det nye testamente blir gransket med troskap og får innpass i livet, vil det gi åndelig visdom og åndelig liv. Dette ord må vi akte hellig. Troen på Guds Ord og på Kristi kraft til å forvandle livet vil sette den troende i stand til å gjøre hans gjerninger og til å leve et liv i Herrens glede. [333]

Herren har atter og atter pålagt meg å si til vårt folk: Ha tro og tillit til Gud. Stol ikke på at noe feilende menneske skal bestemme deres plikt. Det er deres forrett å kunne si: «Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre, midt i menigheten vil jeg love deg. De som frykter Herren, lov ham, all Jakobs ætt, ær ham, og frykt for ham, all Israels ætt! For han har ikke foraktet og ikke avskydd den elendiges elendighet og ikke skjult sitt åsyn for ham; men da han ropte til ham, hørte han. Fra deg utgår min pris. . . . Mine løfter vil jeg holde for deres øyne som frykter ham. De saktmodige skal ete og bli mette; de som søker Herren, skal love ham; eders hjerte leve til evig tid!» Sal. 22, 23—27.

Disse Skriftens ord er enkle og liketil. Hvert menighetsmedlem bør forstå at Gud er den vi må se hen til for å kunne forstå vår personlige plikt. Det er riktig at brødre rådslår sammen, men når mennesker bestemmer nettopp hva deres brødre skal gjøre, så la disse svare at de har valgt Herren til sin rådgiver. De som i ydmykhet søker ham, vil finne at hans nåde er nok. Men når det ene menneske tillater et annet menneske å tre inn mellom ham og den plikten Gud har vist ham, sette sin lit til et menneske og tar dette menneske som sin veileder, forlater han den sanne plattform og går inn på en som er falsk og farlig. I stedet for å vokse og utvikle seg vil et slikt menneske miste sin åndelighet.

Det er ingen kraft hos noe menneske til å erstatte den mangelfulle karakter. Vi må hver især sette vårt håp og vår lit til en som er mer enn menneskelig. Vi trenger alltid til å huske på at det er nedlagt hjelp hos en som er mektig. Herren har sikret den nødvendige hjelp for hver sjel som vil ta imot den. [334]

Kapittel 75—«Jeg er bare et lite barn»

Ved begynnelsen av sin regjering ba Salomo: «Nå har du da, Herre min Gud, gjort din tjener til konge i min far Davids sted; men jeg er bare en ungdom [engelsk bibel: «Jeg er bare et lite barn»] og vet ikke hvorledes jeg skal bære meg at i ett og alt.» 1 Kong. 3, 7.

Salomo hadde etterfulgt sin far David på Israels trone. Gud viste ham stor heder, og som vi vet, ble han senere den største, den rikeste og den viseste konge som noen gang har sittet på en jordisk trone. Tidlig i sin regjeringstid fikk Salomo av den Hellige Ånd et inntrykk av hvor høytidelig hans ansvar var, og enda han hadde rike talenter og evner, forsto han at uten guddommelig hjelp var han svak som et lite barn til å ta på seg disse ansvar. Salomo var aldri så rik eller så klok eller så virkelig stor som da han bekjente overfor Herren: «Jeg er bare et lite barn; jeg forstår ikke å gå ut eller å gå inn.» [Eng. bibel.]

Da Herren viste seg for ham i en drøm og sa: «Be om det du vil jeg skal gi deg,» ga Salomo uttrykk for sin følelse av hjelpeløshet og sin trang til guddommelig hjelp. Han fortsatte: «Din tjener står her midt iblant ditt folk, det som du har utvalgt, et folk som er så stort at det ikke kan regnes eller telles, så stort er det. Så gi da din tjener et hørsomt hjerte til å dømme ditt folk, til å skille mellom godt og ondt! For hvem kunne ellers dømme dette ditt folk som er så tallrikt?

Herren syntes godt om at Salomo hadde bedt om denne ting. Og Gud sa til ham: Etterdi du har bedt om denne ting og ikke bedt om et langt liv og ikke bedt om rikdom og heller ikke om dine fienders død, men har bedt om forstand til å akte på hva rett er, så vil jeg gjøre som du ber: Jeg vil gi deg et vist og forstandig hjerte, så det ikke har vært din like før og ikke vil komme din like etter deg. Og det du ikke har bedt om, vil jeg gi deg, både rikdom og ære, så det ikke skal være din like blant kongene alle dine dager. Og dersom du vil vandre på mine veier, så du holder mine lover og mine bud, som din far David gjorde, så vil jeg gi deg et langt liv.

[335] 1909 — «Testimonies», IX, side 281—284.

Da våknet Salomo, og han skjønnte at det var en drøm. Og da han kom til Jerusalem, trådte han fram for Herrens pakts-ark og ofret brennoffer og bar fram takkoffer og gjorde et gjestebud for alle sine tjenere.» 1 Kong. 3, 8—15.

Alle som innehar ansvarsfulle stillinger, trenger til å lære den lekse som Salomos ydmyke bønn gir. De må stadig huske på at stilling aldri vil forandre karakteren eller gjøre et menneske ufeilbart. Jo høyere stilling en mann innehar, og jo større ansvar han bærer, desto mer vidtrek-kende blir den innflytelsen han øver, og desto mer nødvendig er det at han føler sin avhengighet av Guds visdom og styrke, og at han utvikler den beste og den helligste karakter. De som tar på seg ansvarsfulle stillinger i Guds sak, bør alltid huske på at når Gud har kalt dem til denne oppgaven, har han også kalt dem til å vandre varsomt for ham og for sine medmennesker. I stedet for å betrakte det som deres plikt å forordne og diktere og befale bør de innse at de selv må være elever. Jo snarere en ansvarshavende arbeider som ikke lærer denne lekse, blir fritatt for sine ansvar, desto bedre vil det være for ham selv og for Guds verk. Stilling gir aldri hellighet eller en opphøyet karakter. Den som ærer Gud og holder hans befalinger, blir selv æret.

Det spørsmål som enhver bør stille seg selv i ydmykhet, er dette: «Er jeg skikket til denne stilling? Har jeg lært å bevare Herrens vei og gjøre rett og rettferdighet?» Frelserens jordiske eksempel er gitt oss forat vi ikke skal vandre i vår egen styrke, men forat enhver skal betrakte seg selv som «et lite barn», som Salomo uttrykte det.

«Guds etterfølgere som elskede barn»

Enhver virkelig omvendt sjel kan si: «Jeg er bare et lite barn, men jeg er Guds barn.» Det var en høy pris som måtte til forat menneskene atter kunne få barnekår hos Gud. I begynnelsen skapte Gud mennesket i sitt eget bilde. Våre første foreldre hørte på fristerens røst og ga etter for Satans makt. Men mennesket ble ikke overlatt til følgene av det onde som det hadde valgt. Det ble gitt løfte om en befrier. «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen,» sa Gud til slangen, «og mellom din ætt og hennes ætt; den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl.» 1 Mos. 3, 15. Før de hørte noe om torner og tistler, om den sorg og møye som skulle bli deres del,

[336] eller om støvet som de skulle vende tilbake til, hørte de ord som ikke kunne unngå å gi dem håp. Alt det som gikk tapt ved ettergivenhet overfor Satan, kunne de gjenvinne ved Kristus.

Guds Sønn ble gitt forat han kunne gjenløse menneskeslekten. Med umåtelig lidelse, den syndfri for de syndige, ble den prisen betalt som skulle løskjøpe mennesket fra ødeleggerens makt og gjenopprette det i Guds bilde. De som tar imot den frelsen som blir brakt dem i Kristus, vil ydmyke seg for Gud som hans små barn.

Gud ønsker at hans barn skal be om det som vil sette ham i stand til gjennom dem å åpenbare sin nåde for verden. Han ønsker at de skal søke hans råd og anerkjenne hans makt. Kristus stiller særlig krav til alle som han har gitt liv for: De skal lyde ham hvis de ønsker å ha del i de gleder han har beredt for alle som åpenbarer hans karakter. Det er godt for oss å erkjenne vår svakhet, for da vil vi søke den styrke og visdom som Faderen gleder seg over å kunne gi sine barn i deres daglige kamp mot ondskapens makter.

* * * * *

[337] Selv om utdanning, undervisning og råd fra dem som har erfaring, alt sammen er av vesentlig betydning, bør arbeiderne få undervisning om at de ikke helt skal stole på noe menneskes avgjørelse. Som Guds frie redskaper bør alle be ham om visdom. Når eleven helt og fullt stoler på en annens tanker, følger hans planer og ikke går lenger, ser han bare gjennom denne mannens øyne og er for så vidt bare et ekko av en annen.

Kapittel 76—Lønnen for alvorlig bestrebelse

«Om det verk som en har bygget, står seg, da skal han få lønn.» 1 Kor. 3, 14. Herlig vil den lønnen bli som blir delt ut når de trofaste arbeidere samles omkring Guds og Lammets trone. Da Johannes i sin dødelige tilstand så Guds herlighet, falt han om som en død. Men når Guds barn engang blir ikledd udødelighet, skal de «se ham som han er». 1 Joh. 3, 2. De skal stå foran tronen, benådet i den Elskede. Alle deres synder er blitt utslettet, alle deres overtredelser tatt bort. Nå kan de se på Guds trones ufordunklede herlighet. De har hatt del med Kristus i hans lidelser, de har vært hans medarbeidere i gjenløsningsplanen, og de har del med ham i den glede å se sjeler frelst i Guds rike, der de skal prise Gud i all evighet.

Min bror, min søster, jeg ber deg inntrengende om å berede deg for Kristi komme i himmelens skyer. Driv kjærligheten til verden ut av ditt hjerte for hver dag som går. La din erfaring bringe deg til å forstå hva det betyr å ha fellesskap med Kristus. Bered deg for dommen slik at du må være blant dem som møter Kristus med fred når han kommer for å bli herliggjort i alle de troende. På den dag skal de gjenløste skinne i Faderens og Sønnens herlighet. Englene som spiller på sine harper, vil by Kongen og hans seierstroféer velkommen — dem som er blitt tvettet og gjort hvite i Lammets blod. En seierssang skal bruse og fylle hele himmelen. Kristus har seiret. Han trer inn i de himmelske boliger fulgt av sine forløste som er vitner om at hans liv i lidelse og oppofrelse ikke har vært forgjeves.

Vår Herres oppstandelse og himmelfart er et sikkert vitnesbyrd om Guds helliges seier over døden og graven og et pant på at himmelen er åpen for den som tvetter sin karakters kledebon og gjør dem hvite i Lammets blod. Jesus for opp til himmelen som en representant for menneskeslekten, og Gud vil la dem som gjenstråler hans bilde, se hans herlighet og få del i den sammen med ham.

For jordens pilegrimer er det beredt hjem. Det finnes kledninger for

[338] 1909 — «*Testimonies*», IX, side 285—288. de rettferdige med herlige kroner og med seierspalmer. Alt i Guds forsyn som har vært uforståelig for oss, vil bli klarlagt i den kommende verden. Det som var vanskelig å forstå, får der sin forklaring. Nådens hemmeligheter blir utfoldet for oss. Der hvor vår begrensede forstand bare så forvirring og brutte løfter, kommer vi til å se den skjønneste og mest fullkomne harmoni. Vi skal få se at en uendelig kjærlighet står bak de erfaringer som syntes å være de mest prøvende. Når vi ser den store kjærlige omsorg hos ham som lar alle ting tjene oss til gode, skal vi glede oss med en usigelig og forherliget glede.

Smerte kan ikke forekomme i den himmelske atmosfære. I de forløstes hjem blir det ingen tårer, ingen begravelse, ingen tegn på sorg. «Ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt.» Es. 33, 24. Et vell av lykke vil strømme ut og bli utdypet etter som evigheten ruller hen.

Ennå er vi midt iblant de jordiske syslers skygger og tummel. La oss med det største alvor betrakte det salige hinsidige. La vår tro trenge gjennom alle mørkets skygger og betrakte ham som døde for verdens synder. Han har åpnet paradisetts porter for alle som tar imot ham og tror på ham. Dem gir han makt til å bli Guds sønner og døtre. La de trengslene som smerter oss så hardt, bli en gagnlig undervisning som lærer oss å jage fram mot målet, til den seierpris som Gud kalte oss til der ovenfra i Kristus. La oss finne oppmuntring i den tanken at Herren snart kommer. La dette glede våre hjerter. «Ennå er det bare så kort en stund, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge.» Heb. 10, 37. Salige er de tjenere som Herren finner våkne når han kommer.

Vi er på vei hjem. Han som elsket oss så høyt at han døde for oss, har bygd en stad for oss. Det nye Jerusalem er vårt hvilested. Det skal ikke være noen sorg i Guds stad. Ingen klage, ingen sørgesang over brustne forhåpninger og tilintetgjort kjærlighet skal noen gang mer bli hørt. Snart blir sorgens drakt omskiftet med bryllupskledningen. Snart skal vi bli vitne til at vår konge blir kront. De som har hatt sitt liv skjult med Kristus i Gud, de som her på jorden har stridd troens gode strid, skal skinne med Gjenløserens herlighet i Guds rike.

Det vil ikke vare lenge før vi ser ham som vårt håp om evig liv har knyttet seg til. I hans nærvær vil alle prøvelser og lidelser her i dette liv være for ingenting å regne. «Kast derfor ikke bort eders

frimodighet, som har stor lønn! For I trenger til tålmod, forat I, når I har gjort Guds vilje, kan oppnå det som er lovt. For ennå er det bare så kort en stund, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge.» Heb. 10, 35—37. Se oppad, se oppad, og la deres tro stadig bli styrket. La denne tro lede dere fremad på den trange stien som fører inn gjennom portene i Guds stad til det store hinsidige, den vidstrakte, ubegrensede fremtid som venter de forløste. «Vær da tålmodige brødre, til Herren kommer! Se, bonden venter på jordens kostelige grøde og bier tålmodig på den, til den får høstregn og vårregn; vær og I tålmodige, styrk eders hjerter! for Herrens komme er nær.» Jak. 5, 7. 8.

[339]

[340]

Kapittel 77—Frimodighet i Herren*

I nattens timer preget den Hellige Ånd denne tanken inn i mitt sinn at hvis Herren kommer så snart som vi tror han vil komme, burde vi være langt mer virksomme enn i tidligere år for å bringe sannheten ut til folket.

I denne forbindelse går mine tanker tilbake til de adventtroendes aktivitet i 1843 og 1844. Den gang var det mange husbesøk, og det ble gjort utrettelige anstrengelser for å advare menneskene om det som er omtalt i Guds Ord. Vi bør gjøre enda større anstrengelser enn de som ble gjort av dem som så trofast forkynte den første engelske budskap. Vi nærmer oss hurtig avslutningen av denne verdens historie, og etter som det blir klart for oss at Jesus virkelig kommer snart, vil vi bli vekket opp til å arbeide som aldri før. Vi blir oppfordret til å blåse alarm for folket, og i vårt liv skal vi åpenbare sannhetens og rettferdighetens kraft. Verden skal snart møte den store Lovgiver overfor hans brutte lov. Bare de som omvender seg fra overtredelse til lydighet, kan ha håp om tilgivelse og fred.

Vi skal løfte opp det banner som har denne innskriften: «Guds bud og Jesu tro.» Åp. 14, 12. Lydighet mot Guds lov er det store punkt. La oss aldri miste det av syne. Vi må gjøre vårt aller beste for å vekke menighetsmedlemmene og slike som ikke fører noen bekjennelse, til å se og lyde kravene i himmelens lov. Vi skal opphøye denne lov og gjøre den herlig.

[341] Kristus har pålagt oss å så ut sannhetens såkorn og å vise vårt folk hvor nødvendig det arbeid er som skal utføres av dem som opplever de avsluttende scener i denne verdens historie. Når sannhetens ord blir forkynt ved veier og stier, kommer det til å vise seg en åpenbarelse av Guds Ånds arbeid på menneskehjerter.

Å, hvor meget godt vi kunne utrette hvis alle som har sannheten, livets ord, ville arbeide for å opplyse dem som ikke har den! Da

* Denne artikkelen, som var Ellen G. Whites siste budskap til den samlede Generalkonferens, ble lest for konferansen av dens formann A. G. Daniells, tirsdag morgen den 27. mai 1913.

samaritanene kom til Kristus på den samaritanske kvinnes oppfordring, omtalte Kristus dem for sine disipler som en kornmark som var ferdig til innhøstning. «Sier ikke I at det ennå er fire måneder, så kommer høsten?» sa han. «Se, jeg sier eder: Løft eders øyne og se markene, de er alt hvite til høsten!» Joh. 4, 35. Kristus ble hos samaritanene i to dager, for de var sultne etter å høre sannheten, og hvilke travle dager ble det! Følgen av disse dagers virksomhet ble at «mange flere trodde for hans ords skyld». Dette var deres vitnesbyrd: «Vi har selv hørt, og vi vet nå at han sannelig er verdens frelser.» Vers 41. 42.

Hvem blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk, vil ta opp denne hellige oppgaven og arbeide for de sjeler som går til grunne av mangel på kunnskap? Verden må bli advart. Mange steder er blitt utpekt for meg fordi de virkelig står i behov av hengivne, trofaste, utrettelige bestrebelser. Kristus holder på å åpne manges hjerter og sinn i våre store byer. Disse trenger til Guds Ords sannheter, og dersom vi vil tre inn i Kristi hellige nærhet og søke å komme nær til disse menneskene, vil det bli gjort inntrykk til det gode. Vi trenger til å våkne opp og komme i et sympatisk forhold til Kristus og til våre medmennesker. De store og de små byene sammen med steder nær og fjern må bli opparbeidet på en forstandig måte. Trekk dere aldri tilbake. Herren vil gjøre de rette inntrykk på hjerter dersom vi vil arbeide i harmoni med hans Ånd.

Jeg har oppmuntrende ord til dere, mine brødre. Vi skal gå fremad i tro og håp og vente store ting fra Gud. Fienden vil på alle måter søke å hindre de anstrengelser som blir gjort for å fremme sannheten, men i Herrens kraft vil dere kunne vinne herlig fremgang. La ingen avskrekkende ord bli sagt, men bare slike ord som kan gjøre sitt til å styrke og støtte deres medarbeidere.

Et personlig budskap

Jeg lengter etter personlig å ta del i alvorlig arbeid ute på virkefeltet, og jeg skulle sikkert være opptatt mer med offentlig virksomhet hvis jeg ikke mente at det i min alder ikke er klokt å trekke veksler på de fysiske krefter. Jeg har en oppgave å utføre med å bringe menigheten og verden det lys som er blitt meg betrodd fra tid til annen i løpet av de årene den tredje engels budskap er blitt forkynt. Mitt

[342]

hjerter er fylt med det alvorligste ønske om å fremholde sannheten for alle som kan nås. Og jeg tar ennå del i å forberede stoff til offentliggjørelse. Men jeg må være meget forsiktig så jeg ikke driver det så vidt at jeg overhodet ikke kan skrive. Jeg vet ikke hvor lenge jeg skal kunne leve, men jeg lider ikke så meget som jeg kunne vente hva helsen angår.

Etter generalkonferansen i 1909 tilbrakte jeg flere måneder med å overvære leirmøter og andre større sammenkomster og med å besøke forskjellige institusjoner i New England, i mellomstatene og i statene i midtvesten.

Da jeg kom tilbake til mitt hjem i California, begynte jeg igjen på arbeidet med stoff til trykning. I de siste fire årene har jeg skrevet forholdsvis få brev. De kreftene jeg har hatt, har jeg for det meste brukt til å gjøre ferdig viktig arbeid med bøker.

Nå og da har jeg vært til stede ved møter og har også besøkt institusjoner i California. Men det meste av tiden siden siste generalkonferanse har jeg arbeidet med manuskript i mitt landlige hjem «Elms Haven» i nærheten av St. Helena.

Jeg er takknemlig for at Herren sparer mitt liv så at jeg kan arbeide litt lenger med mine bøker. Å, hadde jeg bare krefter til å gjøre alt det som jeg ser burde gjøres! Jeg ber om at han vil gi meg visdom slik at de sannhetene som vårt folk så hardt trenger til, må bli fremholdt klart og på en tilfredsstillende måte. Det er en oppmuntring for meg å tro at Gud vil gi meg krefter til å utføre dette.

Min interesse for verket i sin alminnelighet er fremdeles liksom stor som noen gang før, og jeg har et sterkt ønske om at den nærværende sannhets sak stadig må gå fremad i alle deler av verden. Men jeg finner det heldigst ikke å forsøke med for megen offensiv virksomhet så lenge mitt arbeid med bøker krever mitt overoppsyn. Jeg har noen av de beste arbeidere — noen som ved Guds forsyn sluttet seg til meg i Australia, sammen med andre som er kommet til meg siden jeg kom hjem til Amerika. Jeg takker Herren for disse hjelpere. Vi er alle sammen meget opptatt og gjør vårt beste for å utarbeide stoff til trykning. Vi ønsker at sannhetens lys må komme ut til hvert sted med opplysning til dem som er uvitende om grunnene for vår tro. Men jeg priser Herren for at han har bevart mitt syn. Det ville ikke ha vært merkelig om jeg i min alder i det hele tatt ikke kunne bruke øynene mine.

Jeg er mer takknemlig enn jeg kan gi uttrykk for, for Herrens oppløftende And, for den trøst og nåde han fortsatt gir meg, og fordi han gir meg styrke og anledning til å bringe hans folk oppmuntring og hjelp. Så lenge Herren sparer mitt liv, vil jeg være trofast og lojal mot ham og søke å gjøre hans vilje og å herliggjøre hans navn. Måtte Herren øke min tro så jeg kan jage etter å kjenne ham og etter mer fullkomment å gjøre hans vilje. Herren er god og høyt opphøyet.

[343]

Innflytelsen av eldre arbeidere

Jeg har et stort ønske om at korsets gamle stridsmenn, de som er blitt grå i Mesterens tjeneste, fortsatt må bære fram sitt daglige vitnesbyrd forat de som er yngre i troen, må kunne forstå at de budskapene Herren tidligere ga oss, er av stor betydning på dette stadium i jordens historie. Vår tidligere erfaring har ikke mistet en eneste tøddel av sin kraft. Alle bør passe på at de ikke gjør banebryterne motløse eller får dem til å føle at det er lite de kan gjøre. De kan fremdeles øve en mektig innflytelse i Herrens verk. De eldre predikanter vitnesbyrd vil alltid være en hjelp og en velsignelse for menigheten. Gud vil våke over sine prøvede og trofaste bannerførere både dag og natt, inntil den stunden kommer da de skal legge rustningen av. La dem føle seg overbevist om at de er under hans beskyttelse, han som aldri slumrer eller sover, og at de blir passet på av utrettelige voktere. I bevisstheten om dette og i erkjennelsen av at de blir i Kristus, kan de tillitsfullt hvile i Guds forsyns styrelse.

Inntil verdens ende

Jeg ber inderlig om at det arbeid vi utfører i denne tid, må gjøre et dypt inntrykk på hjerte, sjel og sinn. Vanskelighetene kommer til å øke. Men la oss, vi som tror på Gud, oppmuntre hverandre. La oss ikke senke banneret, men holde det høyt løftet mens vi ser hen til ham som er banebryteren og fullenderen av vår tro. Når jeg i nattens timer ikke kan sove, løfter jeg mitt hjerte opp til Gud i bønn, og han styrker meg og gir meg forsikring om at han er med sine tjenere predikantene her hjemme og i de fjerne land. Jeg føler meg oppmuntret og velsignet når jeg forstår at Israels Gud fremdeles

leder sitt folk og at han fortsatt vil være med dem inntil verdens ende.

Fremad til større dyktighet

[344] Det er blitt meg pålagt å si til våre brødre predikantene: La de budskapene som går ut fra deres leper, være fylt med Guds Ånds kraft. Hvis det noen gang var en tid da vi trengte til særskilt veiledning av den Hellige Ånd, så er det nå. Vi trenger til en grundig helligelse. Det er på høy tid at vi gir verden en demonstrasjon av Guds kraft i vårt eget liv og i vår tjeneste.

Herren ønsker å se at arbeidet med å forkynne den tredje engels budskap må bli fremmet med stadig større dyktighet. På samme måte som han gjennom alle tidsaldrer har arbeidet for å gi sitt folk seier, slik lengter han i denne tid etter å føre sine planer for sin menighet fram til en seierrik fullendelse. Han byr sine troende hellige å gå fremad i fellesskap, fra kraft til kraft, fra tro til økt forvissning og tillit til hans saks rettferdighet og sannhet.

Vi skal stå fast som klippen på prinsippene i Guds Ord, mens vi husker på at Gud er med oss for å gi oss styrke til å møte enhver ny erfaring. La oss i vårt liv alltid hevde rettferdighetens prinsipper, slik at vi i Herrens navn må kunne gå fram fra kraft til kraft. Den tro som er blitt bekreftet ved Guds Ånds undervisning og godkjent fra vår delligste erfaring og inntil nå, skal være oss meget hellig. Det verk som Herren har utført gjennom sitt lovlydige folk, og som ved hans nådes kraft kommer til å bli sterkere og mer virkningsfullt etter som den går fram, skal være meget dyrebart for oss. Fienden søker å omtåke Guds folks dømmekraft og å svekke deres dyktighet, men hvis de vil arbeide etter som Guds Ånd måtte lede, vil han åpne dører og anledninger for dem i arbeidet med å bygge de gamle, øde stedene opp igjen. Deres erfaring vil være i stadig vekst inntil Herren stiger ned fra himmelen i kraft og megen herlighet for å sette det endelige seierssegl på sine trofaste.

Løftet om endelig seier

Den oppgaven som ligger foran oss, er slik at den vil anstrenge enhver menneskelig kraft til det ytterste. Den vil kreve at vi øver

en sterk tro og stadig årvåkenhet. Til tider vil de vanskelighetene vi kommer til å møte, være ytterst nedslående. Selve storheten i oppgaven vil gjøre oss forferdet. Men med Guds hjelp vil hans tjenere likevel seire til sist. «Derfor,» mine brødre, «ber jeg at I ikke må tape motet» (Ef. 3, 13) på grunn av de prøvende erfaringer som ligger foran dere. Jesus vil være med dere. Han vil gå foran dere og berede veien, og han vil være deres hjelper i enhver kritisk situasjon.

«Derfor altså bøyer jeg mine knær for Faderen, som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden, at han etter sin herlighets rikdom må gi eder å styrkes med kraft ved hans Ånd i eders innvortes menneske, at Kristus må bo ved troen i eders hjerter, så I, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, må være i stand til å fatte med alle de hellige hva bredde og lengde og dybde og høyde der er, og kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, forat I kan fylles til all Guds fylde.

[345]

Men ham som kan gjøre mer enn alt, langt ut over det som vi ber eller forstår, etter den kraft som ter seg virksom i oss, ham være æren i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen.» Ef. 3, 14—21. — «General Conference Bulletin», 27. mai 1913, side 164, 165.

* * * * *

De scener som nylig er blitt rullet opp for meg i nattens timer, har gjort et dypt inntrykk på meg. En stor bevegelse — en vekkelse — syntes å foregå på mange steder. Vårt folk stilte seg i rekkene som svar på Guds kall. Mine brødre, Guds Ånd taler til oss. Skal vi ikke akte på hans røst? Skal vi ikke gjøre våre lamper i stand og virke som menn som venter at deres herre kommer? Dette er en tid som krever lysbærere, krever handling.

«Jeg formaner eder altså,» brødre, «at I vandrer så som verdig er for det kall som I er kalt med, med all ydmykhet og saktmodighet, med langmodighet, så I tåler hverandre i kjærlighet, idet I legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd.» Ef. 4, 1—3. — «General Conference Bulletin», 19. mai 1913, side 34. (Til dem som er samlet til generalkonferanse.)

[346]

Kapittel 78—Et tillitsfullt avskjedsord

[Av Ellen G. Whites siste direkte budskap til menigheten.]

* * * * *

Jeg venter ikke å skulle leve lenge. Min oppgave er nesten fullført. ... Jeg tror ikke jeg kommer til å få flere budskaper til vårt folk. Våre sunt tenkende menn vet hva som tjener til å høyne og oppbygge verket. Men med Guds kjærlighet i sine hjerter behøver de å trenge dypere og dypere inn i studiet av de ting som har med Gud å gjøre. — «Review and Herald», den 15. april 1915.

Når jeg ser tilbake over vår historie i fortiden etter å ha fulgt med i ethvert fremskritt inntil vårt nåværende stadium, kan jeg si: Priset være Gud! Når jeg ser hva Herren har gjort, blir jeg fylt med forundring og med tillit til Kristus som veileder. Vi har ingenting å frykte for i frem-tiden uten dette at vi skulle glemme den veien Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår fortids historie. — 1915. «Life Sketches» [En livsskildring], side 196.